

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на СИТИ и ПОСЛЕДНА СДЕЛКА

МАЙКЪЛ РИДПАТ

БОРСОВИ ИГРИ

За да разберете кой и как управлява парите ви...

МАЙКЪЛ РИДПАТ БОРСОВИ ИГРИ

Превод: Тодор Стойчев

chitanka.info

С двата си зашеметяващи романа „Борсови игри“ и „Борсов посредник“ Майкъл Ридпат завзе издателския свят с щурм.

В класическа дъждовна лондонска вечер от Темза е изваден труп на млада жена. Няма причини, няма мотиви. Има само много чужди пари и прекомерно много засегнати интереси. Прочетете тази книга и ще разберете кой и как управлява парите ви.

На 32 години Майкъл Ридпат вече е признат за английския Джон Гришам. Работил е като дилър в Лондонското Сити. Вещ познавач на финансовата система. Сега е сътрудник в инвестиционна фирма.

1.

За по-малко от половин час бях изгубил половин милион долара, а и автоматът за кафе не искаше да работи. Денят определено заплашваше да се превърне в лош. Половин милион долара са много пари. Имах нужда от една чаша хубаво кафе.

Сутринта се започнала повече от добре. Един спокоен юлски вторник във фирмата за управление на портфейли от ценни книжа^[1] „Де Джонг и Ко“. Хамилтън Маккензи, моят шеф, отсъстваше. Прозинах се, докато препрочитах скучните описания на „Файненшъл Таймс“ за сапунените мехури от предишния ден. Половината бюра около мен бяха опустели; хората или бяха някъде по работа, или в отпуск. Телефоните мълчаха, затрупани с купища хартия. Хаосът в момент на отдых. Офисът имаше вид повече на библиотека, отколкото на борсов салон.

Погледнах през прозореца. Високите сиви сгради на лондонското Сити се възправяха мълчаливо сред жегата, погълнала улиците в подножието им. Мярнах една ветрушка да се рее около покрива на застрахователното търговско дружество на сто метра на запад. Гигантският финансов център продължаваше дрямката си. Трудно беше да се повярва, че там въобще става нещо.

Самотна светлинка бликна върху телефонния пулт пред мен. Вдигнах слушалката.

— Да?

— Пол? Тук е Кеш. Идва. Движим го.

Познах разлатия нюйоркски акцент на Кеш Калахан, „главния двигател“ в „Блуумфийлд Уайс“^[2], голяма американска инвестиционна банка. Настойчивостта в гласа му буквално ме подхвърли в креслото.

— Какво идва? Какво движите?

— Само след десет минути сме готови с новия шведски заем. Искаш ли условията?

— Да, моля те.

— Окей. Петстотин милиона долара, с купон^[3] 9 1/4 процента. Срок на погасяване^[4] — десет години. Предлагат се на 99. Процентният доход^[5] е 9,41 процента. Ясно ли е?

— Ясно.

Шведите вземаха 500 милиона долара заем чрез емитиране на еврооблигации^[6] и използваха „Блуумфийлд Уайс“ като гарант^[7] за емисията^[8] си ценни книжа.

Работата на „Блуумфийлд Уайс“ беше да продадат облигациите на инвеститорите; терминът „Евро“ означаваше, че те ще се разпродават по целия свят. А моята работа беше да реша дали да купя.

— Девет цяло и четиридесет и една стотни процента е добър доход — продължи Кеш. — Десетгодишният италиански заем носи 9,38 процента, а никой не смята, че Италия е добра колкото Швеция. Канада е по-добър пример за сравнение, а тя носи 9,25 процента доход. Не е необходимо човек да е много умен, за да види, че процентите ще хвъркнат до небесата, нали разбираш какво имам предвид? Да ти запиша ли десет милиона?

Ентусиазмът на Кеш да осъществи продажба беше изключителен по всяко време на денонощието. А паднеше ли му случай като този, не познаваше граници. Но въпреки това в думите му действително имаше смисъл. Направих няколко прости сметки с калкулатора. Ако доходът от новите облигации паднеше до нивото на канадския — 9,25 процента — това означаваше, че цената ще нарасне от 99 на 100. Чудесна печалба за всеки инвеститор с достатъчно бързи рефлексии да закупи облигации по първоначалната оферта. Разбира се, в случай че емисията се окаже фиаско, на „Блуумфийлд Уайс“ щеше да им се наложи да понижават цената дотогава, докато доходът нарасне достатъчно, за да привлече купувачи.

— Задръж малко. Трябва да помисля.

— Окей. Но побързай. А и трябва да знаеш, че вече сме пласирали триста милиона в Токио.

Телефонът замлъкна на мига, в който Кеш се втурна към следващия си клиент.

Разполагах със страшно малко време за събиране на информация и вземане на решение. Набрах номера на Дейвид Барат, агент по продажбите в „Харисън Брадърс“. Повторих му това, което току-що бях чул от Кеш, и го запитах какво мисли за сделката.

— Не ми харесва. Звучи добре като цена, но спомняш ли си колко лошо се продаде емисията на Световната банка, дето я пуснаха преди две седмици? В момента никой не купува еврооблигации. Не мисля, че някой от клиентите ми в Обединеното кралство ще се осмели дори да се докосне тях.

Ясният спокоен глас на Дейвид говореше за солиден опит и трезв аналитичен разсъдък. Умението му да се оказва прав почти всеки път му бе осигурило множество лоялни клиенти.

— Много полезен съвет. Благодаря — казах аз и затворих.

Още една светлинка бликна на пулта. Беше Клер Дюамел, една упорита францужойка, която продаваше облигации за Лозанско-женевската банка, известна повече като ЛЖБ.

— Здравей, Пол, как е при теб? Имаш ли готовност да закупиш известно количество облигации от мен днес?

Ниският ѝ гърлен глас беше грижливо модулиран да привлече вниманието дори и на най-коравосърдечния клиент.

Тази сутрин обаче нямах време за флиртуване. Макар и да полагаше неимоверни усилия да го прикрие, Клер правеше изумително добри преценки, а аз спешно се нуждаех от мнението ѝ.

— Какво мислиш за новия шведски заем?

— О! Боклук. Абсолютен боклук. В момента пазарът е отвратителен. Клиентите ми също. Агентите ми по продажбите — и те. Всъщност, ако искаш да знаеш, сигурна съм, че скоро ще предлагат облигациите съвсем евтино.

Имаше предвид, че агентите ѝ по продажбите до такава степен ненавиждат емисията, че ще опитат да продадат облигациите веднага с надеждата, че по-късно ще могат да ги изкупят обратно на по-ниски цени.

— „Блуумфийлд Уайс“ твърдят, че по-голямата част от облигациите вече били продадени в Токио.

Гласът на Клер затрептя от гняв.

— Ще повярвам, когато го видя с очите си. Внимавай, Пол. Много хора са се разделили с много пари, само защото са се доверили на Кеш Калахан.

През следващите няколко минути телефонният пулт пред мен загря от непрестанните позвънявания на агентите ни по продажбите. Обсъждахме сделката. Никой от тях не я хареса.

Трябваше ми време да помисля. Помолих Карън, нашата секретарка, да отлага всички разговори. Сделката ми харесваше. Вярно, че пазарът беше много спокоен. Също и че на емисията на Световната банка отпреди две седмици не ѝ беше провървяло. Но все пак оттогава не беше имало нови емисии и аз имах чувството, че инвеститорите си пазят парите в очакване на най-добрата. А тази можеше да се окаже такава. Доходът определено беше привлекателен.

Най-интригуващото в случая беше работата с японците. Ако Кеш беше прав и те вече бяха пласирали облигации на стойност 300 милиона долара от 500-милионната емисия в Япония, сделката щеше да се развие много добре. Но можех ли да се доверя на Кеш? Дали не ме вземаше за левак — за двацет и осем годишен хлапак с някакви си само шест месеца опит в пазара на облигации? Какво щеше да направи Хамилтън, ако беше тук?

Огледах се. Май се налагаше да обсъдя въпроса с Джеф Ричардс, Той беше заместник на Хамилтън и отговаряше за стратегическите разчети, които фирмата правеше по отношение на наличните пари и лихвените проценти, но пък беше привърженик на цялостния икономически анализ. Сделките с нова емисия изобщо не бяха неговата стихия. Хвърлих поглед към бюрото му. Прехвърляше в компютъра данни от някаква статистическа брошура. Най-добре беше изобщо да не го закачам.

Освен Карън, единственият човек в офиса беше Деби Чейтър. Съвсем доскоро се бе занимавала с управлението на фондовете^[9], доверени на фирмата. Работеше в този ресор едва от два месеца и опитът ѝ беше по-малък дори и от моя. Но имаше остър ум и аз често обсъждах идеите си с нея. Работеше на съседното бюро и от известно време наблюдаваше с явен интерес развитието на нещата.

Изгледах я разсеяно. Търсех решение.

— Не знам какъв ти е проблемът, но самоубийството не е изход — каза тя. — Имаш вид на човек, готов всеки момент да се хвърли през прозореца.

Широкото ѝ лице разцъфна в усмивка.

— Само разсъждавах — усмихнах ѝ се и аз. Обясних ѝ накратко какво ми беше съобщил Кеш за новия шведски заем. Казах ѝ и за липсата на ентусиазъм у конкурентите.

Деби слушаше внимателно и след краткотрайно размишление заяви:

— Е, щом Кеш я харесва, аз не искам да имам нищо общо с нея.
— Подхвърли ми един брой на „Мейл“. — Ако наистина имаш желание да профукаш парите на клиентите ни, защо не го направиш с нещо по-безопасно, от рода на четири цяло и тридесет стотни процентния доход от „Кемптън Парк“?

Захвърлих вестника в кошчето.

— Сериозно ти казвам, мисля, че от този храст може да изскочи заек.

— Сериозно ти казвам, щом е замесен Кеш, забрави за всякакви зайци.

— Ако Хамилтън беше тук, сигурен съм, че щеше да се намеси.

— Е, попитай го. Трябва вече да се е прибрал в хотела си.

Беше права. Хамилтън беше прекарал деня в Токио на разговори с някои от институциите, чиито пари управляваше нашата фирма. Трябваше вече да е приключил.

Обърнах се към Карън.

— Свържи ме с Хамилтън. Мисля, че е в „Империл“. Само побързай, моля те.

Имах на разположение още няколко минути. Една от тях беше потребна на Карън да открие Хамилтън в хотела му.

— Здравей, Хамилтън. Прощавай, че ти развалям вечерта — казах аз.

— О, ни най-малко. Тъкмо дочитах някои поотложени неща. И какво ли толкова се притеснявам! Тия така наречени проучвания са пълна идиотщина. Какво става при вас?

Разказах му в общи линии за сделката и повторих отрицателния коментар на Дейвид, Клер и останалите, накрая му предадох и онова, което Кеш ми беше съобщил за японците.

Последва неколкосекундна пауза, после спокойният внимателен глас на Хамилтън ми подежда също като добро малцово уиски.

— Много интересно. Може да се окаже, че ще имаме някаква работа тук, момчето ми. Тази сутрин разговарях с представителите на две компании, застраховащи живот. И двамата споделиха, че се тревожат за ситуацията на фондовата борса в Америка и бясно продават акции. Имат неколкостотин милиона долара за покупки на

пазара за облигации, но чакат голяма нова емисия, за да могат да закупят нужния им обем. Знаеш как е при японците — щом двама от тях разсъждават по този начин, значи е съвсем вероятно да има още поне десетина със същата идея.

— Значи е възможно Кеш да е казал истината?

— Колкото и да ти изглежда невероятно, напълно е възможно.

— Значи да закупя десет милиона?

— Не.

— Не? — Май нещо не бях разбрал. Според Хамилтън вероятността сделката да е печеливша беше голяма.

— Купи сто.

— Сто милиона долара? Сигурен ли си? Та това означава да се инвестира огромна сума пари в сделка, която никой не харесва. Не разполагаме с толкова много пари в брой.

— Е, тогава продай някоя друга облигация. Виж, Пол, много рядко имаме шанс да направим наистина добри пари, а този е тъкмо такъв. Купи сто милиона.

— Добре. Мога ли да те намеря в хотела?

— Да, но имам да свърша още няколко работи, така че не ме притеснявай, освен ако наистина не е наложително. — И той затвори.

Покупката на сто милиона беше голям риск. Огромен. При провал загубите щяха да съсипят добрите ни финансови резултати за цялата година. Щеше да е извънредно трудно да обясним това на институциите, които ни бяха доверили парите си. От друга страна обаче, ако японците наистина бяха закупили облигации на стойност 300 милиона долара и ние придобиехме за сто милиона, това означаваше само 100 милиона за останалия свят. Хамилтън имаше репутацията на човек, понякога поемащ големи, но винаги пресметнати рискове, които в крайна сметка се оправдаваха.

Замига поредната светлинка. Беше Кеш.

— Хвърляме ги на пазара. Какво ще кажеш, приятелче? Искаш ли десетка? Чувствам се късметлия на това число. Хайде да направим едно ударче.

Усетих как гърлото ми се стяга, но все пак бавно и спокойно казах:

— Купувам сто.

Дори и Кеш онемя при тия думи. Чух само едно едва доловимо „Уха!“. Наложих се да чакам цели пет секунди, докато се обади.

— Сто милиона на цена 99 няма да стане. Можем да ти продадем петдесет на 99, но другата половина ще се наложи да ги вземеш на 99,20.

Проклет да бъдех, ако се оставех да ме изработи по този начин.

— Виж, и на двамата ни е ясно, че на останалите играчи от пазара им се повдига от сделката. Изглежда аз съм единственият, на който му допада, но само на цена 99. Или ще стане на 99 цялата, или изобщо няма да стане.

— Пол, ти не си наясно как стават тези неща. Щом искаш да закупиш толкова много облигации, ще трябва да се бръкнеш в джоба.

Подмилкващият се глас на Кеш започваше да ме дразни.

— Сто милиона на 99 или си ги блъскай в главата.

Пауза. И след малко:

— Добре, нека бъде твоето. Продавам ти облигации от новия шведски заем на стойност 100 милиона долара на цена 99.

Затворих телефона. Ръката ми трепереше. Това беше много над най-голямата позиция, която бях договарял през живота си. Залагането на 100 милиона долара срещу мнението на останалите играчи на пазара за ценни книжа не е шега работа. През ума ми се стрелнаха всички възможни ужасии. Ами ако бяхме допуснали страшна грешка? Ако загубехме стотици хиляди долари за броени минути? Как щяхме да го обясним на мистър Де Джонг? Как щяхме да го обясним на институциите, които ни бяха доверили парите си?

Това не можеше да се случи. Наложих си да прогоня всички „Какво ще стане, ако...“ от главата си. Трябваше да превърна мозъка си от хаос на налудничавите предположения в абсолютно надеждна сметачна машина. Трябваше да се отпусна. Забелязах побелелите кокалчета на пръстите си — все още стисках слушалката на телефона. С усилие я оставих на вилката.

Търсеха ме по всички линии. Включих една. Беше Клер.

— Не ти ли казах? Абсолютен боклук. Купи ли нещо?

— Да, малко.

— О, не! — Гласът й звучеше съчувствено. — Наистина трябва да внимаваеш с тоя Кеш. Но ако все пак искаш да купиш още, знаеш къде да ме намериш. Предлагам ги на 98,20.

— Не, благодаря. Чао.

Значи ЛЖБ вече предлагаша облигации под първоначално обявената цена от 99. Но Клер беше споменала, че те се опитват да продават „къси“ облигации, с надеждата впоследствие да ги изкупят обратно. Не беше за учудване, че офертата им е с ниски цени.

Включих друга линия.

— Здравей, Пол, тук е Дейвид. Купи ли нещо от тоя нов шведски заем?

— Малко.

— Е, тая работа нещо не е наред. Ние купуваме на 98,75 и предлагаме на 98,80. Това хич не се нрави на клиентите ми.

О, господи! Ставаше нещо ужасно. Цената падаше страшно бързо. При цена, предлагана от продавача 97,75, аз губех 250 000 долара. Трябваше ли да зарежа сделката? И да се примиря със загубите? Спомних си една стара максима: „Зарязвай неизгодните сделки и умножавай печалбите си“. Но после се сетих за друга: „Имаш ли пред себе си интересна перспектива, не я изтървай“. Голяма помощ, наистина! Мисли, Пол, мисли!

Още една линия светна. Отново Клер.

— Страхувам се, че работите не отиват на добре. Вече ги предлагаме на 98,50. Всичко живо продава облигации. Тази емисия специално ще пада. Какво ще предприемеш?

Деветдесет и осем и петдесет стотни. Загубите ми вече възлизаха на половин милион долара. Някакъв глас дълбоко в мен крещеше: „Продавай!“. За щастие успях да се съвзема и отговорих със спокоен, макар и дрезгав глас:

— Не, засега нищо. Благодаря ти.

Позвъних в „Блуумфийлд Уайс“. Обади се Кеш.

— Какво не е наред с тая сделка? Мислех, че си пласирал по-голямата част от нея — запитах аз. С мъка се съдържах да не изкрещя.

— Спокойно, Пол. Продадохме облигации на стойност 300 милиона долара в Япония. На теб продадохме сто милиона. На една американска банка — петдесет милиона. И току-що купихме около петдесет милиона от другите дилъри^[10]. Това прави общо петстотин милиона. Никъде вече не се предлагат.

Можех да му изкрещя. Можех да го нарека с всички най-мръсни думи, които знаех. Но не го направих. Промърморих само едно

„довиждане“.

Чувствах се измамен и предаден. Но най-лошото от всичко беше, че се чувствах глупак. Никой не е застрахован от грешка при преценката на пазара. Но само глупак можеше да довери сто милиона долара на Кеш Калахан. Та той дори не си беше признал лъжата, макар срывът на пазара да го разобличаваше напълно. Опитах се да се свържа с Хамилтън в Токио, но не успях да го открия. Оставих Карън да продължи опитите ми, докато аз се мъчех да измъдрувам най-добрия възможен начин да сведа до минимум загубите си от тая лудница.

Бях напълно потопен в света на другия край на телефона, но изведнъж вдигнах очи и срещнах погледа на Деби. Тя бе станала свидетел на всичко до този момент. Вечната ѝ усмивка я нямаше. Лицето ѝ бе тревожно.

— Та какво спомена ти за скачане от прозореца? — запитах аз. Мъчех се да говоря спокойно.

Тя съумя да изтръгне едно мимолетно подобие на усмивка, но след миг загриженото ѝ изражение се появи отново.

— Имаш ли някакви идеи? — продължих.

За момент Деби сбърчи чело. Бях направил грешка. Този проблем не можеше да се реши с магическа пръчица и не бях в правото си да стоварвам цялата тая лудница на плещите ѝ. Но тъй като тя не бързаше да отговори, внезапно ми хрумна отчаяната мисъл, че може да е видяла най-простото решение — онова, което ми се е изплъзнало.

— Можеш да продадеш — каза тя.

Можех да продам. И да загубя половин милион долара. И работата си може би. Или да не правя нищо и да рискувам още загуби. Внезапно страшно ми се допи кафе. Имах нужда от кафе, за да обмисля нещата или поне да занимавам с нещо ръцете си. Станах и отидох до ъгъла на борсовата зала, където един автомат предлагаше „истинско“ еспreso. Вкусът му беше по-лош и от този на нескафето, но поне беше богато на кофеин. Натиснах бутона и дръпнах лоста. Нищо. Изблъсках здравата автомата с ръка. Пак нищо. Ритнах го в основата и получил известно удовлетворение от хлътналата ламарина, се върнах обратно на бюрото си.

Мисли! Ако Кеш беше излъгал, което изглеждаше най-вероятно, тогава на пазара щеше да се предлага голямо количество все още непродадени облигации и цената дълго нямаше да се покачи. Но при

цена 98,5 облигациите сега носеха доход 9,49 процента, което беше повече от всяка друга еврооблигация с подобно качество. Ако Кеш ме беше излъгал, не трябваше да продавам, а бях длъжен да изчакам. С известно търпение щях да успея да си възвърна загубеното и може би дори да извлека печалба.

Ами ако Кеш беше казал истината? Ами ако всички останали дилъри грешаха? Ами ако „Блуумфийлд Уайс“ наистина бяха продали облигации от емисията на стойност 300 милиона долара на японците? В такъв случай, веднага щом проумееш грешката си, останалите дилъри щяха да бъдат принудени да покрият късите си позиции, с други думи — да изкупят обратно облигациите, които са продали „на късо“. Цената щеше да скочи до небесата. Всеки, осмелил се да закупи още акции в момента, щеше да бъде възнаграден с истинско съкровище.

Колкото повече си мислех за това, толкова по-възможно ми изглеждаше Кеш да е казал истината. Нямах му вяра, но имах доверие на Хамилтън. Щом Хамилтън смяташе, че японците ще закупят тази атрактивна нова емисия, имаше голяма вероятност да стане точно така. Как можех да разбера кой е прав?

Хрумна ми нещо. Рискът беше огромен, но печалбата щеше да е извънредно голяма, ако станеше. Нямах време да се консултирам с Хамилтън. Трябваше да действам веднага, ако исках да има резултат.

Позвъних на Кеш. Сърцето ми удари поне половин дузина пъти, докато изтече секундата, необходима му да вдигне слушалката.

— Бих искал да купя още петдесет милиона, ако цената е добра.
— Бях удивен, че гласът ми е толкова спокоен.

Кеш се изсмя.

— Браво, Пол! Сега му е моментът да направим едно голямо бинго! Задръж така.

Това не ми казваше нищо. По-големият продаден обем означава по-голяма комисиона за агента по продажбите. Кеш поне правеше добри пари. Истинското изпитание щеше да настъпи когато Кеш се върнеше с цената. Ако все още имаше свободни за продан облигации, щеше да предложи евтина оферта. В такъв случай щеше да ми се наложи да му се опъна, за да се измъкна. А в случай, че наистина бяха продали цялата емисия, щяха да последват серия извинения и оферта с по-високи цени.

Изчаках минута, която ми се стори цяла вечност. Накрая Кеш вдигна слушалката.

— Съжалявам много, но се страхувам, че може да уредим само десет милиона, и то единствено на 99.

По гласа му познах, че очаква да протестирам, задето ми предлага по-малък обем облигации от заявления, и то на цена половин пункт над офертата на конкурентите. Но очакването му не се оправда. Не изпитвах гняв. Беше се появила възможност, която се канех да изцедея до капка.

— Добре, ще взема десет милиона на 99.

Трябваше да бъда максимално бърз. Следващото ми обаждане беше до Клер.

— Още ли гориш от нетърпение да продадеш новия шведски заем?

— Но да, разбира се — измърка тя. — Мога да ти намеря известно количество на 98,50.

— Чудесно. Купувам двадесет милиона.

След още две телефонни обаждания покупките ми се увеличиха с облигации на стойност 15 милиона долара на цена 98,60. Това правеше общо 145 милиона. Облегнах се на стола и зачаках. Още се чувствах напрегнат, но това беше напрежението на ловеца, не на преследвания дивеч.

Не чаках дълго. След две минути целият пулт светеше от обажданията на дилъри с цена купува. Цените нараснаха от 98,60 през 98,75 до 99,50. И тогава позвъни Дейвид Барат.

— Бих искал да купя двайсет милиона от ония шведските на 99,10 — каза той.

— Твърде висока цена за облигация с такива ограничени перспективи — подразних го аз, неспособен да скрия задоволството си.

— Стана нещо много странно — каза той. — Цената падна точно както бях очаквал. И тогава някой някъде купи облигации. И от този момент нататък дилърите започнаха да дават мило и драго да покрият късите си позиции, но не успяха никъде да открият свободни облигации. И започнаха да качват цената. А най-странното е, че на двама от английските ми клиенти, които се стискаха повече от месец, изведнъж им щукна да купуват. Мислят си, че облигацията има

стойност и могат да изтърват някое внезапно покачване на цените по целия пазар.

Продадох на Дейвид облигации на стойност 20 милиона долара и успях да разтоваря още 75 милиона до края на деня. Клер беше особено умотелна. ЛЖБ бяха регистрирали големи загуби по тази емисия. Реших да си запазя 50 милиона, в случай че облигациите се устремят по-нагоре следващата седмица или две, и продадох известно количество от друга емисия, за да се сдобия със средства за покупката. Направих рекапитулация на печалбите си. Бях спечелил почти 400 000 долара и имах скрита печалба в размер на 300 000 долара от оставащите 50 милиона.

Отпуснах се на стола. Чувствах се изцеден до крайност. Сякаш ме бяха пребили и после захвърлили на бунището. Напрежението, адреналинът, потенето през последните няколко часа буквално бяха изсмукали силите ми. Но се бях справил. И то по най-добрия начин. Каквото и да кажеше Хамилтън, не можеше да отрече този факт. За пръв път през живота си знаех какво изпитва човек, счепкал се с пазара и надвил. Усещането наистина беше вълшебно. Показах на себе си, че мога да бъда добър търговски посредник, не по-лош и от най-добрите. Надявах се, че бях успял да покажа това и на Хамилтън.

— Хайде, самодоволно копеле такова — прекъсна мечтанията ми Деби. — Обади ми се и следващия път, когато направиш някой нов дребен черноборсатджийски удар. Сигурна съм, че в бизнеса с коли на старо ще се избият за човек с твоя талант. А междувременно, защо не ме почерпиш нещо?

— Защо винаги се получава така, че все аз черпя? Не ти ли плащат за работата тук? — запитах аз, докато си обличах сакото.

Внезапно ми хрумна нещо.

— Изчакай ме една секунда. Само да се обадя за последно по телефона.

Набрах хотел „Империал“ и помолих да ме свържат с Хамилтън Маккензи. Операторът ми предаде, че господин Маккензи оставил съобщение да не го безпокоят в никакъв случай. Възхитих се от хладнокръвието му. На карта беше заложено почти всичко, а той съвсем преднамерено бе избрал да остане в неведение за резултата. Имаше ми достатъчно доверие, щом ме оставяше да се справям сам в подобна ситуация. И както винаги, не бе сгрешил.

С все така самодоволно изражение изключих машините и тръгнах с Деби към асансьорите. Джеф остана да виси над статистиките си.

[1] Ценна книга (Security) — може да има три значения: 1. Залог върху финансова или материална собственост, който следва да бъде предаден при неизпълнение на задължението да се изплати един заем. 2. Всякакво средство за влагане на пари на паричния или капиталовия пазар, например ценна книга на паричния пазар, облигация, акция. 3. Термин, употребяван само по отношение на акциите и облигациите, за разлика от активите на паричните пазари. ↑

[2] Инвестиционна банка (Investment bank) — финансов посредник, който изкупува нови емисии и ги реализира на по-малки части сред вложителите. ↑

[3] Купон (Coupon) — кочан или отрязък, който при откъсването му от облигация служи като доказателство за правата върху лихвата по нея. Използва се непрекъснато и вместо самия лихвен процент. В по-широк смисъл се отнася за лихвения процент по повечето ценни книжа. ↑

[4] Срок на погасяване, погасителен срок, падеж (Maturity) — период между пораждането на едно финансово задължение и датата, на която то трябва да бъде изплатено. Често се използва и за самия срок на плащане — например датата, на която става изискуемо изплащането на една облигация. ↑

[5] Процентен доход (Yield) — доходът от ценна книга като част от пазарната ѝ цена. При ценните книжа с твърда лихва това представлява лихвата в процентно съотношение от платената за облигацията цена. Например облигация с номинална стойност при емитирането ѝ 100 лири, но закупена за 50 и с лихва 5% носи текущ доход от 10%. ↑

[6] Еврооблигация (Eurobond) — облигация, емитирана във валута, различна от тази на страната или пазара, на който се емитира, т.е. облигация, състояща се от претенция в определена валута, но държана извън страната на тази валута. Еврооблигациите са принципно еднакви с евродоларите и евровалутите. Повечето еврооблигации са ценни книжа на приносител и лихвите по тях се изплащат без данъчни намаления. Еврооблигациите обикновено се

продават от банкови синдикати и по природата си биват средно или краткосрочни. Обикновено се издават от правителства, международни организации и големи обществени организации и в голямата си част се изкупуват от богати индивиди и семейства. Еврооблигациите могат да бъдат прости и конвертируеми. ↑

[7] Гарант, поръчител (Underwriter) — институция, гарантираща изкупуването или намирането на купувач за част или цялата емисия ценни книжа. ↑

[8] Емисия (Issue) — пускане в обръщение, първоначална продажба на ценни книжа. ↑

[9] Фонд, управление на фондове (Fund, Fund management) — фондът представлява сума пари, например определени спестявания, доверени на агент на фондовата борса за управление и инвестирането им или включени в спестовна схема, или вложени от компания, предлагаща застраховки „Живот“ за покритие претенциите на притежателите на полици. Управлението на фондовете се състои в извършване на управленски действия като събиране на дивидентите и лихвите, записване на привилегирована емисия и регулиране на портфейла чрез покупки и продажби с цел максимализиране нарастването на капитала или печалбата. ↑

[10] Дилър (Dealer) — човек, който купува или продава ценни книжа на своя собствена сметка. ↑

2.

Влакът рязко спря на гара „Монумент“. Приблизително четвърт от пътниците мълчаливо се надигнаха и се отправиха към вратите. И аз бях сред тях. Прекрачихме на перона, изкачихме няколко стъпала до билетната бариера и се озовахме сред слънчевия юлски блясък. Тук вече нашата чиновническа компания се раздели, пресрещната от далеч по-голям батальон, маршируващ не в крак през Лондонския мост. Присъединих се към групата, крачеща по Грейсчърч стрийт към сградата с офисите ни в Бишопсгейт. Няколко заблудени индивидуалисти се бореха с насрещния поток в опит да си пробият път към другия край на улицата, но биваха изблъсквани и избутвани за нахалството си. След Големия взрив^[1] тълпата служещи бе започнала все повече и повече да подранява на работа, защото дилърите, търговските агенти и персоналът на централната банка искаха да са сигурни, че няма да бъдат последните, седнали на бюрата си, откъдето се свързваха с Токио, Австралия или Бахрейн.

Но макар тази армия да изглеждала обединена от една цел — да се добере до работните си места и да прави пари — всеки носеше своя кръст. Някои дни се врязвах като торпила в тълпата, изгарящ от нетърпение да се добера до бюрото си, за да се нахвърля върху проблема, който не ме бе оставял на мира цяла нощ. А друг път едва влачех крака, блъскан отзад, в стремежа си да отложам, макар и за малко, неизбежния сблъсък с лошата позиция от предния ден. Често просто се оставях на течението да ме носи, с все още неразбуден ум, и задържах надвисналите събития до момента, в който се озовавах седнал на бюрото си с чашка кафе в ръка.

Днес обаче бях над всичко това. Бях направил 400 000 долара за изминалите двайсет и четири часа; и кой можеше да каже колко още щях да направя през следващите? Имах суеверното убеждение, че всяка осъществена сделка ще умножава печалбата ми. Добре осъзнавах, че това няма да продължи дълго. Но щях да му се наслаждавам, докато е възможно. Нищо чудно късметът да ми

изневереше. Имаше реални шансове сделките да се обърнат срещу мен. И най-сигурните можеха да бъдат провалени от непредвидени обстоятелства. Компютърът ми можеше да си завъди неоткриваеми вируси. Работата ми наподобяваше наркотик с фази на опиянение и депресия. Дали имаше опасност от пристрастяване? Вероятно.

Работата ми определено беше по-интересна, отколкото в голямата американска банка, където бях постъпил след дипломирането си в Кеймбридж. Бях прекарал шест години в отдела за изучаване кредитоспособността на клиентите^[2], занимавайки се с анализ на компаниите, които вземаха заеми от банката. Трябваше да решавам дали компаниите ще са в състояние да върнат парите. Работата беше интересна в интелектуално отношение, но ръководството на банката полагаше всички усилия да я превърне в повече от скучна. Създаваше впечатление за някаква сива фабрика, изпълнена със сиви работници, които имаха седмична норма да анализират определен брой страници. Но въпреки това работата ме устройваше. Ръководството проявяваше извънредно голямо разбиране относно работното ми време. Очевидно считаха, че аз създавам добър имидж на банката. Генералният директор на лондонския филиал беше американец, бивш футболист от колежа и отявнен спортен запаленко. Нямахе нищо против да закъснявам за работа или да подранявам с тръгването. Не бяха стиснати с почивните дни; можех да вземам колкото си искам неплатен отпуск. Целият офис се гордееше с олимпийския си бронзов медалист на осемстотин метра.

Никой от тях не ме разбра, когато се отказах от спорта. Генералният го прие като лична обида. Бил съм в отлична форма, съвсем млад. Нищо не можело да ми попречи да грабна златния медал след четири години. Как съм могъл да го закопая така?

Сивото посивя още повече. Очаквах вече да работя на пълен ден. Еднообразният труд стана още по-непоносим, след като вече нямаше какво да ми служи като отдушник. Изпитвах отчаяна нужда от някакво ново предизвикателство, от противник, когото да победея.

И когато във „Файненшъл Таймс“ зърнах една обява, че се търси младши борсов посредник, съчиних една работна автобиография и я изпратих на адреса. Обявата гласеше, че една малка фирма за управление на фондове, „Де Джонг и Ко“, търси човек с добър опит в работата с кредити, когото да обучат да управлява портфейли^[3]. След

още две седмици сиво ежедневие получих отговора им. Искаха да се срещнат с мен! Хората, с които се запознах по време на интервютата, ми харесаха. Видяха ми се блестящи и дружелюбни, хора, от които бих могъл да науча много.

Особено бях впечатлен от човека, под чието ръководство щях да работя, Хамилтън Маккензи. Беше слаб, строен шотландец със среден ръст, гонеше четиридесетте. Преждевременно посивялата му коса изглеждаше винаги току-що подстригана, а брадата му беше късо и прилежно оформена. Сините му очи изглеждаха хладни и безучастни до момента, в който ги втренчеше в някого. Тогава сякаш се превръщаха в чифт бургии, които се забиваха дълбоко в мозъка ти, изваждаха всичко наяве и го преценяваха безпогрешно. Хамилтън наистина имаше вид на човек, чийто разум непрестанно щрака, преценява и пресмята. Отначало това малко ме изплаши и ми действа доста сковаващо. Но той се оказа превъзходен учител. Виждаше нещата ясно и умееше да ги обяснява по същия начин. Често ме караше да се чувствам като идиот, че не съм успял да стигна до неговите заключения, но винаги отделяше време да ми обясни как самият той е стигнал до тях. Критиката му, макар и рязка, винаги беше конструктивна и той беше твърдо решен да ме обучи на всичко, което знаеше за управлението на портфейлите.

А знаеше много. Имаше репутацията на вдъхновен привърженик на рисковете. Голяма част от съвременните теории за управление на портфейли специално подчертават безнадеждността на опитите за преборване на динамични пазари и много мениджъри на портфейли се придържат към следването или изпреварването на реакцията на пазара. За Хамилтън всичко това беше повече от нелепо. Според него институциите, които доверяваха на „Де Джонг“ да им управлява парите, плащаха таксата си за идеите. Той смяташе за свой дълг да увеличава максимално парите на клиентите по всички възможни начини. Това означаваше да поема рискове, големи рискове. Но не рискуваше безразсъдно. По-скоро изчакваше появата на съблазнителни възможности, анализираше всички рискове, избягваше или се подсигуриряваше срещу колкото е възможно повече, и чак когато беше сигурен, че шансът е на негова страна, действаше. Клиентите на „Де Джонг и Ко“ бяха доволни от резултатите и му доверяваха още пари.

Фирмата беше основана от Джордж де Джонг преди двадесет години. Първоначално бе управлявала авоарите на известни благотворителни тръстове. За осемте години, откакто Хамилтън бе постъпил на работа, бе привлякла клиенти отвъд океана, особено от Япония, с което бе събрала финансови средства за управление, възлизащи на два милиарда лири стерлинги. През последните пет години мистър Де Джонг, който наближаваше шейсетте, беше започнал да идва на работа само три пъти седмично, но все още контролираше нещата изцяло и си докарваше изключително висок доход. Средствата се инвестираха в облигации с широк спектър от валути, чието управление беше оставено изключително в ръцете на Хамилтън. Под неговото ръководство работеха шестима души, в това число и аз.

Джеф Ричардс беше най-старшият с две десетилетия опит в инвестирането в ценни книжа. Работата му беше да преценява накъде ще тръгнат валутните курсове^[4] и лихвените проценти^[5] и да реструктурира по съответния начин портфейлите си. С благия си характер и академичния подход към пазарите, той почти винаги имаше успех. В тази дейност му помагаше Роб Грийнхалф, който освен това отговаряше и за управлението на позициите в недоларови облигации. Беше приблизително на моята възраст и с двегодишен стаж във фирмата. Имахме си също така и един чартист^[6], Гордън Хърли. Той използваше техническия анализ на старите цени, за да прогнозира бъдещите. На мен това ми изглеждаше почти като гледане на кафе, но в повечето случаи Хърли наистина познаваше.

Моята работа беше да следя доларовата част от портфейла, която представляваше повече от половината ни фондове. Това беше в ресора на Хамилтън и идеята беше след време аз и Деби, чийто стаж беше още по-малък и от моя, да поемем неговата роля. В настоящия момент Деби се занимаваше предимно с управлението на фирмата и правната документация, както и с някои от по-неотговорните борсови дейности. Всички ползвахме услугите на нашата секретарка Карън — едно спокойно, но много оправно момиче на двадесет години.

От шест месеца бях част от този екип, който страшно ми харесваше.

Продължих по Бишопсгейт, докато стигнах Колониалната банка — висока черна сграда, покрита със стъкло. Тъй като щастieto й бе изневерило, тя вече нямаше нужда от толкова много работни

помещения и даваше под наем горните етажи. „Де Джонг“ заемаше двайсетия, само на два под покрива. Пристъпих от асансьора в покритата с плюш и полиран махагон приемна, пълна със скъпи книги в кожени подвързии и гравюри от осемнайсети век, изобразяващи стари търговски маршрути и изящни чайни клипери^[7] с вдигнати платна. Стаята създаваше впечатление за тежест и авторитет, за богатство, спечелено преди столетие от финансистите на търговска империя чрез консервативни решения за инвестиции, вземани в спокойна обстановка. В действителност фирмата съществуваше едва от двадесет години и парите на клиентите ѝ всеки ден се рискуваха на пазара за ценни книжа от Хамилтън и екипа му зад вратите от дъбово дърво.

Минах през тях и влязох в борсовия салон на „Де Джонг и Ко“. Той беше много по-малък от салоните на инвестиционните банки или брокерските къщи, търгуващи ценни книжа двадесет и четири часа в денонощието. Като една относително малка инвестиционна институция, „Де Джонг“ нямаше много хора. Макар че фирмата беше с по-големи активи от останалите инвестиционни компании, тя не търгуваше денонощно. Ние купувахме или продавахме облигации само когато имахме ясен поглед върху пазара.

Но въпреки това, дори и в по-спокойните си моменти, салонът излъчваше атмосфера на стаено напрежение, което за мен беше възбуждащо. Тук се решаваше съдбата на два милиарда лири. Постъпваше информация от цял свят — или по телефона, или чрез компютърните мрежи, или по традиционната поща. Тя се анализираше, обсъждаше, разчленяваше и после се сглобяваше. Вземаше се решение да се купят дадени ценни книжа, да се продадат други или просто да не се предприема нищо. В резултат на всяко решение биваха прехвърляни милиони лири. Сполучехме ли в преценката си, клиентите ни добавяха към богатството си десетки или стотици хиляди лири стерлинги. Но сгрешахме ли... отговорността се стоварваше върху нас.

Салонът имаше две външни стени, всъщност прозорци от дебело стъкло. Гледаха на югоизток и на югозапад. От двадесетия етаж погледът на човек се плъзгаше над лондонското Сити към ниските възвишения оттатък Ъпминстър на изток, отвъд източения шпил на „Кристъл Палас“ на юг и кулите на Мидълсекс на запад. Вътрешните

стени бяха голи, с изключение на задължителните часовници, показващи часа в Токио, Франкфурт, Лондон и Ню Йорк, и една голяма бяла дъска, покрита с драсканици от син тебешир — сметки за сделка, приключена още преди месеци.

В залата имаше осем бюра, оборудвани с всичко необходимо за движението на парите по целия свят — терминали за връзка с Ройтер и Телерейт, които осигуряваха най-новата информация за цените, новостите и пазарите, персонални компютри за анализ на портфейли и данните за историческите цени, сложна система от телефони с пулт и дузина линии със светлинни индикатори, които мигаха при повикване, дори големи кошчета за отпадъци, които всеки ден поглъщаха купчината пристигнала по пощата хартия, съдържаща изследвания и проучвания.

Едно от бюрата беше по-голямо от другите, сравнително по-малко затрупано с хартия и разположено леко встрани от останалите. В момента беше пусто. Това беше мястото, от което Хамилтън контролираше салона и изработваше следващата си победна стратегия над пазара. Достатъчно близо да не пропуска нищо и достатъчно далеч, за да контролира всичко.

Беше осем и пет и аз бях последният влязъл в залата тази сутрин, тъй като смятах, че ми се полага с пълно право. Залата беше по-пълна и по-оживена, отколкото предния ден. Роб се беше върнал от отпуск, а Гордън от семинара си. И двамата говореха по телефона. Гласът на Роб беше повишен до степен, предвещаваща проблеми. Джеф се беше залепил за компютъра си — предната вечер го бях оставил точно в същото положение.

— Добро утро — казах аз, докато минавах покрай него.

В отговор той само изломоти нещо.

Добрах се до работното си място и завъртях комплекта превключватели, разположени над и под бюрото ми. Машините замъркаха и оживяваха.

— Добро утро, надут самодоволнико. Благодаря ти за почерпката снощи — обади се Деби.

— Как не ти омръзна — казах аз. — Все някога трябва да му провърви малко на човек.

Отворих куфарчето си и хвърлих върху бюрото материалите, които бях преглеждал предната нощ.

— Само не ми казвай, че тия неща наистина ти доставят удоволствие — произнесе Деби и посочи една брошура с фирмения знак на „Блуумфийлд Уайс“. После заобиколи бюрото ми и я вдигна. — „Най-променливото нещо. Или как информацията се разпада с течение на времето“. От Джордж Фойхтвангер, доктор на науките. Това ми звучи като върха на глупостта. — Тя отвори брошурата на страница, покрита с дълги уравнения, всяко едно пояснено с чудовищни изречения. — Е, добре, умнико, я ми кажи какво означава това? — Деби заби пръст в една особено дълга върволица от цифри и гръцки букви.

— Означава: „Добро утро, Пол, да ти донеса ли чашка кафе?“ — казах аз.

— А това означава: „Иди си го налей сам, мързеливо копеле такова“ — каза тя, сочейки следващото уравнение. Захвърли изследването върху бюрото ми и се отправи към автомата за кафе.

Деби ми харесваше. Бяхме колеги само от два месеца, но дори в такъв кратък срок успяхме да се сработим. Тя си мислеше, че съм прекалено отдаден на работата си, а аз — че тя не е достатъчно отдадена на нейната. Но пък умееше да интерпретира незначителните колебания на пазара за облигации в трайна перспектива. Беше страшно забавна и човек просто не можеше да остане сериозен в компанията ѝ.

Беше на двајсет и пет, дребничка, със светлокестенява коса, вързана на конска опашка. Килограмите ѝ бяха мъничко над нормата, но пък това ѝ придаваше мекота, която привличаше. Широката усмивка никога не слизаше от устните ѝ, а искрящите ѝ светлокафяви очи и за миг не се спираха на едно място.

По образование беше юрист. След две години скука в някаква второстепенна адвокатска кантора ѝ дошло до гуша от правото и постъпила на работа в „Де Джонг и Ко“. Но и тук не успяла да се отскубне напълно, защото прекарала първите години в нашия „заднен“ офис, посвещавайки се на юридическата организация на нашите фондове и на съблюдаването на потока от нови предписания и наредби, целящи да уверят обществото, че не се облажаваме дори и с едно пени от парите на клиентите си. Накрая бе успяла да убеди Хамилтън да я вземе като младши борсов посредник. Макар и да създаваше впечатлението, че не върши почти нищо, възприемаше бързо.

Разбираше се добре с всички от фирмата. Дори Джеф Ричардс не можеше да устои на закачките ѝ. Единствено Хамилтън, изглежда, изпитваше противоречиви чувства към нея. За него пълното себеотдаване беше закон.

Хвърлих поглед към брошурата на бюрото. Деби случайно бе улучила точно онова място в нея, където вече окончателно бях изтървал нишката на съжденията на доктор Фойхтвангер. Предната нощ си бях блъскал главата час и половина и накрая вдигнах ръце. Макар че статията нямаше пряко отношение към нашата работа, имах голямо желание да науча колкото е възможно повече за пазара на облигации. Знанията за пазара на облигации, които човек може да усвои от книгите, са крайно ограничени, но въпреки това страшно исках да ги овладее. Колкото и да беше сложна или забъркана статията, щях да изцеда от нея всичко, което знаеха другите борсови посредници и управители на финанси.

Деби се върна с две пластмасови чашки, пълни с гъсто черно кафе. Връчи ми едната, седна на бюрото си и разгърна раздела на „Файненшъл Таймс“ с прегледа на телевизионните програми. До края на деня щеше да изчете и „Файненшъл Таймс“, и „Таймс“, и „Мейл“.

Една от линиите ни замига. Беше Кеш.

— Брей, момчета, вие от „Де Джонг“ наистина сте родени с късмет — започна той. — Вчера ви осигурих най-сладката търговийка, която може да си представи човек. Днес пък ви вадя от калта.

— И каква е тази кал? — любопитствах аз, леко разтревожен. Не знаех, че може да сме загазили. Прекарах през ума си най-различни сделки с ценни книжа, за да разбера какво има предвид.

— Имам оферта за вашите „Джипсъм“ — заяви Кеш почти триумфално. — Предлагам цена 80 за всичките ви облигации.

— Задръж малко — казах аз. Не бях наясно какво има предвид. После обаче, преравяйки купчината хартии върху бюрото си, измъкнах необходимия портфейл. В един от нестандартните пакети^[8] акции фигурираше „Американска компания «Джипсъм», 9% 1995“. Датата на покупката беше отпреди три години, а цената — 96.

Затиснах слушалката с ръка, облегнах се на стола и извиках:

— Хей, Джеф!

Той вдигна поглед от компютъра си, малко раздразнен, че преча на анализите му.

— Да?

— Знаеш ли нещо за половин милион долара от американската „Джипсъм“? Изглежда, че сме ги закупили преди три години.

Джеф за момент сбърчи чело.

— Да, мисля, че се сещам какво имаш предвид. Не са сред най-добрите позиции на Хамилтън. Мисля, че ги закупи близо до номинала. Тогава компанията беше загазила и за последен път се появиха на борсата на цена шейсет.

— Предлагат ми 80 — казах аз.

— Значи приемаш.

Обмислих го за момент. Щом Кеш така изведнъж предлагаше 80 за облигация, търгувана за 60, значи явно знаеше нещо, което не ми беше известно.

— Има ли нещо, което трябва да знам за „Джипсъм“? — запитах Кеш.

— Нищо, поне доколкото на мен ми е известно. Миналата година Хамилтън се скъса да ми иска добра цена за тази позиция. Е, накрая клекнах. Ще остане доволен, щом разбере.

Това е стара тактика, прилагана от търговците спрямо младите управители на портфейли, когато шефовете им отсъстват. Казваш на младока какво щял да направи шефът му в подобна ситуация и го убеждаваш, че е по-рисковано да не направи дадена сделка с ценни книжа, отколкото да я направи. Аз самият се бях хващал на тази въдица един или два пъти през първите ми месеци. Хамилтън ми беше изнесъл цяла лекция за това как винаги трябва да се осланям на собствената си преценка и никога да не вярвам на другите, които се мъчат да ме убедят за възгледите на шефа ми.

— Хм — казах. — Ще ми трябва малко време да обмисля нещата. Ще ти се обадя.

— Добре, но го направи тази вечер. Утре може да свалят офертата — каза Кеш.

— Окей. Ще ти се обяда днес следобед — казах аз и затворих.

Трябваше ми още информация за „Джипсъм“. Станах от бюрото и се запътих към библиотеката в дъното на борсовата зала.

„Библиотека“ всъщност е твърде претенциозно име за едно тясно килерче. А и книги почти нямаше. Стените бяха покрити с шкафове чак до тавана, наред стаичката имаше компютър, свързан със сървър

за всевъзможни бази данни. Алисън, нашата библиотекарка на непълен работен ден, отсъстваше, но аз знаех как да се оправя сред привидния хаос от безброй източници на информация. След двајсет минути държах в ръцете си проспекта^[9] за облигациите на „Джипсъм“ с които разполагахме, и доклади от борсови посредници за компанията. Също така разпечатах на принтера сметките за последните пет години и сводките от пресата за изминалата година.

Върнах се на бюрото си нарамил куп хартия.

Деби вдигна очи от „Таймс“.

— Още не съм замръзнала. Не е необходимо да кладеш огън.

— Искam само да разбера дали около тази компания изобщо става нещо — заявих аз.

— Типично за теб — каза Деби. — Всеки друг би се задоволил с последната сводка за цените и после би продал облигациите.

Усмяхнах се. Деби вероятно беше права. Но тя също така знаеше, че аз няма да се успокоя, докато не се ориентирам в сметките за последните пет години и не прочета всички сводки от пресата и всички анализи за състоянието на компанията, които мога да намеря.

Прекарах следващите три часа над материалите, като прекъснах само за четвърт час да хапна един сандвич в кафето през улицата.

Докато четях, пред очите ми започна да се оформя картина за една компания, започнала с товари с посредствено качество и за последните две години стигнала дъното. Не беше само по вина на компанията. Нейният главен продукт, строителният картон, бе паднал драстично като търсене на пазара поради острия спад в строителството на жилища. Председателят ѝ и 30-процентен собственик, Нат Морисън, не бе успял да окаже никаква помощ на компанията. Беше затънал в тежки дългове, за да построи фабрики, които сега работеха на половин мощност. Беше изгонил цял куп изпълнителни директори заради „различия“ в начина на управление на компанията. Печалбите бяха започнали да се превръщат в загуби и цените на акциите и облигациите на „Джипсъм“ бяха паднали рязко. На пазара за ценни книжа се беше прокраднала мисълта, че има голяма вероятност компанията да ритне канчето.

Около нея се бяха увъртали много мераклии — предимно едри конгломерати — с надеждата да изкупят на безценица модерните ѝ фабрики в подготовка за възхода на икономиката, който все някога

трябваше да настъпи. Но Морисън не искаше да се разделя с председателския си стол. А никой купувач със здрав разсъдък не би купил компанията в комплект с председателя й Нат Морисън. И тъй като неговото съгласие беше от съдбоносно значение за успеха на всяко поглъщане^[10], а той не го даваше, позицията на компанията продължаваше да се влошава.

След малко, ровейки се из вестникарските репортажи, се натъкнах на заглавие с дата само отпреди месец. „Кралят на строителния картон загива при хеликоптерна катастрофа“. „Кралят на строителния картон“ беше може би малко висока титла за Нат Морисън, но имаха предвид точно него. Беше загинал в хеликоптера си, докато инспектирал една от фабриките. Прочетох много внимателно репортажите от следващите няколко дни. Не беше изненада, че цената на акциите бе скочила с десет процента след новината за смъртта му. Очевидно беше оставил парите си под попечителство. Синът му, преуспяващ чикагски адвокат, абсолютно безразличен към проблемите на строителния картон, беше единият от двамата попечители заедно с президента на една местна банка.

Станах от затрупаното си с хартия бюро и отидох до прозореца. Кантората ни беше с вълшебен изглед към Лондон. Загледах се в сребристата ивица на Темза: прорязваше високите черни и сиви здания на Сити, минаваше покрай катедралата „Свети Павел“ и сградата на Парламента и продължаваше пътя си към тумбестата буца на електроцентралата Батърсий. Защо Кеш предлагаше толкова висока цена за облигациите? Кой ли беше крайният купувач? И защо?

След смъртта на стария Морисън поглъщането ставаше напълно възможно, особено щом нещата се поемаха от адвокат и банкер, които можеха да преценят съвсем трезво финансовата изгода от продажбата на семейната фирма. Предположих, че ако „Джипсъм“ бъде погълната от някоя по-стабилна компания, облигациите ще повишат цената си. Но поглъщането не беше съвсем сигурно и компанията междувременно можеше съвсем безпрепятствено да банкрутира. Ако на някой борсов играч му хрумнеше да заложи на поглъщане, би било по-разумно да закупи ценните книжа, чиято цена впоследствие можеше лесно да се удвои. Колкото и да беше силна компанията, придобиваща активите на тази фирма, облигациите винаги щяха да

бъдат погасявани на цена 100, което представляваше точно 25 процентна печалба при цена 80, която предлагаше Кеш.

Така че кой искаше да закупи облигациите на „Джипсъм“? Може би компанията изкупуваше обратно своите собствени облигации? Не, „Джипсъм“ не разполагаха с необходимото количество свободни пари.

Наблюдавах как една баржа преминава под моста „Блакфрайърс“.

Ама разбира се! Имаше само един логически купувач! Някои хора възнамеряваха да погълнат „Джипсъм“. Но преди намеренията им да станат известни на пазара за ценни книжа, те щяха да съберат колкото може повече облигации на „Джипсъм“ на колкото е възможно по-ниска цена. На пазара имаше в обръщение ценни книжа на „Джипсъм“ на стойност 100 милиона долара. Ако можеха да ги изкупят на средна цена 80, тогава 25 процентната печалба след погасяването им щеше да възлиза на 20 милиона — доста значителна сума. Колкото повече мислех, толкова повече нарастваше увереността ми, че това е най-логичното обяснение. На работа!

Върнах се на бюрото си и се обадох на Дейвид Барат.

— Тук „Харисън Брадърс“ — каза той.

— Дейвид, да си чувал нещо за емисия на американската компания „Джипсъм“?

Дейвид имаше отлична памет и знаеше наизуст подробностите за повечето от съществуващите облигации.

— Разбира се, че съм чувал — каза той. — Деветте процента от 1995 година. Последния път, когато ги видях, се търгуваха на 65. Но това беше преди шест месеца.

— Можеш ли да ми запазиш пет милиона?

— Няма да е много лесно — каза Дейвид. — Емисията почти не се търгува. Ще видя какво мога да направя.

Затворих телефона. Деби, както обикновено, беше чула целия разговор.

— Мислех, че от теб се очакваше да продаваш тези акции, а не да купуваш от тях. Хамилтън ще припадне.

Обясних й какво бях открил за „Джипсъм“ и заключенията, до които бях стигнал.

— Ако съм прав, и ако облигациите се изкупуват от хора, които възнамеряват да погълнат компанията, значи ще ги търгуват плътно до

номинала им. Успeya ли да купя нещичко на 80, това означава 20-процентна печалба.

Деби слушаше внимателно.

— Изглежда наистина добре. Но продължавам да съм убедена, че Хамилтън ще сипе гръмове и мълнии.

Трепнах. Тя можеше да се окаже права. Технически не бях упълномощен да увеличавам зависимостта^[11] на „Де Джонг“ от която и да е компания, която не разполагаше с оценка за кредитоспособност от най-висш клас ААА или АА^[12] без изричното разрешение на Хамилтън. Но добре знаех, че това, което върших, имаше смисъл.

Пултът отново замига. Беше Кеш.

— Реши ли се вече за „Джипсъм“?

— Още не. Дай ми още половин час.

— Окей. Но офертата ми няма да е валидна цяла вечност. Само половин час и нито секунда повече. — И той затвори. Беше напрегнат малко повече от обикновено. Нямах и следа от обичайното му умилкване.

Изминаха двадесет и пет минути преди Дейвид да ми позвъни.

— Нещо става. Извън борсата се предлага цена купува на 80 за тия облигации, един господ знае защо. Ти в течение ли си, Пол?

— Не съм много сигурен, но мога да предположа — казах аз.

— Е?

— Съжалявам, Дейвид, не мога да ти кажа. Намери ли ми облигации?

— Само два милиона. Предлагаме ги на 82.

„Харисън Брадърс“ вероятно използваша случая да се пооблажат малко от цената, но не му беше времето да се заяждам за дреболии.

— Вземам ги — казах аз.

— Купуваш облигации на американската компания „Джипсъм“ на стойност два милиона долара с девет процента печалба и година на изплащане 1995 на цена 82 — каза Дейвид. — Благодаря ти за сделката.

— И аз ти благодаря — казах аз. — Ако случиш на още, обади ми се.

— Ще ти се обадя — обеща Дейвид. — Макар че едва ли ще имам такъв случай. Наложил ми се да изтръскам цяла Швейцария за тия

два милиона. Някой е обрал до шушка всички налични облигации. Всички, с които разговарях, са ги продали вчера или завчера.

Засега бях успял да натрупам облигации на стойност 2 милиона. Това ми осигуряваше хубава печалба. Спомних си, че бях обещал да се обадя на Кеш.

— Е? — запита той.

— Съжалявам, Кеш. Благодаря ти за офертата, но мисля, че ще е по-добре да ги запазя.

— Хей, Пол, приятелю. Помисли си добре. Хамилтън ще ти се ядоса страшно когато разбере, че не си се възползвал от офертата ми.

„И когато научи, че съм купил още два милиона“ — помислих си.

— Съжалявам, Кеш, но не сме в състояние да ти помогнем.

Линията замлъкна за момент. След малко гласът му отново прозвуча, разочаровано, но приятелски.

— Ти решаваш. Само не забравяй за главоболията, които си създадох, за да те отърва от една лоша позиция. Ще ти се обадя по-късно.

Докато затварях телефона, се възхитих от способността на Кеш да те накара да се чувстваш виновен дори и когато иска да ти одере кожата.

— Купи ли нещичко? — запита Деби.

— Само два милиона — отвърнах аз.

— Не е лошо. Май ще изкараш добри пари. — Тя се облегна на стола си. — Ух, как не можем и ние да си купим от тия облигации! Толкова ще е гот.

— Разбира се, че можеш — казах аз. — Трябва само да изтеглиш две милиончета от сметката си в Строителното дружество^[13].

— Бихме могли да се опитаме да закупим по-малко количество. Един нестандартен пакет например — каза тя.

— Ще бъде ли етично?

— Не знам.

— Е, би трябвало да знаеш, в края на краищата ти си служителът по надзора^[14] — казах аз. Всяка компания, занимаваща се с управление на фондове, си назначава такъв служител, за да се осигури срещу използване на вътрешна информация за незаконна търговия^[15] на ценни книжа и конфликти на интереси^[16].

Бяха я назначили на този пост заради юридическото ѝ образование.

— Е, сигурно е тъй... Но като си помисля, това почти си е конфликт на интереси.

— Какъв срам! Иначе не е лоша идея.

— Разбира се, че можем да си купим — погледна ме Деби. — Като нищо ще скочат, ако компанията бъде погълната.

— Защо не? — казах. — На мен ми се струва блестяща идея. — Имах десет хиляди фунта в Строителното общество. Помислих си, че акциите на „Джипсъм“ ще са добро капиталовложение за половината сума. — Но как, по дяволите, се закупуват американски акции?

Двамата с Деби започнахме да умуваме над проблема. Изведнъж тя бурно се разсмя.

— Направо ще се скъсам от смях! Та ние имаме десет телефонни линии с най-големите борсови посредници в света. Поне един от тях трябва да знае как става.

Свързах се Кеш.

— Да не си променил мнението си за „Джипсъм“? — запита той.

— Не, не съм — отвърнах аз. — Но искам да те помоля за една услуга.

— Давай — каза Кеш, може би с малко по-слаб ентусиазъм от обикновено.

— Как може човек да си купи ценни книжа от нюйоркската фондова борса?

— О, много лесно. Мога да ти открия сметка тук. Всичко, което трябва да направиш, е да позвъниш на Мириам Уол от нашия отдел за частни лица. Дай ми пет минути и аз ще я подготвя.

След десет минути двамата с Деби бяхме горди собственици на хиляда акции на американската компания „Джипсъм“, закупени на цена 7 долара за акция.

[1] Големият взрив (Big Bang) — обединяващ термин за промените, чиято връхна точка е отмяната на 27.10.1986 година на фиксираните комисиони на членовете на Лондонската фондова борса и на стриктното разделение на джобъри и брокери. ↑

[2] Кредитоспособност на клиентите (Credit rating) — система за класифициране на клиентите и възможните бъдещи такива съгласно

финансовата им мощ и степента на доверие, която един заемодател може да им има. Най-висшият клас е AAA. ↑

[3] Портфейл (Portfolio) — набор ценни книжа, притежавани като вложение. ↑

[4] Валутен курс (Exchange rate) — съотношението, по което една валута може да се обмени за друга, т.е. броят валутни единици, които се смятат за равни на една единица от друга валута, например \$1,60 в различно време са се равнявали на една лира стерлинга. ↑

[5] Лихвен процент (Rate of interest) ↑

[6] Чартист (Chartist) — специалист на фондовата борса, който предвижда движението на цените на акциите единствено чрез проучване на графики за изменението на тези цени и понякога на обемите на продажбите. ↑

[7] Кораби, построени специално за търговията с чай, плаващи по маршрута Китай — Лондон през 18 век. ↑

[8] Например такъв, който съдържа по-малко от 100 акции. ↑

[9] Проспект (Prospectus) — документ, съдържащ информация за дадена компания във връзка с нова емисия на нейни ценни книжа. Само с няколко изключения е незаконно която и да е компания да кани когото и да било да кандидатства за акции, ако бланката за кандидатстване не е придружена от проспект, който съдържа определена информация съгласно Закона за компаниите или когато се отнася до компания, котирана на Лондонската фондова борса — в съответствие с разпоредбите на „Жълтата книга“ (Yellow Book). ↑

[10] Поглъщане (Takeover) — придобиването на една компания от друга. ↑

[11] Зависимост, „беззащитност“ (exposure) — 1. Всяка банка, която предоставя заем на дадена страна или корпорация, става зависима от длъжника си. Много банки разработват вътрешни правила, които позволяват да се избяга „свърхзависимостта“ от които и да е техен единствен клиент — длъжник. 2. На международните валутни пазари „беззащитността“ (за банките) може да изникне поради наличието на непокрита позиция както по някаква конкретна валута, така и изобщо. По продължителността на периода на „беззащитността“ може да се съди за различията в сроковете на падежите по сделките в една или друга валута. ↑

[12] AAA — първокласни ценни книжа, усл. обозначение. ↑

[13] Строително дружество (Building society) — специализирано спестовно учреждение в Англия, образувано с цел подпомагане членовете си да си построят жилища, като осигурява дребни клиенти със заеми срещу полица. ↑

[14] Отдел за надзор върху законността (Compliance department, officer) — служител (отдел), следящ за спазването на закона. Всички официални фондови борси и много от големите финансови институции имат служители, отговорни за стриктното прилагане на законите и правилата, уреждащи сделките с акции и инвестирането им в тях. В служебните им задължения може да влиза разследването на сделки, извършени от техни колеги. ↑

[15] Използване на вътрешна информация — (Insider trading) — купуване или продаване на акции при достъп до придобита незаконно информация за фактори, които могат да окажат влияние върху цената им, например по време на службата си в компания, чиито акции се продават. Използването на вътрешнофирмена информация е противозаконно във Великобритания, САЩ, Франция и други страни. ↑

[16] Конфликт на интереси (Conflict of interest) — ситуация, при която една финансова институция представлява и двете страни по една сделка или пък самата тя има финансов интерес от изхода ѝ; например дадена търговска банка едновременно да реализира продажбата на акции на компания свой клиент на фондовата борса и да препоръчва покупката на същите ценни книжа на друг свой клиент — вложител, за чийто портфейл е натоварена да се грижи; или пък емисионна къща да предлага на вложител акции, от които самата тя е поела твърде много и е принудена да продава. ↑

3.

Тап. Тап. Тап. Бях влязъл в ритъм. Краката ми издаваха едва доловим звук при допира си с пътеките на Кенсингтън Гардънс. Втренчих се в езерото в далечината и останах доволен. Не мърдаше. Когато бягах, светът просто се плъзгаше покрай мен. Нямаше никакви подскачания нагоре или надолу. Тялото ми се носеше напред, задвижвано от постоянния ритъм на краката. Всичките видове джогинг или трополене просто са загуба на енергия. А всяка загуба на енергия неизменно води до загуба на скорост.

Бягането е наслада. Не просто от силата на волята, която ви тласка напред, когато цялото ви тяло крещи да спре, а защото е чудесно всеки мускул на тялото ви да се движи както трябва, когато поискате.

Навремето спортните коментатори вдигаха голям шум около стила ми на бягане. Но аз не бях роден бегач. Бях се учил дълги години. Сам. И с помощта на Франк.

Запознах се с Франк, когато бягах в Кеймбридж. Той тренираше атлети на средни разстояния към един клуб в северен Лондон и понякога идваше и в Кеймбридж да обучава студентите. Почти всяка неделя ходех при него, за да ме научи на още нещо.

Определено имах природна дарба. Бях само на единайсет години, когато направо се влюбих в бягането през пресечена местност. Приятелите ми не можеха да проумеят как така ще се вдигна да бягам за тоя що духа през йоркширските хълмове. Тялото ми се наля, след като излязох от пубертета. Мускулите на краката наедряха и наякнаха и бях напипал скоростта, необходима на един бегач на средни разстояния. След като постъпих в Кеймбридж, се заех здраво с атлетиката и влязох в спортния отбор още първата година.

Но в действителност Франк беше човекът, който ме научи как да тичам. Не само с тяло, но и с разум. Притежавах решимостта, която ми бе необходима, а той знаеше как да я канализира. Дълго и упорито обработвахме техниката ми. По време на скоростните тренировки той

ме принуждаваше да изцеждам сто процента от краката си, когато тялото ми отпускате максимум деветдесет. Научи ме също как да бягам на състезания, как да дозирам не само физическата си енергия, но и мисловната.

Всичко това даде резултат. Процесът беше мъчителен и бавен, но с всяка измината година бягах малко по-бързо от предишната. За пръв път бягах за отбора на Британия, след като завърших Кеймбридж. Следващия сезон едва не ме включиха в отбора за Олимпиадата. През следващите шест години скоростта и постоянството ми се подобриха до такава степен, че си извоювах място в отбора.

Същата година двамата с Франк положихме всички усилия, за да достигна върховата си форма. Банката прояви голямо разбиране, ходех само понякога на работа, и то на половин ден.

Квалификациите минаха успешно. Успях да ги пробягам достатъчно добре, за да се класирам за финала, като в същото време съхраних достатъчно от силите си.

В деня на финала бях готов повече от всякога. Бях на върха. Съзнанието ми беше обзето от една-единствена мисъл. Четирима от другите бегачи бяха пробягвали разстоянието по-добре от мен, но аз щях да ги бия всичките. Планът ми беше прост. Щях да тръгна рязко още от старта и да поведе колоната. Имаше само двама или трима по-добри на финала от мен. И щях да положа всичко, за да останат зад мен на финалната права.

Започнах според плана, но през първите шестстотин метра по-голямата част от бегачите бяха плътно до мен. И всеки път, когато се мъчех да се отскубна, другите ме настигаха. И когато до финала останаха двеста метра, леко удължих крачката и започнах бавно да се изтеглям напред. Сто и петдесет метра бягах, оставил зад себе си на пет крачки най-добрите бегачи на света. Претъпканият олимпийски стадион ме приветства с неистов рев; бях убеден, че всичките аплодисменти са само за мен. Това бяха най-щастливите ми петнайсет секунди.

И тогава, на петдесет метра от финала, две зелени фланелки прелетяха покрай мен. Един кениец и един ирландец се бяха устремили към финалната лента. Заповядах на краката си да се движат по-бързо, да правят по-големи крачки, но те не ми се подчиниха.

Тълпата бясно аплодираше двамата бегачи само на метър-два пред мен. Струваше ми се, че сякаш бавно се движа назад.

На финаша бях трети и спечелих бронзов медал.

Няколко месеца след това се наслаждавах на вниманието, което ми оказваха средствата за масова информация, колегите, хората, с които се срещах по работа, дори и минувачите. Но дори и еуфорията не можеше да скрие простия факт от мен. Бях загубил. А бях вложил всичко в това състезание, бях посветил цяла година от живота си на тази минута и половина. И бях загубил.

Резултатът беше най-доброто ми лично време. И когато следващия сезон възобнових тренировките и състезанията, резултатите ми бяха далеч от олимпийското ми постижение. Това започна да ме потиска. Започнах да изпитвам усещането, че никога повече няма да подобря олимпийското си време, колкото и старание и енергия да хвърлях.

Имах нужда от свободно време за други неща. За срещи с приятели. Исках работа, която да ме погълне целия. Имах нужда от ново предизвикателство.

И скъсах със спорта.

Очаквах Франк да побеснее. Но той го прие съвсем нормално. В действителност се отнесе с пълно разбиране.

— Прекалено много мъже съм виждал да жертват най-хубавите си години на леката атлетика — каза той. — Върни се в обикновения свят и се заеми с нещо.

Дълбоко в себе си знаех, че той е наясно, също като мен, че съм достигнал върха си, и не иска да губя години от живота си в преследване на златото, което никога нямаше да извоювам.

И аз се предадох. И се върнах в обикновения свят да завоювам нещо ново. Търговията с ценни книжа.

Понесох се към езерото, подминавайки една двойка лъхтящи джогери на средна възраст, които просто крачеха. Един червен сетер се втурна към мен, игнорирайки крясъците на собственика си. Потичахме заедно, после той изведнъж се понесе към някакъв териер, който лаеше по една катеричка под едно дърво, и прескочи една влюбена двойка, която дори не му обърна внимание.

Още не се бях натичал. Бяхах три или четири пъти на седмица и обикновено обикалях около Хайд Парк с най-голямата си възможна

бързина. Изпитвах отчаяна нужда от адреналин, от мазохистичната наслада, която носи усещането за пълно изтощение.

Помислих си за вчерашната сделка с шведския заем. Усмихнах се при спомена как бях победил пазара. Или как по-скоро двамата с Хамилтън го бяхме победили. Бях се справил чудесно за начинаещ борсов посредник. За пръв път бях действал в наистина екстремална ситуация и не се бях изложил. Вярно, по едно време се бях уплашил не на шега, но това беше вече минало. Страхът е неотменна част от възбудата. Точно както един бегач трябва да изпита болката, за да вкуси сладостта на прилива от адреналин, така и един борсов посредник трябва да изпита страх.

Мислех си какво ли ще ми каже Хамилтън, когато се върне. Това беше първата ми реална възможност да се изявя и аз не я бях пропуснал. Надявах се да го оцени по достойнство.

Заобиколих едно ято бърборещи арабки, излезли на вечерна разходка в черните си яшмащи и златист грим, и се насочих наляво към изхода на парка. Последните двеста метра до квартирата ми ускорих темпото, отървал се изцяло от всичките си съмнения.

С бурно дишаща гръд и облян в пот измъкнах ключовете от джоба на шортите си. Отключих вратата, прекрачих купчината неотворени рекламни диплянки и се добрах до първия етаж.

Вмъкнах се в квартирата си, протегнах се и се строполих върху дивана. Огледах се; бях прекалено изтощен, за да се помръдна дори. Апартаментчето ми беше малко, но удобно. Спалничка, всекидневна с кухненска ниша и коридор. Поддържах го винаги чисто; няхах друг изход, защото пространството беше минимално. Мебелите бяха простички, евтини и удобни. Върху лавицата над камината бях разположил скромната си колекция от най-скъпите си спортни трофеи и една черно-бяла фотография на мама и татко, облепени на една каменна стена. Усмиваха ми се със загубеното щастие отпреди двайсет години.

Не беше кой знае колко, но ми харесваше. Уютна бърлога.

Изправих се, стенейки, и замъкнах вцепенените си мускули в банята.

На следващата сутрин първата ми работа беше да грабна „Уолстрийт Джърнъл“ от бюрото на Карън, където обикновено го оставяха. Изненадах се, че вестникът леко трепери в ръката ми, докато претърсвах колоната с ценни книжа за котировката ДЖИПС.

Ето я. Единайсет долара и четвърт. Цената се бе увеличила с повече от 50 процента. За една нощ! Обърнах се и видях Деби да влиза в борсовия салон с чашка кафе. Веднага видя какво чета и запита:

— Е?

— Единайсет и четвърт — ухилих се аз.

— Не може да бъде! — възкликна Деби и издърпа вестника от ръцете ми. Нададе див крясък и го захвърли във въздуха. Всички се извъртяха към нас.

— Аз съм богата! — изкрещя тя.

— Е, не чак толкова много — казах. — Става въпрос само за някакви си две-три хиляди долара.

— О, няма ли да млъкнеш, мърморко такъв — засмя се тя. — Отивам да взема бутилка шампанско. В хладилника имаме портокалов сок.

Аз имах известни резерви, но Гордън и Роб вече мляскаха с устни. Дори Джеф потриваше ръце в очакване. Той също имаше повод да се радва. През изминалата нощ доларът най-сетне се бе държал според икономическия модел, чийто автор бе той.

След четвърт час Деби се върна, сграбчила кофичка за лед, в която се гушеше бутилка шампанско. Нямах представа откъде бе успяла да я купи толкова рано сутринта. Извадиха чаши и портокалов сок от хладилника и само след минута всички вдигахме тост за здравето на американската компания „Джипсъм“.

— Всяка сутрин трябва да го правим — заяви Роб, съзерцавайки с одобрение мехурчетата в чашата си.

— Нашият шеф и господар ще получи припадък, ако ни види — каза Гордън.

— Не се тревожете — успокои ни Деби. — Трудно ми е да си го представя, че е способен да припадне за каквото и да било. По-скоро ще ни прониже с погледа си кинжал, след което ще ни изнесе кратка лекция: „Де Джонг и Ко“ се гордее с професионализма си, а вие, Робърт, нямате професионално държане — изрече тя превзето и по

някакъв начин успя да пресъздаде и шотландския акцент, и нравоучителния тон на Хамилтън.

Роб се изсмя.

— Поне да беше махнала това от бюрото си — каза той и кимна към почти празната бутилка.

— О, той няма да се появи до обяд — заяви уверено Деби.

— О, така ли? — произнесе един спокоен и премерен глас от вратата.

Залата онемя. Джеф мигновено заби нос в разпечатките си, а Роб, Гордън и Карън тихомълком се изнизаха по бюрата си. Все едно че бяхме ученици, заловени в момент на някоя пакост от директора.

Но това беше смешно. Не бяхме ученици, нито пък Хамилтън — директор.

Последва продължителна тишина. Накрая вдигнах чашата си към него.

— Добре дошъл. Наздраве.

Хамилтън само ме изгледа.

Придобила внезапно кураж от поздрава ми, Деби се приближи до него с бутилката и една чаша.

— Защо не пийнеш с нас?

Хамилтън се извърна и се втренчи в нея. Игнорира предложението ѝ и запита:

— Какво празнувате?

— Току-що направих удар! — заяви Деби с блеснали очи.

— Това е хубаво — каза Хамилтън. — Каква сделка сключихте?

Деби се изсмя.

— О, не! Аз направих удар, а не „Де Джонг“. Вчера купих няколко акции, а те да вземат да поскъпнат с петдесет процента.

Няколко секунди погледът на Хамилтън остана прикован върху Деби. После той проговори със спокоен и уравновесен глас, в който нямаше дори и следа от гняв:

— Изчакай ме малко да си оправя нещата и заповядай в залата за конференции.

Деби повдигна рамене и остави чашата си върху бюрото, после и двамата напуснаха борсовия салон.

— Уф — изпъшка Роб. — Добре че не съм на нейно място.

След десет минути Деби се върна. Втренчи се в някаква точка върху бюрото и закри като сомнамбул към него, без да се оглежда. Бузите ѝ бяха леко поруменели, а устните — плътно стиснати. Нямаше и следа от сълзи, но изглеждаше така, сякаш се страхуваше, че ако отпусне само един мускул на лицето си, и щяха да рукнат. Седна, заби поглед в екрана на компютъра и яростно започна да пресмята разни доходи по облигации.

Хамилтън влезе в салона и мълчаливо се насочи към бюрото си. Извади няколко листа от купчината с входящата документация и ги зачете. Напрежението беше нарушено от Роб, който отговори по телефона на някакъв брокер с малко преувеличен възторг.

След около половин час Хамилтън дойде при мен и седна на един стол до бюрото ми. Деби съвсем преднамерено не го забеляза — натискаше яростно клавишите на калкулатора си. Макар че работех с Хамилтън повече от половин година, всеки път, когато разговаряхме, изпитвах известна нервност. Трудно беше да се води нормален разговор с него — той слушаше толкова съсредоточено, че през цялото време бях на тръни да не изтърся някаква глупост.

Прелисти разпечатките с позициите, представящи всички сделки, които бяхме сключили през неговото отсъствие.

— Не те очаквахме толкова рано — проговорих аз, за да наруша тишината.

Хамилтън леко се усмихна.

— Да, хванах един по-ранен полет.

— Как мина?

— Добре. Много добре. „Де Джонг“ започва да се налага в Япония. Има една застрахователна компания, „Фуджи Лайф“, на която много се надявам. Дават известни надежди, че могат да ни предоставят средства за управление, а направят ли го, ще разполагаме с действително големи пари.

— Чудесно. — Това беше добра новина. Мощта на една фирма за управление на средства от рода на „Де Джонг“ е пропорционално зависима от обема на фондовете, с които разполага. Един нов крупен инвеститор наистина би могъл да ни направи хубава реклама.

— Как се справяхте тук? — запита Хамилтън, проследявайки с показалец таблиците с позициите.

— Позабавлявахме се малко с една нова емисия, но ти впрочем го знаеш.

— А, да. Как върви сега шведският заем?

— Бавно, но сигурно се движи нагоре. — Опитах се потуля гордостта в гласа си.

— Добре, но не бързай да продаваш. Има да се вдига още много.

— Окей.

— И бъди нащрек за всякакви други нови емисии. След този успех на шведите, хората ще търсят да купят каквото и да е с позиция дълга като тяхната, стига само цената да е сносна. Я почакай, какви са тия два милиона „Джипсъм“ от САЩ, дето сме купили? Повече от година се мъча да продам позицията ни.

Направих малка пауза, разочарован и леко ядосан. Никакво „браво“. Нито усмивка дори. Внезапно осъзнах с какво нетърпение бях очаквал завръщането на Хамилтън и неговото одобрение — мислех, че го заслужавам. Какъв глупак съм бил! В света на Хамилтън поемането на рискове и успехът на начинанията се считаха за нещо напълно нормално.

Опитах се да потисна негодуванието в гласа си и описах възторжената оферта, която ни беше предложил Кеш за нашите облигации, и как бях решил да не продавам. След това обясних на Хамилтън защо бях решил да закупя още облигации.

— Хм — каза той. — И как се търгуват сега?

— Все още се търсят на цената, на която ги закупих, 82 — обясних аз. — Но акциите се покачиха до единайсет и четвърт. Облигациите скоро ще ги последват.

— Да, Деби ми спомена, че сте купили и малко акции за себе си. — Хамилтън ме изгледа с твърд поглед. — Внимавай много, Пол. Следващия път може и да нямаш толкова късмет. И когато се случи, гледай поне да не е разоряващо.

Усетих лицето ми да пламва. Бях изкарал добри пари от шведската емисия и беше почти сигурно, че ще изкарам и още от „Джипсъм“. Заслужавах поне едно благодаря, за бога! Та Хамилтън беше последният човек на земята, който би укорил някого за това, че е рискувал.

— Благодаря ти — промърморих. — Няма да го забравя.

— Добре — каза Хамилтън. — А сега ми кажи имаш ли още нещо за тази седмица?

— Всъщност да — отвърнах аз. — Кеш ще дойде днес следобед с партньорката си. Ще се опитат да ни пробутат нова сделка.

— Повече никакви сделки — каза Хамилтън.

Трябваше и сам да се досетя, че тази е достатъчна за седмицата, но възразих:

— Не, тази е различна. Това е една стара емисия от макулатура^[1]. Става въпрос за „Таити“, нов хотел в Лас Вегас. Сделката е рискована, защото почти всички разходи по построяването на казиното са финансирани чрез вземане на заем. Но доходът е 14 процента.

— А, това е нещо друго. Мисля, че можем да рискуваме. В тая сделка има хляб за теб.

Искрено се надявах да е така. Макулатурата, или „облигациите с висок доход“, както понякога ги наричат за по-учтиво, можеше да донесе висока печалба. Но можеше и да бъде пълна съсипия. „Високият доход“ идва от купона с висок лихвен процент, който се изплаща по тези облигации. А името „макулатура“ — от високия риск и евентуалните последици. Обикновено такива облигации се емитират от компании, обременени с тежки дългове. Ако всичко върви добре, всички са доволни — инвестиращите в макулатура получават купона с висок лихвен процент, а собствениците на компанията правят цели състояния от често пъти съвсем дребни начални капиталовложения. Но ако работите се закучат, компанията не е в състояние да заработи достатъчно налични пари, за да посрещне разходите по изплащането на лихвените проценти, и обявява банкрут, оставяйки притежателите на макулатури и собствениците си с куп хартии, годни само за кошчето за отпадъци. Оцеляват само тези компании, които владеят тайната на успешното инвестиране. И тук вече беше моментът, в който опитът ми на кредитен анализатор можеше да влезе в действие. Хамилтън искаше да почне да купува макулатури и специално си беше наел човек с кредитни умения, който да му помага в тази работа. Гледах с надежда към първия си шанс да демонстрирам уменията си, макар да си нямах представа от казина, и се отнасях с повече от подозрение към новата сделка на „Блуумфийлд Уайс“.

— Е, значи ще чакам да ме държиш в течение за курса им — каза Хамилтън, стана и се върна на бюрото си.

Деби промърмори нещо под носа си. Прозвуча ми много близко до „Копеле!“.

— Извинявай, каза ли нещо? — запитах я аз.

Тя вдигна поглед за секунда — лицето ѝ още беше напрегнато от усилието да се владее.

— Нищо. — И пак се приведе ядосано над калкулатора си.

Погледнах часовника си. Беше дванайсет без петнайсет.

— Виж, вече е време за обяд. Защо не излезем да хапнем по някой сандвич?

— Много е рано — тросна се тя.

— О, хайде — подканих я упорито аз.

Деби с въздишка захвърли молива върху бюрото си.

— Добре, тръгваме.

Подминахме с презрение обичайната италианска закусвалня на улицата и отидохме в „Бърли“ на Муургейт. Стиснали баснословно скъпите сандвичи с пуйка и авокадо, закрачихме към Финсбъри Съркъс.

Денят беше вълшебен. Слънцето сияеше, лек ветрец развяваше роклите на секретарките, които вървяха към ливадата по средата на Съркъс, за да съчетаят обяда си със слънчева баня. Намерихме едно местенце с трева, което гледаше към поляната за кегли — там играеха млади мъже с яркосини ризи на райета и червени презрамки. До слуха ни долитаха тихите лениви разговори на обядващите служители, пръснали по ливадата бледи крайници и лица, обърнати към юлското слънце.

Дъвчехме сандвичите си и мълчаливо наблюдавахме хората край нас.

— Е? — обадох се аз.

— Какво „е“?

— Няма ли да ми кажеш за какво става дума?

Тя не ми отговори. Опря се на лакти. Повдигна лице към небето и притвори очи. После ме погледна.

— Мисля, че трябва да му бия шута на всичко. — Гласът ѝ бе уморен. — Хамилтън е прав. Не ставам за тази работа.

— Дрън-дрън — казах аз. — Ти схващаш страшно бързо. Просто си родена за това.

— Родена дилетантка, според Хамилтън. Имала съм погрешен начин на мислене. Борсовите посредници като мен били много опасни. Безгрижни. Губели много пари. Нямало да имам бъдеще, освен ако не си променя начина на мислене. Само че знаеш ли какво? Не ме е грижа. Проклета да съм, ако се превърна в облаган с годишен данък шотландски робот, за да мога да заработвам още половин процент за клиентите на „Де Джонг“. Но при теб всичко е наред. Той те обича. Ти си отдаден на работата си. Слънцето изгрява от задника ти. Но това не е за мен. Съжалявам.

Тя извърна глава, за да не зърна сълзата, отронила се по бузата ѝ.

— Огледай се — казах аз и кимнах към множеството полегнали по поляната хора. — Да не би да смяташ всички тези хора за неудачници? Сити не гъмжи от хора като Хамилтън или дори от такива като мен. Има стотици мъже и жени, които обичат да се посмеят и да прекарат обедната си почивка на слънце, хора, на които работата им върви, и не се оплакват.

Деби ме изгледа със съмнение.

— Виж — продължих, — ти винаги схващаш много бързо, винаги си свършваш работата, точна си в 99 процента от случаите — какво повече можеш да искаш?

Хванах ръцете ѝ.

— У теб има нещо, което ние, останалите, не притежаваме. Хората обичат да работят с теб. Правят ти комплименти. Прощават ти неща, които на други не биха простили. Правят ти услуги. Не подценявай тези неща, те са много важни за нашия бизнес.

— Значи не бива да се омъжвам и да имам две деца, и да ям сладолед пред „Нейбърс“ всеки ден? Мисля, че ще ме бива много. Особено със сладоледа.

— Можеш, ако решиш, но ще е срамота — казах аз.

— Е, може да стане така, че някой да реши вместо мен — каза Деби. — Следващия месец си отивам, освен ако не „поумнея“.

— Хамилтън ли ти го каза?

— Хамилтън ми го каза. Проклета да съм, ако стана друг човек само заради него.

Подпря брадичка на коленете си и се загледа в една маргаритка.

— Какво каза за покупката на акциите на „Джипсъм“?

— Не беше много щастлив — отвърнах. — Не ми каза направо, че съм сбъркал. Каза само, че трябва да съм предпазлив. Сега като си помисля, не знам дали имаше предвид акциите, които купих за моя сметка, или облигациите, които купих за фирмата. Но и в двата случая е малко странно да критикува когото и да било за поемане на рискове.

— Той ти харесва, нали? — запита Деби.

— Ами, да, май ми харесва.

— Защо?

— Всъщност не знам. Не е от топлите и отзивчиви личности, нали така? Но е честен. И професионалист. И вероятно е най-добрият мениджър на фондове в Сити.

Една двойка се надигна от дървената пейка срещу нас; местата им бързо бяха заети от двама млади банкери. По зелената морава имаше десетки като тях.

— Съмнявам се дали изобщо има втори като него в Сити — продължих аз. — Истинска чест е да работиш с такъв човек. Бях изумен първия път, когато го видях как действа. Винаги вижда нещата от ъгли, за които никой не се сеща. Умее да те вписва в мисловния си процес и те прави съучастник във всяка брилянтна сделка, на която е автор. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Деби кимна.

— Да, мисля, че разбирам какво имаш предвид. — Тя се вгледа отблизо в лицето ми. — Защо ходиш на работа всеки ден?

— Да си изкарвам хляба.

— Това не е всичко, нали?

Помислих за момент.

— Не. Искам да се науча как да търгувам с ценни книжа. Искам да се науча да търгувам по-добре от всеки друг в бранша.

— Защо?

— Какво искаш да кажеш с това „защо“? Не е ли очевидно?

— Не, не съвсем.

— Сигурно си права. — Подпрях се на лакти и примижах срещу силното слънце. — Нещо непрекъснато ме тласка напред, не ми дава покой. Откак се помня, все съм си такъв. Когато бягах, исках винаги да съм пръв. Не втори или трети, а най-добрият. Такъв навик не изчезва от само себе си.

— Завиждам на хора като теб. Откъде идва целият ти хъс?

— О, не знам — казах. Но не беше вярно. Имаше причина за онези горчиви часове на самоналожена болка, която бях изживял като подрастващ, за онази целеустременост, на която Деби така завиждаше и която ме беше откъснала от безгрижните наслади на простия живот, воден от „нормалните“ хора. Но за нищо на света нямаше да кажа на Деби или на когото да било друго в „Де Джонг“ коя е тя.

Деби ме гледаше напрегнато. После лицето ѝ разцъфна в широка усмивка.

— Ти си ненормален. Не, ти си куку! Трябва незабавно да отидеш при психиатър, за да не свършиш като Хамилтън Марк II. Ти си човек с проблеми в начина на мислене. — Тя се изправи и изтърси полепналите тревички от роклята си. — Така или иначе трябва да се върна в офиса да си лакирам ноктите, а ти трябва да се включиш в битката на страната на своя господар. Да тръгваме.

Върнахме се в салона в малко по-добро настроение. Никаква депресия не беше в състояние да държи дълго Деби в прегръдките си.

Спрях до автомата за кафе да попълня запасите си от кофеин. Докато черната течност се стичаше в пластмасовата чашка, до мен се приближи Роб.

— Видя ли Ройтер?

— Не — казах аз с внезапно възбудено любопитство.

— Ами тогава погледни го. — И ми се ухили. Май имаше нещо лошо.

Върнах се на бюрото си и погледнах. На екрана течеше съобщение, че Конгресът обсъжда промяна в договора за двойното данъчно облагане на САЩ с Нидерландските Антилски острови — един истински данъчен рай и убежище за фирми, емитиращи облигации. IBM, „Дженеръл Електрик“ и AT&T бяха емитирали облигации чрез филиалите си на Антилските острови, също както и повечето от не толкова известните получатели на заеми.

Въздъгнах. Налагаше се да анализираме тези промени в данъчното облагане. Някой трябваше да прерови проспекта на всеки емитент от Нидерландските Антили в нашия портфейл. Къртовска работа.

— Деби? Току-що възникна една много интересна ситуация...

Деби ме прекъсна. С юридическото си образование и времето, което беше прекарала в административния отдел на „Де Джонг“, тя притежаваше уникална квалификация, и го знаеше.

— Знам какво искаш. Да прочета всеки проспект за Нидерландските Антили от дядо Адам до днес.

— Е, всъщност...

— Не отричай. Какво ли не правя за тази фирма! Галфони като теб гребат пари с лопати от тъпи сделки, а за мен остава най-долната работа.

Но пък изглеждаше в добро настроение, когато тръгна да дири проспектите.

Роб ме последва до бюрото и седна върху него с чаша кафе в ръка. Ухили се след отдалечаващата се Деби и започна да прелиства безцелно някои от изследванията, които бяха натрупал. Скудна работа. И той си имаше собствена купчина, която трябваше да преравя, стига да му дойдеше настроение за това.

— С какво мога да ти помогна? — запитах аз.

— О, няма нищо. Просто гледах — каза Роб, но след миг продължи: — Как е работата?

— Нищо съществено. Дреболии. А при теб?

— И при мен. Имаш ли някаква интересна работа днес?

— Както всеки ден. — Нямах намерение да му давам отчет.

Тишина. Роб прелисти още няколко страници и се изкашля леко.

— Не спомена ли, че днес чакаш Кеш Калахан с партньорката му?

Ето каква била работата значи.

— Да — отвърнах аз.

— Да не би да става дума за Кати Лейзънби?

— Май така се казваше. Защо питаш? — погледнах го аз с усмивка. Не беше трудно да отгатна. Роб изпитваше неуморна страст към жените. Но не обичайната страст, която изпитват повечето млади мъже. При него не ставаше въпрос само за физическо влечение. Роб беше перманентно влюбен. Колкото по-недостижим беше обектът на любовта му, толкова по-добре. В действителност всеки път, когато другата страна вече бе готова да му отвърне с взаимност, желанието му изстиваше и той скоро си намираще друг обект. Едва се бе свързал след историята с Клер Дюамел. След като накрая бе успял да я убеди да

вечеря с него, бе изгорял в пламъците на ревността, разпалени от непрекъснатите й разкази за приятеля й от Париж. Казала му, че Гастон е всичко за нея. И две седмици Роб беше неутешим.

Пренасяше енергията и ентусиазма си в области далеч от любовния му живот. Беше много емоционален борсов посредник. Имаше „нюх“ за пазара. Претендираше, че гледните му точки се базират на логиката, но това си беше чисто рационализиране от негова страна. Беше или лудо влюбен в пазара, или го ненавиждаше люто. Разбира се, беше невъзможно да сгреша, и когато сбъркаше, целият свят му беше крив. Все пак, подобно на Гордън, нашия „чартист“, Роб в по-голямата част от случаите познаваше, а това беше най-важното.

На пръв поглед човек трудно би казал, че е терзан от такива силни чувства. Беше съвсем обикновен — светлокестенява, почти руса коса, топчесто лице, възниськ. Но в прямотата, с която изразяваше чувствата си, имаше определен чар. Жените го намираха за „сладък“ и, изглежда, той ги привличаше, поне в началото. За последните няколко месеца аз също бях започнал да се привързвам към него. Имаше ли успех, всички го разбираха, но изневереше ли му късметът, беше по-добре човек да е по-надалеч от него. Срам ме е да призная, но често романтичните му свади ме развеселяваха — той беше неуморен в това отношение.

Роб се престори, че не забелязва изражението ми.

— Макулатурата винаги ме е привличала. Струва ми се, че срещата ще е интересна. Имаш ли нещо против, ако присъствам?

— Не, разбира се, че не — засмях се аз. — Тя е в три часа. Имаме достатъчно време да отскочим до магазина за цветя на ъгъла.

Роб се понамръщи, но не успя да прикрие разливащата се по лицето му усмивка. Очаквах тази среща с надежда. От една страна бях обзет от силното желание отново да се зароя в кредитните анализи, а, от друга, изпитвах любопитство да видя жената, възбудила толкова голям интерес у Роб.

Пристигнаха точно в три. Трудно е човек да си представи две толкова различаващи се личности. Кеш вървеше отпред: промуши късото си, почти кръгло туловище през вратата на залата за конференции и изръмжа приветствия с дрезгавия си бруклински

акцент. Кеш Калахан всъщност се казваше Чарлз Калахан и си беше изградил солидна репутация в Ню Йорк. И я бе доизградил, след като се бе преместил в Лондон. Беше „главният двигател“ в „Блуумфийлд Уайс“, което означаваше, че беше продал повече облигации, отколкото всеки друг от стотината търговски агенти във фирмата. Прякорът „Кеш“^[2] бе получил заради големите суми, които изкарваше и които после очевидно прахосваше. Беше неистово влюбен в живота. Изпълваше с присъствието си всяка стая, в която влезеше. Чувството му за хумор и гърленият му кикот привличаха хората. Караше те да се чувстваш като негов пръв приятел, а това беше голяма чест — да бъдеш приятел на човек с толкова много приятели, които очевидно не са толкова важни за него, колкото ти. И на човек страшно му се искаше да направи нещо много приятно за Кеш, да му покаже, че цени необикновено високо дружбата му. И правеше бизнес с него.

Нямаше човек, който да не чувства магнетичното му привличане, дори и аз. Какво ли не правех, за да надвия това чувство. Не му вярвах. Едно, защото малките му сини свински очички изглеждаха отчуждени на мили от широката му усмивка и снежнобелите зъби. Докато се смееше с хората около себе си, тия упорити очички се стрелкаха навсякъде, и той претегляше всеки събеседник, дебнеше и най-малката възможност да продаде нещичко — каквото и да е. Друго, защото няколко пъти го бях заподозрял, че се мъчи да ме прекара. Без съмнение номерата му минаваха при другите клиенти, както нямаше съмнение и че те пак се връщат да правят бизнес с него.

И зад тази струя чиста енергия вървеше Кати. Беше висока и крачеше с малко неловка, ъгловата походка. Тъмната ѝ коса беше плътно прибрана и вързана на тила. Беше облечена в бяла блуза от креп и очевидно скъп син костюм; носеше деликатни обици от ситни бисери. Фигурата ѝ беше създадена да носи елегантни дрехи — стройна, дори слаба. Но най-много впечатлиха очите ѝ — големи и кафяви, те внимателно избягваха всякакъв контакт с присъстващите. Чак сега разбрах какво искаше да каже Роб. Кати беше смесица от недосегаема красота и уязвимост и това го бе поразило дълбоко.

Още не бяхме седнали и Кеш започна:

— Пол, запознай се с новата ми колежка Кати Лейзънби. Кати, това е Пол Мъри, един от нашите най-добри клиенти. — Той ми се ухили широко. — Роб, ти се познаваш с дамата, нали?

Кати ни възнагради с пестелива усмивка, която едва се плъзна по ъгълчетата на устата ѝ. Кимнах ѝ, а Роб се усмихна глупаво и избърбори нещо неразбрано.

— Не са много клиентите ни, способни мигновено да оценят добрите случаи като този с шведския заем и да имат куража да се възползват от него, както направи Пол — продължи Кеш.

— Дори лудите глави понякога успяват — казах аз. — Нали имаше още един клиент, онзи американец, който купи петдесет милиона. Сигурно е изкарал доста пари. Чудя се кой ли може да е?

— О, това е в една малка спестовно-кредитна институция от Финикс, Аризона — отвърна Кати. Имаше чист, гърлен, леко надменен глас, зад който прозираше скъпоплатено обучение. Падам си по такива гласове, нейният буквално ме удари по главата със сексапила си. — Често поема такива рискове. Всъщност е много добър в бранша.

Кеш не успя да скрие неодобрението си. На клиентите не се полага да знаят какво правят другите клиенти. На теория това се нарича запазване тайните на клиента. На практика това според мен се прави, за да не се допусне да се съюзят и да се нахвърлят върху инвестиционната банка в някой опасен момент. Кати бе демонстрирала неопитност, нарушавайки това правило.

Тя забеляза неодобрението на Кеш и поруменя.

— Сигурна съм, че това ще си остане само между нас — добави тя, хвърляйки поглед напред, макар и не точно към мен.

— Ама разбира се — казах аз.

Усмивката на Кеш се завърна. Той се прокашля и продължи:

— Както знаете, тук сме да си поговорим за новата емисия високодоходни облигации, които възнамеряваме да пуснем за хотел „Таити“. Кати ще ви запознае с подробностите по сделката. Но преди да започне, искам да ви кажа, че ние в „Блуумфийлд Уайс“ считаме тази сделка за нещо действително голямо. Ще бъде неколккратно надзаписана^[3] и ще стане истинско показно. Чудесни пари за всички умни момчета, които загреват бързо.

Зачудих се дали изобщо има сделка на Кеш, която да не спада към „показните“, и казах:

— Продължавай, моля те.

— Сигурно се чудите какво ли може да бъде по-рисковано от инвестирането в едно казино — започна Кати. — И сигурно сте чували

за „човека, който разори банката в Монте Карло“. Защо ви е да финансирате операция, която може да банкрутира при първия появил се късметлия?

— Е, когато сте от страната на заведението, вашите печалби вече не зависят от късмета ви, а се явяват сигурен процент. В крайна сметка, пропорцията от общите залагания, печелена от казиното, е забележително постоянна. Всяка игра си има своя процент печалба за заведението. Игралните автомати са голямо оборотен бизнес за долните слоеве на обществото. Най-големите печалби носят големите играчи, първите хиляда комарджии на света, които залагат и губят огромни суми.

— Така че тайната на управлението на едно казино с голяма печалба е да се привличат всички големи играчи да прекарват цялото си време във вашето казино. „Таити“ е построен с този замисъл. Това ще бъде най-възхитителният луксозен хотел и игрален комплекс в Лас Вегас. Представлява миниатюрно подобие на южно море — има палми, лагуни и специално регулирани климатични инсталации, което усилва ефекта още повече.

Тя връчи на двама ни с Роб по една лъскава диплянка с ярки фотографии на макети на новото казино. Сградата действително беше внушителна. Двете ѝ най-отличителни черти бяха една висока бяла кула и голям остъклен атриум, изпълнен с дървета и вода. Забелязах, че Роб почти не обърна внимание на рекламния материал, но пък за сметка на това не можеше да откъсне очи от Кати.

— Доброто месторазположение е от изключителна важност, за да може казиното да привлича колкото може повече хора — продължи тя, връчвайки ни карти на Лас Вегас. — Хотел „Таити“ се намира в центъра, между „Сандс“ и „Двореца на Цезар“. Това са две от най-популярните казина в Лас Вегас и ние очакваме множество любопитни посетители да разгледат забележителностите на „Таити“.

— Казиното разполага с две хиляди и петстотин хотелски стаи, включително дванайсет луксозни апартамента, които ще бъдат безплатно на разположение на най-големите комарджии в света. Има паркинг за четири хиляди коли и зала за забавления с хиляда места, където знаменити артисти ще изнасят представления всяка нощ. Целта на всичко това не е да се правят пари, а повече за привличане на хората към масите.

— Целият комплекс ще струва триста милиона долара. Сега е в процес на завършване и ще отвори в началото на септември. Ако обичате, разгледайте тези финансови прогнози. — Кати ни подаде два документа. — Както виждате, паричният поток от казиното се очаква да бъде два пъти по-голям от разходите по изплащането на процентите през първата година. Виждате също, че за следващите години този коефициент нараства, тъй като казиното става още по-печелившо.

— Новите облигации ще имат купон от 14 процента и срок на погасяване десет години. Те ще бъдат осигурени с една първа ипотeka върху казиното, така че ако то не печели достатъчно, за да си изплаща дълга, вие ще станете собственици на една изключително привлекателна недвижима собственост... Има ли някакви въпроси? — Високомерието в гласа ѝ нарасна с една нота и прозвуча като изстреляно предизвикателство.

Близо минута никой не проговори. През това време аз бързо прегледах числата пред мен. Сделката изглеждаше многообещаваща, но имаше още много неща, които исках да разбера.

— Трябва да призная, че не познавам много добре бизнеса с казина — казах аз. — А и освен това се налага да проведе още много изследвания. Но като начало имам два въпроса. Първо, какво ще се случи с тези вълшебни прогнози, ако възникне рецесия?

— Добре е известно, че този бизнес не страда по време на рецесия — каза Кати. — В действителност коефициентът на трудова заетост дори нарасна по време на рецесията в началото на осемдесетте години. Причината за това е, че с настъпването на кризата хората почват да играят още повече. — Тя ме изгледа, предизвиквайки ме да ѝ възразя.

Погледнах я твърдо и доста дълго, но не произнесох нищо. Не обичам да се отнасят покровителствено към мен, колкото и красива да е покровителстващата личност. Нямах намерение да ѝ позволявам да ме обърква.

— Разбирам, това може да бъде обяснение — казах аз. — Но през последните години всичко, което беше правено в Лас Вегас, не беше ли насочено към поощряването на семейните посещения?

— Да. Всъщност, освен привличането на богати комарджии „Таити“ е създаден да бъде един от най-привлекателните обекти за семейни посещения през следващото десетилетие.

— Подрастващите все някъде трябва да се научат да играят покер — изсмя се Кеш.

— Разбирам — казах аз. — Но нали семейният уикенд обикновено е първото нещо, което се отрязва при тежки ситуации?

— Вероятно.

— В такъв случай няма ли да намалеят хората, посещаващи Лас Вегас, по време на криза, а оттам да паднат рязко и печалбите?

Последва кратка тишина. Кати нервно запрелиства книжата пред себе си.

— Както забелязахте, вие сте нов в този бизнес. Аналитиците са единодушни, че ефектът от една рецесия върху хазартната индустрия ще бъде пренебрежимо малък. Добре е известно, че по време на Голямата депресия през трийсетте години залаганията в действителност са се увеличили.

Тя се заплиташе в собствените си обяснения, но беше ясно, че не може да обори твърдението ми, така че минах нататък.

— Имам втори въпрос. Винаги, когато давате пари назаем, без значение в какъв бизнес, е важно да познавате хората, поне малко. Кой притежава „Таити“?

На този въпрос Кати отговори бързо. Почувства се на сигурна почва.

— Ъруин Пайпър. Добре известен инвеститор от Уолстрийт. Почти никога не губи. Покупката му на „Мъртън Електроникс“ преди десет години беше един от големите удари на осемдесетте; за три години умножи четирикратно парите си. Също така има пръст в голям брой проекти, свързани с развлекателната индустрия в миналото, и е направил големи пари от тях. Заслужава си да го подкрепи човек, повярвайте ми.

— Разбирам. — Зададох следващия въпрос. — Но Лас Вегас има репутацията на място, където царува организираната престъпност. Как мога да разбера дали този човек е чист?

— Притежанието на казино не прави автоматически собственика му мошеник — изсумтя навъсено Кати. — Вярно е, че през петдесетте и шейсетте години в Лас Вегас имаше случаи на организирана престъпност, но в наше време Комисията по хазарта в Невада води много строг отчет на хората, преди да им издаде разрешителни да притежават или управляват казино. Ако някой кандидат някога е бил

замесен или дори заподозрян за участие в престъпна дейност, комисията няма да издаде разрешително. Мога да ви уверя, че Бруин Пайпър е чист.

— Както и да е, но аз се чувствам много неудобно да давам пари назаем на човек, на когото не съм виждал дори и очите.

— Вижте, ако резултатите от разследванията на Комисията по хазарта в Невада ви изглеждат недостатъчно убедителни, значи никога няма да бъдете доволен — изръмжа Кати.

Това започваше да ми досажда. В края на краищата, аз бях клиентът. И аз нямаше да закупя тези облигации, докато не се запознаех както трябва със собственика, казиното му и хазартната индустрия.

Кеш го усети. В „Блуумфийлд Уайс“ не се ставаше агент по продажбите току-така, само с едно голо упорство. Новите емисии макулатура носят най-високите комисиони за продажбите и той беше готов на всичко, само и само да продаде, дори и шансът за успех да беше наполовина.

— Виж, Пол. Ако отговорим на въпросите ти изчерпателно и задоволително, ще купиш ли тези облигации?

— Е, ще ми потръбва известно време за обмисляне. Но има голяма вероятност — казах аз.

— Окей. Нека тогава да предложи две неща. Първо, Бруин Пайпър минава през Лондон след две седмици. Аз се познавам с него. Той е чудесно момче. Мога да ти уредя среща. Да пийнем по нещо. Става ли?

— Наистина би помогнало много. Благодаря ти.

— Окей, утре ще ти се обадя да ти кажа подробностите. Другото нещо, което искам да спомена, е нашата годишна конференция за облигациите с висок доход. Ще се състои във Финикс в началото на септември. Ще има възможност да посетим „Таити“ в Лас Вегас в края на конференцията. Ще имаш и възможността да видиш управленския кадър на голям брой други компании, които емитират облигации с висок доход. Искаш ли да дойдеш? Ще се повеселим добре. Двамата с Кати сме там.

— Е, благодаря ти много — казах аз. — Първо трябва да го съгласувам с Хамилтън, но ми звучи примамливо. Предполагам, че ще

мога да зърна данните за спестовно-кредитната банка, за която спомена Кати.

Сините свински очички на Кеш за момент се втренчиха изпитателно в моите. После той се изкашля смутено и заби поглед в сплетените си ръце.

— Съжалявам, пазим тайната на клиента. Разбирам — казах аз, макар в момента да не ми беше много ясно.

С това срещата завърши.

Щом вратите на асансьора се затвориха подир Кеш и Кати, Роб се извърна към мен.

— Уха! Не е ли страхотна? Краката й направо ми взеха акъла!

Нямах намерение да оспорвам краката. Но можех да споря за момичето.

— Тя е твоя, Роб. И колко е напориста само! До нея Кеш изглежда като малко пухкаво котенце.

— Ти просто не я хареса, защото се държеше напористо — каза Роб. — Тя очевидно си знае работата, красива и интелигентна. Сигурен съм, че ме гледаше през цялото време на срещата. Мисля да й завъртя един телефон и да я питам какви са й плановите за довечера.

— Ти не си наред. Тя ще те изяде жив — казах аз, макар и да знаех, че няма никаква полза. Станеше ли въпрос за жени, Роб направо си губеше ума, пък и вероятно не би имал нищо против да бъде изяден жив.

Когато се върнахме в офиса, Хамилтън ме повика при себе и попита:

— Как мина?

— Не лошо — казах аз. — Трябва да пообработя сделката още малко, но е възможно накрая да се убедя. — Разказах му някои подробности от дискусията. — Определено си струва да се запознаем със собственика. Кеш също така ме покани във Финикс на тяхната конференция, посветена на облигациите с висок доход. Каза, че щели да присъстват представителите на много компании, които емитират макулатура. Какво мислиш? — Хамилтън ни държеше изкъсо за разносните и се страхувах, че може да откаже.

Но се оказа, че бях сбъркал.

— Трябва да отидеш. Искам скоро да започнем покупки на макулатура и задачата ни ще се облекчи много, ако чуеш и видиш

управителите. Можеш да научиш нещичко и от другите инвеститори. Допълнителната информация никога не е излишна.

— Чудесно — казах аз. Идеята за пътуването до Аризона ме запали много, макар и да не бях сигурен дали ще мога да устоя на сърдечността на Кеш и лекциите на Кати.

— Докато си отвъд океана, няма да е зле да се отбиеш и в Ню Йорк. Винаги си струва човек да погледне какво става там.

— Ще го направя. Благодаря ти много.

Бях отскачал до Ню Йорк, но никога не бях посещавал инвестиционните банки там. Борсовите им салони бяха жива легенда, центърът на световните финансови пазари.

Върнах се на бюрото си и отворих документацията за „Таити“. Нямаше да е лошо някой да ми помогне.

— Деби?

— Да?

— Имаш ли желание да дадеш едно рамо?

— Не.

— Ще ми направиш ли една огромна услуга?

— Не.

— Виж това и ми кажи какво мислиш за него. — Подхвърлих й проспекта за „Таити“. — Аз ще направя сметките, а ти огледай задълженията по договора.

— О, страшно съм ти задължена — изрече тя, обгръщайки с жест купищата проспекти, които я заобикаляха. — Ще му отделя петнайсет минути преди лягане и още толкова след ставане.

Колкото и да се оплакваше, знаех, че ще си свърши работата добре. И макар че щеше да отрече възмутено, но ентусиазмът, с който се захвана, беше повече от очевиден.

— О, между другото — каза тя, — видя ли, че цената на акциите на „Джипсъм“ скочи до тринайсет долара. Не е лошо, а?

— Хич даже — усмигнах се аз.

Хубаво, че поне малката ни лична инвестиция вървеше на добре.

[1] Макулатура (Junk bonds) — облигации с висока степен на риск, емитирани от корпорации с нисък рейтинг на кредитоспособност като длъжници. Отчасти са със спекулативен характер, използват се само за инвестиране (САЩ). ↑

[2] Cash — пари в брой, налични пари. — Б.пр. ↑

[3] Надзаписана (Oversubscribed) — казва се, че една нова емисия е „надзаписана“, когато вложителите са готови да закупят повече акции по предложената им цена. В тези случаи емисионната къща или провежда теглене на жребий, при който удовлетворените заявления се избират на базата на случайността, или намалява заявленията за акции на определен минимален брой. ↑

4.

Наближавах къщи. Пътят се изкачваше към планинската долина, където бях роден, и опустяваше все повече и повече. Полегатите склонове отстрани плавно надвисваха в хълмове, обрасли с ниска трева, орлова папрат и пирен. Скоро беше валяло, но облаците се бяха разпръснали, оголвайки бледосиньото небе. Ярката зеленина на тревата и орловата папрат блестеше под слънцето; дори и обикновено строгите каменни стени на синорите блестяха по склоновете като ивици сребро. Пътуването през долината винаги ми действаше ободрително без значение от колко време бях на волана.

Стигнах до кръстовището и знака, сочещ право нагоре по склона. На табелата пишеше: „Бартуейт 3 мили“. Поех по невероятния наклон, след пет минути се добрах до билото и хвърлих поглед към малката долина, гушнала село Бартуейт. Подкарах надолу покрай къщите от тъмносив пясъчник, изпъстрени тук-там със саксии здравец и лобелия по прозорците. Намалих по тясната уличка към една голяма ферма. Думите „Ферма Апълтрий“ върху бялата врата бяха прясно боядисани. Беше все така подредено, както и по времето, когато живеех тук като дете. Още един обор за животни, няколко нови селскостопански машини, но всичко останало си беше същото.

Карах през селото, прекосих малката река и поех нагоре по отсрещния хълм. Спрях пред последната къща, където селището вече свършваше. Минах през малката градинка, гъмжаща от ружи, лавандула, рози, гладиоли и още цял куп шарени цветя, чиито имена не знаех, и почуках с желязната хлопка на вратата, пред която бяха строени половин дузина цъфнали напръстничета.

Дребната закръглена фигура на майка ми застана на прага само след миг.

— Влизай, влизай — каза тя. — Сядай. Добре ли пътува? Ще пиеш ли чай? Сигурно си уморен.

Введе ме във всекидневната.

— Защо не седнеш на стола на баща ти? — каза тя, както винаги.
— Много е хубав и удобен.

Потънах в старото кожено кресло и след малко бях затрупан с кифлички и сладко от ягоди, и двете домашно производство. Коментирах градината и няколко минути обсъждахме плановете на мама за нея. После дойде ред на клюките от селото и бях осведомен за последните скандални афери на мисис Кърби. Последва дългата история на проблемите, с които се сблъскала сестра ми Линда, докато търсела най-подходящата покривка за дивана, и обичайните меки укори, че толкова отдавна не съм се отбивал.

Майка и за миг не се спря на едно място. Придружаваше всяко разяснение с безброй ръкомахания и всяка минута скачаше да долива чашата ми, да дооправя нещо в стаята или да се втурва в кухнята за още кейк. Лицето ѝ леко поруменя, думите бързо се сипеха от устата ѝ. Тя беше много енергична жена, хвърляше се във всяко начинание, което се начеваше в селото. Всички я обичаха. Въпреки наклонността ѝ да бъде на всяко гърне мерудия, почти всичко, което вършеше или казваше, беше изпълнено с прямота и искрено желание да помогне. А и хората още я жалеха. Седемнайсет години не са чак толкова много за едно селце от долината на Дейлс.

Следобедът мина много приятно. Но след поредното си завръщане от кухнята с още чай тя въздъхна:

— Ще ми се баща ти да пишеше. Вече от доста време е в Австралия. Друг човек отдавна щеше да драсне някой ред. Сигурна съм, че вече е намерил някоя китна овцеферма. Миналата седмица видях една по телевизията, тъкмо като за нас.

— Сигурен съм, че скоро ще имаш писмо. Хайде да излезем да видим градината — казах аз в напразен опит да променя темата.

— Наистина е много егоистично от негова страна, казвам ти. Искам само няколко реда. Знам, че е много скъпо да ми звъни чак оттам. На теб обаждат ли ти се е?

— Не, мамо.

И едва ли някога щеше да го направи. Баща ми не беше в Австралия. Нито в Аржентина или Канада, както бе предполагала майка ми толкова години. Баща ми не беше между живите.

Беше починал, когато бях на единайсет години, и макар че всъщност не бях пряк свидетел на смъртта му, това, което видях, щеше

да остане в мен до смъртта ми. Нещо бе попаднало в комбайна и той се бе опитал да го извади. За нещастие обаче оставил двигателя да работи. Аз ритях топка зад хамбара. Чух отчаян крясък, за миг надвил шума на двигателя. Изтичах от другата страна и видях какво беше останало от баща ми.

Все пак успях да се съвзема от потреса. Но майка ми така и не успя. Тя се беше посветила на баща ми и не можеше да приеме смъртта му. Беше си изградила свой собствен свят, в който той беше жив, свят, в който бе намерила покой.

Баща ми беше арендатор на една от най-големите ферми и беше уважаван от всички в селото. Това бе направило живота на мама, на по-голямата ми сестра и на мен по-лек. Лорд Мейбълторп, собственикът на имота, идваше често във фермата и двамата с татко обсъждаха всевъзможни ефикасни начини за добив на максимален урожай. Бяха станали неразделни приятели. И когато баща ми почина, лорд Мейбълторп ни даде на разположение една от къщите и гарантира на мама, че може да я ползва пожизнено. Баща ми беше направил много голяма застраховка „живот“, която ни осигури спокойно съществуване, а всички съседи бяха любезни и услужливи.

Баща ми беше добър човек. Знаех го, защото всички винаги го бяха твърдели. Спомнях си го като едър, работлив мъж със силно развито чувство за справедливост. Винаги се бях старал да правя всичко, както той го искаше, и обикновено успях. Но когато не успях да оправдая очакванията му, настъпваше истински ад. В края на един срок се върнах у дома и в бележника ми пишеше, че съм най-големият пакостник в класа. Татко ми даде такъв хубав урок за това, колко е важно човек да се учи добросъвестно в училище, че следващия срок бях най-добрият в класа.

Смъртта му и ефектът, който бе оказала тя върху мама, ми се струаха върхът на несправедливостта. Бях разтърсен от мисълта, че съм безсилен да променя или върна каквото и да било. Това ме докарваше направо до бяс.

И тогава започнах да бягам. Всеки ден изминавах мили по хълмовете, насилвайки белите си дробове и сърцето докрай. Борех се със студа, пронизващия вятър и мрака на йоркширската зима, търсех някаква утеха в самотната си борба с тресавищата.

Трудех се упорито и в училище, решен да постигна това, което си представях, че баща ми би искал от мен. Положих всички усилия и успях да постъпя в Кеймбридж. Макар че отдавах много време на леката атлетика, пак съумях да изкарам прилична диплома. До момента, в който започнах подготовката си за Олимпиадата, решимостта и желанието да победея се бяха превърнали в навик. Но въпреки това не бих бил искрен, ако кажех, че го правя единствено само заради баща ми. Все пак тайно вярвах, че ме е зърнал отнякъде как пресичам финиша и печеля бронзовия медал.

Майка ми така и не успя да приеме амбициите ми. Откакто баща ми „отсъстваше“ от къщи, тя искаше сестра ми да се омъжи за някой местен фермер, а аз да постъпя в селскостопански колеж, за да мога да се грижа за фермата. Сестра ми изпълни молбата ѝ, но аз — не. След трагедията, сполетяла баща ми, не можех дори и да си помисля за фермерство. Но за свое успокоение майка ми реши, че аз уча в селскостопански колеж в Лондон. В началото се опитвах да я разубеждавам, но тя не искаше да чуе и дума и се отказах. Гордееше се с постиженията ми на пистата, но се тревожеше дали това няма да попречи на учението ми.

— Днес е чуден ден — казах с надеждата да променя темата. — Хайде да се поразходим.

Излязохме от двора и поехме нагоре по склона. Майка ми е роден турист и скоро се добрахме до билото между нашата долина и съседната. Погледнахме надолу към Хелмби Хол — едно неприветливо имение, издигнато в началото на двайсети век от по-предишния лорд Мейбълторп с печалбите от текстилните му фабрики.

Майка ми спря да си поеме дъх.

— О, не ти казах! Лорд Мейбълторп почина миналия месец. Сърдечен удар. Баща ти ще се натъжи много, когато разбере.

— О, страшно съжалявам — казах аз.

— И аз — въздъхна тя. — Винаги е бил добър към мен. И към повечето хора от селото.

— Означава ли това, че онзи галфон, синът му, е поел в ръцете си Хелмби Хол?

— Пол, моля те. Той не е глупак. Той е очарователен млад джентълмен. И е много умен. Работи в една търговска банка в Лондон,

доколкото знам. Чувам, че бил решил да посвети по-голямата част от времето си на имението. Щял да си идва всеки уикенд.

— Е, колкото по-малко си има работа с Бартуейт, толкова по-добре — казах аз. — Мисис Кърби запознала ли се е вече с него? Чудя се какво ли е мнението ѝ — запитах аз с невинен вид.

— От нея всичко може да се очаква — засмя се мама.

Върнахме се вкъщи към седем, уморени, но доволни един от друг.

И тъкмо когато сядах зад волана да потеглям към Лондон, тя каза:

— Много те моля, учи добре и прилежно. Баща ти ми каза, преди да тръгне за Австралия, че е сигурен, че от теб ще стане добър фермер, и аз знам, че няма да го разочароваш.

Карах към къщи, обзет от онова проклето настроение, което винаги ме обхващаше на връщане от мама, заради несправедливостта, която ни налагат животът и смъртта.

В понеделник сутринта седях на бюрото си. Влезе Роб, ухилен до уши. Добре познавах тази физиономия. Отново беше влюбен и нещата вървяха добре.

— Кажи какво стана?

Той нямаше търпение да ми разкаже.

— Е, вчера позвъних на Кати и я убедих да излезе с мен. Как ли не го извърташе, но аз бях стоманен. Накрая се предаде и отидохме да гледаме един филм. Каза ми, че искала да го види от години. Някаква френска дивотия на Трюфо. Едвам я изтраях, но тя беше като омагьосана. После отидохме да вечеряме и разговаряхме много. Тя, изглежда, наистина ме разбира така, както никое момиче преди нея.

„Или поне по-добре от Клер преди месец и Софи преди три месеца“ — помислих си малко жестоко. Роб изпадаше в опиянение, когато изливаше душата си пред момичетата. Но най-интересното беше, че и те често изпадаха в подобно състояние. Все пак сериозно се съмнявах, че методиката на Роб може да има някакъв ефект върху Кати, и запитах:

— Та какво стана?

— Нищо — усмихна се Роб. — Тя е чудесно момиче. Не е от ония, които ти се хвърлят на врата още от първата среща. Но се уговорихме да се видим в събота. Ще се повозим на яхта.

— Късмет — казах аз. Това явно нямаше да се различава от предишните му истории. Изграждаше си пиедестал, на който да постави любимата си. Трябваше да му се признае обаче упоритостта. Роб беше способен да размекне и най-коравото женско сърце.

Светлинният индикатор на телефона пред мен замига. Беше Кеш.

— Имам две неща за уточняване — започна той. — Първо, идваш ли на конференцията ни?

— Да, с удоволствие. Благодаря ти много за поканата.

— Чудесно — каза Кеш. — Обещавам да ти уредя среща с Ъруин Пайпър, когато приключи с програмата си. Сега имам още нещо. Искаш ли да дойдеш в Хенли като гост на „Блуумфийлд Уайс“? Фирмата прави лагер всяка година и чувам, че било страхотно. Двамата с Кати сме там. Вземи със себе си някой от офиса, ако искаш.

Сърцето ми се сви. Гребането не ме вълнуваше. Не проявявах интерес и към тоя вид фирмени забавления — запивания с цял куп хора, които нито познаваш, нито изпитваш желание да опознаеш. Единственото хубаво нещо беше, че никой нямаше да дава пет пари за гребането. Прииска ми се откажа, но на Кеш много трудно се казва „не“.

— Благодаря ти много, трябва да погледна каква ми е програмата за този уикенд. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре. Дрънни ми един телефон.

Затворих. Пробивен американец се сблъсква с учтив англичанин и никой не остава доволен от резултата. Изпитвах лека вина.

— Какво има? — запита Роб.

— „Блуумфийлд Уайс“ ме поканиха в Хенли и ми е трудно да откажа.

Роб подскочи като ужилен.

— „Блуумфийлд Уайс“, а? Кати там ли ще бъде?

— Да.

— Е, мисля, че трябва да отидеш. И трябва да вземеш и мен.

Протестите ми бяха напразни. Комбинираната настойчивост на Роб и Кеш не ми оставяше никакъв избор. Телефонирах на Кеш и му

казах, че съм във възторг от поканата му и вземам и Роб със себе си. Кеш явно беше доволен. Личеше му по гласа.

Седях си на бюрото и следях борбата на пазара сред лятното затишие с компетентната подкрепа на Деби. Изпитвах досада и раздразнение. Деби обаче нямаше нищо против бездействието. Наблюдавах я как се справя с кръстословицата на „Файненшъл Таймс“. Мъчех се да си намеря някаква работа. Ровех из портфейла ни с надеждата да ми хрумне някаква свежа идея.

Мярнах няколко облигации и се сетих нещо.

— Деби.

— Не сега, не виждаш ли, че съм заета — каза тя.

— Провери ли емисиите на Нидерландските Антили? Ще ни създадат ли проблеми промените в данъчния режим?

Деби остави вестника.

— Колкото и да ти се струва чудно, проверих. — Тя посочи една купчина проспекти. — Прерових всичките ни портфейли. Наред сме. Нямаме облигации, засегнати от промените. Единствените облигации от Нидерландските Антили, които притежаваме, се търгуват под сто, така че можем да спечелим, ако емитентът ги обяви по номинал.

— Сега вече съм спокоен. Браво. Благодаря ти много за труда.

— Почакай малко. С данъците проблеми няма да имаме, но тук се сблъсках с една облигация, която ми мирише много съмнително.

— Давай.

— Ето тази.

Тя остави на бюрото ми един проспект на облигации. Вдигнах го и го разгледах. Върху корицата с получер шрифт беше изписано: „Акционерно Дружество «Тремънт Капитал» обезпечени 8 процента полица с падеж 15 юни 2001 година“, а отдолу с малко по-ситен шрифт: гарантирани от „Хоншу Банк Лимитид“. Най-отдолу се четеше: Главна компания за управление на доверителни средства „Блуумфийлд Уайс“.

— Е, какво не му е наред? — запитах аз.

— Трудно ми е да го обясня — започна Деби. После изведнъж подскочи като опарена. — Господи! Видя ли го?

— Кое? — запитах аз.

— По Ройтер. — Тя се вгледа в екрана пред себе си. — „Американската компания «Джипсъм» обявява, че е приела офертата на ГСК...“ Кои, по дяволите, са тия ГСК?

— Мисля, че е някаква германска компания за производство на цимент — казах аз. — Имахме право. Тук става нещо.

Телефоните бясно замигаха. Включих една от линиите. Беше Дейвид Барат.

— Видя ли офертата на ГСК за „Джипсъм“?

— Да — казах аз. — Ройтер предполага, че ще мине благоприятно. Имаш предвид, че може и да не мине ли?

— О, не, не мисля така — каза Дейвид. — Германците нямат никакви операции в САЩ, така че няма да има никакви проблеми с антитръстовото законодателство.

— С какъв клас на кредитоспособност са? — запитах аз. Колкото по-висок беше класът на германската компания, толкова по-малък риск щяхме да имаме с облигациите на „Джипсъм“. Цената на облигациите щеше да скочи.

— АА минус — каза Дейвид. Беше като компютър, станеше ли дума за подробности дори и за най-незначителните компании. — Задръж малко, борсовият ми посредник вика нещо. — До ушите ми долетяха приглушени крясъци. — Казва, че немците плащат за придобивката с пари в брой и продажба на нови акции. Това не би могло да навреди на кредитоспособността им.

— Къде се търгуват облигациите?

— Задръж пак. — След малко гласът му прозвуча отново. — Предлага цена купува 95. Искаш ли да продадеш двата си милиона?

Помислих малко. Деветдесет и пет долара бяха много ниска цена.

— Не, благодаря ти. Струват повече. Обади ми се, ако тръгнат нагоре.

Затворих телефона и извиках на Деби:

— Какво чуваш?

— Всички търсят облигации на „Джипсъм“. „Блуумфийлд Уайс“ предлага цена 97. В момента говоря с Клер. Тя предлага 97 1/2. Да продавам ли?

Направих няколко изчисления с калкулатора. По моите сметки трябваше да продаваме на 98 1/2.

— Не, изчакай.

— Тая печалба ще ни е напълно достатъчна — каза Деби.

— Не, реалната цена на тия книжа е с три четвърти пункта по-висока.

— Не е хубаво да си толкова алчен — каза тя.

Разговаряхме с още трима търговски агенти, но никой от тях не предлагаше повече от 97 1/2. Тъкмо вече щях да вдигна ръце, когато Карън извика:

— Деби, „Лайпцигер Банк“ на четвърта линия!

— Кой, по дяволите, са тия „Лайпцигер Банк“? — запита Деби.
— Кажи им да не ни притесняват, заети сме.

„Лайпцигер Банк“? Каква работа можеше да си има с нас една дребна германска банка?

— Дай ми ги, Карън — извиках ѝ аз в отговор.

— Добро утро. На телефона е Гюнтер. Как е при вас? Тук времето е чудесно.

— Добро утро — казах аз. Хайде, Гюнтер, не го усуквай.

Поразменихме още малко учтивости и Гюнтер ме запита дали не съм чувал нещо за емисия на американската компания „Джипсъм“.

— Всъщност съвсем случайно имам под ръка облигации от тази емисия на стойност два милиона и половина долара.

— А, много добре. Моят търговец предлага 96. Мисля, че това е много добра оферта.

Страхотна оферта — два пункта под пазара!

— Много добре ме изслушай, Гюнтер — казах аз. — Колежката ми е на другия телефон и всеки момент ще продаде тези облигации на един наш стар приятел за 99 долара. Но ако на момента ми предложиш 99 1/2, ще ги продам на теб. Иначе няма и да ги помиришеш дори.

— Мога ли да помисля половин час? — запита стреснато Гюнтер.

— Можеш да помислиш точно петнайсет секунди.

Тишина. Гледах часовника си. След тринайсет секунди Гюнтер се обади.

— Окей, окей, купуваме два и половина милиона облигации на американската компания „Джипсъм“, девет процентова, с година на падеж 1995, на цена 99 1/2.

— Сделката приключена — казах аз.

— Благодаря ти — каза Гюнтер. — Надявам се да правим и по-крупни сделки занапред с вас.

„Надявай се“ — помислих си, докато затварях телефона.

— Как, за бога, успя да го накараш да ги купи на 99 1/2? — възкликна Деби.

— Единственото обяснение „Лайпцигер Банк“ да купи тези облигации е те да са някаква местна банка на ГСК. Щом дават мило и драго, значи могат да се бръкнат и по-надълбоко. Можеш ли да си представиш, че този юнак предлагаше цена 96, когато беше готов да плати 99 1/2? Помни, повече да си нямаме работа с тях.

— И така, колко изкарахме? — запита Деби.

— Двата милиона ги купихме на 82, а ги продадохме с печалба 17 1/2 пункта — казах аз. — Това прави триста и петдесет хиляди долара печалба за нас! Не е лошо. И се отървахме от първоначалната си позиция от половин милион. Чудя се докъде ли ще скочат акциите ни когато се включи и Ню Йорк?

Деби се замисли.

— Какво има?

— Някой трябва да е знаел за поглъщането — каза тя.

— Разбира се, че са го знаели — казах аз. — Това винаги става известно. Така се работи по цял свят.

— Може би не трябваше да купуваме онези акции.

— От къде на къде? Та ние и представа си нямахме, че предстои да я погълнат. Просто предположихме. Не сме нарушавали никакви правила.

— Някой е знаел. Иначе щеше ли да скочи цената им?

— Слушай — казах аз. — Ти си служителът, който се занимава с тия неща. Познаваш правилата. Да сме нарушили някое?

Деби помисли и въздъхна.

— Технически, мисля, че не — отвърна тя.

— Чудесно. А сега ми подай няколко бланки да заведа тази сделка.

Следващия ден, сряда, беше ден на гнева. Трябваше да напиша доклад за един от нашите клиенти, и си блъсках главата как да съгласувам работните показатели с постигнатото от нас. Прекарах цели

два часа от следобеда, взирайки се в колоните цифри, преди да забележа грешката, която през цялото време ми беше избождала очите. Проклинайки се за глупостта си, се отправих нагоре към администрацията да им посоча грешката. Предстоеше ни многочасов труд, докато я оправим, и като се прибавеха непрекъснатите повиквания от дилърите, очертаваше се перспективата да приключа малко преди полунощ, и то ако бях късметлия. Деби предложи да ми помогне и аз приех с облекчение. Но дори и с нейната помощ успяхме да свършим чак след осем.

Оставих доклада върху бюрото на Карън готов за изпращане веднага на следващата сутрин. После се спогледахме с Деби.

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо? — предложи тя.

— Тъкмо си мислех, че ще го кажеш — казах аз. — Къде отиваме?

— Ходил ли си някога на онова корабче на Темза? Нали го знаеш, станцията на метрото „Темпъл“.

— Нямам нищо против — отвърнах. — Само да си взема куфарчето.

— О, да ти пикая на куфарчето! — изрече с отвращение Деби. — Кого, мен ли ще заблуждаваш? Само ще го разнасяш като някой носач.

— Ама...

— Хайде!

Огледах салона. Роб и Хамилтън още не си бяха тръгнали. Хамилтън се ровеше из някаква купчина книжа, а Роб си играеше с компютъра. За Хамилтън си беше съвсем в реда на нещата да остава толкова до късно, но Роб беше доста рядка гледка след шест часа. Навън вече се смрачаваше и залезът изпълваше небето над града с портокалови багри, смесени с мрачно сиво и черно.

— Май ще вали...

— О, хайде.

Добрахме се до корабчето тъкмо преди да закапе. Седнахме на една маса в главния салон с изглед към сивата Темза, надигаща се с прилива срещу Уестминстър. Мощни вълни се разбиваха и пенеха покрай пилоните, забити в речното дъно до корабчето. Гледката на такава дива и необузdana природна сила посред един град в края на двайсети век беше малко неприлична. Човек може да издигне диги

покрай реките, за да ги задържи или канализира, но не може да направи нищо, за да ги спре.

В този момент дъждът заплющя, зашиба водата така, че реката, градът и небето се сляха в неразличим мрак. Вятърът се усили и корабчето започна да се олюлява и да скърца.

— Бррр — потрепери Деби. — Направо да не вярваш, че е средата на лятото. Забележи обаче колко е уютно тук.

Огледах се. Лакираният дървен интериор на корабчето беше приглушено осветен. Имаше няколко малки компании, насядали по масите покрай двете стени, и една по-голяма група пиячи в единия ъгъл. Люшкането и скърцането на корабчето, тихият ромон на спокойни разговори и спарената, но затоплена атмосфера наистина създаваха уют.

Поръчахме. Сервитьорът мигом донесе бутилката и ни наля. Вдигнах чашата си и казах:

— Наздраве. Много съм ти задължен за помощта тази вечер. Сигурно щях да осъмна в салона, ако не беше ти.

— Няма за какво — отвърна Деби и отпи. — Както виждаш, не съм чак толкова мързелива, за каквато ме нарочиха.

— Е, надявам се Хамилтън да го е забелязал.

— О, махни го тоя. Направих го единствено заради теб. Беше направо като убит през целия ден. Изчервих се, като чух какви ги ръсеше над ония сбъркани сметки.

— Дори и така да е, пак съм ти задължен — казах аз. Съмнявах се дали би се изчервила от каквито и да било думи, макар че в момента под ефекта на алкохола закръглените ѝ бузки започваха бавно да пламтят. — Не те видях днес да си клатиш краката. Сигурна ли си, че всичко е наред?

Не бе вдигнала глава цял ден.

— Е, сигурно си забравил, че благодарение на теб се бях заровила в ония проспекти, за което съм ти много благодарна. — Тя внезапно се навъси. — Има обаче две неща, които ме тревожат. И то много.

Наострих уши.

— Кои точно?

Тя се замисли за момент, след това поклати глава.

— О, остави. Достатъчно си блъсках главата днес с проспектите, това може да почака до утре. Скоро ще си поговорим по-обстойно.

Виждах, че наистина се тревожи за нещо, а при Деби това действително беше знаменателно. Но нежеланието ѝ да го обсъжда беше явно и реших да променя темата.

— Познаваш някои от търговците в „Блуумфийлд Уайс“, нали?

— Да, защо?

— Познаваш ли човек, който търгува с книгата на „Джипсъм“?

— Да, Джо Финли. Той търгува целия пакет с щатски ценни книжа в „Блуумфийлд Уайс“. Много е добър. Казват, че е най-добрият търговец на пакети от ценни книжа на Уолстрийт, няма месец, в който да не е направил удар. Търговците от другите компании са много внимателни с него.

— И защо така?

— Защото е абсолютно копеле — изрече Деби с такава увереност, че разбрах, че е стигнала до това мнение от личен опит. Нещо в тона ѝ ме накара да я помоля за още разяснения.

— Честен ли е?

Деби се изсмя.

— Търговец от „Блуумфийлд Уайс“ и честност? За мен това е напълно невероятно. А за теб? Защо питаш?

— Просто се чудех защо „Блуумфийлд Уайс“ се интересуват толкова от облигациите точно преди обявяването на поглъщането.

— Искаш да кажеш, че Джо може да е знаел за него? Изобщо не бих се учудила.

Напълних повторно чашите.

— Как ще похарчиш печалбата си от „Джипсъм“? — запита тя лукаво.

— Имаш предвид акциите, които купихме ли? Не знам. Предполагам, че няма да я похарча. Ще я запазя.

— За какво? За черни дни ли? — запита Деби и кимна към мрака навън.

Усмихнах се. Чувствах се малко глупаво.

— Е, че за какво да я харча? Квартирата ми ме задоволява. „Де Джонг“ ми дадоха кола. Не виждам никаква възможност да ползвам дори и няколко дни отпуск.

— Това, което ти трябва, е едно много скъпо момиче — каза Деби. — Някое, което да харчи нечестно придобитите ти печалби.

— Страхувам се, че нямам такива, поне за момента.

— Какъв срам за един млад и способен финансист като теб! Направо не мога да го повярвам — изрече Деби с присмехулно удивление. — Ако нямаш нищо против, фигурата ти се нуждае от известни корекции, а носът ти направо плаче за пластичен хирург. А и от доста време не си ходил на бръснар, нали? Да, проблемите ти ми са напълно ясни.

— Благодаря ти за куража. Не знам, може би просто не ми стига времето.

— Много работа, а?

— Много работа, много бягане.

— Съвсем типично. Какъв си ти бе? Да не си девственият работохолик?

— Е, не съм я закъсал чак дотам — отвърнах с усмивка.

— О, така ли? Я кажи някоя клюка. — Деби се приведе напред, цялата любопитство.

— Не ти влиза в работата — отвърнах аз неохотно.

— Разбира се, че не ми влиза — отвърна тя. — Я раздухай.

Наведе се над масата, блесналите ѝ очи танцуваха върху лицето ми, подканяха ме да говоря. Не можех да я разочаровам, въпреки неохотата си.

— Е, добре. В университета имаше едно момиче, казваше се Джейн. Беше много хубава. И много търпелива.

— Търпелива?

— Да. Почти цялото ми време минаваше в тренировки. На седмица пробягвах почти четиридесет мили, като не броя щангите и спринтовите натоварвания. За капак полагах усилия и да изкарам добра диплома. Почти не ми оставаше време за нещо друго.

— И тя го търпя?

— Известно време. Накрая обаче ѝ дойде до гуша. Трябваше да избирам между нея и бягането. Е, можеш да се досетиш кое предпочетох.

— Бедното момиче.

— О, не чак толкова. Беше ѝ много по-добре без мен. Само два месеца след раздялата ни се запозна с Мартин и година по-късно се

ожениха. Сигурно вече има две деца и е много щастлива.

— И след нея друга нямаше, така ли?

— Имаше. Една-две. Но никоя от тях не остана за дълго. — Въздъгнах. — Всяка моя връзка скоро се превръщаше в сблъсък на момичето със спорта ми, а аз не бях склонен да правя компромиси с бягането си. Наистина, понякога съжалявах, но това беше част от цената, която трябваше да платя, за да стигна до Олимпиадата. И всеки път плащах.

— Добре, но какво те спира сега? — запита Деби.

— Да ме спира какво?

— Как какво, да си намериш приятелка.

— Е, това не е толкова проста работа — запротестирах аз. — Искam да кажа, не можеш просто така да излезеш и да я хванеш за ръката от улицата. Просто нямам време, толкова много работа ми се е струпала.

Деби се изсмя.

— Сигурна съм, че можеш да отделяш по половин час преди заспиване всеки вторник и четвъртък. Това трябва да е достатъчно, нали така?

Повдигнах рамене и се ухилих.

— Да, права си. Нещо съм загубил форма. Но ти обещавам да наваксам. Другата седмица по това време ще имам три жени, готови за проверка.

Довършихме бутилката, поделихме си сметката и тръгнахме смело към изхода да посрещнем дъжда с гърди. Минахме покритото мостче и застанахме под козирката върху паважа. И двамата бяхме леко облечени и без чадъри.

Стояхме и се взирахме обезсърчено в студената мокра вечер. Внезапно някакъв мъж се пхна до нас, спря за миг пред Деби, сграбчи я за гърдите и я стисна.

— Липсвах ли ти, любов моя? — И се изсмя мръсно. Извърна се към мен, огледа ме за секунда с празните си воднистосини очи, изкриви устни в бутафорна усмивка и изчезна в дъжда.

За миг останах като вцепенен, с рефлексии, притъпени от виното. В следващия миг обаче, когато понечих да се втурна след него, Деби ме сграбчи за ръкава.

— Пол, недей! Моля те!

— Какво говориш? — изгледах я удивено аз.

— Пол, много те моля, недей. Не се занимавай с него.

Погледнах в мрака, но мъжът вече се бе стопил сред дъжда. Лицето на Деби беше умоляващо и страшно напрегнато. И много уплашено.

Повдигнах рамене и се върнах обратно под козирката. Само за секунди бях прогизнал от дъжда.

— Кой беше този, по дяволите?

— Не ме питай.

— Но той не може да се държи така с теб!

— Виж, Пол, нека приключим на тая тема. Моля те.

— Добре де, добре. Я дай да ти хванем някое такси.

Съвсем закономерно такси нямаше поради проливния дъжд и след петминутно колебание се разбрахме да си тръгнем с метрото, Деби за „Ембанкмент“, аз за „Темпъл“, спирките и на двама ни.

Подземният влак се втурна на запад в безкрайното си пътешествие по Кръга, а аз се замислих за мъжа, който беше оципал Деби. Кой ли можеше да е той? Някой бивш любовник? Бивш колега? Някой напълно непознат? Някакъв пияница? Нямах никаква представа. Нито пък можех да разбера защо Деби така категорично отказа да ми обясни каквото и да било. На лицето ѝ ясно се беше изписал страх, не шок или оскърбление. Много странно.

Бях успял да го зърна добре в секундата, когато се бе извърнал към мен. Беше слаб, жилест, на около тридесет и пет години, в незабележим сив костюм. Очите му още бяха пред погледа ми. Воднистосини, мъртвешки, със зеници почти като главички на топлийки. Потреперих.

Спряхме на „Виктория“. Повечето пътници се юрнаха да слизат, качиха се само неколцина. Влакът плавно потегли и аз се замислих за друго. Опитах се да прочета вестника на един възрастен човек, седнал срещу мен, но буквите играеха пред очите ми. Разговорът, който бях водил с Деби за приятелките ми, или по-скоро за тяхната липса, отново изплува в съзнанието ми. Последните няколко години не си бях давал много зор по отношение на жените. Не че не обичах женската компания, съвсем не; работата беше там, че много връзки бях започвал с големи надежди, а финалът беше един — разочарование. Бях започнал да си мисля, че просто не си струва трудът. Е, сигурно щях да

променя нещата. Деби имаше право — колкото и силно да беше желанието ми за професионален успех, трябваше да отделям време и за някои други неща.

Мисълта за Деби ме накара да се усмихна. Ведрото ѝ настроение беше несъкруσιμο. Внезапно усетих с какво нетърпение очаквах да зърна лицето ѝ всяка сутрин, когато отивах на работа. За последните няколко месеца се бях привързал много към нея.

Я почакай. Дали тя нямаше нещо наум, когато ме окуражаваше да си намеря приятелка? Беше ми навик да пропускам очевидни покани. Не, сигурно само си въобразявах. Не и Деби. Не и аз. И въпреки това, по някакъв странен начин, тази мисъл заседна в главата ми.

5.

На следващата сутрин бях много зает. Телефоните не спираха да звънят. Пазарът беше оживен. Управителите на институционални фондове обръщаха германски марки в долари в предчувствие за намаляването на лихвения процент от Бундесбанк. Уолстрийт беше изненадан. Акумулираният запас еврооблигации, предшествали шведската емисия, беше изкупен почти целият и голям брой брокери бяха хванати с къси позиции. Търговците ни се обаждаха в опит да ни изкушат да им продадем позициите си. Ние обаче не бързахме. Нека се поизпотят малко.

Деби закъсняваше и аз трябваше да поемам всички телефонни обаждания. Напрежението беше голямо.

В девет часа попитах Карън:

— Да ти се е обаждала Деби? Снощи не сме правили кой знае какъв запой, трябваше вече да е пристигнала.

— Не се е обаждала — каза тя.

В девет и половина до бюрото ми се отби Хамилтън.

— Някаква вест от Деби?

— Още нищо.

— Поне да беше се обадила, ако е болна — каза той.

Не спорих. Така или иначе, беше малко глупаво от нейна страна да не се обади. И най-глупавото извинение беше по-добро от никакво. Деби често вземаше болнични, но поне всеки път измисляше някакво оправдание.

Утрото напредваше. Съумявах да удържа всички наши позиции въпреки усилията на Кеш, Клер, Дейвид и другите търговци да ме изкушат.

Внезапно гласът на Карън наруши концентрацията ми. Бе изпълнен с тревога, дори страх, и всички в салона се обърнаха към нея.

— Хамилтън! Обаждат се от полицията. Искат да говорят с някого за Деби.

Хамилтън вдигна слушалката. Погледите на всички ни се впиха в лицето му. След секунда веждите му леко се повдигнаха. Пет-шест минути той слушаше и обясняваше нещо, после бавно постави слушалката върху телефона. Изправи се, тръгна към мен и застана пред бюрото на Деби. Прикани всички ни при себе си.

— Много лоша новина. Деби е мъртва. Снощи се е удавила.

Някой ме удари с тежък предмет по главата, ушите ми писнаха, очите ми внезапно се замъглиха. Рухнах на стола. Докато Хамилтън разговаряше със служителя от полицията, през ума ми внезапно пробягаха налудничави страхове да не би нещо да се е случило с Деби, но това... Опустялото бюро до мен прониза сърцето ми с лед. Това място, откъдето се бе раздавал толкова често смях и шеги, сега бе онемяло. Думите на Хамилтън долитаха до слуха ми като през памук.

— Намерили са тялото ѝ тази сутрин в шест часа в Темза край доковете в Милуол. Днес ще дойде човек от полицията да разговаря с нас. Помолиха ме да проверя кой е бил последният от нас, който я е видял снощи.

— Аз бях — изрекох, или по-скоро имах намерение да произнеса. От устата ми се изтръгна само някакво неясно хъркане. — Аз бях — повторих, този път малко по-отчетливо.

Хамилтън се обърна към мен. Лицето му беше мрачно.

— Добре, Пол. Вероятно ще поискат да дадеш показания.

Всички ме загледаха въпросително.

— Разделихме се с нея снощи към девет и половина — казах аз. — Бяхме се почерпили. Тя тръгна към метро „Ембанкмент“. След това не съм я виждал.

Успях да запазя гласа си спокоен въпреки хаоса, който царуваше в душата ми.

— Знаят ли какво се е случило? — запита Роб.

— Още не — отвърна Хамилтън. — Следствието сега започва, според полиция.

Как ли се е случило? Трябва да е паднала. Но как може да падне човек в Темза? Та това е почти невъзможно дори и през такава ветровита и дъждовна нощ. Значи или е скочила, или е била блъсната. Внезапно пред погледа ми изникнаха мъртвешките очи и костеливото лице на мъжа, който бе оскърбил Деби точно на излизане от корабчето. Бях повече от сигурен, че той има пръст в престъплението.

Телефоните мигаха ядовито.

— Поне на тези да се обадим — каза Хамилтън.

Никой не проговори. Нямаше какво да си кажем. Всеки от нас изживяваше сам мъката си. Карън тихичко плачеше в кърпичката си. Роб и Гордън се въртяха в недоумение и сякаш се чудеха с какво да се захванат.

Не отделях поглед от бюрото на Деби.

Едва предишната нощ бях проумял колко близки бяхме станали през изминалите няколко месеца. Още беше пред очите ми — с поруменели бузи в приглушеното осветление на корабното заведение и очи, изпълнени със смях. Та това се бе случило само преди няколко часа, четиринадесет, ако трябваше да бъда точен. Беше ли възможно да престане да съществува човек толкова жизнерадостен като нея, ей така, изведнъж? Има те, и в следващия миг те няма. Каква необяснима нелепост! Усетих как в очите ми напъпли влага. Стиснах главата си с ръце и останах така.

Не знам колко време измина, но усетих нечия ръка на рамото си. Вдигнах поглед. Беше Хамилтън.

— Мъчно ми е — каза той. — Бяхте добър екип.

Погледнах го в очите и кимнах.

— Искаш ли да се прибереш? — запита Хамилтън.

Поклатих глава.

— Мога ли да предложа нещо? — пак попита той.

— Какво? — попитах прегракнало.

— Вдигни слушалката и разговаряй с хората.

Имаше право. Трябваше да заровя глава в ежедневните си задължения. Цени, доходи, клюки, документи.

Нещо не ми даваше да казвам на хората за смъртта на Деби. Но не след дълго вестта се беше разнесла по целия пазар. До обяд нещата се усложниха, защото трябваше да се съгласявам с всеки колко чудно, жизнерадостно и весело дете била Деби и колко ужасно било сега, когато вече я нямало.

Полицията дойде по обед. Разговаряха половин час с Хамилтън. След това той ме извика в залата за конференции, където ме чакаха двама мъже. По-едрият се представи като детектив инспектор Пауел. Беше с масивна фигура, между трийсетте и четиридесетте, с евтин двуреден разкопчан костюм и крещяща вратовръзка. Движенията му

бяха бързи и плавни, беше изтъкан целия от мускули. Изглеждаше човек на действието и явно се чувстваше неловко в изтънчената атмосфера на залата за конференции в „Де Джонг“. Неговият колега, полицай Джоунс, се беше свил на втори план, с готов молив да стенографира.

— Мистър Маккензи твърди, че вие сте били последният човек, видял снощи мис Деби жива — започна Пауел. Говореше с равен лондонски акцент и тон, който превръщаше и най-невинното твърдение в сериозно обвинение. Излъчваше нетърпение.

— Да. Снощи излязохме да се почерпим. — Разказах им всичко за изминалата нощ. Полицаят трескаво стенографираше. Въпросите станаха още по-настойчиви, когато стигнахме до мъжа, оскърбил Деби и после изчезнал в дъжда. Справях се добре въпреки сграбчилата ме мъка и натиска на инспектора, описах им подробно външността му и казах, че съм готов да отделя време и за словесен портрет, ако се наложи. В този момент въпросите на инспектор Пауел смениха посоката си.

— Мистър Маккензи казва, че вие сте били най-близкият тук на мис Чейтър, вярно ли е?

— Да, мисля, че е вярно.

— Можете ли да кажете дали мис Чейтър е изглеждала потисната от известно време насам?

— Не, не съм забелязал подобно нещо.

— Никакви проблеми с приятелите си?

— Не ми е споменавала нищо такова.

— Някакви проблеми с работата?

Поколебах се.

— Не, не е имала.

— Абсолютно никакви? — Пауел ме изгледа изпитателно и твърдо. Беше доловил колебанието ми.

— Е, нещо беше поизнервена в последно време. — Разказах им за конфликта, който беше имала с Хамилтън, и за разговора ни в парка. — Но не чак до такава степен, че да извърши самоубийство.

— Много е трудно това да се установи точно — каза Пауел. — Може да ви прозвучи изненадващо, но много често има случаи, когато външно силни хора посягат на живота си заради нещо, което приятелите или близките им биха счели за безобидно.

— Не, вие не разбирате — запротестирах аз. — Тя никога не е изпадала в депресия. Винаги се радваше на живота. Беше изпълнена с жизнерадост.

Пауел не даде вид да е чул дори и половината от думите ми. Кимна на колегата си, който затвори бележника си, и после произнесе:

— Благодаря ви за съдействието, мистър Мъри. Нали ще бъдете на разположение, ако възникнат още въпроси?

Кимнах и двамата полицаи си тръгнаха.

Не знам как изкарах до края на работния ден. Към шест изключих машините и станах от бюрото.

Докато чаках асансьора, дойде и Хамилтън. Мълчахме неловко. Незначителните разговори с Хамилтън бяха повече от трудни и при нормални обстоятелства, а сега изобщо не бях в настроение да измисля нещо интересно.

След малко асансьорът дойде и двамата влязохме в кабината.

— Какво ще правиш сега, Пол? — запита ме Хамилтън.

— Нищо — повдигнах рамене аз. — Прибирам се у дома.

— Защо не се отбиеш да пийнем нещо при мен? — предложи той.

В първия момент не можах да произнеса и звук. Поканата ме остави без думи. Не виждах просто за какво можем да говорим половин нас, но не можех да му откажа.

— Благодаря ти — казах аз.

Хамилтън живееше в една нашарена в сиво бетонна сграда в Барбикън, точно на север от Сити. Намираше се само на четвърт час пеша от офиса. Вървахме в мълчание. Барбикън е един лабиринт от бетонни тротоари и кули, обгръщащи старите стени и църкви на Сити на пет-шест метра над нивото на улицата. Човек се ориентира толкова трудно сред тях, че пешеходните пътеки са нашарени с жълти линии, сочещи къде може и къде не може да се отиде. Не е квартал, в който бих живял.

Накрая стигнахме до блока на Хамилтън и взехме асансьора до най-горния етаж. Квартирата му беше малка и удобна. Скъпа, но ненатрапваща се мебелировка предлагаща почти всичко, от което може да се нуждае човек, че и повече. Единствените картини по стените бяха

комплект репродукции от деветнайсети век на абатствата в Шотландия. Е, хубаво е по стените да има картини, но трудно могат да се намерят по-мрачни от тези. Хвърлих любопитен поглед през една отворена врата и зърнах само крайчеца на бюро.

— Това е кабинетът ми — каза Хамилтън. — Ела да го видиш.

Влязохме в следващата стая. Пред прозореца действително имаше бюро. Стените от пода до тавана бяха покрити с рафтове и шкафове. В това малко помещение имаше хиляди книги и учебници. Напомняше донякъде на кабинет на университетски преподавател, с тази малка подробност, че беше абсолютно подредено. Всяко нещо си знаеше мястото. Върху бюрото имаше само един компютър.

Разгледах набързо рафтовете. Почти всички книги бяха от областта на финансите или икономиката, много издадени през миналия век. Но имаше и един раздел, който възбуди любопитството ми. Съдържаше заглавия като „Теория на хаоса“ от Глайк, „Тълпата в историята“ на Рууд и дори „Произходът на видовете“ от Дарвин. Имаше трудове по психология, физика, религия и лингвистика.

Хамилтън застана до мен.

— Трябва да се запознаеш с някои от тях. Ще ти помогнат да разбереш по-добре пазара.

Изгледах го озадачен.

— Пазарът представлява движения на цените, на групи от хора, които работят заедно, конкуренция, информация, страх, алчност, вяра — продължи той. — Всяко едно от тези неща се изучава подробно от група научни дисциплини, всяко едно от тях може да ти помогне да си обясниш защо пазарът днес се държи по един начин, а не по друг.

— О, разбирам — казах аз. Сега вече ми беше ясно. В света на Хамилтън великите улове на науката и разума бяха направили значителен принос в областта на теорията на финансите. Очевидно животът им не беше минал напразно.

Издърпах „Князът“ от Николо Макиавели и го вдигнах пред очите му.

— И това ли?

Той се усмихна.

— О, Макиавели наистина е разбирал властта. Това е книга единствено за властта и за начините как да я използваме. Същото нещо

е и с финансовите пазари. Парите представляват власт, информацията също, а способността да анализираш, и тя е власт.

— Аз мислех, че той е писал как да станеш безмилостен диктатор.

— О, не, това е прекалено опростителско. Разбира се, той вярва, че целта оправдава средствата. Но макар един княз да прави всичко, за да постигне целта си, той винаги ще поддържа, външно поне, някакво подобие на добродетели. Това е изключително важно.

Изглеждах го озадачено.

Той се разсмя.

— Отнесено за пазара, това означава да бъдеш умен, да проявяваш въображение, но на всяка цена да пазиш репутацията си. Никога не го забравяй.

— Няма — обещах аз, връщайки книгата на рафта.

— Обичам тази стая — каза Хамилтън почти разнежено. — Прекарвам повечето си време тук. Виж какъв изглед има само.

Гледката наистина беше великолепна. Погледът се плъзгаше над сградите на Сити и катедралата „Свети Павел“ чак до Ийст Енд. Ясно се различаваше офисът на „Де Джонг“ — един допълнителен източник на вдъхновение за Хамилтън всеки път, когато се сблъскаше с някакъв проблем в изследванията си на пазара.

Върнахме се във всекидневната.

— Скоч? — запита ме той.

— Да, моля.

Той плисна две щедри порции и добави по малко вода. Връчи ми едната чаша и седнахме.

Хамилтън отпи и след малко запита:

— Вярваш ли, че се е самоубила? — Вгледа се отблизо в лицето ми.

Въздъгнах.

— Не. Каквото и да твърди полицията, Деби никога не би постъпила така.

— Беше се загрижила за работата си, нали? — запита Хамилтън.

— Не знам дали ти е казала, но ние проведохме един доста тежък разговор за нейното бъдеще малко преди да се случи това нещастие.

— Да, знам — казах. — Тя ми го разказа и известно време беше ядосана, но й мина бързо. Не беше от хората, които ще позволят на

такъв незначителен проблем като работата да ги откаже от живота. Напълно съм сигурен, че това няма нищо общо със смъртта ѝ.

Хамилтън се отпусна.

— Да, самоубийството изобщо не би ѝ подходило. Трябва да е било нещастен случай.

Последва мълчание.

— Не съм толкова сигурен — казах аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Видях един човек преди тя да загине.

— Видял си някого? Кого?

— Не знам кой беше. Не го познавам. Вероятно работи някъде в Сити. Костелив. Към тридесет и пет години. Много стегнат. Със зловещ вид.

— Какво правеше? Видя ли го да ѝ направи нещо?

— Беше точно когато си тръгнахме от заведението. Дойде до нея, сграбчи я за гърдата и се изгуби в нощта. Две минути по-късно се разделихме.

— Каква гадост! Ти не можа ли да направиш нещо?

— Деби не ми позволи — казах аз. — А и тя изглеждаше изплашена. Не я виня. Този тип изглеждаше много зловещо.

— Каза ли го на полицията?

— Да.

— Какво предположиха?

— Ами, водеха си бележки. Всъщност изобщо не казаха дали мислят нещо. Но на мен ми се струва, че този гад може да я е блъснал в реката. Не мислиш ли?

Хамилтън мълча известно време, леко разтърквайки брадичка — любимата му работна поза.

— Сякаш има логика, нали така. Но кой всъщност е той? И защо е постъпил така?

Поседяхме няколко минути, без да кажем нищо, всеки вгълбен в мислите си. Хамилтън явно се опитваше да разреши проблема; аз страдах за Деби. Денят бе протекъл мъчително.

Изгълтах чашата си на един дъх.

— Дай да ти наля още — предложи Хамилтън.

Стиснал здраво следващата порция, аз реших да променя темата и попитах:

— Откога живееш тук?

— О, вече има пет години — отвърна той. — Откакто се разведох. Много е близо до офиса.

— Не знаех, че си се развел — казах заинтригуван. Не бях сигурен докъде щеше да ми позволи да се ровя. Но любопитството ми се възбуди. Никой в офиса не познаваше личния живот на Хамилтън, но пък за сметка на това си представяхме какво ли не.

— Така ли? Е, да, не е чудно. Аз не говоря много за това. Имам син, Аласдеър. — И той посочи снимката на едно засмяно седем-осемгодишно дете, което риташе топка. Не бях я забелязал до този момент. Приличаше много на баща си, но без мрачната му физиономия.

— Виждаш ли го често?

— Всеки две седмици. Имам вила в Пъртшиър близо до къщата на майка му. Много е удобно. А и за него е по-добре да живее там, отколкото в тоя ужасен град. Там е много хубаво. Можеш да се качиш на хълмовете и да изхвърлиш от главата си всичко това. — Той посочи към прозореца.

— Понякога ми се иска да си бях останал в Единбург — продължи Хамилтън. — Щях да си имам скромна работа, да управлявам двеста-триста милиона за някоя от тамошните застрахователни компании.

— А защо не го направи?

— Ами, опитах се, но се оказа, че не е за мен. Шотландските фондове са добри, но хората там нямат авантюристичен дух. Мястото ми е тук. На предната линия. — Той се втренчи в чашата си. — Разбира се, Мойра не одобри решението ми. Не можеше да приеме, че отделях на работата си толкова време. Смяташе, че часовете между девет и пет са достатъчни, а останалите мога да прекарвам у дома. Но работата ми изисква много повече от това, а тя не искаше да ми повярва. И се разделихме.

— Съжалявам — казах аз. И наистина ми стана жал за него. Той беше самотен човек, откъснат от сина и съпругата си, което още повече усиливаше самотата му. Но сам си го беше избрал; беше предпочел работата пред брака. И въпреки това му съчувствах. Поставих се на неговото място след десет години и потреперих. Разговорът с Деби

изплава в паметта ми. Сега вече почвах да разбирам, че беше имала право.

Хамилтън вдигна поглед над чашата си.

— Как намираш „Де Джонг“ след тия шест месеца? Доволен ли си?

— И още как. Радвам се, че дойдох да работя при вас.

— А как ти се струва търговията с ценни книжа?

— Обичам я. Иска ми се само да бях по-добър в нея. Понякога си мисля, че тъкмо съм схванал кое как е, и в следващия миг разбирам, че не е така. Чудя се дали цялата работа не опира само до късмет.

Хамилтън видя изражението ми и пак се разсмя.

— Не, прав си, не е толкова лесно. Номерът е да усетиш кога шансовете са в твоя полза, а това идва с годините. Но не се тревожи. На прав път си. Само упорствай, непрекъснато мисли за това какво правиш и защо, учи се от грешките си, и резултатът няма да закъснее. С теб ще станем един добър екип.

И аз се надявах на това. Усетих тръпката на възбудата. Хамилтън едва ли би се ангажирал с такова пожелание, ако не беше искрен. Бях твърдо решен да не спирам и да спазвам напътствията му.

— Спомням си как бягаше — обади се той.

— Не знаех, че гледаш лека атлетика.

— Е, всички гледат олимпиадите, дори и аз. А и наистина харесвам атлетиката. Има нещо в този спорт, нещо, което ме привлича. Гледал съм те много пъти, но най-вече си спомням финала, когато водеше до самия финиш. Камерата те даде в близък план. Пълно самоотдаване и болка. Мислех, че си победил, но изскочиха онези двамата, кениецът и испанецът.

— Ирландецът — промърморих аз.

— Какво?

— Ирландецът. Беше ирландец, не испанец — казах аз. — Един много бърз ирландец.

Хамилтън се разсмя.

— Е, много се радвам, че сега работиш за мен. Мисля, че двамата можем да направим много в „Де Джонг“.

— И аз го искам — казах аз. Страшно го исках.

Погребението на Деби се състоя в тихия църковен двор в едно селце в Кент. Представлявах офиса. Денят беше горещ, слънцето грееше немилостиво. Варях се в костюма си, усещайки потта да се стича по гръбнака ми. Малко ято врани грачеше унило в храстите до вратата на църквата. Грачът повече допълваше тишината, отколкото я нарушаваше. Съвършеният акомпанимент на погребална церемония в едно малко селище.

Викарият направи всичко възможно да облекчи скръбта на присъстващите с думите, че Деби би искала хората тук да се усмихват и че ние би трябвало да сме благодарни за времето, което тя е прекарала с нас. Или нещо от този род. Не можах много да проумея какво има предвид, но и нямаше нужда. Има нещо безкрайно тъжно в смъртта на млад човек; и никакви думи не могат да променят този факт.

Родителите ѝ бяха тук. Деби бе приличала и на двамата. Две дребни закръглени фигурки, сплотени от скръбта.

На излизане се намерих до едно високо и слабо червенокосо момиче. Беше с високи токчета и едното пропадна между две павета. Приведох се да ѝ помогна.

— Благодаря ви — каза тя. — Мразя тия проклети обувки. — После се огледа. — Познавате ли всички тези хора?

— Само неколцина — отвърнах аз. — А вие?

— Един или двама. Иначе с Деби бяхме съквартирантки, така че познавам доста нейни приятели.

— Доста? — изненадах се аз. — Че колко от тях са тук?

Тя се огледа отново.

— Само един или двама, които познавам. Вие не сте от тях, нали? — Тя ме изгледа присмехулно.

— Не — казах остро аз, малко шокиран. — Работехме заедно.

— Не исках да ви обидя. Тя обикновено имаше добър вкус — каза момичето. — Покрай гарата ли ще минете?

— Да. Защо не се качите при мен? Ще ви откарам.

— Много мило от ваша страна. Между другото, казвам се Фелисити.

— Аз съм Пол. — Излязохме на пътя през църквата и посочих малкото си пежо. — Ето колата ми.

Качихме се и потеглих към близката гара.

— Знаете ли, никога не съм си представял, че Деби е имала толкова много приятели — казах аз. — Изглеждаше ми от онези момичета, които могат с години да поддържат една и съща връзка.

— Тя не беше лекомислена. Но обичаше живота. През квартирата ни преминаваха различни мъже. Повечето бяха наред, но имаше и някои със странности. Мисля, че с един или двама беше работила заедно.

— Надявам се, че не са били тия със странностите.

Фелисити се засмя.

— Не, мисля, че не бяха. Макар че имаше един, който съвсем наскоро я притесни доста. Май и той ѝ беше колега.

Чудех се кой ли може да е бил. Не успях да сдържа любопитството си и я попитах.

— Не мога да си спомня името му — каза тя. — Последния път, когато го видях, беше преди две години. Много тежък случай.

Реших да сменя темата.

— Как се запознахте с Деби?

— О, и двете се ровехме из клаузите и параграфите на една и съща фирма, „Дени Кларк“. Аз съм още там, но Деби мечтаеше за велики дела, нали знаете. Тъй като и двете си търсехме квартира в Лондон, беше естествено да живеем заедно. — Тя прехапа долната си устна. — Страшно ще ми липсва...

— Не сте единствената — изрекох аз. Вече приближавахме гарата. Паркирах пред входа.

— Благодаря ви много — произнесе тя, докато слизаше от колата. — Надявам се пак да се видим, само че при по-приятни обстоятелства. — И с тези думи изчезна в чакалнята.

На връщане в Лондон се опитах да си представя картината, нарисувана ми от Фелисити — как Деби преспива с цяла върволица мъже. Но характерът ѝ съвсем не беше такъв. От друга страна, защо пък да не беше?

Бюрото на Деби си беше същото. Затрупано с недовършени задания. Дребни жълти листчета ѝ напомняха какво още има да свърши и на кои хора да се обади. Справочникът на асоциациите от банки с облигации лежеше разтворен, обърнат със страниците надолу, в очакване да го вдигне и да намери следващата ѝ нужна страница. Бих

предпочел да беше подредено — бюрото на човек, починал от естествена смърт, а не от насилствена.

Най-отгоре тя държеше един голям черен бележник с фирмения знак на „Харисън Брадърс“. Миналогодишният подарък за Коледа. Прелистих го. Нищо, което да привлече вниманието ми. Срещите за следващата седмица бяха уговорени много съгъстено, като по-нататък, за август, съвсем оредяваха. А от септември страниците бяха съвсем чисти.

Окото ми се закачи за един ред. Уговорена среща с мистър Де Джонг. Насрочена за деня след смъртта ѝ, в 10 часа и 30 минути. Доста странно. Обикновено нямахме работа с него, а и много рядко го мяркахме. Макар че от време на време се срещаше с Хамилтън, единственият ден, в който се видях с него, беше в офиса му, когато постъпвах на работа. Приятен човек, макар че трудно би минал за общителен.

Започнах да подреждам бюрото ѝ. Като начало сортирах всичките ѝ лични вещи в един празен кашон от копирна хартия. Не бяха много и определено нямаше нищо, което би представлявало ценност за някой страничен човек. Стара пудриера, два чифта слипове, три картона от кисело мляко, куп пластмасови лъжички, нож за хартия с гравирано име на сделка, сключена през времето ѝ на работа като адвокат, няколко дамски превръзки и един разръфан роман на Джили Купър. Помислих дали да не изхвърля всичко, но не се осмелих. С изключение на картоните кисело мляко събрах вещите ѝ в кашона. Щях да го занеса в квартирата ѝ при останалите ѝ неща.

После се захванах да подреждам всички документи и чекмеджета. Изхвърлих повечето и запазих само някои — да ги върна в библиотеката за каталогизиране.

Стигнах до една купчина проспекти. Повечето се отнасяха за облигации, емитирани от компаниите, базирани в Нидерландските Антили. Най-отгоре беше проспектът на „Тремънт Капитал“, който Деби бе хвърлила върху бюрото ми. Беше споменала, че нещо не ѝ изглежда редовен. Вдигнах го и набързо го прелистих. Стори ми се съвсем редовен. Имаше една или две бележки, нахвърляни с молив в полето. Никая от тях не изглеждаше странна.

Отделих проспектите на една страна и се зарових по-нататък в купчината. След малко попаднах на информационен меморандум,

отнасящ се за „Таити“. Тук вече не бързах с прелистването. Деби бе използвала жълт маркер за подчертаване. Бяха отбелязани само два или три пасажа. Следващите обаче бяха далеч по-интересни. Беше подчертала името на Ъруин Пайпър и препратките за Комисията по хазарта в щата Невада. Имаше едно място, специално отбелязано с флуоресциращо жълто:

„Потенциалните инвеститори се обсъждат от Комисията по хазарта в щата Невада, за да се откаже издаване на лиценз на всяко лице, замесено в престъпна дейност. Безупречният облик на кандидата е най-важното условие за издаване на какъвто и да било лиценз.“

Кати Лейзънби беше цитирала политиката на комисията при срещата ни като доказателство, че Пайпър е чист. Но беше възможно да е била заблудена. Може би Деби беше открила нещо, което да разкрива истината по случая.

И може би това ѝ беше струвало живота.

Изправих се и погледнах през прозореца на запад. Бях сигурен в едно — невъзможно беше Деби да се е самоубила. Разбира се, винаги можеше да се допусне вероятността от нещастен случай, но аз лично не го вярвах. Някой я беше блъснал, и този човек почти сигурно беше онзи, който я изплаши толкова много при излизането ни от корабчето. А щом са я убили, значи има и мотив. Нищо друго не би могло да обясни убийството ѝ.

Седнах отново и продължих да сортирам документите. След час и половина, тъкмо приключвах, дойде Карън с едно писмо.

— Какво да правя с пощата на Деби? — попита тя.

Зачудих се колко ли дълго продължават да получават писма мъртвите.

— Ами давай ми я — казах аз.

Карън ми подаде един бял плик с фирмения знак на „Блуумфийлд Уайс“. На него имаше щемпел: „Лично и поверително: Да се отвори само от адресата“. „Малко трудно“ — помислих си мрачно аз и го разпечатах.

Скъпа мис Чейтър,
Благодаря Ви за последното Ви писмо относно
търговията с акции на американската компания

„Джипсъм“.

Ние започнахме свое собствено разследване за възможните нарушения на служители от „Блуумфийлд Уайс“ по отношение на същите тези акции. Предлагам Ви да се срещнем, за да обменим информация по този случай. Ще Ви се обадя по телефона в началото на следващата седмица, за да уговорим удобно време.

Искрено Ваш

Роналд Боуен

Старши служител по проблемите на
вътрешнофирмената етика

Това разпали интереса ми. Очевидно акциите на „Джипсъм“ бяха скочили рязко, след като беше обявено поглъщането ѝ от ГСК. Писмото потвърждаваше подозренията на Деби и правото ѝ да се страхува за живота си. Замислих се към кого ли да се отнеса в „Де Джонг“. Най-вероятно трябваше да предам писмото на Хамилтън, тъй като вече няхмахме служител по проблемите на вътрешнофирмената етика. Но бях любопитен да узная за какво става дума. Щом бях поел да приключа работите ѝ, защо да не се заема и с този проблем?

Вдигнах телефона, набрах „Блуумфийлд Уайс“ и поисках да ме свържат с мистър Боуен.

— Боуен на телефона.

Гласът му беше кисел и официален. Големите фирми като „Блуумфийлд Уайс“ се отнасят сериозно към тези проблеми. Един скандал би им коствал не само загуба от няколко милиона като глоба, но и загуба на репутация. След случая с „Блу Ароу“, когато се бяха отнесли пренебрежително с един служител по фирмената етика, големите институции започнаха да поставят на тези постове хора с непреклонна воля, които свято тачеха буквата на закона и никой не можеше да ги подритва, както си иска.

— Добро утро, мистър Боуен, обажда се Пол Мъри от „Де Джонг и Ко“ — казах аз. — Безпокоя ви във връзка с последното ви писмо до Деби Чейтър, нашият служител по фирмената етика.

— О, да.

— Длъжен съм да ви уведомя, че Деби почина само преди няколко дни. — Изминалото време и многократните обяснения по телефона ме бяха облекчили донякъде да произнеса тези думи.

— Съжалявам много — изрече Боуен с глас, в който нямаше и следа от съжаление.

— Мога ли да ви предложа помощта си относно американската компания „Джипсъм“? Двамата с Деби работихме върху случая. А тази сутрин прочетох писмото ви до нея.

— Сигурно можете. Изчакайте ме само да взема папката. — По телефона се разнесе шумолене на хартия. — Да, един от колегите ми в Ню Йорк ни алармира за необичайни раздвижвания в цената на акциите на „Джипсъм“. Разследването ни извади наяве няколко интересни факта, но за съжаление още не сме в състояние да предприемем каквото и да било. Бяхме много заинтересовани от писмото на мис Чейтър, в което тя обосновава подозренията си. Предполагам, разбирате, че на този етап цялото разследване е много поверително.

— Да, разбира се — казах аз.

— Добре. Ние разследваме двама служители на „Блуумфийлд Уайс“ и един клиент на фирмата. Има и още един човек... — Чух как отгръща страницата. — Споменахте, че се казвате Мъри, нали така? — запита Боуен с глас по-нисък и по-гробовен, отколкото в началото на разговора ни.

— Да — казах аз и преглътнах с усилие.

— А, страхувам се, че с това папката ми се изчерпва. Довиждане, мистър Мъри.

— Не можем ли да се срещнем, както предложихте?

— Не мисля, че е необходимо — отсече Боуен. — Довиждане. — И затвори.

Смъкнах се в стола и се замислих. Това разследване никак не ми харесваше.

Смътни представи за съдебни процеси и затвор ми се завъртяха из главата. После се стегнах. Не бях направил нищо незаконно. Деби го бе потвърдила, а тя познаваше закона. Не разполагах с вътрешнофирмена информация. Беше съвсем естествено хората да ме отбележат като потенциален потребител заради покупката ми, но аз нямаше за какво да се тревожа. Абсолютно за нищо.

Но за да се застраховам напълно, отново избрах „Блуумфийлд Уайс“. Обади се Кати.

— Там ли е Кеш?

— Няма го, току-що изскочи да си вземе кафе — отвърна ясният ѝ глас. — Ей сега ще се върне.

— Можеш ли да ми помогнеш?

— Ако мислиш, че мога — отвърна Кати малко саркастично.

Очевидно беше обидена, че търся Кеш, а не нея. Може би си мислеше, че се съмнявам в способностите ѝ. За миг реших да се извиня, но размислих и се отказах. Нямаше смисъл. Просто някои хора са болезнено чувствителни на тази тема.

— Интересуват ме онези облигации на „Джипсъм“, които купувахте миналата седмица — казах аз. — За вашето счетоводство ли бяха?

— Не, за един наш клиент.

— Трябва да е изкарал добра печалба.

— Наистина изкара много — каза Кати. — Той...

Гласът ѝ изведнъж секна, прекъснат от ръмженето на Кеш.

— Задръж така — каза тя и изключи микрофона. След няколко секунди пак се обади. — Съжалявам, но имам много спешна работа. Ще кажа на Кеш, че си го търсил. — И затвори.

Роб мина покрай мен и видя как съм се втренчил в слушалката.

— Какво има? Да не си зърнал призрак? — Усмивката му трая само секунда. — Прощавай. Беше глупаво.

— Животът продължава — казах аз. — Но тя ще ми липсва.

— И на мен — каза Роб.

— Тя имаше много приятели, нали?

— Е, все е имала няколко. — Роб улови погледа ми. Бузите му поруменаха. — Няколко — повтори той и се извърна.

Повдигнах рамене и отново се зарових в работата. Погледнах малкия кашон с вещите на Деби до краката ми. Трябваше да ги отнесе в квартирата ѝ. Дръпнах телефонния справочник и позвъних на „Дени Кларк“. Поисках да говоря с Фелисити. Не вярвах друга жена с това име да работи във фирмата.

— Здравей, обажда се Пол Мъри — казах. — Запознахме се на погребението на Деби.

— Спомням си — каза тя. — Ти си колегата ѝ.

— Точно така. Тук имам няколко нейни вещи. Не са много и не са нещо особено. Може ли да ги донеса при теб?

— Разбира се. Кога можеш да дойдеш?

— Тази вечер става ли?

— Чудесно. Ела в седем. Адресът е Кавендиш Роуд, номер дваисет и пет. „Клафъм Саут“ е най-близката спирка на метрото. Довиждане.

6.

Кавендиш Роуд се оказа част от Саут Съркюлар, една от най-задръстените стари артерии на Лондон. Леките коли и камионите едва пъплеха и след смяната на светофара се придвижваха на петдесетина метра, после отново запълзяваха. Вечерният юлски въздух, изпълнен с прах и изгорели газове, пулсираше от рева на форсираните двигатели.

Номер дваисет и пет беше малка къща с тераса, с нищо неразличима сред останалите на улицата. До вратата имаше два звънеца. Натиснах този с имената „Чейтър“ и „Уилсън“. Зумерът звънна и вратата се отвори.

Деби и Фелисити заемаха горния етаж. Беше евтино, но привлекателно обзаведено, недотам подредено, но и без да е хаос. Фелисити се появи на прага в плътно прилепнали сини дънки и раздърпана фланелка с къси ръкави. Червената ѝ коса се сипеше върху раменете. Поведе ме към всекидневната. В стаята имаше диван и няколко големи възглавници по пода. Покани ме да седна на дивана, а тя се сгуши върху една възглавница и каза:

— Извинявай, малко е разхвърляно.

Подадох ѝ кашона, който бях донесъл.

— Благодаря ти — каза тя. — Родителите на Деби ще дойдат в края на седмицата да приберат нещата ѝ. Какво ще кажеш за чаша вино?

Изчезна в кухнята и се върна с бутилка „Мускадет“ и две чаши.

— Значи си живяла с Деби, откакто и двете сте дошли в Лондон?
— запитах аз.

— О, не — отвърна тя. — Преди да се преместим тук, живяхме под наем в Ърлс Корт. Там всъщност разполагахме само с една стая. Но преди две години купихме съвместно това жилище. Малко е шумно, но се свиква.

— Сигурно сте били много близки — казах аз.

— Така е — каза Фелисити. — С нея се живееше много лесно и си прекарвахме весело. Но в известен смисъл тя беше много затворена

личност. Е, и аз също, като си помисля. Точно затова се разбирахме. Нямахме проблеми помежду си, но уважавахме правото си на уединение.

— Надявам се въпросът ми да не те засегне — казах, — но мисля, че срещнах един човек преди няколко дни. Може да е бил неин приятел. Костелив, около тридесет и пет годишен, сини очи, тъмна коса.

Фелисити се замисли за малко.

— Да, имаше един, който отговаря на описанието ти. Миналата година имаха връзка, но не продължи много. Беше ми страшно неприятен. Спомням си как ме гледаше. — Тя потрепери.

Явно беше човекът от онази нощ.

— Как се казваше?

Тя напрегна лице в усилие да си припомни.

— Не. Съжалявам, не мога да се сетя. Беше се запознала с него чрез работата си или нещо от този род. Гаден тип. В началото беше много чаровен, но после започна да си я върти на пръста. На закуска просто ме беше срам да ги гледам. И Деби изпълняваше всичките му желания! Много странно. Ти я познаваш — не беше от безгласните твари. Но онзи излъчваше някаква злокобна сила. Деби намираше това за очарователно. А мен тръпки ме побиваха.

— Една вечер се прибрах към десет и я заварих в ужасно състояние. Имаше голяма цицина на челото и едното ѝ око беше насинено. Хлипаше тихичко, сякаш беше плакала много.

— Попитах я какво е станало. Тя каза, че... о, как не мога да си спомня името му! Както и да е. Това копеле я беше пребило. Разбрала, че е женен, и му поискала обяснение. Той я ударил няколко пъти и си отишъл.

— Следващите няколко дни този мръсник се скъса да звъни и да идва да я търси. Деби нито веднъж не му се обади, нито го пусна да влезе. Наистина, няколко пъти беше на косъм да клекне, но накрая здравият ѝ разум надделя. И двете бяхме много наплашени. Не исках да имам нищо общо с него. Много ни беше страх да не ни причака отвън и да ни проследи, когато излизаме. Май веднъж тръгнал след нея, но тя се разпищяла и той духнал. След седмица-две спря да звъни и оттогава не сме го виждали.

„Но аз го видях онази нощ на корабчето“ — помислих си. Вече бях убеден, че той е човекът, който я е блъснал в реката. Как обаче да разбера кой е?

— Не можеш ли да си спомниш нещо друго за него? Къде живее, какво работи, в коя фирма?

— Съжалявам. Това спадаше към нещата, за които се бяхме разбрали да не проявяваме излишно любопитство. Понякога съм виждала някои от приятелите ѝ, но тя рядко говореше за тях. Пък и правех всичко възможно да не му се мяркам пред очите.

— Да не е онзи мъж, за когото ми спомена на погребението? Онзи, който я безпокоил наскоро?

— Не, не. Не беше той. Онзи не беше толкова ужасен. Макар понякога нещо да му прихлопваше дъската. О, сетих се как се казваше. Роб.

Роб! Невероятно! Нито веднъж не бях забелязал нещо по-специално във взаимоотношенията им. Отнасяха се съвсем естествено един към друг. Макар че, като си помислих, в това нямаше нищо изненадващо. Просто е било неминуемо. Роб едва ли би могъл да подмине момиче като Деби ей така.

Фелисити забеляза изненадата ми.

— Разбира се, че го познаваш. Просто не си знаел.

Поклатих глава.

— Е, движеха заедно от момента, в който Деби постъпи на работа в „Де Джонг“. Връзката им продължи само месец или два и Деби скъса с него. Каза, че играта малко загрубявала. Роб го понесе доста тежко в началото, но скоро след това тя ми каза, че вече се разбирали нормално. На работа имам предвид. — Фелисити отпи от чашата си. — И тогава, една седмица преди Деби да... — тя прекъсна за миг — ... падне в реката, този юнак се обади по телефона. Беше доста късно, минаваше полунощ. Казал ѝ, че трябва да се съберат отново. Че трябва да се оженят. Деби му каза да не се държи толкова глупаво, но той продължи да звъни всяка нощ. На нея започна да ѝ писва. Каза му да се разкара, но това изобщо не му въздейства.

— Но защо така изведнъж е решил, че иска да се ожени за нея? — запитах аз. — Звучи малко странно.

— Да. Както казах, понякога му прихлопваше дъската. Деби каза, че си бил такъв. Така ли е?

Кимнах. Трябваше да призная, че Деби е имала право.

— Все още не мога да разбера защо Роб е изчакал толкова време с предложението си.

— Бил ревнив. Поне така твърдеше Деби.

— Ревнувал? От кого?

— Не знам. Деби каза, че започнала да проявява интерес към някого от службата, а това не се харесало на Роб. Започнал да я третира като собственост и това вече преляло чашата.

За секунда прехвърлих през главата си всички възможни мъже от фирмата, от които би могла да се заинтересува Деби. Можеше да бъде само един човек. Аз.

Почувствах се много глупаво. Предстоящото ни сближаване е било очевидно за Деби, даже и за Роб. И тъкмо когато дори и моята тъпа глава бе започнала да го проумява, Деби си бе отишла. Завинаги.

Мъката ме сграбчи повторно, много по-силна. С Деби се бях простил и с възможността да разкъсам досегашния си начин на живот, самоналожената си дисциплина, самотата, изнурителния труд, преследването на единствената цел. И тъкмо когато това е било толкова близо до мен и е оставало само да протегна ръка, някой ми го е издърпал от ръцете. Някои костелив с мъртви очи.

Пресуших чашата си на един дъх и се надигнах да си вървя.

— Благодаря ти, че ги донесе — каза Фелисити, кимвайки към кашона. — Ще ги предам на родителите й.

Кашонът ми напомни за разхвърляното бюро на Деби. И за проспектите върху него. Спрях до вратата.

— Не си чувала името Ъруин Пайпър, нали?

— Май ми говори нещо. — Тя се замисли за момент. — Сигурна съм, че „Дени Кларк“ се бяха заели да го защитават преди няколко години. Защо питаш?

— Има връзка с нещо, над което Деби работеше, преди да почине. Бих искал да довърша работата й. Спомняш ли си нещо за случая?

— Не. Не съм се занимавала с него. Но мисля, че Деби работеше по него заедно с някой от колегите.

— Ще ми окажеш голяма помощ — казах аз. — Бих искал да разговарям с човек от твоята фирма. Това ще изясни много неща. — Натиснах дръжката на вратата. — Благодаря ти за почерпката.

— О, няма защо. Толкова е хубаво да имаш гости. Ще се радвам, ако се сещаш от време на време за мен.

Сбогувах се и тръгнах.

Прибрах се с малко размътена глава. Виното имаше дял за това, но останалото се дължеше на вихрушката информация, която ме беше връхлетяла тия дни. Последните дни от живота на Деби далеч не бяха безметежни. Сблъсъкът ѝ с Хамилтън, тревогите ѝ за Пайпър и проекта „Таити“, и за капак един Роб, който я преследва с предложение за брак.

Всичко това се примеси с кълбото от чувства към Деби, заплело се в душата ми. Едва след смъртта ѝ започнах да я виждам такава, каквата е била в действителност. Какво ли не бих дал да можех да споделя с нея всичко, което бях открил. Имахме толкова много да си кажем. Само това копеле да не беше я убило. Вече бях напълно убеден, че той е виновен за смъртта ѝ.

Навялякох спортния си екип и потеглих към парка. Виното в стомаха ми се бунтуваше, но аз твърдо бях решил да се самонакажа. Тичах, колкото ми държаха силите, докато болката ме сграбчи, и после продължих. Когато се добрах до квартирата си, едва се държах на крака. Имах сили единствено да взема един душ и да си легна.

На следващата сутрин имаше няколко неща, които исках да свърша, но няхах никаква възможност. Трябваше да поемам телефонните разговори и на Деби. Пазарите бяха неспокойни. Японците продаваха, защото доларът отслабваше спрямо йената, но през нощта някой от големите клечки в Щатите беше измислил поредната програма чудо. В тая ситуация пазарът предлагаше много възможности за хората с бързи реакции, но аз не бях в състояние да се концентрирам и ги изтървах всичките.

Вдигнах очи към бюрото на Роб. Беше се втренчил в екрана си и хапеше устни. Една от позициите му се изплъзваше. Телефонът пред него примига и ръката му се стрелна да вдигне слушалката. Слуша няколко секунди, озъби се и затвори. Тази сутрин не беше в добро настроение.

Опитах се да си припомня някакви признаци за нещо между него и Деби, но нищо не ми дойде на ума. Нито погледи, хвърляни

крадешком, нито опити за взаимно избягване, никакви неловки мълчания. Винаги бяха дружелюбни един към друг. До ушите ми не беше стигала никаква клюка, но нали основният източник на слухове във фирмата беше Деби. Чудех се кой ли още е знаел.

Изправих се и се насочих към автомата за кафе.

— Искаш ли една чаша? — запитах Карън, докато минавах покрай бюрото ѝ.

— О, да. Сметана, без захар.

След минута се върнах с две чаши и ѝ подадох едната. Приседнах на бюрото ѝ. Тя ме изгледа изненадана. Не бях от хората, които обичат да се отбиват на приказка.

— Вчера чух нещо много странно — започнах аз спокойно.

— О, така ли? — запита Карън с внезапен интерес.

— Става въпрос за Деби. И за Роб.

Карън повдигна вежди.

— О, това ли било? Ти не знаеше ли? Вярно, това беше доста преди да дойдеш при нас. Сигурно има две години оттогава.

— Дори не ми беше идвало на ум.

— Не продължи дълго. Опитаха се да го запазят в тайна, но всички научиха. Е, всичко това е минало. Бедният Роб, сигурно е съсипан от смъртта ѝ.

— Да, бедното момче — произнесох аз и си тръгнах към бюрото. Човек наистина можеше да го съжали. Толкова объркан беше.

Докато се мъчех да се съсредоточа върху пазара, се обади Фелисити.

— Открих кой се е занимавал със случая Пайпър — каза тя. — Робърт Дени, моят старши колега.

— О — казах аз. — Дали ще може да ми отдели някоя минута, как мислиш?

— Не се тревожи — успокои ме Фелисити. — Той е добър човек, и е разбран. Много обичаше Деби. Страшно се разстрои, когато тя напусна. Споменах му, че може да поискаш среща с него, и той каза, че трябва само да се обадиш на секретарката му.

Благодарих ѝ и веднага последвах съвета ѝ. Секретарката на мистър Дени се оказа много приветлива и дружелюбна. Четвъртък в три часа.

После позвъних на Кеш. Имах да разговарям за доста неща с него. Като например какво му е известно за разследването относно покупките на акции на американската компания „Джипсъм“? За кого е работил, когато предлагаше цена за нашите облигации на „Джипсъм“? И дали можеше да ме осветли за миналото на Ъруин Пайпър?

— „Блуумфийлд Уайс“, доставчици на добри облигации за дребното дворянство — обади се той.

— Здравей, тук е Пол. Мога ли да ти задам няколко въпроса?

— Разбира се, давай.

— Не, това не е за телефон. Мисля по-добре да се срещнем някъде за обяд или да глътнем нещо.

Кеш усети, че съм сериозен, и след кратка пауза отвърна:

— Тази седмица съм много зает. Не може ли да почака до срещата ни в Хенли в събота?

— Не, искам да се видя с теб колкото е възможно по-скоро. Да кажем днес или най-късно утре — настоях аз.

Кеш въздъхна.

— Окей, окей. Какво ще кажеш тази вечер да се срещнеш с Ъруин в хотела му? После ще дойда при вас и ще идем да пийнем нейде. Бива ли?

— Бива — казах аз. — До довечера.

Ъруин Пайпър беше отседнал в „Стафорд“ — малък, но елегантен хотел близо до Сейнт Джеймс. Бяхме се уговорили да се срещнем в седем. Подраних няколко минути и отидох в бара. Залата беше меко осветена, стените бяха покрити с дървена ламперия, а креслата — тапицирани със зелена кожа. Постигаше се ефект за топлота, комфорт и мода. Барът беше пуст, ако не се броеше една възрастна американска двойка, която си допиваше мартинито в един ъгъл. Внезапно ми се допи бира и бях на косъм да си поръчам една светла, но това едва ли беше подходящо за такова място, така че помолих бармана за малцово уиски. Той ми показа менюто с внушителен избор от напитки, като най-евтиното беше „Гленливит“, а най-скъпото — „Арманияк“, реколта 1809 година. Не разполагах с осемдесет и девет лири за чаша „Арманияк“ и се задоволих с порция

„Нокандо“. Отпих внимателно от светлорозовата течност и зачаках Пайпър.

— Мистър Мъри? — попита ме един висок мъж, облечен в скъп костюм.

Не бях видял кога е влязъл.

Не му личеше, че притежава казино. Дрехите му без съмнение не бяха конфекция и вероятно бяха закупени в радиус четвърт миля от хотела. Но никой англичанин не би ги носил като него. Спортното сако, грубите шотландски обувки и зелената вратовръзка на фазани бяха „небрежно-елегантни“. Пайпър беше три пръста по-висок от мен, със стоманеносива коса, срасана назад, и челюст на филмова звезда. След него се носеше благоуханен шлейф на скъп афършейв.

— Да, аз съм Пол Мъри. — Слязох от столчето и протегнах ръка.

— Добър вечер, Пол. Аз съм Ъруин Пайпър. Радвам се да се запозная с вас. — Стиснахме си ръцете. — Хайде да седнем там. — Той ме поведе към ъгъла, възможно по-далече от американската двойка. Повика сервитьора и поръча уиски и сода.

— Отдавна ли сте в Лондон? — запитах го аз.

— От седмица — отвърна Пайпър. — Планирам да дойда и другия месец. Отивам да бия диви кокошки в Шотландия.

Доиде ми наум как аз биех диви кокошки из тресавищата на Йоркшир за пет лири на ден и бутилка бира, но реших, че е по-добре да не му го споменавам. Най-спешният ми проблем беше как да го разпитам така, че да открия някакви пролуки към уязвимото му минало. Евентуалният му опит да ме сплаши не би дал резултат, защото щях да му отговоря в същия тон. Трудността произтичаше от това, че той излъчваше смес от чар и властност, които правеха неудобните въпроси още по-неудобни.

— Благодаря ви много за времето, което решихте да ми отделите — започнах аз. — Дали бихте могли да започнете с опита си от работата с казината?

Веждите на Пайпър се събраха в знак на леко неодобрение.

— Не бих казал, че имам опит с казината. Разбира се, в хотелите, които строя, има казина, но те са основно места за забавление, а не хазарт. — Гласът му беше спокоен, интонацията — почти английска. Звучеше ми като гласовете на богатшите от американските филми

отпреди войната. На съотечествениците му сигурно би прозвучал разгневено.

— Но печелите парите си от хазарта, не е ли така?

— Да, така е. — Пайпър разпери пръсти и огледа маникюра си. — Но аз лично не движа този ресор. Само организирам нещата и наемам най-добрите от бранша.

Навлече в заучената си тирада и ускори темпото. Започна да отброява на пръсти.

— Наел съм най-добрия шоумен от игралния бизнес, Арт Бъкси. Имам един доктор на математическите науки от Принстън, който прави така, че шансовете за печалба да бъдат винаги, как да се изразя, правилно балансирани. Наех мениджъра на един от най-добрите хотели в Женева и разполагам с един гений в софтуерната индустрия, които може да създаде най-напредналата потребителска база данни в бранша.

— Тогава каква е вашата роля във всичко това?

— Аз им вдъхвам живот. Уреждам финансовата страна. Грижа се постъпленията да нарастват. — Пайпър се усмихна. — Арт движи по-голямата част от ежедневните проблеми. Той е дясната ми ръка.

— Значи вас не ви интересува самия хотел?

— О, не, погрешно сте ме разбрали — каза той. — Искан да построя най-големия хотел в света. И „Таити“ е наистина най-големият. Може да не отговаря напълно на вкусовете ми — той хвърли одобрителен поглед на интериора на бара, — но хората ще се стичат там, повярвайте ми.

— Инвестирали ли сте в казина, искам да кажа хотели, в миналото?

— В един-два.

— Бихте ли дали няколко подробности?

— Страхувам се, че не мога. Това бяха частни капиталовложения. — Пайпър улови загриженото ми изражение. — Всичко беше декларирано пред комисията по хазарта, ако това ви тревожи — заяви той малко оскърбено и ме изгледа въпросително.

— О, не, сигурен съм, че там не би имало проблеми — казах аз и се проклех още на мига. Пайпър ме беше предизвикал да оспоря почтеността му, а аз като последния глупак бях пропуснал възможността.

Той се облегна на стола си и се усмихна.

— Вие се занимавате и с ред по-пасивни инвестиции, нали? — запитах аз. — Не е ли малко рисковано? — Имах предвид арбитражистите^[1] от Уолстрийт, които още при първия признак за поглъщане се нахвърлят върху ценните книжа на фирмата с надеждата да направят големия удар.

Не беше изненадващо, че думите ми не му се понравиха.

— Аз имам голям портфейл и го управлявам агресивно — каза той. — Видя ли някъде ценни книжа със стратегическа стойност, които пазарът не е забелязал, не се забавям с покупката.

— Печеливша ли е стратегията ви?

— Сгрехих един или два пъти, но в останалите случаи работи превъзходно — каза Пайпър.

— Бихте ли назовали някой от последните си успехи?

Той се усмихна съжалително.

— Не обсъждам индивидуални капиталовложения. Хората научават прекалено много за играта. Като на покер — играчът се отказва, но не сваля картите си.

Бях се озовал в задънена улица. Пайпър можеше да си разиграва ролята на богат американски джентълмен цяла нощ. А и кой знае, можеше наистина да се окаже честен американски бизнесмен. Реших да изстрелям и последния си куршум.

— Е, благодаря ви много, мистър Пайпър. Бяхте много отзивчив — изкривих си душата аз. — Само един последен въпрос преди тръгване. Имали ли сте някога работа с Дебора Чейтър?

Пайпър изглеждаше искрено озадачен.

— Не, не си спомням.

— А с „Дени Кларк“? — Изгледах го с твърд поглед, който не му се понрави. Явно не обичаше да го разпитват.

— Не, нито с „Дени Кларк“. Не ги познавам. Мисля, че приключихме.

Изправихме се и аз тръгнах към изхода.

Преди обаче да стигна дотам, квадратната фигура на Кеш запълни вратата. Спокойната атмосфера изчезна още щом той дрезгаво изкрещя:

— Пол! Здравсти! Здравей и ти, Ъруин! Как сте? Приключихте ли?

Не казах нищо. Просто спрях. С Кеш влезе още един човек.

Познах го веднага.

Този път имах добра възможност да го огледам. Метър и осемдесет, слаб, с тясно лице. Дълбоки бръчки покрай носа и устата. Въпреки слабата фигура раменете му бяха широки и костюмът висеше като на закачалка върху атлетичното му тяло. Изглеждаше стегнат. И силен. Но очите му — воднистосини — не гледаха наникъде. Никакво изражение. Никакво любопитство. Бялото преминаваше в жълто около ирисите, пресечено с няколко тънко очертани жилчици.

Познавах тези очи.

— Ъруин, ти се познаваш с Джо — продължи Кеш. — Джо Финли, Пол Мъри. Запознайте се, момчета. Джо търгува нашия пакет щатски корпорации.

Не казах нищо, само неохотно стиснах подадената ми ръка. Джо също не произнесе нищо. Гледаше ме, но и без най-малък признак, че ме познава. Без никакъв признак за каквото и да било.

— Как изкарахте без нас? — запита Кеш. — Надявам се, че си доволен, Пол, нали?

Насилих се да отговоря.

— Да, благодаря ти. Много полезна среща. Благодаря ви много за времето, което ми отделихте, мистър Пайпър.

Потисканото до този момент раздразнение на Пайпър не издържа добродушната закачка на Кеш.

— Няма нищо. Надявам се да разберете, мистър Мъри, че „Таити“ е изключителна възможност за инвестиция.

— Без майтап — каза Кеш. — А и Пол не е човек да изтърве такова нещо. Хайде да тръгваме, нощта е наша.

Разделихме се с Пайпър във фоайето на хотела. Щом излязохме, Кеш изтича на улицата за такси. Джо спря да запали цигара. Забеляза погледа ми и неохотно ми протегна пакета. Поклатих глава. Мълчахме — аз неловко — докато Кеш хвана такси.

— В „Биариц“ — извика той на шофьора.

— Какво е това? — попитах аз, докато се качвахме.

— Бар, в който сервират шампанско — каза той. — Ще ти хареса. Събрали са се цял куп борсови посредници от „Блуумфийлд Уайс“. Тъкмо да ги опознаеш.

„Никога не се срещай с борсовите посредници — беше един от скрижалите на Хамилтън. — Остави на агентите по продажбите да се пазарят с тях. Колкото по-малко те знаят, толкова по-малко ще могат да се възползват от теб.“ Но аз се зарадвах на възможността да открия нещо за Джо.

На близкия светофар шофьорът се обърна, изгледа Джо и го попита:

— Не можеш ли да четеш?

Цялото купе беше облепено с надписи „Пушенето забранено!“ Джо опъна дълбоко от цигарата си и издиха всичкия пушек от дробовите си в лицето му, немигащият му взор не трепна. Таксиметровият шофьор беше едър мъж и явно започваше да се ядосва.

— Глух ли си бе? Или не можеш да четеш?

Никакъв отговор.

— Джо, би ли угасил цигарата, ако обичаш? — помоли го Кеш със спокоен тон.

Никаква реакция.

Светофарът светна зелено и шофьорът се обърна напред да потегли.

— Ако не накарате този педераст да угаси цигарата, търсете си друго такси.

Джо бавно извади цигарата от устата си. Усетих как Кеш леко се отпуска. Но Джо вдигна цигарата, усмихна се с мъртвешката си физиономия, приведе се напред и заби огънчето в дебелия врат на шофьора.

— Ебах ти мамата! — изрева шофьорът, зави рязко към тротоара и спря.

Джо мигновено отвори вратата си и се изниза. Спря в движение друго такси и скочи вътре. Дватамата с Кеш бързо го последвахме, а шофьорът остана да псува, колкото му глас държи, хванал се за врата.

— Какво му е на колегата? — полюбопитства новият шофьор.

— Абе не е наред — усмихна се Джо.

Пътят ни до „Биариц“ мина в тишина. Барът ни посрещна препълнен и задимен. Подът представляваше шахматна мозайка на черни и бели квадрати, металните части бяха хромирани, мебелировката — в стил „арт деко“. Кеш ни проправи път до една

маса, около която бяха насядали половин дузина търговци на еврооблигации. Занятието им се познаваше от пръв поглед. Бяха всякакви разновидности — едри и дребни, стари и млади. Но всички бяха нащрек. Очите им непрестанно се стрелкаха, смехът им стихваше само след секунди. Повечето бяха преждевременно посивели. Лица на млади мъже със старчески бръчки.

На масата вече стърчаха три изпразнени бутилки „Болинджър“. Процесът на разпускане беше в пълен ход. Кеш ме представи на всички. Улових един-два подозрителни погледа. Борсовите посредници са точно толкова недоверчиви към клиентите си, колкото и клиентите им към тях. Но всички вече бяха в добро настроение и едва ли щяха да се оставят моята личност да им го развали. Радушно отвърнаха на поздрава на Кеш. Джо беше възнаграден с кимване.

За щастие не ме оставиха сам сред вълците. Кеш ме настани на единия край на масата и седна плътно до мен. Бях му дълбоко благодарен за проявената грижа. Търговците продължиха да се надвикват над масата, а аз се приведох към Кеш.

— Често ли пиеш с тези момчета?

— От време на време — каза той. — Нашата работа е такава, че се налага да угаждаме и на борсовите посредници, и на клиентите.

Отпих от шампанското си и попитах:

— Какво беше онова с таксито?

— Джо си е Джо — каза Кеш след солидна глътка. — Той е куку. Абсолютно. Най-добре е да не му се изпречваш, когато изпадне в такова състояние.

— Мога да си представя — казах аз. — Но на работното си място не е такъв, нали?

— Доколкото знам, още не е наранил никого на работа. Освен себе си, ако не го броим.

— Какво искаш да кажеш?

— Веднъж имаше дълга позиция еврооблигации: двацет милиона със срок на падеж десет години. Беше загазила доста, но пазарът бавно пълзеше нагоре. Прекара час или повече, без да отделя поглед от екрана на Телерейт, в очакване пазарът да достигне нивото му на собственост, за да може да се измъкне без загуба. И тогава екранът застина. Нещо беше станало с терминалната връзка. Не свалях поглед от него. Не извика, не изпсува, нищо такова. Лицето му беше

абсолютно безизразно. Просто се изправи и заби юмрук в екрана. Поряза се много лошо. Вдигна телефона и продаде позицията си на загуба, после излезе. Ръката му кървеше, но той дори не го забеляза... Казват, че е служил в армията. Въздушнодесантните части със специално предназначение, така се говори — продължи Кеш. — И един ден застрелял едно шестнайсетгодишно невъоръжено момче в Северна Ирландия. Няма достатъчно доказателства, които да го уличат, че го е направил преднамерено. Но скоро след това напуснал армията.

— Как попадна при вас в „Блуумфийлд Уайс“?

— О, нае го един бивш морски пехотинец от Щатите, който си мислеше, че е открил сродна душа. Работи с нас вече четири или пет години.

— Добър ли е?

— Бива го. Даже много. Най-добрият на Уолстрийт. Никой не го обича, но всеки се съобразява с него. Умът му сече като бръснач и има добър нюх към ценните книжа. Но аз го държа настрани от клиентите.

— И от мен?

— Да, съжалявам за това. — Кеш надигна чашата си и се приведе към мен. — И така, ти каза, че искаш да разговаряме за нещо много важно. Какво има?

Разказах му за разговора ми с Боуен, служителя по фирмена етика към „Блуумфийлд Уайс“.

Кеш слушаше внимателно и когато свърших, подсвирна.

— Трябва да внимаваш. Тоя Боуен е много досадно копеле. Няма лесно да се откаже.

— Какво знаеш за всичко това, Кеш?

— Ами нищо — каза той с невинния глас на гимназист, заловен с кутия цигари в джоба.

— О, хайде, все нещо трябва да ти е известно — започнах да го убеждавам аз. — За кого купуваше всички онези облигации? Не беше за ГСК, нали? Трябва да са били някои други.

— Стига, Пол. Знаеш много добре, че не мога да ти кажа.

— Дрън-дрън. Разбира се, че можеш. Работата е много сериозна, Кеш. Знаеш ли кой купи акциите на „Джипсъм“ преди да бъде обявено поглъщането ѝ?

— Господи, Пол, наистина искам да ти помогна — произнесе Кеш все така невинно. — Но нали знаеш как е. Нямам и представа за ръста на цените. Не знам дори за кого ги купуваме. Друг агент по продажбите говори с другата страна.

Предадох се. Кеш беше професионален лъжец. Лъжеше всеки ден и му плащаха, за да го прави. Ясно ми беше, че няма да се предаде. Нямах представа дали просто крие самоличността на купувача на облигациите на „Джипсъм“, или зад това се крие и още нещо.

Замълчахме и загледахме хората на масата. Вече се бяха отпуснали. Разговорите се бяха прехвърлили върху жените и клюките из канторите.

Джо несигурно се изправи и дойде да седне до нас. Непосредствената му близост ме изнервяше, макар че исках да поговоря с него. Беше непредсказуем и опасен.

— Разпускаш ли? — запита ме той, втренчил мъртвия си поглед в лицето ми. Беше пьян, но речта му не беше завалена, а само преднамерено забавена.

— О, много ми е приятно да се срещна лице в лице с противника си — рекох аз. Не можах да измисля нищо друго.

Джо бавно отпи от чашата си с шампанско, без да откъсва очите си от мен. „О, господи — помислих си аз, — позна ме.“

Кеш се намеси, за да разсее напрежението.

— Пол бяга на Олимпиадата — каза той. — Не си ли спомняш? Пол Мъри. Бягането на осемстотин метра. Спечели бронзов медал.

— А, така ли? — каза Джо, без да откъсва поглед от мен. — Позната физиономия. Аз също много обичам да бягам. Поддържах ли формата?

— Не съвсем — отговорих. — Още бягам по малко, но повече за удоволствие, отколкото за форма.

— Някой ден трябва да се състезаваме — каза той безизразно.

Не знаех как реагирам. Очите на Джо не се бяха отделили от моите, откакто беше седнал до нас. Това ме смущаваше много. Може и да беше примигнал веднъж или два, но не бях успял да го забележа.

Озърнах се в опит да се отърва от погледа му, но не успях.

— Значи работиш за „Де Джонг“? — запита той.

— Да.

— Хамилтън Маккензи е голям мръсник, а?

Изсмях се, опитвайки се да го обърна на шега.

— Може и да има вид на такъв, но в действителност е много добър ръководител. И е отличен управител на портфейли.

— Не, не е. Той е дребен черноросаджия. И мръсник.

Нямаше какво да отговоря.

— Онази курва Деби работеше при вас, нали?

Премълчах. Джо продължи:

— Чух, че паднала в реката преди няколко дни. Колко трагично.

— Той произнесе думите си с провлачено безразличие, което им придаде неприятна ирония.

Престорих се, че не съм я доловил.

— Да — казах аз. — Ужасна трагедия.

— Ебал ли си я?

— Не, разбира се, че не съм. — С огромно усилие потиснах гнева си и за пръв път издържах погледа му. Гледах го втренчено.

— Не си ли? Чудна работа, всички останали са й отпаряли гъона — произнесе той с тънка усмивка. — Голяма работа беше тая Деби. Ебеше й се, та две не виждаше. И аз няколко пъти й го отпорих. Боклук. — Усмивката му стана по-широка.

На масата настъпи тишина. Всички очи се впериха в мен. Добре съзнавах, че ме предизвиква. Но гневът ми беше по-силен от благоразумието.

Бавно се изправих. Той само ме изглежда, без да престава да се усмихва.

— Хей, Пол, остави — задърпа ме Кеш. — Нали каза, че искаш да си ходиш рано тази вечер. Хайде да си вземем такси.

Беше прав. Оставих се да ме изтика от бара.

— Пол, слушай, последното нещо на света, от което имаш нужда, е да се сбиеш с тоя тип — изрече на скоропоговорка Кеш, докато се качвахме в таксито. — Погледни нещата от този ъгъл. Той те предизвикваше, но не му стана играта.

— Боклук — казах аз. — Тоя човек е боклук.

Гневът не ми даваше покой. Прекарах през ума си всички неща, които щях да направя с него в „Биариц“, ако Кеш не ме беше спрял, после попитах:

— Вярно ли е това, което каза за него и Деби?

— Да ти кажа право, не знам. Мисля, че се срещаха няколко седмици преди година или повече. Но тя бързо го разкара. Може би затова е толкова злобен. — Кеш ме докосна по ръката. — Слушай, забрави какво ти е казал. Тя беше добро дете.

— Да — казах аз, докато таксито спираше пред квартирата ми. — Да.

[1] Арбитражисти (Risk arbitrageurs) — институции, изкупуващи дялове от компании, които се очаква да бъдат предмет на оферта, срещу която ще се съпротивлява компанията обект, като продават акциите на поглъщащата компания. При поглъщанията акциите на поглъщащата компания обикновено падат при обявяване на офертата, докато тези на жертвата се качват. ↑

7.

Гневът ми обаче не искаше да стихне и на следващия ден. Бях видял това копеле малко преди смъртта на Деби. Явно той беше приятелят на Деби, побойникът, за когото беше споменала Фелисити. Същият, който я е въртял на малкия си пръст и който я е пребил, когато му поискала сметка защо е скрил от нея, че е женен.

Колкото повече прекарвах през ума си събитията от предния ден, толкова повече гневът ми се усилваше. Как можах да си тръгна, без да го ударя поне веднъж! Реших да наобиколя къщата му още тази вечер и да разбера какво в действителност се е случило. Съзнавах, че е глупаво и неразумно, но нищо не можеше да ме спре.

Поисках от Кеш адреса му. Отначало се опъваше, но накрая склони. Изчаках до седем, за да съм по-сигурен, че се е прибрал, и тръгнах към посочения адрес в Уандсуърт.

Джо живееше на една задънена улица, оградена от големи червени викториански къщи, обител на банкери от средна ръка в края на миналия век.

Изминалият ден беше много горещ и въздухът продължаваше да е задушен. На уличката цареше пълен покой. Къщите не бяха в добро състояние — прозорците бяха зацапани и мътни, някои счупени, от вратите и первазите се лющеше боя. Повечето сгради бяха преустроени в квартири за самотници или неомъжени двойки, които всеки ден пътуваха до работните си места в Сити. Внезапно нещо дребно и гъвкаво се стрелна между кофите за боклук. Какво ли беше? Котка? Урбанизирана лисица?

Обзе ме някаква смътна несигурност. Нямах представа как ще реагира Джо, когато ме види. Единственото, което знаех за него, беше, че е непредсказуем и понякога склонен към насилие. Думите, с които щях да го напада, цял ден ми се бяха въртели из ума. Но сега изведнъж загубиха силата си. Спрях наред притихналата улица. Пред погледа ми изплува образът на Деби — беше се облегнала на стола си с последния брой на „Мейл“, разперен пред нея върху бюрото, очите ѝ

блестяха, широката ѝ усмивка закачливо ме дразнеше. Гневът отново забушува в гърдите ми.

Закрачих решително по улицата. Къщата на Джо се намираше в дъното. Висока, тясна, червена, с две миниатюрни викторианско-готически кулички. Стигнах до края на уличката и се скрих сред блестящите тъмнозелени листа на гъстите рододендронови храсти.

Дочух приглушен бебешки плач. Вероятно идваше от задната част на къщата. Натиснах звънеца. Никой не се обади. Бебето обаче явно чу, защото поднови рева си с нова сила. Дрезгав и сърдит, плачът му режеше спотаената тишина.

Джо ли беше оставил детето си да реве само? Възможно, но къде беше тогава съпругата му? Минах през лехите пред къщата и стигнах до прозореца. Пред погледа ми се откри голяма кухня. По целия кухненски плот бяха пръснати остатъци от полуготова храна. На пода се търкаляха парчета кълцан кромид, имаше и един кухненски нож. Някакво месо съскаше на тигана върху газовата печка и пръскаше мазнина върху пламъка.

Придвижих се до следващия прозорец. На един диван във всекидневната хлипаше някаква жена. Беше заровила лице в коленете си, раменете ѝ се разтърсваха от плач.

Почуках на прозореца. Жената дори не ме чу. Отново почуках, този път доста по-силно. Стъклото издрънча. Тя вдигна глава. Видях изпито лице, залято от сълзи, и провиснали влажни кичури светлокестенява коса. Очите ѝ се напрегнаха да видят кой чука, после тя пак скри лице в шепите си.

Видях, че на отсрещната стена има врата към някаква вътрешна градина. Заобиколих къщата и се прехвърлих през оградата.

Застанах на вратата на стаята, вечерното слънце струеше над раменете ми. Виждах само чифт обути в сандали крака. Бебето бе замлъкнало за момент, без съмнение в очакване на повече родителско присъствие. Ясно чувах дълбоките равномерни хлипове на жената. Леко се изкашлях.

— Ало?

Никакъв отговор. Беше ме чула, но продължаваше да се прави, че ме няма.

Заобиколих дивана, докоснах я леко по рамото и попитах:

— Добре ли сте?

Тя вдигна глава и седна. Ръцете ѝ все още стискаха коленете. Пое няколко пъти дълбоко дъх и плачът секна.

— Кой сте вие, по дяволите?

Имаше изпито, но хубаво лице, макар и малко бледо. Лице, многократно браздено от сълзи. Сега те струяха по бузите ѝ на тънки ручейчета — от червените подпухнали очи до треперещите устни. Люлееше се напред-назад; едната ѝ ръка стискаше другия лакът, с втората притискаше ребрата си. Явно много я болеше.

— Казвам се Пол Мъри. Да ви донеса ли чаша чай?

Тя ме изглежда със съмнение, на косъм да ме изпрати по дяволите. След малко обаче кимна безволево.

Отидох в кухнята, отместих тигана и включих електрическия чайник. Бебето беше притихнало. Сигурно най-последно бе заспало. Изчаках в кухнята, докато водата кипне. От всекидневната не долитаха никакъв звук.

Намерих пакетче чай, пуснах го в една каничка, залях го с кипналата вода, добавих малко мляко от хладилника, измъкнах пакетчето и тръгнах с чая при жената. Спрях, подадох ѝ го и попитах:

— Захар?

Тя ме изглежда със замъглен поглед — очевидно не проумяваше думите ми — после протегна ръка. Лицето ѝ се сгърчи.

— Ранена ли сте?

Тя не отговори, само се преве над чая.

Изчаках няколко секунди.

— Да повикам ли лекар?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли сте? Може да имате счупено ребро.

Протегнах ръка към телефона до бюрото.

— Не. — Гласът ѝ изведнъж прозвуча ясно. — Не — повтори тя, този път шепнешком. — Моля ви.

Отказах се и седнах. Помъчих се да попитам колкото е възможно по-меко:

— Как се казвате?

— Сали. Сали Финли.

— Джо ли ви би?

Тя не отговори, но раменете ѝ се разтресоха и от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

Докоснах я по рамото. Усетих как се отпусна малко при допира ми.

— Къде отиде?

Тя избърса носа си с опакото на ръката.

— До магазина. За бира. Обича да пие, след като... — Тя изхлипа и млъкна.

Почувствах се излишен. Махнах ръката си от рамото ѝ.

— Остани — каза тя умолително и ме погледна. Опита се да се усмихне, но долната ѝ устна трепереше прекалено силно.

И аз останах така, без да продумам, с ръка, легнала върху рамото ѝ, в очакване на Джо.

Исках да се махна. Здравият смисъл ми крещеше незабавно да си обирам крушите. Но не можех просто така да си тръгна и да оставя Сали на Джо. Бях длъжен да остана и да го изчакам. А си нямах и най-малката представа какво да направя, когато се върне.

И ние зачакахме: Сали, притиснала ръката ми върху рамото си, решена да не ме пусне, и аз — и двамата заслушани в тиктакането на часовника в коридора и цвърченето на птиците в градината.

Тъкмо щях да се дръпна от нея и да си тръгна, когато дочух забързани стъпки по пътеката пред къщата. Последва кратка пауза. В ключалката на входната врата задрънча ключ. Пантите изскърцаха, вратата се отвори и после се затръшна. В коридора се чуха леки стъпки.

Стоях и чаках. Сали се напегна под ръката ми и застина абсолютно неподвижна.

Той се изненада, но само за миг. Очите му се плъзнаха от лицето ми към лицето на Сали и после застинаха върху мен. Студени, неподвижни, безжизнени очи.

Ръката на Сали се изплъзна от моята, а очите ѝ се забиха в пода.

Джо закачи тънката си усмивка.

— Май имаме гости. Какво ще кажеш за една бира? Почакай само да пхна тия в хладилника.

Махна ми с пакета от шест кутии и изчезна в кухнята.

Двамата със Сали зачакахме застинали.

Само след миг той изскочи от вратата с нож в ръка. Онзи, който бях видял на пода. Не беше голям, но отдалеч си личеше, че е остър като бръснач. По острието още имаше полепнал кромид.

— Защо не си легнеш, скъпа? Изглеждаш ми уморена.

Сали се изправи разтреперана, хвърли ми поглед, изпълнен със страх и жалост, и се измъкна от стаята. Чух я бързо да се качва по стълбите.

Джо държеше нож и едва ли щеше да се поколебае да го използва. Не се заблуждавах, че бих могъл да защита жена му, а и не беше моментът да поставям подобни въпроси.

Запази спокойствие и се измъквай!

Джо блокираше пътя ми към градината. Надзърнах над рамото му. Само три крачки ме делиха от коридора. Направих две, но Джо усети погледа ми. Спрях миг преди да се нанижа на ножа му.

Той бавно размахваше острието пред мен и ме изтласкваше постепенно към ъгъла. Слънцето струеше в стаята и обагреше лицето му в жълто. Очите му се присвиха, зениците му заприличаха на черни главички на топлийки. Ножът се превърна в сребриста ивица.

Бесният вечерен концерт на косовете в градината гръмна в ушите ми. Внезапно усетих колко мокра и тясна е бялата ми памучна риза под сакото. Някакъв рафт с книги се бе врязал отзад в краката ми. Очите ми не се отделяха от ножа.

Хвърли се към ръката му! Ножът е твърде малък, за да ти причини сериозна рана, нали така? Събори го и бягай. Бързо!

Костеливата му фигура беше съвършено балансирана и той леко се полюшваше на пети. Дясната му ръка държеше ножа, без да го стиска. Беше отпуснат, но готов да реагира и на най-малкото движение. Знаеше как да се бие с нож.

Погледнах в очите му. Предизвикваше ме. Искаше да се нахвърля отгоре му.

Отпуснах ръце.

— Пусни ме да си ходя — изрекох с най-вразумителния глас, на който бях способен. — Няма да кажа на никого за Сали.

— Повдига ми се от теб, Мъри — изсъска Джо. — Защо си дошъл?

— За да говоря с теб за смъртта на Деби — казах аз.

— Защо трябва да имам нещо общо с това?

— Бях с нея на корабчето, когато ти я оципа. През нощта, когато тя загина.

Джо се изхили.

— Сега се сетих откъде те познавам. Значи си мислиш, че аз съм я убил, така ли? Е, щом толкова държиш да научиш, питай ме. — Той се усмихваше. Със задоволство.

Не казах нищо.

— Какво има? Да не би да те е страх, че ако съм пречукал тоя боклук, мога да пречукам и теб? Може би си прав. Хайде. Питай ме. Питай ме! — изкрещя той.

Бях уплашен. Здравата уплашен. Но съобразих, че ще е по-разумно, ако се опитам да го разсея. Преглътнах с усилие.

— Ти ли я уби?

— Прощавай, не разбрах какво ме питаш. Какво каза?

Внезапно събрах сили.

— Ти ли уби Деби?

Той се усмихна. Продължително. Изпитваше истинско удоволствие.

— Може би. — И се изхили. — Но нека да си поговорим за теб. Не ми харесваш, Мъри. Никак не ми харесваш. Не ми харесва, че си пъхаш носа в дома ми и правиш шушу-мушу с жена ми зад гърба ми. Мисля да ти дам един хубав урок, за да разбереш, че е по-добре да не ми се пречкаш из краката.

Пристъпи към мен. Останах абсолютно неподвижен. Той бавно вдигна късия нож и го доближи до шията ми. Острието излъчваше сиво-белия блясък на току-що наточена стомана. Усетих дъха на кълцан кромид на сантиметър от носа ми.

Стоях неподвижен.

Всичко в мен трепереше. Остани спокоен. Спокоен! Не стой така, докато ти пререже гърлото. Мърдай!

Посегнах към ножа. Той мигновено улови ръката ми, изви я и ме преметна през рамо. Озовах се на пода, безсилен да мръдна.

Джо сграбчи кутрето на лявата ми ръка и заповяда:

— Разпери си пръстите!

Опитах се да ги свия в юмрук, но не успях.

— Разпери ги, или ще ти счупя пръста!

Юмрукът ми се разтвори.

— Толкова ли ти трябва това пръстче? — изкикоти се Джо. — Не го използваш за нищо. Едва ли ще усетиш липсата му. Сега ще ти

оставя един малък спомен, та да се научиш да не ми се пречкаш в краката.

Опитах се да си издърпам ръката, но той я беше притиснал плътно към пода, точно пред лицето ми. Острието бавно се плъзна надолу и бръсна кожата точно под кокалчето. Усетих слаба, но пронизваща болка. Тънка ивица алени капчици избликна върху пръста ми.

Джо леко се приведе и ножът му бавно очерта кръг около пръста, разрязвайки кожата ми. Силна болка проряза цялата ми ръка. Стиснах зъби и забих брадичка в килима, решен да не отроня звук. Опитах се да го отхвърля от себе си, но той сякаш ме беше приковал към пода. Вярно, краката ми бяха свободни и аз се опитах да го ритна, но без успех.

Не ми оставаше нищо друго, освен да гледам безсилно как отрязва пръста ми.

Изведнъж той дръпна ножа и се изсмя.

— Бягай да не се подмокриш. — И се изправи.

Отдъхнах си. Постъпих точно както ми каза — станах от пода и се втурнах към вратата, стиснал кървавия си пръст с дясната ръка. Хълцащата Сали остана далеч зад мен. Затичах по улицата и после по булеварда.

След малко се добрах до върволица магазини и спрях. Господи, този човек беше психопат! Поех си дъх. Абсолютен психопат. Усещах как кръвта се стича по китката ми. Раната беше дълбока и болеше. Зърнах една аптека от другата страна на улицата и се запътих към нея. След няколко минути пръстът ми беше почистен и бинтован.

Седнах на някаква ограда, за да поразмисля. Пръстът пулсираше под превръзката, но поне все още си беше на ръката ми. Сърцето ми биеше лудо, но не заради бягането. Ръцете ми спряха да треперят чак след десетина минути. Сърцето ми постепенно възвърна нормалния си ритъм.

Страшно ми се искаше да се прибера у дома и да сложа кръст на Джо. Но в ушите ми още се носеха дълбоките стенания на Сали Финли, а пред очите ми беше обляното ѝ в сълзи лице. Повдигаше ми се от преживяното. Джо не беше нормален. Не можех просто така да го оставя да бие Сали, когато му скимне. И един господ знае какво би причинил на детето. Без значение дали ми харесваше, или не, но аз бях

единственият човек, който можеше да ѝ помогне, и ако я изоставех, съвестта ми нямаше да има покой. Реших да разкажа за случая на полицията. Опитвах се да си внуша, че той никога не ще разбере кой им е казал, но съзнавах, че това е повече от наивно. Но така или иначе, взех твърдо решение никога вече да не оставам на четири очи с Джо.

Попитах една възрастна дама къде се намира местният полицейски участък. Най-близкият беше само на четвърт миля.

Разказах на дежурния сержант как съм намерил Сали пребита. Не му споменах за сблъсъка, който бях имал с Джо. Полицията излъчваше решителност и загриженост и изпитах облекчение. Бях се притеснявал да не попадна на някой дръвник. Сержантът каза, че ще е много трудно да се докаже, освен ако съпругата не се съгласи да даде показания. Спомена, че в участъка отскоро действал отдел по разследване случаите на насилие, проявено в семейството, и той щял да предаде доклада на колегите си. Увери ме, че още същата вечер щели да изпратят на проверка в къщата жена полицай.

Запитах го дали мога да телефонирам на инспектор Пауел, защото имам информация, засягаща разследването на убийство. Това малко го постресна, но след като вече бе решил, че не съм поредното куку, той ме заведе в една малка стая с телефон и след няколко минути успя да се свърже с инспектора.

— Здравейте, обажда се Пол Мъри. Имам да ви кажа нещо във връзка със смъртта на Деби Чейтър.

— Да, мистър Мъри. Помня ви. Какво имате да ми съобщите? — Гласът на Пауел издаваше зле потискано нетърпение.

— Спомняте ли си мъжа, когото ви описах? Който оскърби Деби в нощта, когато тя загина?

— Да. Какво по-точно?

— Ами, запознах се с него преди два дни. Казва се Джо Финли. Борсов посредник в една инвестиционна банка, „Блуумфийлд Уайс“. Преди година двамата са имали връзка. — Дадох на Пауел адреса на Джо в Уандсуърт.

— Благодаря ви много, мистър Мъри. Ще проверим информацията ви. Впрочем, вече е ясно, че става дума за нещастен случай или вероятно самоубийство. Ще поддържаме връзка с вас и по-нататък. — Вече не прикриваше раздразнението си. Очевидно бе отхвърлил описанието ми на Джо като несъществено, след като бе

решил за себе си как е умряла Деби. А сега му отварях допълнителна работа.

— Ще се радвам да ви помогна по всяко време — казах аз и затворих телефона.

Докато се прибирах, се чудех как ли ще реагира Джо на въпросите на полицията. Сигурен бях, че няма да се зарадва. И въпреки това се надявах, че полицията ще приклепти това копеле.

8.

Стигнах точно навреме за срещата с Робърт Дени. Кантората на „Дени Кларк“ се намираше на Есекс стрийт, тясна уличка, виеща се към реката откъм Странд. Помещаваха се в едно старо викторианско здание от червени тухли; само малка бронзова табелка издаваше присъствието им. Момичето в приемната, добре натъкмена и наперена блондинка, пое дрехата ми и ме покани да седна. Намерих си едно удобно кожено кресло и потънах в него.

Огледах се. Стените бяха покрити с рафтове, пълни със стари книги в кожени подвързии. Върху една махагонова маса, редом с ваза оранжеви лилии, лежах броеве на „Кънтри Лайф“, „Фийлд“, „Инвестърс Кроникъл“, „Икономист“ и „Таймс“. Ставаше ясно с каква клиента работят „Дени Кларк“. Не бях изненадан, че Ъруин Пайпър е прибягнал до услугите им. Леко ме смущаваше мисълта как ли са се чувствали с него, но в крайна сметка щом клиентът плаща добре...

След пет минути енергичната секретарка, с която бях разговарял по телефона, ме въведе в кабинета на мистър Дени. Намираше се на първия етаж и беше просторен и удобен, с изглед към спокойната улица. Тук книгите в кожени подвързии и рафтовете бяха още повече, но с тази разлика, че имаха вид на ползвани от време на време. На стената над голямата заседателна маса висеше портрет на внушителен джентълмен от викторианската епоха, с паче перо в ръка. Явно някой прадядо от фамилията Дени.

Настоящият Дени седеше зад голямото си бюро и довършваше някаква бележка. След няколко секунди вдигна поглед, видя ме, усмихна се и се изправи да ме поздрави. Беше елегантен сивокос мъж, с ръст малко под средния. Макар че наближаваше шейсетте, в държането му нямаше нищо от старческата помпозност, така характерна за възрастните шефове на фирми. Движенията му бяха отривисти, очите пъргави, маниерите уверени. Един компетентен адвокат на върха на кариерата си.

Протегна ми ръка.

— Мистър Мъри, за мен е чест да се запозная с вас.

Леко сконфузен от вниманието, отговорих неловко:

— И аз се радвам да се запозная с вас.

Дени се изсмя с блеснали очи.

— Обичам да гледам атлетика по телевизията и съм ваш горещ почитател. Денят, в който се отказахте, много ме натъжи. Бях сигурен, че ще спечелите златния медал след две години. Съвсем ли скъсахте с атлетиката?

— О, още бягам, но колкото за форма. Вече не се състезавам.

— Срамота. Ще пиете ли чай? Или кафе?

— Чай, моля — отвърнах аз.

Дени повдигна вежди към секретарката си, тя мигновено излезе от кабинета и след миг се появи с поднос, чай, чаши и бисквити. Заехме двете кресла до една ниска масичка. Облегнах се и се отпуснах. Дени беше от онези уверени в себе си мъже, чиято интелигентност и чар могат да отпуснат всекиго. Хареса ми.

Той отпи преценяваща глътка и ме погледна над чашата си.

— Фелисити ми каза, че сте били приятел с Деби Чейтър.

— Да, бях — казах аз. — Или поне работех с нея. Работихме заедно само три месеца, но се разбирахме много добре.

— Става въпрос за „Де Джонг“, нали?

— Да, точно така.

— Сигурен съм, че Деби е била истинска находка за вас — изрече убедено Дени. — Стана ми болно, когато напускаше. Тя беше брилянтен адвокат. — Той явно зърна леката изненада по лицето ми и продължи: — О, да, имаше още за доошлайфване, разбира се. Но винаги беше в състояние да схване същината на проблема забележително бързо за човек с нейния опит. Нищо не можеше да ѝ се изплъзне. Колко жалко, че се отказа от правото. — Той се прокашля и премълча думите, които се канеше да изрече. Това вече нямаше значение. — Какво мога да направя за вас?

— Искah да ви питам за нещо, върху което Деби е работила, преди да умре — започнах аз. — Нещо, което е малко смущаващо. Може и да не се окаже нещо важно, но е възможно и да е.

— Има ли връзка със смъртта ѝ?

— О, не, сигурен съм, че няма — изрекох бързо аз.

— Но мислите, че е възможно? — Дени се облегна в креслото си, заслушан в думите ми и в това как ги изричах. В позата му имаше нещо, което ме окуражи да продължа.

— Е, възможно е да си въобразявам, но мисля, че може да има връзка. Още не знам със сигурност. Затова съм дошъл при вас.

— Разбирам — каза Дени. — Продължавайте.

— Има връзка с един американец на име Ъруин Пайпър. Фелисити каза, че вие сте движили случая, в който бил замесен. Деби е работила върху него заедно с вас.

— Пайпър беше наш клиент. Мисля, че двамата с Деби се занимавахме с него — каза Дени.

— Разглеждах една нова емисия облигации за едно казино в Америка — продължих аз. — Собственикът е Ъруин Пайпър. Помолих Деби да провери информационния меморандум. След като почина, аз самият се заех с документацията. Открих няколко отбелязани от нея пасажки. По-специално един параграф, разясняващ, че лиценз за организиране на хазартни игри не може да се дава на лице с криминално минало.

Дени слушаше с неотслабващо внимание.

— Има ли Пайпър криминално досие? — запитах аз.

— Доколкото на мен ми е известно, не — отвърна Дени.

— Можете ли да ми разкажете нещо за случая с Пайпър, върху който сте работили двамата с Деби? — запитах аз.

Дени замълча за момент, размишлявайки.

— Малко ми е трудно. Пайпър беше мой клиент. Не бих искал да навреждам на репутацията му или да разкривам която и да е от частните му сделки.

— Но вие трябва да ми помогнете — изрекох аз твърдо. — Сега не му е времето за юридически тънкости.

— Законът трябва да се уважава по всяко време, млади човече — изрече поучително Дени. Но след миг се усмихна. — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна. По-голямата част от случая получи широка обществена огласка. Няма да скрия почти нищо от вас.

— Ъруин Пайпър беше закупил едно голямо имение в Съри, казваше се Блейдънъм Хол, съвместно с партньор — застроител на поземлени участъци. Преобразиха къщата и я кръстиха „Клиника

Блейдънъм Хол“. На външен вид представляваше скъпо болнично заведение за бизнесмениджъри от висшия ешелон. Пациентите никога не надхвърляха дузина. Представете си здравословна ферма, осигуряваща отдых и релаксация на пренапрегнати бизнесмени. Излишно е да споменавам, че беше много скъпа. Разбира се, като болнично заведение, то беше надеждно изолирано от външния свят.

— Е, след година или две полицията направи хайка на имението и арестува мениджъра и голям брой от женския състав. Впоследствие клиентът ми и партньорът му бяха обвинени в съдържание на публичен дом. По време на съдебния процес обаче това обвинение не беше доказано. Случаят се оказа смесица от взаимно противоречащи си твърдения и недопустими доказателства.

— Благодарение на вашите усилия — прекъснах го аз.

Дени се усмихна.

— Е, ние тук нямаме навик да кривим закона, така че препоръчах случая на фирма, която беше известна с това. Но реших, че ще е най-добре да следя внимателно развоя на случая, и успях да се натъкна на няколко доста смущаващи противоречия, които обвинението бе пропуснало да забележи. Трябва да призная обаче, че някои от тях първа забеляза Деби.

— И Пайпър беше освободен?

— Да, оправдаха го — отвърна Дени. — Продаде имението. Мисля, че сега е хотел. И то много добър.

— А полицията оказа ли се права? Беше ли това публичен дом?

Дени се поколеба.

— Доказателствата, дадени от полицията, го твърдяха, но не бяха приети от съда.

— Значи е било публичен дом — заключих аз. — Знаеше ли Пайпър какво е ставало там?

— Той прекарваше много малко време в Англия. Ако съдът беше доказал, че е било публичен дом, аз щях да докажа, че клиентът ми не е знаел нищо.

Това ме смути. Гъвкавостта на Дени ме принуди да му задам въпроса директно.

— Мошеник ли е Пайпър?

— След всичко, което научих през време на този процес, никога повече не бих се ангажирал с него като мой клиент — отговори Дени.

Това беше най-недвусмисленото му твърдение до този момент.

— Ако информацията за този процес беше представена на комисията по хазарта в Невада, щеше ли Пайпър да загуби лиценза си?
— попитах аз.

Дени събра връхчетата на пръстите си и се потупа по брадичката.

— Трудно е да се каже. Имам съвсем бегла представа за законодателството на щата Невада. Пайпър излезе оправдан от делото, така че не би могъл автоматически да бъде лишен от лиценз. Всичко щеше да зависи от това до каква степен е бил дискредитиран този човек според комисията и как биха интерпретирали случая нейните членове. Очевидно е обаче, че това не би подпомогнало кандидата.

Изправих се.

— Благодаря ви, мистър Дени. Бяхте много отзивчив.

— О, няма защо. За мен беше удоволствие.

Стиснахме си ръцете и аз тръгнах към вратата.

Преди обаче да стигна до нея, Дени се обади съвсем приятелски:

— Пол, щях да забравя.

Обърнах се.

— Не знам какво имаше предвид, когато каза, че този случай може да има връзка със смъртта на Деби — продължи той. — Но аз имам представа как действа Пайпър. Той е много опасен, колкото и благодушен да изглежда. Аз обичах Деби. И страшно ми е мъчно, че тя почина. Имаш ли нужда от помощ, обади ми се.

— Благодаря ти — казах аз.

— И се пази — изрече той на изпроводяк.

Вечерта валеше, но това не ме спря да си направя кроса. В топлата августовска вечер дъждът ме охлаждаше, просмуквайки се през фланелката и гащетата ми. Прибрах се прогизнал целият и уморен, но освежен.

След малко обаче ефектът на ендорфините отшумя и пръстът ми отново запулсира. Внимателно развих превръзката и огледах раната. Беше дълбока, но тъй като ножът беше много остър, разрезът бе много тънък и вече бе започнал да зараства. Влязох в банята, преди да ме е пипнала настинката, потопих се във ваната и се отпуснах.

Телефонът иззвъня. Изругах полугласно, но не се помръднах. Телефонът обаче не искаше да спре. Неохотно се надигнах от ваната и зашляпах към спалнята.

— Да?

— Казах ти да не ми се пречкаш из краката. — Капките гореща вода по тялото ми в миг се превърнаха в ледени кристалчета. Безизразният глас принадлежеше на Джо Финли.

Трескаво затърсих нужните ми думи. Той имаше право. Беше ме предупредил да не се намесвам. И защо го бях направил, за бога?

— Откъде взе номера ми? — Успях да измисля само това.

— А ти откъде взе моя?

Добър въпрос. Кеш едва ли би отказал да му го даде, още повече след като ми беше дал неговия. И в такъв случай той най-вероятно беше взел и адреса ми. Кожата ми в миг се вледени. Вдигнах хавлията от леглото и се наметнах.

— Казах ти да не ми се бъркаш — повтори Джо. — За последните двайсет и четири часа на главата ми се изсипаха две купчини полицаи. Първо ми се изтърси някаква полицейска курва, която взе да ми задава въпроси за взаимоотношенията ми със Сали. Остана с пръст в устата, разбира се. Сали няма да посмее да гъкне. Защото много добре знае какво ще я сполети. — Заплашителните му думи се редяха в отегчена монотонност. — После пък ми се изтърси някакъв педераст детектив, който взе да ми задава въпроси за оная курва, дето пукна. Е, и той не стигна доникъде. Но това вече ми вдигна кръвното. Страшно много ми вдигна кръвното. Голям късметлия си, че пръстът ти остана на теб. Но следващия път ще загубиш нещо доста по-едро от пръст, ако продължиш да ми се бъркаш. Разбираш ме, нали?

Изпитах истински страх. Защо се бяха набъркал в тая история с него? Защото мислех, че той е убил Деби, ето защо, отговорих си сам. Е, след като от полицията вече го бяха посетили, значи можех да оставя всичко в ръцете им.

— Разбирам те — казах аз.

Гласът на Джо се понижи с една октава, но това само усили заплахата в думите му.

— Слушай ме добре, Мъри, не искам повече да чувам нищо за оная курва. И ако те хвана още веднъж да се навърташ около жена ми или да говориш с когото и да било за нея, ще те убия.

Бях уплашен, но проклет да бъдех, ако му дадах да го разбере. Твърдо реших да не му позволявам да ме сплаши.

— Отнасяш ли се както трябва към нея, никой няма да те притеснява — казах аз. — Заплахите ти няма да помогнат. — И затворих.

Избърсах се и позвъних на Пауел на домашния номер, който ми беше дал. Бях любопитен да узная какво беше казал Джо за Деби.

— Пауел слуша. — Гласът му прозвуча грубо и раздразнено.

— Обажда се Пол Мъри.

— Слушам ви, мистър Мъри.

— Току-що ми се обади Джо Финли. Каза, че сте разговаряли с него.

— Да, така е. Днес го разпитвахме.

— Какво стана?

— Нищо. Той твърди, че взел такси с двама души, с които бил пил непрекъснато до момента, в който си били тръгнали от корабчето. И двамата потвърдиха думите му. Никой от тях не каза да са виждали Деби, след като са се разделили с вас.

— Това не е вярно. Открихте ли шофьора на таксито? — запротестирах аз.

Пауел шумно въздъхна.

— Не, мистър Мъри, не сме го открили. Това е невъзможно, без да вдигнем голям шум по медиите. Мисля, че можем да отпишем Финли, освен ако не мислите, че и тримата са извършителите.

— Не можете да направите това! Видяхте го, нали? Сигурен съм, че той я е убил. Проверихте ли какви са били взаимоотношенията му с нея?

— Разговаряхме с Фелисити Уилсън. Очевидно е, че този Финли е мръсен тип, но за съжаление отсъстват каквито и да било доказателства, уличаващи го в убийството на Деби Чейтър. Всъщност няма никакви доказателства, че тя е била убита. А ако е била, то вие сте последният човек, видял я жива.

— Предполагам, не мислите, че аз съм я убил, нали?

— Не, мистър Мъри, не мисля, че вие сте я убили — изрече Пауел със зле потискано нетърпение. — Моето лично мнение е, че тя се е самоубила, макар и за това да няма доказателства. Разследването на причините за смъртта ѝ ще се проведе утре и няма да се изненадам,

ако съдът върне случая като недоказан. Не обичат да класифицират случаите като самоубийства, освен ако нямат сигурни доказателства, защото това причинява излишна мъка на близките на жертвата. А сега, благодаря ви за помощта, която ми оказахте при разследването на този случай, мистър Мъри, и ви желая лека нощ.

— Лека нощ — отвърнах аз и затворих телефона.

Значи Джо се беше измъкнал по някакъв начин. Направо не беше за вярване. Изобщо не можех да го повярвам.

Обърнах една голяма порция уиски и се опитах да заспя. Приспивната песничка „Трите слепи мишлета“ звучеше в ушите ми, докато се унасях. Сънувах някаква кльоцава фермерка, която размахваше нож.

В събота сутринта Кеш дойде да ме вземе от къщи. Беше облечен изцяло в дрехи като за Хенли: блейзър, бели панталони и крещяща вратовръзка на райета в пурпур, злато и сребро. Караше сив „Астън Мартин“, модел 1960 година. Не съм експерт по класическите спортни коли, но, изглежда, беше същият модел, който кара Джеймс Бонд във филмите. Не можех да скрия възхищението си. Пред очите ми изплуваха уредите за управление на картечниците и креслото катапулт от екрана.

Кеш видя реакцията ми и се ухили.

— Харесва ли ти? — запита ме той. — Луд съм на тема стари коли. Имам един стар мерцедес и два ягуара в Щатите. Умирам да карам мерцедеса през летните уикенди със свален гюрук.

— Старият сив Лондон сигурно много те е изненадал — казах аз.

— О, да. Но тук ми харесва. Да ти кажа, на човек му трябва малко време, за да привикне с европейците, особено с британците.

— Какво имаш предвид?

— Когато се запознаваш с тях, всички ти се струват недружелюбни. Чувстваш се така, сякаш нарушаваш някакво социално табу само с поздрава си. Но щом ги опознаеш, виждаш, че са добри момчета. Не се обиждаш, нали?

— О, никак даже. Мисля, че разбирам какво искаш да кажеш. Хората тук са много внимателни, когато имат работа с непознати.

Не беше трудно да си представя какво изпитват най-сдържаните клиенти на Кеш в момента на запознанството си с него и как после постепенно изпадат под магичния му чар.

— Хайде, хайде! Първо ти хвърлят пясък в очите колко внимателни и консервативни са. Сякаш покупката на един съкровищен бон е най-голямата авантюра в живота им. Но с малко придумване ела ги виж как се блъскат за тия облигации. Тук съм само от година, но направих няколко много благи сделки.

Спряхме на един светофар. Той прекъсна речта си и се концентрира, за да се измъкнем колкото можем по-бързо от задръстването. Поршето на съседната лента остана като гръмнато от нахалството му. Запровира се ловко между колите и продължи:

— Някои от тия момчета тук в Лондон просто не знаят какво представлява продажбата на облигации. Мислят си, че ако натъпчат джобовете си с един милион долара от поредната емисия на някой швейцарски гном^[1], значи продават акции. Абсолютна гола вода са. Да продаваш облигации означава да движиш големи обеми пари по целия свят. Това означава да караш едната част от света да финансира другата. Разбираш ли какво искам да кажа?

Кимнах и се свих боязливо в седалката, докато профучавахме през забранената зона на пътя, за да заобиколим едно голямо задръстване.

Кеш не даваше пет пари за разярените клаксони, с които ни възнаграждаваха гневните шофьори.

— Ще ти разкажа нещичко за това, какво означава да въртиш пари. Веднъж имах един юнак в Бостън, който искаше да вложи петстотин милиона долара в еврооблигации. Така че ние пуснахме три нови емисии и му дадохме половината от всяка. Три месеца по-късно притежаваме петстотин милиона ипотекирани облигации, от които не можем да се отървем. И при това са от най-висш клас кредитоспособност. И така, аз помагам на този момък от Бостън да проумее, че той изобщо няма нужда от еврооблигации, а от ипотеки. И той си продава еврооблигациите и купува нашите ипотекирани облигации... Фирмата си разреши един от проблемите. Неприятното обаче е, че сега ни висят еврооблигации на стойност петстотин милиона, които никой не ще да купи. И аз изчаквам една седмица. Търговецът вече започва да превърта, не може да си продаде

еврооблигациите. Пак вдигат тройно кредитите по покупките. И аз решавам да се обадя на един друг мой приятел от една калифорнийска застрахователна фирма, който разполага с един милиард долара в брой и иска да ги инвестира, но не знае в какво. Оказва се, че аз съвсем случайно имам под ръка идеалното му капиталовложение. — Кеш бурно се разсмя. — Искаш ли да ти кажа защо ми казват Кеш? Чувал ли си поговорката „Парицата е царица?“ Е, аз съм царят на парите. Аз ги контролирам. Тия управители на портфейли може да си мислят, че контролират парите от техните фондове. Но се лъжат, защото аз ги контролирам. Хората като мен движат парите по системата, а аз съм най-добрият. И при всяко движение нещо полепва и по пръстите ми. Имаш ли някаква представа на колко може да възлезе една комисиона от продажбата на ценни книжа на стойност петстотин милиона долара с най-висш клас на кредитоспособност? Опитай се да си представиш.

Опитах се да си представя. Различните търговски къщи прилагаха различни формули, но и по най-скромните ми изчисления това възлизаше на почти милион. Сега вече започваше да ми става ясно защо Кеш си позволяваше толкова скъпи играчки.

— Но аз виждам, момчето ми, че ти не си като другите — продължи той. — Ти не се страхуваш да поемаш рискове. Винаги си готов да заложиш големи пари, изскочи ли възможност. Сигурен съм, че двамата с теб ще направим хубав бизнес.

До мен седеше човек, който наистина беше в центъра на пазара за облигации. Това беше светът, заради който бях изоставил моята стара банка. Нямаше начин да не стана един от крупните играчи на пазара. Двамата с Кеш щяхме да сме в състояние да прецакаме когото си искаме от конкурентите.

И изведнъж някаква пелена падна от очите ми. Кеш сигурно замайваше всичките си клиенти по този начин. Не че си кривеше душата. Репутацията му беше прочута. Не можех обаче да не си задам въпроса дали когато разкарва бостънския си клиент с мерцедеса не говори за клиентите си в Лондон по същия гнусен начин.

— Още ли поддържаш връзка с американските си колеги?

— Чувам се редовно само с един човек. Поддържам с него това, което вие наричате „специални взаимоотношения“. Но стига да реша да възобновя връзката си с когото и да е от тях, достатъчно е само да вдигна телефона. Хората не ме забравят току-така.

Движихме се по наклонения път към М4. Натоварването беше голямо, но без задръствания. Кеш се прехвърли във външната лента и си проправи път сред колите насреща ни, като мигаше с мощните си фарове, за да ги отклонява.

— Как влезе в бизнеса? — запитах го аз.

— Срегнах един човек в един бар. И двамата произлизахме от една и съща част на Бронкс, само дето не го бях виждал до този момент. Изкарахме си чудесно и се напихме като моряци. Единствената ни разлика беше, че аз бях на двайсет години и в дънки, докато той беше петдесетгодишен и в скъп костюм. Беше прекарал много лош ден. Изказах съчувствието си. Попита ме какво работя. Казах му, че си вадя хляба в една железария. Попита ме дали не бих искал да поработя известно време в неговия магазин. И аз приех. Започнах да работя в стаята за сортиране на пощата и оттам стигнах дотук. И през цялото време съм си скъсвал задника от работа.

— Как беше тогава в Бронкс? Не беше ли опасно?

— Разбира се, че беше, но само за хора от други квартали. Всеки се чувстваше сигурен в квартала си. Бяхме много единни, всеки те защитава, ако изпаднеш в беда. Сега, разбира се, е друго, с всичката тая дрога по улиците. И преди имаше насилие, но винаги беше мотивирано. А сега всеки може да те пречука, без самият той да знае защо го прави. Направо ми се повдига.

Изгледах го и видях как челюстите му се свиха, а лицето му взе да придобива ален цвят. Беше разгневен.

— Някои от най-великите хора на света живеят в моя квартал — продължи Кеш. — Но цялата страна се прави, че не съществуваме. Аз никога няма да забравя какво направи за мен онзи мъж в бара. Казах ли ти, че си купих бар?

— Не.

— Да, купих си свой собствен бар. Едно чудесно местенце точно до нас. Наложих се обаче да го затворя преди няколко години. С тая дрога по улиците бизнесът се превръщаше в чисто безумие. Но аз изпратих трийсет момчета на Уолстрийт. Някои от тях вече се справят забележително добре.

Кеш ме изгледа и се усмихна. Нямаше съмнение, че се гордееше с това, което беше постигнал, и също така с факта, че беше

подпомогнал и други хора да се осъществят. Помислих си също, че има пълното право да се гордее.

Хенли оправда страховете ми. Денят беше съвсем типичен за през юли. Шибав вятър и проливен, почти постоянен дъжд. Намеренията да гледаме състезанията по гребане бяха напълно забравени. Стотина души, служители на „Блуумфийлд Уайс“ и техни клиенти, се бяха напъхали в голямата палатка, тъпчеха се със студена съомга и се наливаха с шампанско. Въздухът беше влажен и неприятен, пронизващ дробовете. Дъждът барабанеше по брезентовото покривало на палатката, сервитьорите дрънчаха с подносите си, петдесет души говореха едновременно и целият този шум се размесваше с истеричния смях, провокиран от шампанското. Наистина ден за разпускане.

Зърнах високата фигура на Кати, заобиколена от група японци. Тя ме забеляза, извини се и се насочи към мен сред шумната тълпа. Ето ни и нас.

— Надявам се, че се веселиш.

Избъбрих нещо в смисъл колко добре било, че „Блуумфийлд Уайс“ са се нагърбили да организират такова хубаво празненство.

Тя ме изглежда и се разсмя.

— Отвратително, нали? Направо не знам защо го правим. Макар че винаги ще има хора, които търсят само повод да се наляят в събота сутринта. Но няма къде да мърдам. Как успя да се наканиш?

До този момент не я бях виждал да се смее. Смахът ѝ беше радостен и искрен и изобщо не приличаше на пиянския кикот около нас. Помислих, че едва ли ще е разумно да я посвеждавам в подробностите на молбата на Роб, и вместо това казах:

— Нали знаеш колко настойчив е Кеш.

— Знам — усмихна се тя. — Нали по цял ден работя с него.

— Сигурно е голям майтап — казах аз.

Кати направи гримаса и после ми се усмихна над ръба на чашата си с шампанско.

— Няма да коментирам.

— И така, кой е този американски клиент, с който Кеш поддържа „специални взаимоотношения“? Да не е онази спестовно-кредитна

банка в Аризона, която купи еврооблигации за петдесет милиона долара от шведския заем?

Усмивката на Кати се стопи. Бях престъпил невидимата граница.

— Сега наистина не мога да коментирам. — Властната дилърка отново се бе появила. — Не мога да обсъждам един клиент пред друг.

Кеш здравата я беше подковал. Любопитството ми щеше да остане незадоволено.

Смирено се опитах да потърся по-неутрални теми за разговор, но внезапно някой ме дръпна за лакътя. Беше Роб.

— Здравей, Пол — каза той. После погледна Кати. — Здравей.

— Здравсти — отвърна тя студено.

— Как си?

— Добре.

— Защо не се обаждаш, когато те търся по телефона?

— О, не знаех, че си звънял — отвърна тя.

— Снощи ти звънях четири пъти, а предната вечер — шест. Разговарях със съквартирантката ти. Не може да не ти е предала. Не получи ли цветята ми с бележката?

— Ами, тя е доста разсеяна — изрече Кати и се огледа отчаяно.

— Е, добре, както и да е. Какво ще правиш довечера? Защо не хапнем някъде?

Кати зърна някого в другия край на палатката и заяви:

— Съжалявам много, но видях клиент, с когото имам много важен разговор.

И забърза натам.

— Знаеш ли, имам чувството, че ме избягва — изрече Роб озадачено.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Наистина ли мислиш така?

— Но ти не разбираш. И аз не мога да разбера. Тя е чудесна жена. Три пъти сме излизали заедно. Тя не е като другите момичета, които познавам. Има някакво много особено чувство между нас. Сигурен съм.

— Не си й правил предложение, нали? — Това беше най-честата причина за бягството на приятелките му, но аз си помислих, че предложение за женитба на третата среща би било нещо прекалено прибързано, дори и за Роб.

— Е, не сме стигнали още дотам — отвърна той. Можех да се закълна обаче, че от своя страна Роб беше стигнал до края. — Но много точно ѝ обясних какво е тя за мен.

— Роб, казвал съм ти го и преди, карай малко по-полека — казах аз раздразнено. — Това е третото момиче, което прогонваш по този начин.

— Четвъртото — каза Роб.

Обикновено успявах да го успокоя. Но изминалата седмица не беше от най-приятните в живота ми, времето беше отвратително и нямах желание да остана дори още четвърт час.

Знаех, че Кеш няма да бърза особено да се прибира, а и едва ли бих имал сили да изтърпя поредната му порция доброжелателство на връщане. Измъкнах се от палатката, хванах един автобус до гарата и после влака за Лондон. Погледът ми се плъзгаше по залятата от дъжд равнина на Темза, а пред очите ми беше Кати. За миг само ми се бе сторило, че в палатката я бях зърнал в почти човешки облик, и това, на което бях станал свидетел, ми беше харесало. Може би в края на краищата Роб не беше толкова слабоумен.

[1] Швейцарски гноми (Gnomes of Zurich) — финансисти от Централна Европа, особено швейцарски, много от които притежават банки в Цюрих; понякога биват държани отговорни за използване на политическа намеса, която използват тайно при трудни международни финансови ситуации, такива като внезапни бягства на капитал от един пазарен център на друг. Това представлява специфичен износ на капитал зад граница, предизвикан от резките изменения на конюнктурата на валутния пазар. ↑

9.

За пазара на еврооблигации август обикновено е мъртъв сезон. За това има много причини. В Западна Европа всички са в отпуск, дори и бюрократите, които работят в правителствените агенции, емитиращи еврооблигации. Летните жеги в Бахрейн и Джеда притъпяват дори и най-закоравелите арабски инстинкти към хазарта и повечето тамошни богаташи хващат самолета до Лондон, Париж и Монте Карло, за да залагат чипове вместо облигации.

Разбира се, много от борсовите посредници и търговците на ценни книжа в Лондон са несемейни или най-малкото все още нямат деца. Най-противното нещо на света за тях през август е да се съберат с пиращите семейства на плажа. Съществува едно неписано правило — да не се нарушава равновесието на пазара през този месец, за да не се налага след това месеци наред да си блъскаме главата, докато нещата влязат в релси. Пазарът се регулира сам и всеки си крои планове с какво ще се занимава през първата седмица на септември.

Обикновено тая схема на почивка ме дразнеше. Този път обаче ми се беше събрало много и за пръв път се зарадвах на покоя, който ми осигуряваше август.

Съзнанието ми най-вече беше заето с Деби. И с Джо.

За мен беше повече от очевидно, че Джо е проследил онази вечер Деби и после я е хвърлил в реката. Нали го видях — за него убийството не представляваше проблем. Но защо го беше направил? Дори човек като него не можеше току-така да обикаля Лондон и да убива старите си приятелки само защото му е скимнало. Явно е имал някакъв мотив. Какъв можеше да е той?

А и случаят с таксито, което бил хванал заедно с двамата си приятели точно след като го бях видял да излиза от корабчето. Имаше голяма вероятност приятелите му да му осигуряват фалшиво алиби, но полицията смяташе, че казват истината. Ако полицаите бяха прави, тогава как беше загинала Деби?

Не вярвах, че просто е паднала в реката. Не можех и да приема, че се е самоубила. Не можех да го повярвам за нищо на света. Кой друг би могъл да иска смъртта ѝ?

Докато си блъсках главата над проблема, мислите ми неусетно се насочиха към Пайпър. Очевидно фактът, че Деби познаваше случая с Блейдънъм Хол, го притесняваше много. Нямаше вид на много почтен гражданин. Загубеше ли лиценза си от Комисията по хазарта, трябваше да каже сбогом на плановете си за „Таити“. В най-добрия случай можеше да се опита да го продаде, но едва ли щеше да покрие всичките си разходи по него. Още един смъртен враг.

После идваше и разследването с покачването на цената на акциите на „Джипсъм“. Имаше ли и това връзка със смъртта ѝ?

Информацията ми беше все още недостатъчна.

Разрових купчината проспекти върху бюрото си за информационния меморандум за „Таити“. Преди обаче да го открия, се натъкнах на този за „Тремънт Капитал“. Измъкнах го от купчината. Беше тънък и наглед съвсем безобиден. Никакви фирмени знаци, никакви илюстрации. Зачетох го много внимателно.

„Тремънт Капитал“ беше инвестиционна шел-компания^[1] със седалище в Нидерландските Антили, които редица богати личности използваша, за да избягват плащането на данъци. Компанията инвестираше в ценни книжа, за които обаче не се упоменаваха никакви подробности. Беше емитирала частни облигации на стойност 40 милиона долара посредством „Блуумфийлд Уайс“. „Де Джонг“ бяха закупили двайсет милиона от тях. Това, което правеше привлекателна инвестицията в облигациите на такава мижавя задморска компания, беше гаранцията на японската банка „Хоншу“. Тя беше една от най-големите банки в Япония и притежаваше най-висшия клас AAA, присъден ѝ от агенциите за кредитна информация. Инвеститорите нямаше какво да се ровят из подробностите за сделката, като например в какво инвестира „Тремънт Капитал“, защото гаранцията на японската банка беше желязна.

Но Деби се бе тревожила именно за подробностите.

Прочетох още веднъж проспекта много внимателно. Гъмжеше от скучна юридическа терминология, но нямаше нищо различаващо се съществено от това, което бях срещал до този момент. Едноличният собственик на акциите на шел-компанията беше регистриран като

Акционерно дружество „Тремънт Капитал“. Това не ми говореше нищо и предположих, че при законите за търговска тайна на Нидерландските Антили едва ли щях да науча нещо повече за структурата на собствениците от това, което предлагаше проспектът.

Дотук нищо необичайно. Все още.

И тогава забелязах един телефонен номер, написан с молив в полето под раздела, озаглавен „Описание на гаранта“. Телефонният код ми беше познат. Токио. Явно беше номерът на „Хоншу Банк“. Погледнах часовника. В Токио вече беше късно, но с малко късмет можех да хвана някой служител. Набрах номера, без да имам ясната представа какво точно ме интересува.

След няколко неуспешни опита накрая ме свързаха с човек, който говореше английски.

— Хаката слуша.

— Добър ден, мистър Хаката. Обажда се Пол Мъри от „Де Джонг и Ко“, Лондон. Имам нужда от помощта ви. Правя проучване за една частна сделка, която вие гарантирате за „Тремънт Капитал“.

— Съжалявам много — отвърна мистър Хаката.

Проклятие. Винаги, когато имаш някаква спешна работа, попадаш на някой мрачен тип.

— Ще ви бъда изключително благодарен за информацията, мистър Хаката. Вие сам разбирате, ние представляваме крупен инвеститор при тази частна сделка.

— С удоволствие бих ви помогнал, мистър Мъри, но в регистрите ни не е отбелязано да сме давали подобна гаранция.

— Не, може би аз не обясних достатъчно ясно. Проспектът е отворен пред мен на бюрото. А и някой от вашата банка е разговарял само преди седмица с една моя колежка, мис Чейтър.

— Аз разговарях с мис Чейтър. И разговарях също с мистър Шофман преди няколко месеца. Ние сме абсолютно сигурни, че не сме давали никаква гаранция на тази „Тремънт Капитал“. В действителност нямаме никаква информация, че такава сделка съществува. Ако вие знаете нещо повече за тази компания, ние с удоволствие бихме ви съдействали. Не обичаме да злоупотребяват с името на банката ни.

— Благодаря ви много, мистър Хаката. Ще ви информирам още при първия удобен случай. Довиждане.

Това беше повече от странно. Беше ли възможно „Хоншу Банк“ да не знаят нищо за гаранция, която те самите са дали? Хаката бе проверил папките си съвсем съвестно. Все пак „Хоншу“ бяха голяма банка. Възможно беше гаранцията да се е залутала нейде. Направо невероятно, но теоретично възможно.

Но ако „Хоншу Банк“ не бяха чували нищо за емисията, то „Блуумфийлд Уайс“ нямаше начин да не знаят. Реших да им позвъня. Не се обадох на Кеш. Ако Деби бе имала право и около тази емисия имаше нещо съмнително, не исках да вдигам Кеш по тревога на този етап. Позвъних в библиотеката на „Блуумфийлд Уайс“, където се съдържаше пълна информация за всяка емисия облигации, които бяха управлявали.

Обади се млад женски глас.

— Тук библиотеката.

— Добро утро. Обажда се Пол Мъри от „Де Джонг“. Бихте ли ми дали всички подробности, с които разполагате, за една частна продажба, която сте осъществили за Акционерното дружество „Тремънт Капитал“. Било е някъде преди година.

— Страхувам се, че нямаме никакви подробности за тази емисия — отвърна мигновено библиотекарката. Нямаше дори и пауза да погледне папките или картите.

— Не е възможно да нямате. Не можете ли да проверите?

— Вече съм проверила. Вашата колежка мис Чейтър ми позвъни миналата седмица. Нямаме никакви подробности за тази емисия. А причината е, че такава емисия просто не съществува.

— Сигурно имате някаква грешка. Не можете да бъдете толкова сигурна. Моля ви, проверете пак.

— Мистър Мъри, проверила съм всичко най-изчерпателно. — Библиотекарката повиши тон. Очевидно не беше от хората, които обичат да подлагат на съмнение професионалните им качества. — Мис Чейтър беше настойчива също като вас. Емисията просто не съществува. Грешат или нашите регистри, или вашите. А ние сме инвестирали стотици хиляди лири за създаване на системи за извличане на информация от релационни бази данни. Няма и следа от „Тремънт Капитал“. Можете да се обадите, когато откриете точното име на облигацията, която притежавате. Ще се радваме да ви

помогнем. — И с тези думи момичето затвори. Тонът ѝ подсказваше всичко друго, само не и радостта да ми бъде от помощ.

Облегнах се зашеметен на стола си. Беше ли възможно главният ръководител и гарантът да нямат и представа за тази облигация? Дали въобще съществуваше? Замислих се за момент. Тъй като това беше частна продажба, не беше необходимо да бъде регистрирана в която и да е фондова борса. Но нали винаги има адвокатски фирми, ангажирани с тоя род сделки. Сграбчих проспекта и го разлистих, търсейки името на юридическата фирма, дала правната основа на сделката. Не ми отне много време да го открия. „Ван Крееф, Хеерлен“, Кюрасао. Странно. В такива случаи обикновено се прибягва до помощта на авторитетни лондонски или нюйоркски фирми. Още няколко минути ровене из проспектите и открих това, което търсех. „Всички проблеми, възникнали при изпълнението на този договор, ще бъдат тълкувани според законодателството на Нидерландските Антили.“ Никаква следа дори от обичайното споменаване на английското или нюйоркското право.

Как се беше получило така, че никой да не забележи тия особености на договора? Навярно всички са били много заети и никой не е имал време да прочете както трябва цялата документация. В края на краищата, гаранцията на „Хоншу Банк“ вероятно е приспала вниманието им.

Обаче такова нещо като гаранция на „Хоншу Банк“ просто нямаше. „Де Джонг и Ко“ бяха дали назаем двацет милиона долара на шел-компания, за която не ни беше известно нищо. Не знаехме кой е собственикът ѝ. Не знаехме каква съдба е сполетяла парите ни. И определено не знаехме дали изобщо ще си ги получим обратно. Юридическата документация вероятно беше изпъстрена с купища пропуски.

Обадих се по телефона на счетоводството от горния етаж да проверя дали сме получили първата вноска по купона за изплащане на процентите. Да, преведена е. Поне още не бяхме загубили пари. Който и да беше създал тази фиктивна компания, очевидно нямаше интерес да разлайва кучетата още в началото и щеше да изплати поне първите няколко вноски. Май бяхме станали жертва на наистина крупна измама.

Не можех да задам директно въпроса на Кеш. Ако той беше замесен в някаква степен, това можеше да му даде възможност да се измъкне, а аз нямах право да рискувам. Непременно трябваше да разбера степента, до която бяха въввлечени „Блуумфийлд Уайс“. Внезапно ми хрумна нещо. Вдигнах телефона.

— Ало. Тук Лозанско-Женевска банка.

— Клер, обажда се Пол. Свободна ли си да се видим днес на обяд?

— О, каква мила изненада! Разбира се, с удоволствие ще обядвам с теб.

— Чудесно. Ще се видим в „Люк“ в дванайсет и петнайсет.

Клер беше работила в „Блуумфийлд Уайс“ допреди шест месеца. Би трябвало да е в състояние да ми разкаже нещичко за „Тремънт Капитал“ и за участието на Кеш в сделката. А и това беше чудесен повод да я заведа на обяд.

Подраних в „Люк“ и взех маса до прозореца. Ресторантът се намира на втория етаж в една сграда наред пазара „Ледънхол“. Слънцето струеше през отворения прозорец, долиташе глъчката от сергиите. Бяха заети само половината маси; запълваше се едва към един от застрахователите на „Лойд“, чиито кантори бяха съвсем наблизо.

Само след две минути дойде и Клер. Звънкото потропване на високите ѝ токчета по черно-белия под, късата ѝ обтегната пола и благоуханният скъп парфюм грабнаха вниманието на всички мъже в залата. Завистливите погледи от околните маси преизпълниха сърцето ми с гордост. Тя се приближи до масата, вдигна ръка за поздрав, усмихна се и седна до мен. Не беше красавица от класически тип, но излъчваше страхотен секс.

Дадохме си поръчките и се заоплаквахме взаимно колко умрял е пазарът. След няколко минути си дойдох на думата.

— Клер, искам да споделя с теб нещо много важно. Но е твърде деликатно и ще ти бъда много задължен, ако го запазиш само за себе си.

Клер се изсмя.

— О, Пол! Колко вълнуващо! Тайна! Не се тревожи, няма да кажа на никого.

— Става въпрос за Кеш.

И следа от смеха не остана по лицето ѝ.

— О, Кеш! Това копеле!

— Защо го наричаш така? Какво е направил?

— Може би и аз трябва да споделя с теб една тайна. — Тя сведе поглед към масата, вдигна един нож и го завъртя в ръцете си. — Както знаеш, работих две години за „Блуумфийлд Уайс“ преди да се преместя в ЛЖБ. Е, след година-две си създадох добра група от клиенти. Започнах да прави добър бизнес. Аз бях щастлива, клиентите бяха щастливи, „Блуумфийлд Уайс“ беше щастлива. И тогава от Ню Йорк се изтърси Кеш Калахан. Имаше репутация на голям бизнесмен и получаваше голяма заплата, но си нямаше клиенти в Европа. И ги открадна.

— Как успя да го направи?

— Отначало започна полека. Първо проучи кой от търговските посредници с големи сметки не разполага с достатъчно време, за да покрива както трябва позициите си. И тогава услужливо започна да им предлага „помощта“ си. Разбира се, накрая клиентите вече предпочитаха да говорят повече с Кеш, отколкото с първоначалния си търговски посредник. Предполагам, че в известна степен това не беше толкова лошо, клиентът започваше да се чувства по-сигурен и фирмата разширяваше бизнеса. Кеш обаче започна да прилага по-драстични мерки. В моя случай беше хвърлил око на моите двама или трима най-крупни клиенти. И всеки път, когато отсъствах от офиса по някаква причина, веднага им телефонираше. Но те се оказаха лоялни и искаха да работят с мен. И тогава той пусна слух за мен и един клиент. Страхувам се, че не мога да ти кажа името му.

— Какъв слух?

— Казвал, че спя с този клиент, и това било единствената причина той да ми поверява парите си — изрече тя разпалено. — А това е нелепо. Абсолютна лъжа. Единствената причина, поради която клиентът ми работеше основно с мен, беше, че аз му давах добри идеи и той печелеше от тях. Никога не бих имала връзка с някой клиент. Никога. Би било абсолютно непрофесионално.

Прониза ме с очи, пламтящи от гняв. И изведнъж се разсмя.

— О, Пол, недей да гледаш толкова жално!

Лицето ми пламна като божур. Решителната ѝ декларация за професионалното поведение с клиентите беше срутила и без това

илюзорните надежди, спотайващи се нейде из съзнанието ми. И представа нямах, че лицето ми ме беше издало.

Тя се върна на историята си.

— Аз, разбира се, не знаех нищо, нито пък клиентът ми. Но всички останали го коментирали, или поне така ми казват. Превърна се в една от онези истории, които се въртят навсякъде и накрая, след месец-два, долитат до ушите ти от няколко различни източника. Сигурна съм, че и шефът ми е подочул нещичко, но вероятно само на ухо. Разбира се, аз не можах да го опровергая. Не знаех, че изобщо има нещо за отричане.

— И един ден Кеш отишъл при шефа ми. Казал му, че моите „амури“ правят „Блуумфийлд Уайс“ за посмешище в Сити. Показал му някакви числа и се закле, че ги бил получил от фирмата на клиента ми, а те сочели, че 95 процента от бизнеса на този човек преминава през мен. Кеш трябва да е изфабрикувал всичко това, защото знам, че клиентът ми работи и с много други брокери. И един ден шефът ме вика и ми казва, че или трябва да напусна, или ще му се наложи да ме отстрани временно от длъжност поради възбуждане на разследване. Каза, че това щяло да навреди в не по-малка степен и на клиента ми, а може би даже и повече. Бях потресена. И изтървах нервите си. Крещях му в лицето, наричах го с най-мръсните имена, които можеха да ми хрумнат в момента, и накрая му казах какво може да направи с работата ми. ЛЖБ месеци наред бе полагала усилия да ме привлече и само след седмица започнах работа при тях.

— Не е ли било по-добре да запазиш спокойствие? И да възстановиш репутацията си при тях? Кеш не би могъл да докаже нищо.

— Лошото вече бе сторено. Не бях готова да се подлагам на обществени унижения и да разголвам интимния си живот, само за да мога да работя и после с такъв боклук като него.

— Разбирам — казах аз, усещайки как гневът ми се надига. — Ти си права. Мръсно копеле. Този бизнес е прогнил. Всичко се прави за пари. Всички се мислят за гении, а в половината от случаите са крадци. Ако всички в бранша си вършеха работата принципно и по съвест, щеше да има достатъчно хляб за всеки. — Гневът ми внезапно пламна още по-силно, почти виках.

Клер се изсмя.

— О, Пол! Голям сладур си! Толкова загрижен, такъв идеалист! Но светът не се развива по твоите закони. Трябва да бъдеш безмилостен, за да се справяш добре. Най-големите копелета правят най-големите удари. Аз съм си добре. Върша същата работа за малко по-свестни хора и по-висока заплата. — Едрите ѝ влажни очи ме стрелнаха изпод дългите ресници. — Но ти се канеше да споделиш някаква тайна с мен.

Гневът бавно ме напусна.

— Страх ме е, че не мога да ти разкажа с подробности, защото аз самият още не ги знам. Но е много важно да го запазиш само за себе си. — Понижих глас. — Миналата година „Де Джонг“ прави една частна покупка от „Блуумфийлд Уайс“, емитирана от „Тремънт Капитал“. Кеш е човекът, който я осъществява. Знаеш ли нещо за нея?

— „Тремънт Капитал“ — промърмори Клер с чело, набръчкано от усилията да си припомни. — Името ми звучи познато, но не мога... Един момент! Сетих се! Сделката не беше ли гарантирана от Индустриалната банка на Япония?

— Не, гарантът е „Хоншу Банк“. Почти улучи.

— Да, нещо ми изплува. Беше дребна сделка, нали така?

— Четиридесет милиона долара — кимнах аз. — Продаде ли нещо?

— Не. Това беше една от „специалните сделки“ на Кеш. Мисля, че той сам я подготви. Никой от нас не успя да зърне нищо при продажбата. Глътна цялата комисиона.

Специални сделки. Специални клиенти. Кеш правеше много специален бизнес.

— Знаеш ли изобщо нещо за компанията?

— За „Тремънт Капитал“ ли? Абсолютно нищо. Не съм чувала нищо за нея нито преди този случай, нито след него.

— А някой друг би ли могъл да знае нещо?

— Не. Когато Кеш подготвя някаква сделка, той не позволява на никого да надзърне, докато не я завърши, а после вече мелницата се завърта с пълна сила.

— Не е възможно да прави всичко сам. Все някой от фирмата трябва да му е помагал да оформят документацията или да структурират сделката — предположих аз. — Няма ли някой в корпоративното финансиране, с когото да е работил?

— Не и в Лондон, доколкото ми е известно. Но по някои от специалните си сделки разговаряше с Ню Йорк. С един ситен дебеланко. Вайгел. Дик Вайгел. Мисля, че така се казваше.

— Можеш ли да си спомниш кой купи останалата част от емисията?

— Да, спомням си думите му, че е продал на „Де Джонг“. Не му отне много време. И веднага след това се обади на още някаква фирма и продаде всичко. Спомням си как се изумих от това — да продадеш цяла емисия само с две телефонни обаждания. Ненавиждам го, но не мога да си изкривя душата. Той е голям борсов посредник.

— Кой беше другият купувач?

— Знаех си, че ще ми зададеш и този въпрос — каза тя. — Чакай да помисля... да, сетих се! Беше „Харцвайгер Банк“!

— „Харцвайгер Банк“? Швейцарската банка? Не е ли прекалено малка?

— Не е необходимо да е голяма. Макар и да не вдига много шум около себе си, тя върти много поверително изключително големи обеми пари. Кеш работи много с тях.

— С кого от тях разговаря?

— С Ханс Дитвайлер. Не е хубав човек. Чувала съм се с него няколко пъти.

Това беше всичко, което можех да науча от Клер. Поне за „Тремънт Капитал“.

— И още един въпрос — изрекох аз.

— Да?

— Кой е Гастон?

— Гастон ли? Не познавам никакъв Гастон. — Тя изведнъж се изкикоти. — О, ти имаш предвид онзи Гастон от Париж, моят приятел ли? Страхувам се, че ми се наложи да го измисля. Заради Роб.

— Доста жестоко. Той не може да си намери място.

— Беше много настоятелен. Трябваше по някакъв начин да го върна към действителността. И това ми се стори най-добрият. Знаеш ли, той е малко особен.

— Особен?

— Да. Има му нещо. Толкова е напрегнат, че чак става непредсказуем. Никога не знаеш какво ще му щукне следващия момент.

— О, той си е такъв — казах аз. — Абсолютно безвреден е.

— Не съм много сигурна в това — възрази Клер. — Всеки случай се радвам, че се отървах от него. — Тя потрепери при спомена. — А и освен това ти казах. Никога не спя с клиентите си.

След тия думи тя отпи от виното си и ме изгледа над ръба на чашата. Изглеждаше вълшебна — алени устни и въгленовочерни очи. Гърлото ми внезапно пресъхна.

— Никога ли? — успях да проговоря.

Тя издържа погледа ми няколко секунди, изпрацвайки ми съобщение, чието точно значение не можах да схвана, и каза:

— Почти никога.

След този обяд ми беше малко трудно да се съсредоточа върху работата. С голямо усилие успях да прогоня от съзнанието си представите за това какво ли би представлявал сексът с Клер, макар че те през цялото време упорито прииждаха. Трябваше да се обадя на хер Дитвайлер.

Потърсих „Харцвайгер Банк“ в справочника на Асоциацията на международните дилъри на облигации и намерих номера. Беше с кода на Цюрих.

Обади се някаква жена.

— Мога ли да говоря с хер Дитвайлер? — запитах аз.

— Съжалявам, в момента отсъства. С какво мога да ви бъда полезна? — Английският ѝ беше безупречен.

— Казвам се Пол Мъри и работя във фирмата „Де Джонг и Ко“, Лондон. Имаме закупени частни облигации, за които знам, че и вие сте купили. Осемпроцентови, с година на падежа 2001, „Тремънт Капитал“. Бихме искали да закупим още от тях и искаме да знаем дали сте заинтересувани от продажбата им.

— О, „Тремънт Капитал“! Най-после някой, който иска да ги изтъргува. Не знам защо сме ги закупили. Гаранцията на „Хоншу Банк“ е много добра и доходът е хубав, но никой не иска да ги търгува. Ние трябва да имаме ликвиден портфейл, а не такъв боклук. Каква е офертата ви?

Това наистина беше добър номер. Последното нещо на света, от което имах нужда, беше да купя още от тия шибани облигации. А

момичето говореше така, сякаш беше готова да ги продаде на каквато и да е цена!

— Те не са за мен, а за един мой клиент — излъгах аз. — Интересуваше се от нашите облигации, но те не са за продан. Преди да отида при него да разбера на каква цена ще ги закупи от вас, трябваше да се уверя, че наистина продавате.

— Разбирам. Е, мисля, че ще е по-добре, ако изчакате хер Дитвайлер. Той е купувачът им. Ще се върне след час и нещо. Защо не позвъните тогава?

— Добра идея. Предайте му, че ще се обадя.

Дотук добре. Тъкмо Дитвайлер ми трябваше.

Точно след час набрах отново номера в Цюрих.

Някакъв груб глас изгрухтя в слушалката.

— Дитвайлер слуша.

— Добър ден, хер Дитвайлер. Обажда се Пол Мъри от „Джонг и Ко“. Разговарях с колежката ви преди час относно една оферта за осемпроцентови облигации на „Тремънт Капитал“ с година на погасяване 2001, от които вие притежавате количество. Дали не бихте продали от тях?

— Страхувам се, че имате грешка, мистър Мъри. — Тежкият швейцарски акцент прозвуча още по-неприятно. — Не знам откъде сте получили тази информация, но ние не притежаваме такива облигации, нито някога сме имали.

— Но вашата колежка ми каза за тях — изрекох аз. — Съобщи ми, че вашият портфейл съдържа такива облигации.

— Сгрешила е. Вероятно ги е сбъркала с други облигации на „Тремънт Капитал“. Но така или иначе, за нас съдържанието на нашия портфейл е строго поверителна информация, която не разкриваме никому. Току-що напомних това на моята колежка. Всичко хубаво, мистър Мъри.

Стана ми жал за дружелюбното швейцарско момиче. Сигурен бях, че това напомняне едва ли е било приятно изживяване. Такъв гадняр! И какъв нескопосен лъжец при това! „Тремънт Капитал“ нямаше други облигации. „Харцвайгер Банк“ притежаваше същите облигации като нашите.

Но защо не искаха да го признаят?

Работата ставаше сериозна. Почти сигурно беше, че „Де Джонг“ е загубила 20 милиона долара. Това щеше да съсипе фирмата, ако не си върнехме парите. По всяка вероятност юридически не можеха да си искат парите от нас, но в едно бях абсолютно сигурен. Те никога повече нямаше да бъдат наши клиенти. Бях длъжен да информирам Хамилтън за случая. Нямаше го в залата. Карън ми каза, че излязъл още по обед и щял да се появи едва утре сутринта.

На следващия ден дойде чак по обед. Проследих го как отиде до бюрото си, свали сакото си и включи мониторите. Седна и се втренчи в тях.

Приближих го.

— Прощавай, Хамилтън — казах аз. — Можеш ли да ми отделиш няколко минути?

— Сега е един и дващест и седем. Процентът на безработицата се излъчва в един и трийсет. Имаме три минути. Стигат ли?

Поколебах се. Това, което възнамерявах да му кажа, беше много важно. Но не исках да претрупвам работата. Кажеше ли Хамилтън, че разполага с три минути, значи разполагаше само с три минути.

— Не, страхувам се, че ще отнеме малко повече време — казах аз.

— В такъв случай седни до мен. Можеш да научиш нещичко.

Седнах до него, потиснал нетърпението си.

— А сега ми кажи какво става на пазара за държавни ценни книжа.

Хамилтън имаше предвид пазара на американски правителствени облигации, най-големия, най-ликвидния пазар в света и единствения, който повечето инвеститори използват, за да добият представа за дългосрочните лихвени проценти.

— Миналия месец непрекъснато падаха — казах аз. — Хората очакват доходите да нараснат.

Когато цените на държавните ценни книжа падат, доходите се качват, което отразява очакването за по-високи лихвени проценти в бъдеще.

— Защо падат?

— Всички са изплашени, че САЩ може да са достигнали пълната работна заетост. Данните за безработицата от миналия месец са 5,2%. Повечето икономисти смятат, че е невъзможно безработицата

да падне много под 5% и че ако това стане, в системата ще възникне инфлационен натиск. За промишлеността намирането на работна ръка ще става все по-проблематично и поради това те ще трябва да повишават заплатите. По-високите заплати обаче означават по-висока инфлация, което пък означава по-високи лихвени проценти. Така че цените на държавните ценни книжа ще падат.

— И какво ще стане след това число?

— Ами, пазарът очаква безработицата да падне до 5%. Ако това стане, по-ниската безработица ще породи по-висока инфлация. И пазарът отново ще почне масово да разпродава.

Открай време ми се беше струвало ирония на съдбата, че това, което е добро за работните места, е лошо за пазара на облигации. Спомнях си деня, когато бях в операционната зала на фондовата борса на една от големите брокерски компании. При вестта, че няколко хиляди души загубили работните си места, страхотно веселие обхвана цялата зала и пазарът на държавни ценни книжа потегли с пълна пара. Иди говори после за кули от слонова кост!

— Ти си прав, че почти всички смятат, че цифрата ще бъде 5 процента и че пазарът ще трябва да разпродава. Така че как трябва да постъпя аз? — запита Хамилтън.

— Е, ако имаме някакви останали съкровищни бонове, трябва да ги продаваме — казах аз. — Но след като ги разпродадохме преди месец, предполагам, че можем да седим и да гледаме какво става.

— Грешка — каза Хамилтън. — Или поне ти можеш да седиш и да гледаш.

Зеленият екран пред нас демонстрираше къде търгува пазарът в този момент. Плътната таблица дребни зелени числа танцуваше като жива при продажбите и покупките на облигациите, цените се променяха. Ключовата съкровищна облигация, която наблюдавахме, беше тридесетгодишната облигация, позната още като „дълга облигация“^[2]. Цената ѝ в момента беше 99,16, което означаваше 99 и шестнайсет тридесет и втори, или 99 и половина.

Оставаше още една минута, докато излезе числото на процента. Зелените цифри замряха. Нищо не се търгуваше. Всеки чакаше.

Минутата сякаш продължи цяла вечност. По целия свят — в Лондон, Ню Йорк, Франкфурт, Париж, Бахрейн, дори и Токио, стотици мъже и жени седяха втренчени в екраните. Местата на най-

развихрената търговия с фючърси^[3] по облигации в салона на фючърсната борса в Чикаго бяха занемели в очакване.

Приглушен тонален звук се изтръгна от екраните на Ройтер и Телерейт. Секунда по-късно замига малко съобщение в зелено: „Процентът на безработицата в САЩ за юли месец пада до 5,0 процента спрямо 5,2 процента за юни“.

След две секунди числото 99,16 срещу дългата облигация примига и беше заместено от 99,08, което означаваше 99 и осем тридесет и втори, или 99 и четвърт. Бях се оказал прав. Числото беше неблагоприятно и пазарът падаше.

След още две секунди целият пулт на телефонната ни централа пламна в мигащи светлини. Търговските агенти не знаеха какво е замислил Хамилтън, но със сигурност знаеха, че има нещо наум.

Хамилтън вдигна телефона. Аз слушах по другата слушалка. Обади се Дейвид Барат.

— Искях само да ви информирам какви са нашите възгледи за...
— започна той.

— Дай ми оферта за двайсет милиона дълги облигации — пресече го Хамилтън.

— Но нашият икономист мисли, че...

— Радвам се, че вашият икономист може да мисли. А сега ми дай оферта!

Дейвид млъкна и временно се изключи. След пет секунди отново беше на линия.

— Предлагаме ги на 99,04. Внимавай, Хамилтън, този пазар се сгромолясва!

— Купувам двайсет милиона на 99,04. Край.

Зелената цифра до дългата облигация на нашия екран замига непрекъснато. Падна до 99,00. Нямах представа защо Хамилтън постъпва така, но знаех, че той знае отлично какво прави.

Хамилтън пое следващото повикване. Беше Кеш.

— Дай ми оферта за тридесет милиона дълги облигации.

Кеш не губи време за обсъждане. Някой искаше да купи облигации на стойност тридесет милиона долара в един сгромолясващ се пазар, и това му беше достатъчно.

— Офертата ни е 99,00.

— Чудесно, вземам ги — каза Хамилтън. Затвори телефона и се вгледа напрегнато в мигащия зелен екран.

Аз направих същото.

Цената продължи да мига, но вече не падаше така рязко. Запърха между 99,00 и 99,02. Двамата с Хамилтън бяхме като замръзнали пред екрана. Всеки път, когато числото примигваше, дъхът ми секваше в очакване да видя 98,30. Щяхме да изгубим страшно много пари при позиция от петдесет милиона долара. Но нивото 99,00 се задържа. Внезапно подскочи до 99,04, после на 99,08. Само след секунди цената се качи на 99,20.

Поех си дъх. Хамилтън отново беше успял. Бяхме съумели да купим дълги облигации на стойност петдесет милиона долара на възможно най-ниските цени за последните месеци. И по всичко личеше, че пазарът започва да се вдига. Внимателно изучавах Хамилтън. Той още беше втренчен в екрана, лицето му беше застинало. Не се усмихваше, но ми се стори, че долових леко отпускане в напрегнатите му плещи.

Цената закова на 100,00.

— Не е ли сега моментът да продаваме? — запитах аз.

Хамилтън бавно поклати глава.

— Не знаеш каква е работата, нали? — каза той.

— Не, не знам. Кажи ми.

Той се отпусна на стола си и ме погледна.

— Всеки път трябва да предугаждаш реакцията на пазара. Цените се променят всеки път, когато хората променят мненията си. Пазарът пада рязко всеки път, когато хората внезапно решат, че е по-добре да продават облигации, отколкото да купуват или да ги задържат. Това се случва често, когато постъпва нова информация. Затова и пазарът реагира всеки път на промяната на даден икономически показател. Следваш ли мисълта ми?

— Да — казах аз.

— За последните два месеца много хора промениха мненията си, решавайки да продават. И с всяка лоша новина все повече и повече хора продават, в резултат на което цените падат все повече и повече. Ситуацията тази седмица се влоши толкова много, че всички очакват още по-лоши вести и по-нататъшен срив на пазара. И когато се появи лошата вест, тя беше точно това, което хората бяха очаквали. Разбира

се, дилърите намалиха цените си, но всички продавачи вече бяха продали на дълго. Точно както направихме ние преди месец. Тогава на пазара не беше останал нито един продавач.

— Е, когато пазарът пада, продавачите са склонни да забавят покупките си докато не решат, че лошото вече е отминало — продължи Хамилтън. — И тогава на пазара излизат хората като мен, които се изкушават да купуват облигации на ниски цени.

Говореше бавно и убедително и аз попивах всяка дума, опитвайки се да извлека максималния обем информация.

— Но какво става тогава с фундаменталните икономически положения? Какво става със заплахата за инфлация, ако в САЩ безработицата изчезне?

— Този страх присъства на пазара най-малко от месец. Цените на пазара го отчитат от няколко седмици.

Размислих над чутото. В думите му действително имаше смисъл.

— Значи една от причините пазарът да скочи, е, че всички са обзети от песимизъм, така ли?

— Точно така — каза Хамилтън.

— Остана само едно нещо, което не разбирам. Ако в този случай всичко е било така, тогава защо пазарът изчака да види показателя преди да скочи?

— Преди да вземат решение за покупка, инвеститорите искат да изчакат, докато изчезне и последната голяма несигурност. Но щом се уверят, че икономическият показател — процентът на безработицата, макар и неблагоприятен, не е по-лош от очаквания, вече нямат причини да отлагат решението си. И купуват.

Имах още много да уча в тоя бизнес. Знаех, че за да бъде човек добър борсов посредник, трябва да притежава студен и пресметлив разум. Но Хамилтън беше нещо повече от експерт при анализа на показателите или икономиката. Той анализираше човешката натура, претегляйки точно съотношението между страха и алчността на хилядите индивидуалности, съставляващи „пазара“. И беше ненадминат в това.

— Мисля, че вече можем да оставим пазара на собствените му механизми — каза Хамилтън. — Нали искаше да разговаряме за нещо.

Разказах му всичко, което двамата с Деби бяхме открили за „Тремънт Капитал“. Споделих мнението си, че вероятността „Де Джонг“ да си върне парите е много малка.

Никога до този момент не го бях виждал потресен до такава степен. Беше зашеметен, нещо наистина невероятно за него.

— Как е могло да се случи това? Не гледахме ли документацията?

Бавно поклатих глава.

— Защо не накарах Деби да я провери! — изломоти той, прехапал долната си устна. — Това копеле Калахан! Сигурно е знаел през цялото време!

— Чух, че ти ги е продал Кеш.

— Той, кой друг. В онзи момент облигациите предлагаха доход с 1 1/2% по-висок от американските държавни ценни книжа. Не беше лошо за книжа с AAA-гаранция. Бяха най-евтините тогава.

— И мислиш, че той е знаел за фалшивата гаранция?

— Не може да не е знаел — изрече горчиво Хамилтън. — Щом и библиотеката на „Блуумфийлд Уайс“ не знае нищо за тях, можеш да се обзаложиш, че и на никой друг не му е известно. Сигурно е нагласил цялата работа сам. Повече никога няма да си имам работа с тоя човек. Просто не мога да си представя как е успял да ме изиграе така.

— Не е ли възможно Кеш просто да е взел за чиста монета проспекта на облигациите? Може би някой в корпоративното им финансиране стои зад тази работа? Клер спомена някакъв тарикат. Дик Вайгел.

— Възможно е. Но не мисля, че е така. Сигурен съм, че е Калахан.

Поколебах се. Не бях сигурен дали трябва да му споменавам за подозренията си, но все пак попитах:

— Мислиш ли, че Кеш има нещо общо със смъртта на Деби?

Хамилтън ме изглежда озадачен.

— Беше нещастен случай, нали така? Или самоубийство. Но не и насилствена смърт.

— Не съм сигурен какво е било — рекох аз. — Спомняш ли си, когато ти казах, че видях един човек точно вечерта преди Деби да умре? — Хамилтън кимна. — Е, оказа се, че е Джо Финли, борсовият посредник към отдела за САЩ в „Блуумфийлд Уайс“. Казах го на

полицията, но Джо изкарал двама приятели, които казали, че се прибрали тримата с едно такси веднага след като излезли от корабчето.

— Джо Финли? — каза Хамилтън. — Познавам го. Не е лош борсов посредник. Значи, както казваш, полицията го е отписала от списъка на заподозрените?

Въздъгнах.

— Да, канят се да впишат смъртта ѝ като нещастен случай. Но аз просто не мога да го повярвам.

Хамилтън ме фиксира с поглед в продължение на секунда.

— Предполагам, че полицията знае какво прави. Но така или иначе, много ме съмнява Кеш да има нещо общо със случая.

Потъна в мълчание; в сините му очи припламна необичаен блясък. Но след малко започна бавно да се отпуска. Ритмично заразтъква брадата си. Отново се владееше. Мислеше. Пресмяташе всички възможни варианти.

— Какво ще правим? — запитах аз. — Да вдигнем ли скандал на Кеш? Или да отидем при президента на „Блуумфийлд Уайс“? Или в полицията?

— Няма да правим нищо — каза Хамилтън. — Поне за известно време. Предполагам, че „Тремънт Капитал“ ще продължи да изплаща лихви поне още година-две, за да не разлайва кучетата. Основната сума обаче повече няма да видим. Така че имаме време. Сега е наш ред да не вдигаме шум. Ако Кеш научи, че сме по петите му, това означава да кажем сбогом на парите си. Така че ще действаме, все едно че нищо не е станало.

— Но ние не можем да седим със скръстени ръце!

— Няма да седим със скръстени ръце. Ще си върнем парите.

— Но как?

— Ще намеря начин.

Бях убеден, че ще го направи.

[1] Шел-компания (Shell company) — компания, поглъщана от друга с цел продажба на активите ѝ; обикновено се прави, за да се придобие някакво специално предимство, когато се търсят ценни книжа от ежедневния списък, допускан до предлагане на Лондонската фондова борса. Съществуват обаче много фондови борси, които забраняват подобна практика. ↑

[2] Дълги облигации (Long bonds) — британски държавни облигации със срок на погасяване по-дълъг от петнадесет години. ↑

[3] Фючърси (Futures) — договор за бъдещи доставки. Това са средствата за покупката и продажбата на ценни книжа на определена дата в бъдещето. Фючърсите приемат формата на твърд обвързващ договор за продажбата на стандартно количество по определена цена на определена бъдеща дата. ↑

10.

Имах страшно много работа за довършване. Счетоводни несъответствия, коментари върху оценката на месеца, голяма купчина документация за четене. Не вдигнах глава до свечеряване.

Излязох от офиса в седем и четвърт и се помъкнах по Грейсчърч стрийт към станция „Монумент“. Не проумявах как можем да си измъкнем парите от „Тремънт Капитал“. Нямах и най-малката представа какво може да направи Хамилтън, макар и да изглеждаше достатъчно уверен, че все ще измисли нещо.

Размишленията ми изведнъж бяха нарушени от нечий глас до мен и ръка, промушила се под лакътя ми.

— Пол, защо си толкова отчаян?

Беше Клер. Около нея се носеше същият едва доловим, но фин дъх на парфюм, с който беше тогава в „Люк“.

— Просто съм претоварен.

— От работа? Но работният ден свърши! Време е за забавления.

Вяло се усмихнах. Нищо не беше в състояние да отвлече съзнанието ми от катастрофата с „Тремънт Капитал“.

— Знаеш ли, в последно време си страшно притеснен — каза Клер. — Вземаш нещата твърде присърце. Тази вечер имам среща с няколко стари приятели. Искаш ли да дойдеш?

Поколебах се.

— О, хайде! — извика тя. Махна ръка на едно преминаващо такси, което рязко спря, и ме задържа в него.

Не се съпротивлявах. Клер беше права. Товарът върху плещите ми от последните няколко дни наистина трябваше да поолекне малко.

Тя упъти шофьора към един малък бар в Ковънт Гардън. Беше тъмен, с дървена облицовка и претъпкан. Приятелите й вече ни чакаха. Денис, Филип и Мари. Четиримата учили заедно в университета в Авиньон. Денис в момента готвел докторат по англосаксонска история в Кралския колеж, Лондон, а Филип и Мари били преподаватели в Орлеан. Били в Англия на почивка. Английски говореше само Денис.

Знанията ми по френски са повече от скромни, но се справих. Компанията ентусиазирано ме подкрепяше, разкъсвана от смях при йоркширско-френския ми акцент. Справях се доста добре, макар че разговорите вземаха някаква странна форма, тъй като коментарите ми се определяха повече от речниковия ми запас, отколкото от мисълта, която исках да изразя. Виното се лееше непрекъснато. Шумът на разговора се повиши значително, често накъсван от изблици истеричен смях. Забравени бяха облигациите, пазарът, лихвените проценти, „Тремънт“, Джо, или Деби.

С напредването на нощта все по-трудно се концентрирах върху казаното или накъде отива разговорът. Просто си седях на стола и се усмихвах безсмислено, като наблюдавах компанията.

Особено гледах Клер. Господи, колко сексуална беше! Седеше с изправен гръб и кръстосани крака, черната ѝ пола беше обтегната до скъсване върху добре оформените ѝ бедра. Бялата блузка следваше плътно контура на гърдите ѝ всеки път, когато тя се привеждаше над масата, за да подчертае някоя своя мисъл. Устните ѝ бяха пълни и чувствени. Френският език сякаш беше създаден специално за устни като нейните.

Внезапно, като по невидим сигнал, всички се изправиха. Погледнах часовника си. Минаваше полунощ. Излязохме от бара и пет минути си вземахме довиждане отпред. След малко Денис изчезна в една посока, а Филип и Мари в друга. Останах сам с Клер.

Тя пъкна ръката си под моята и закрачихме към Странд. Пробивахме си път през тълпи от хора, които се сбогуваха с крясъци, викаха таксите и се смееха до скъсване. Нощният въздух беше топъл и изпълнен с покой.

— Забравих да те питам дали знаеш френски — каза Клер. — Много беше добър.

— След толкова години изучаване в училище, все нещо трябва да е останало — казах аз.

— Беше много хубаво, нали? Хареса ли ти Мари? А и Денис е много забавен. О, как се веселяхме в Авиньон!

— Страшно ми беше хубаво. Много съм ти благодарен, че ме доведе.

— Да си хванем едно такси, какво ще кажеш? — запита Клер. — Къде живееш?

— В Кенсингтън, а ти?

— О, чудесно! Аз съм точно до площад „Слоун“.

Запътихме се към Странд, опитвайки се да хванем такси. Накрая успяхме да спрем едно на моста Ватерло, от южната страна на реката.

Никой от нас не пророни и дума в таксито, но присъствието на Клер до мен беше особено осезателно. Тя леко отпусна глава на рамото ми.

Спряхме пред квартирата ѝ. Тя прекрачи през краката ми, отвори вратата и стъпи на бордюра.

— Лека нощ — казах аз. — Радвам се, че се срещнахме тази вечер.

Таксито беше спряло под една улична лампа и аз виждах ясно лицето ѝ. Очите ѝ бяха влажни, тъмни и чувствени както в ресторанта.

— Хайде — каза Клер и се усмихна.

Поколебах се за миг, после преглътнах, измъкнах се от таксито, платих на шофьора и я последвах в сградата. Квартирата ѝ беше на първия етаж. Беше удобна, стилно обзаведена, с две големи абстракционистични репродукции, окачени на едната стена.

Само това успях да зърна. Щом се озовахме вътре, Клер се обърна и придърпа главата ми до своята. Последва продължителна целувка, телата ни се притиснаха плътно едно в друго; и двамата усещахме взаимно възбудата си. Накрая Клер отдели устните си от моите, изкиска се дрезгаво и прошепна:

— Какво ще желаете?

Нямах възможност да ѝ отговоря. Тя ме поведе към спалнята си. Не запали осветлението, но завесите бяха вдигнати и оранжевият блясък от улицата изпълваше стаята. Тя разхлаби връзката ми и разкопча горните копчета на ризата ми. Свалих си сако и се съблякох. Само след миг Клер застана пред мен гола. Фаровете на преминаваща кола се плъзнаха по тялото ѝ. Беше стройно и твърдо, почти мускулесто. Имах време само да смъкна чорапите си, преди тя да ме дръпне върху себе си на леглото.

Беше жизнена и енергична любовница. Не след дълго завивките се озоваха изритани на пода. След един изтощителен час на най-интензивна наслада аз се претърколих по гръб, гълтайки жадно въздух. Клер лежеше до мен, разговаряхме и се смеехме; тя прокараваше връхчетата на пръстите си по гърдите и корема ми.

След десетина минути се претърколих настрани и заспах отпуснат и задоволен.

Сутринта ме събуди с целувка по носа. Беше облякла син костюм.

— Някои от нас трябва да ходят на работа — каза тя. — Хлопни добре вратата като излизаш.

Изчезна още преди да си отворя устата.

Измъкнах се от леглото, облякох се, хванах такси до вкъщи и се изкъпах. Тая сутрин закъснях за работа.

Хамилтън беше обмислял положението, както ми беше обещал. Въведе ме в залата за конференции и ме предупреди:

— Няма да е никак лесно. Трябва ни още информация.

Приведе се над блестящата бяла маса, цял енергия и целеустременост. Заслушах се в думите му.

— Можем да атакуваме проблема от два ъгъла. Предлагам всеки от нас да се залови с по един.

Кимнах.

— Първо, имаме Нидерландските Антили. Научих наизуст проспекта на „Тремънт Капитал“. Трябва да се изпълнят голям брой условия преди парите да се изтеглят от банката, включително и подписа на гаранта „Хоншу Банк“. Това означава, че „Ван Крееф, Хеерлен“ трябва да са видели документа преди парите да са били изплатени. Или са видели подправен документ. Или пък са позволили парите да бъдат прехвърлени, без да видят никакъв документ. Има също така и изискване за годишна ревизия на сметките. Ревизорите са от някаква местна счетоводна фирма. В проспекта няма нищо, което да ни даде право да хвърлим поглед на сметките, но те все ще са събрани в някаква папка. И накрая, парите трябва да са били инвестирани или прехвърлени някъде от Нидерландските Антили. Тук вече със сигурност мога да твърдя, че са използвали помощта на професионални консултанти

— Нищо чудно на всички тези етапи да са замесени адвокати и счетоводители, но те няма и зъб да обелят — казах аз. — Нидерландските Антили са прочути с репутацията си да си държат

езика зад зъбите. Загубят ли я, това означава още на следващия ден да се простят и с инвестираните при тях пари.

— Така е. Невъзможно е да се справя сам — каза Хамилтън. — Но снощи разговарях с Руди Гиър, един от най-добрите адвокати на островите. Той ще ми помогне. От негова страна е готов да направи всичко, за да спаси репутацията на островите. Очевидно „Ван Крееф, Хеерлен“ имат навика да ходят по ръба на бръснача. Надявам се, че ще успея да мобилизирам местните власти да вземат нашата страна. Ще предпочетат парите да ни бъдат върнати пред възможността да избухне грандиозен международен скандал. Вдругиден отлитам.

— Добре, каква ще е моята задача?

— Разнищи Кеш — каза Хамилтън. — Нали заминаваш за Ню Йорк?

— Да, след два дни.

— Ще се отбиеш ли до „Блуумфийлд Уайс“?

— Мисля да го направя.

— Добре. Виж какво можеш да разбереш за Кеш и „Тремънт Капитал“. Но бъди много внимателен и дискретен. Кеш в никакъв случай не бива да подушва нищо.

— Окей — казах аз. — А с онзи юнак Дик Вайгел какво ще правим?

— Сблъсквал съм се с него — каза Хамилтън. — Дребно гадно копеле. Няма да се учудя, ако и той е замесен. Хитър е повече, отколкото е полезно за него. Виж какво можеш да научиш и за Вайгел, но бъди внимателен. Ако и двамата с Кеш са в купа, той ще е нащрек за всички, които почнат да душат около него.

— Какво да търся? — запитах аз.

— Трудно е да се прецени — каза Хамилтън. — Всичко, което свързва Кеш с „Тремънт“, и особено всичко онова, което подсказва какво може да са направили „Тремънт“ с парите ни. Проспектът просто споменава инвестиране в ценни книжа, без да уточнява какви са те. — Нямах и най-малката представа как да се добера до така нужната ни информация. Той улови загрижения ми поглед. — Не се тревожи. Дори да не успееш да откриеш нищо, все ще попадна на нещо в Кюрасао.

Обзе ме някаква неясна тревога.

— Не е ли по-добре да съобщим на още някого? — запитах аз. — Да кажем на полицията, или поне на мистър Де Джонг.

Хамилтън отново седна. Сложи ръце на масата, разпери пръсти и въздъхна.

— Размишлявах снощи за това. Стигнах до извода, че не трябва.

— Но това е много крупна измама. Не е ли по-добре да докладваме? — запротестирах аз. Всичките ми инстинкти крещяха да отидем направо в полицията и да разкажем всичко.

Хамилтън се приведе напред.

— Спомняш ли си, когато ти споделих, че почти съм уредил един нов инвеститор в Япония? „Фуджи Лайф“? Почти съм сигурен, че са готови да предоставят в наше управление свой капитал в размер на петстотин милиона долара. Ако всичко върви нормално, ще ги получим следващия месец. Нали ги познаваш японците. Ако групировка с престижа на „Фуджи Лайф“ са готови да ни предоставят толкова пари, другите ще последват примера им. — Той заговори бързо. — Това може да бъде пробивът, от който се нуждае „Де Джонг“. Можем да станем едни от най-големите управители на фондове в Лондон.

Заби погледа си в моя. Усещах физически мощта на убеждението и волята му. Хамилтън искаше да бъде най-могъщият управител на фондове в Лондон — амбиция, на която бе посветил живота си. И аз щях да го придружавам през целия му път.

Той се отпусна.

— Познаваш Джордж. Ще поиска незабавно да извести нашите инвеститори. Направи ли го, репутацията на фирмата ни ще се съсипе. Завинаги. Можем със сигурност да отпишем „Фуджи Лайф“. Що се отнася до полицията, там ще бъде направо кошмар. — Видя, че и това не е в състояние да ме убеди. — Виж, двамата с теб имаме страхотната възможност наистина да направим нещо за тази фирма. Мога ли да разчитам на помощта ти? Успеем ли да си върнем парите през следващите два или три месеца, ще бъде далеч по-добре и за фирмата, и за Джордж де Джонг. Не успеем ли до Коледа, ще му кажем. Ти си изпълни дълга, като ме извести. Ти си в безопасност. Тая бъркотия ляга на моите плещи и аз ще се оправям с нея.

Обмислих за момент нещата. Петстотин милиона долара щяха да доведат след себе си още много пъти по толкова. Тогава вече можехме да направим нещо наистина сериозно с такива фондове зад гърба ни. Пазарите щяха да са ни подвластни, хората щяха да се изпъват по

столовете си при появата ни. И нямаше да има никакво съмнение, че аз също щях да бъда част от всичко това — нали Хамилтън беше споменал двама ни като екип. Това ми хареса. Играта си струваше. Знаех добре, че Хамилтън е напълно прав за Джордж де Джонг: той щеше да се втурне още на секундата при инвеститорите ни и щеше да развали всичко.

Е, добре, Хамилтън ме беше помолил за помощта ми и щеше да я получи.

— Добре. Имаш право. Нека намерим парите.

Върнах се на бюрото си обзет от лека треска. Щеше да е голяма работа да открием парите. Но как, за бога, щяхме да го направим? Нямах и най-малката представа как мога да се докопам до информацията, която искаше Хамилтън. Единственото, което можех да направя, беше да положа всички усилия и да видя какво ще се получи. Но каквото и да станеше, не исках да го закопам.

На бюрото ме чакаше бележка, че Клер ме е търсила. Телефонирах ѝ.

— ЛЖБ.

— Здравей, аз съм, Пол.

— А, добро утро. Радвам се да чуя, че си на работното си място. Имам няколко цени за теб. — Гласът на Клер почти винаги звучеше чувствено. Тази сутрин обаче пред очите ми изскочиха подвизите от изминалата нощ и казах:

— Снощи ми хареса много.

— На мен също. Беше вълшебно.

— Трябва да го повторим някой път.

По линията настъпи кратка пауза.

— Виж, Пол, не мисля, че трябва да го повтаряме. — Това не ме изненада много. Подсъзнателно го бях очаквал. — Онова, което ти казах — че за един борсов посредник е непрофесионално да спи с клиентите си, е вярно. Снощи беше неповторимо. Никой не остана обиден или засегнат. И е най-добре да ни остане като спомен.

Изпитах остро разочарование. Не можех да се преструвам, че не давам пет пари за думите ѝ. Щом толкова държеше на професионализма, как да си обясня изминалата нощ? Но... тя имаше право. Нямаше обидени. И за пръв път от толкова дълго време

наистина бях прекарал изумителна нощ. Трябваше някъде да си я отбележа, да ми служи като еталон.

— А сега да минем на цените...

„Глостър Армс“ беше претъпкана и задимена както винаги. В единия ъгъл четирима-петима новозеландци си бърбеха с още толкова кикотещи се италиански студентки. На бара се беше изтъпанчила агитка едри мъжаги с изхвъркнали изпод фланелките шкембета. Един ексцентричен благ старец си мърмореше сам, докато разлистваше „Дейли Телеграф“. Местата и от двете му страни бяха празни — видът му беше малко по-необичаен от допустимото.

„Глостър Армс“ несъмнено не е най-привлекателната кръчма в Лондон. Но ми беше най-близката. Вероятно в нея прекарвах повече време, отколкото беше необходимо, за да се отърся от ежедневните напрежения, да си припомня сполучливите търгувания и да забравя неуспехите. Врящият котел на проблемите в мозъка ми бавно се охлаждаше до приспивно къкрене. Седях си в ъгъла и наблюдавах смеещата се и жестикулираща тълпа, отпивайки бавно от пинтата си йоркширско пиво. Деби, Джо, Пайпър и „Тремънт“ не напускаха съзнанието ми, но вече можех спокойно да ги отложат за утрешния ден.

Вдигнах глава и зърнах закръгленото лице на Роб в другия край на помещението. Той улови погледа ми и тръгна към мен, пробивайки си път през тълпата. От време на време си пиехме бирата заедно в „Глостър Армс“. Той живееше на две крачки от кръчмата, така че мястото беше удобно и на двама ни.

— Здравсти. Ще пиеш ли още една? — попита той.

Кимнах и след малко Роб се върна с две бири. Отпи дълбока глътка, замижа и плещите му се отпуснаха.

— Умирах за глътка бира — въздъхна той.

— Лош ден?

— И питаш! — възкликна той и разтърси глава. — Вината си е само моя. Вчера купих цял куп бундесоблигации, защото предполагах, че данните за днешната парична маса ще бъдат по-ниски от очакваното.

— Че какъв е тогава проблемът? — запитах аз. — Ти беше прав, нали?

— Да. Пазарът мръдна един пункт нагоре. Но вместо да се задоволя с печалбата си, купих още.

— Защо?

— Не знам. Просто почувствах, че трябва. И тогава онова копеле заяви, че Бундесбанк още се тревожи за инфлацията въпреки добрите данни за паричната маса, и пазарът падна с пункт и половина.

— О, господи — изрекох с колкото се може по-неутрален глас.

— Точно така — каза Роб. — О, господи! Не знам защо не продадох веднага щом видях данните.

Роб се вторачи мрачно в чашата си. И аз не знаех защо не ги беше продал веднага. Но и не можех да разбера защо беше увеличил позицията. Той нямаше ясно обоснована причина да смята, че данните за паричната маса ще бъдат ниски. Просто имал „такова чувство“. На негово място Хамилтън определено не би действал така, но пък повечето борсови посредници бяха като Роб, а не като Хамилтън.

Роб вдигна поглед.

— Вчера Хамилтън направи големия удар, а? Не можах да го вдяна. Нито пък Джеф. В действителност това го раздразни — изключокарства той Джеф.

— Какво го раздразни? — запитах аз.

— Ами че Хамилтън всеки път познава пазара.

— Е, нали и Джеф винаги се справя?

— Да, общо взето се справя — каза Роб. — Но той по цели дни не вдига поглед от разните му там икономически проучвания и статистически данни преди да реши накъде и как ще тръгне пазарът. Понякога му се налага да изчаква със седмици пазарът да тръгне според предвижданията му. Предполагам, че като гледа с каква лекота Хамилтън предугажда пазара въпреки фундаменталните положения, просто излиза от кожата си. Как успява?

— Отчита всички фактори — казах аз. — Не оставя никакво място на случайността и когато шансовете нараснат силно в негова полза, прави своя ход. Можеш да научиш много от него.

— Да, прав си — каза Роб. — Страшно студенокръвно копеле.

— Сигурно е така — кимнах аз. — Но е честен. Приятно ми е да работя с него. Цяло удоволствие е да си до него в случаи като вчерашния.

„И е изключителен майстор, и за мен е голяма чест да се уча от него — добавих аз наум. — И един ден, ако бъда прилежен и достоен ученик, ще бъда не по-малко добър от него.“ Тайно, дълбоко в себе си се надявах да го надмина. И бях решен да дам всичко, за да постигна целта си.

Роб кимна в знак на одобрение, отпи от бирата си и попита:

— Няма ли да ходиш скоро на разходка?

— Разходка? Предстои ми една кошмарна командировка, ако това имаш предвид.

— В Аризона?

— Да, в Аризона. Макар че преди това ще спра за няколко дни в Ню Йорк, да добия някаква представа за Уолстрийт. И след това, разбира се, ще трябва да се поизпотя малко в Лас Вегас, за да разнищя случая с „Таити“.

— И ако това не е разходка, здраве му кажи — заяви Роб. — Да ти се похваля, и аз ще ходя на екскурзия.

— О, така ли? Не знаех, че Джеф е одобрил разходите.

— Е, за този случай направи специално изключение. Това е един двудневен семинар върху подходите на централните банки при осъществяването на контрол върху разменните курсове. В Хаунслоу. Искаш ли да дойдеш? През това време на годината там било чудесно.

— Много мило от твоя страна, но не мога — казах аз. — Хайде, стига с тая работа. Кажи нещо за любовния фронт.

Лицето на Роб моментално помръкна.

— Не го ли бива?

— Ужасно — отвърна той.

— Доколкото разбирам, още преследваш Кати Лейзънби.

Роб кимна с нещастен вид и въздъхна.

— Ами да. Кати ме избягва, две мнения няма. Но аз нямах намерение да я оставям да се измъкне просто ей така. Така че реших, че ще е по-добре да измисля нещо.

Измъкна цигара и я запали. Не беше страстен пушач — на работа никога не пушеше, а навън рядко, и то само когато беше много измъчен по някакъв повод.

— Изпратих ѝ факс — продължи той. — Писах ѝ, че съм впечатлен от идеите ѝ за пазара на държавни ценни книжа, но преди да започнем сериозна работа с нея, аз и колегите ми искаме да я опознаем

добре. Така че ѝ предложих вечеря в „Байбендъм“ в Челси. — Роб видя озадаченото ми изражение и се изсмя. — Подписах го Джон Къртис от застрахователната компания „Албион“.

— Сериозно? — възкликнах аз.

— Тя ми беше казала, че „Албион“ били най-големият ѝ перспективен клиент. Нямаше начин да не дойде. Дадох ѝ номера на факса на „Де Джонг“ за отговор, за да не разбере Къртис какво става. Разбира се, тя се хвана. Е, резервирах две маси за осем часа, една на името на Къртис за четирима, и другата на моето име за двама. Подраних с десет минути и застанах на бара. Бил ли си някога в „Байбендъм“?

Поклатих глава.

— Не, но съм чувал за него.

— Доста е стилно. В старата сграда на „Мишлен“ е, архитектура от двайсетте години, чудесно обслужване, вълшебни ястия. Добър избор. Така или иначе, тя закъсна десетина минути. Беше направо зашеметяваща — в черна рокля, която подчертаваше всичко. Сервитьорът я преведе покрай мен до празната ѝ маса, точно до мястото, където стоях. Тя направи доста неуспешен опит да се престори, че не ме е забелязала, но нямаше къде да ходи — масата ѝ беше само на два-три метра от мен. Така че ме погледна и аз отидох при нея. И двамата установихме, че чакаме някого; казах ѝ, че чакам чичо си. Съгласи се да пийне с мен на бара. Беше доста напрегната и наистина имаше нужда да пийне. Поръчах бутилка „Тайтинджър“, като казах, че било любимото питие на чичо, и че той така или иначе би го поръчал. Изпихме по чаша, после по още една. Кати полека започна да се отпуска. Каза ми, че много държала да направи добро впечатление на Къртис. След малко вече съвсем се отпусна. Наближаваше вече девет, а нито чичо ми, нито Къртис се появяваха. Предложих, в случай че и двамата се окажат несериозни, да вечеряме заедно. Склони. Естествено, никой не се появи. Вечерята беше вълшебна. Шампанското се лееше. Въобще, прекарахме незабравимо.

— Дотук добре, както казал онзи, дето падал от десетия етаж — обадох се аз.

Роб се усмихна замечтано и отпи от бирата си.

— Приключихме страхотния летен пудинг, отпуснахме се доволни и Кати изведнъж каза, че се радвала, загдето Къртис не се

появил. Бяхме единодушни, че сме прекарали чудесна вечер. И тогава...

— Недей, моля те! — Щях да прихна, така че потърсих спасение в бирата си. Но нямаше къде да мърдам.

— И тогава й казах, че съм нагласил цялата вечер. И че нито чичо ми, нито Къртис и колегите му изобщо са мислили да идват.

— А на нея това не й хареса, нали?

— Не й хареса — призна Роб. — Изобщо не й хареса.

— И как реагира?

— Пощръкля — въздъхна Роб. — Пламна цялата. Каза ми, че досега никой не я бил правил такава глупачка. Каза, че съм пълно куку и че никой не би трябвало да си има работа с мен. — Роб направи пауза, очевидно се чувстваше неудобно при спомена за сцената. — Казах й, че я обичам и че знам, че и тя ме обича.

— И какво каза тя?

— Каза да вървя на майната си — отвърна Роб съкрушено. — Каза, че съм бил пълен идиот и че тя щяла да има грижата никога повече да не я безпокоя. После се изправи и си тръгна.

— „Байбендъм“, а? Трябва да ти е струвало цяло състояние.

— Така е. Щеше да има смисъл, ако беше останала. Не мога да проумея защо не остана. Искам да кажа, толкова хубаво си прекарахме. И тя не го кри.

Повдигнах рамене.

— Е, сега вече няма какво да правиш.

— Не знам — каза Роб. — Може би ако направя нещо драматично... Нали знаеш, нещо страхотно романтично. Нещо, което да я убеди какво е тя за мен. Жените обичат тия неща, нали знаеш.

Повдигнах вежди, но не казах нищо. Изпитвах тръпка само при мисълта какво ли разбира Роб под „драматично“. Помислих дали няма да е по-разумно, ако го откажа от тая идея, но това щеше да бъде само напразно губене на време. Навиеше ли си нещо на пръста Роб, и дяволът не можеше да го разубеди. Начинът, по който той можеше да прехвърля чувствата си от една жена върху друга и само за седмица или малко повече да се влюбва безумно в напълно непознато момиче, беше повече от изумителен. Беше моя пълна противоположност. В паметта ми изплува споменът как Деби ме окуражаваше да си намеря приятелка.

Представата за връзката на Роб и Деби ми причиняваше истинска болка. Невероятните ѝ изблици на остроумие и сериозните до смърт клетви на Роб за вярност изобщо не се връзваха в представите ми. Може би това беше една от причините връзката им да се разпадне.

— Липсва ми Деби — изрекох аз почти без да мисля.

— И на мен — изгледа ме Роб.

— Двамата сте били много близки, нали?

— Да, бяхме — каза той и сграбчи чашата си. Лицето му почервения.

— Чудно, никога не бих предположил — казах аз.

— Действахме като истински професионалисти. Не позволихме това да попречи на работата ни. Но така или иначе, всичко свърши.

Фелисити не ми го беше представила по този начин. Спомних си какво ми каза за Роб — как тормозил Деби с напъните си да се оженят само дни преди да умре. На всяка цена трябваше да разбере какво се е случило между тях.

— Завчера видях Фелисити. Нали я знаеш, съквартирантката на Деби.

Роб премълча и аз продължих.

— Тя ми каза, че си предлагал на Деби да се ожените само седмица преди смъртта ѝ.

Роб застина и ме изгледа остро. Лицето му пламтеше; кръвта беше нахлула в ушите и врата му. Дишаше тежко, цялото му тяло се разтърсваше от чувства. Челюстта му трепереше; очите му се замъглиха. Не можеше да произнесе и дума.

Бях прекалил и за миг съжалих, но нищо не беше в състояние да върне думите ми назад.

Накрая от устата му се изля цял порой.

— Тая тъпа, тъпа, тъпа кучка! Аз я обичах! И тя го знаеше. Защо не прие предложението ми? Ако се беше съгласила...

Внезапно млъкна и се втренчи в мен с воднистите си очи. Захапа долната си устна, блъсна чашата си в масата с такава сила, че се удивих как остана здрава, извърна се и излезе от кръчмата.

Останах така няколко минути, зашеметен от внезапния му изблик. Никога до този момент не го бях виждал такъв. Обзет и от гняв, и от скръб, обилно примесени със силно, потискано подмолно чувство на пълно нещастие. Съвестта ме загриза с всичка сила. Не

трябваше да бъде толкова жесток с него. Никога не бях вземал страстта му към жените на сериозно. Но сега вече знаех, че за Роб това е било въпрос на живот или смърт. Трябваше да бъде по-внимателен с него в бъдеще.

Допих чашата си и излязох от кръчмата. Вече започваше да ми става ясно какво беше имала предвид Клер, когато ми каза, че нещо му прихлопвала дъската. Нормален човек на негово място никога не би се държал по такъв начин. Внезапният му изблик на гняв ме плашеше. Зачудих се как ли се е държал по телефона с Деби последните няколко дни преди тя да загине. Ясно беше защо е била толкова разтърсена.

А сега, толкова скоро след тази трагедия, бе насочил вниманието си към Кати. Но тя не ми приличаше на човек, неспособен да се погрижи за себе си. Изглежда, Роб най-после си беше намерил майстора.

Вечерта беше топла и приятна; бирата бавно ме отпускате и повдигаше настроението ми. През деня беше валяло и фаровете на преминаващите коли танцуваха с уличните лампи в локвите по платното. Група младежи крещяха пред някаква кръчма на отсрещния тротоар. За миг се обърнах и ги видях как се клатушкат, после си продължих по пътя. Но в последния момент с крайчеца на окото си зърнах нещо.

Джо.

Седеше зад прозореца на кръчмата и ме следеше.

Дали беше той?

Вгледах се по-отблизо и видях как една слаба фигура се надига и се отдалечава от прозореца. Беше с неговия ръст, но не бях сигурен дали е той. Бях го зърнал само за миг. Може би само си въобразявах. Или...

Забързах напред и изведнъж свърнах рязко вдясно в една малка уличка. Беше тъмно. Почти непрогледен мрак. Краката ми шляпах из локвите.

Поспрых за секунда. Стори ми се, че дочувам шум след себе си. Като че ли бяха човешки стъпки, но реших да не изчаквам, за да се уверя. Пред един бар само на стотина метра имаше осветена телефонна кабина.

Закрачих бързо към този източник на светлина, който се отразяваше в локвите по пътя и в блестящите от дъжда листа на живия

плет от двете страни на улицата. Вратът ми настръхна; всеки миг очаквах някаква ръка да ме сграбчи за гърлото или пък върху черепа ми да се стовари стоманен прът.

Някаква пияна олюляваща се двойка ми изкара акъла, докато се измъкваше от бара. Изчаках ги да отминат към Глостър Роуд. Смееха се високо.

Стигнах до телефонната кабина. Дръпнах вратата и се вмъкнах вътре. В уличката не се виждаше никакъв човек. Но кабината беше силно осветена и това ми пречеше да виждам добре навън.

Вдигнах слушалката, готов да избира мигновено 999 още при първия полъх на опасността.

Но опасност нямаше.

Беше нелепо. След две минути окачих слушалката и излязох от кабината. Забързах по някакъв тесен проход и след малко се озовах пред една църква. През църковния двор минаваше алея, която ме извеждаше право до квартирата ми. Тръгнах по нея.

Само след няколко крачки ми се стори, че чувам приглушен тропот зад и вляво от мен. Намирах се в центъра на града, но църковният двор беше злокобно тих. Обичайният градски шум беше само неясно боботене, долитащо иззад стената и църквата. Замрях с напрегнати сетива, за да доловя и най-малкия шум или звук. И в този момент ми се стори, че някаква сянка се раздвижва зад един надгробен камък.

Побягнах с всичка сила.

Спринтирах през двора на църквата, прелитайки покрай надгробни камъни и лунни сенки, устремен към вратата. Стигнах я здрав и читав и я преодолях с един скок, макар да беше висока почти метър и половина. Побягнах по друга тясна уличка, после изскочих на моята и не спрях, докато не стигнах до квартирата си.

Влязох, налях си щедра доза уиски и се проснах на дивана. Жадно гълтах въздух.

Пулсът и дъхът ми бавно се успокояваха, а с тях и разумът ми. Бях много напрегнат. Страшно изнервен. Всъщност не бях сигурен, че съм го видял. Беше ми се сторило, че някой ме преследва, но дали беше така? Всеки ден ли от сега нататък ще се озъртам през рамо и ще бягам панически от всяка сянка? Бях малко замаян от алкохола, но дори и той не можеше да надвие страха ми.

След малко обаче куражът ми започна да се възвръща. Вярно, срещу мен се бяха изправили някакви много неприятни личности. Те бяха непредсказуеми и вероятно опасни. Особено Джо, който не криеше, че не ме харесва. Бях безсилен да променя този факт. Но нямаше да му позволя да съсипе живота ми. Трябваше само да бъда нащрек и да не губя кураж, и всичко щеше да бъде наред. Или поне така се мъчех да убедя себе си, докато си пиех уискито.

11.

Изпитах истинско облекчение да се измъкна от Англия. Два дни се бях озъртал до полуда и през двете си рамене, където и да отидех. Мисълта, че все пак не съм сигурен дали някой наистина ме преследва, не ми доставяше никакво успокоение. Сякаш някаква планина падна от плещите ми, когато сляхох от самолета. Трудно ми беше да повярвам, че Джо ще се осмели да ме преследва чак до Ню Йорк.

Радвах се, че Кати и Кеш не са с мен в самолета. Програмата им малко или много беше почти копие на моята. Първо щяха да прекарат два дни в главната кантора на фирмата им в Ню Йорк, после отиваха във Финикс за конференцията, след което щяха да се съберат с клиентите си, за да посетят хотелския комплекс „Таити“. Не изпитвах никакво желание да се срещам с Кеш. Мисълта, че той е главното действащо лице в измамата с „Тремънт Капитал“, не ми даваше покой. Това обаче, което ме тревожеше още повече, беше въпросът дали има пръст в смъртта на Деби. Още не бях открил със сигурност убиеца ѝ. Не бях дори сигурен защо са я убили.

Разговорът ми с него нямаше да е никак лек, но бях длъжен да го проведа. Имах да му задам много въпроси, а трябваше да бъда особено внимателен. Трябваше да разуча и нещата около Дик Вайгел, а също и да открия някакви следи от „Тремънт Капитал“ в нюйоркския офис на „Блуумфийлд Уайс“. По план трябваше да прекарам първия ден там. Кеш ми беше уредил срещи с много свои колеги, така че се надявах да се добера до нещо. Само дето няхах представа как точно да постъпя.

Но дори и това не беше в състояние да притъпи възбудата ми. Предизвикателството беше огромно: двадесет милиона долара и репутацията на „Де Джонг“ бяха голям залог. Имах уговорена среща с Хамилтън в Ню Йорк след завръщането му от Нидерландските Антили. На всяка цена трябваше да имам нещо, с което да го зарадвам.

Както винаги пристигането ми в Ню Йорк беше съсипия. Макар по местно време да беше седем и половина, биологическият ми

часовник показваше далеч след полунощ. Не беше най-подходящият момент за справянето ми със стреса на Ню Йорк.

Тъкмо се измъкнах от терминала и върху мен връхлетя някакъв шофьор, който ми обеща вълшебно пътуване до града с лимузината на шефа му само за сто долара. Махнах с ръка на едно жълто такси. Шофьорът, чието име съгласно лицензията, закрепена към арматурното табло, беше Диран Грегориан, не знаеше и думица английски. Не разбираше дори какво означава „Уестбъри хотел“. Но включи на скорост и отпрашихме към града.

За щастие стремглавият му полет беше спрял от задръстванията на Лонг Айленд. Прекосихме моста Триборо и Ню Йорк ни приветства отляво с иглите на небостъргачите си. Опитах се да различа колкото мога повече. Най-очевидният беше Емпайър Стейт Билдинг, сякаш осиротял без гигантската фигура на Кинг Конг, надвиснала над него. Пред него стърчеше по-малкият и по-елегантен Крайслер Билдинг, чийто връх се издигаше като минаре, призоваващо всяка сутрин на работа верните борсови играчи. Мярнах сградата на Ситикорп с отрязания сякаш с нож връх, а в далечината — зелената правоъгълна буца на сградата на ООН, надвесена над Ийст Ривър. Около тези няколко гигантски сгради се гушеха множество дребни здания. Центърът на Манхатън. Отляво се простираха ниските кафяви жилищни сгради на Сохо, Ийст Вилидж и Бауъри, чак до мястото, където се възправяха близнаците на Световния търговски център. До тях зданията на Уолстрийт изглеждаха като джуджета. Пулсът ми заби по-бързо въпреки умората. Светлини, шум, коли и хора изпълваха пространствата между сградите. Милиони хора работеха и се забавляваха. Изкушаваха дори и най-уморените пътници да се присъединят към тях.

Накрая успяхме да се доберем до хотела. Захвърлих куфара на пода, без дори да го отварям, проснах се на леглото и мигновено заспах.

Програмата ми в „Блуумфийлд Уайс“ започваше чак в десет часа и това ми позволи да се насладя на отличната закуска в „Уестбъри“. Едно от най-големите удоволствия, което може да си позволи човек далеч от офиса си, е възможността да закуси, без да бъде пришпорван

от стрелките на часовника. „Уестбъри“ е „английският хотел“ в Манхатън. Бяха ми запазили стая в него, защото там обикновено отседнаше Хамилтън, когато пристигаше в Ню Йорк. Беше елегантен, без да изпада в излишен разкош. Фоайето беше застлано с килими, а мебелите от периода на регентството на Уелския принц Джордж от началото на XIX век и пейзажите от същата епоха бяха на път да убедят човек, че е отседнал в някой провинциален хотел в Англия, а не в осеметажна сграда от камък наскоро издигната в Манхатън.

Излязох на улицата с пълен стомах и хванах такси. Шофьорът този път беше хаитянин. Откара ме безпрепятствено до Уолстрийт. През целия път в ушите ми гърмя някаква местна радиостанция, която излъчваше на френски език.

Имах на разположение още няколко минути и помолих шофьора да ме остави в най-високото място на Уолстрийт, за да мога да извървя пеша последните няколко квартала до канторите на „Блуумфийлд Уайс“. Разходката ми наподобяваше спускане в каньон с отвесни стени. Денят беше слънчев, но гигантските сгради потапяха улиците в полумрак и в ранния утринен час студът още не искаше да си отиде. Стигнах до средата на улицата и завих наляво, после надясно, продължавайки по все по-стесняващите се улици, където сградите се сближаваха все повече, а сенките се състяваха. Накрая стигнах до петдесететажна черна сграда с вид по-зловещ и от този на заобикалящите я. Над входа с дребни златни букви пишеше „Блуумфийлд Уайс“.

Бяха ми казали да се кача до четиридесет и петия етаж и да потърся Лойд Харбин, шефа на отдела по продажби на облигации с висок доход. Почаках две минути в приемната, докато дойде да ме вземе. Беше среден на ръст, но с мощна фигура. Раменете му бяха безкрайно широки, а вратът му почти не личеше. Той нахлу в стаята с протегната десница и гласът му избумтя:

— Здравей, Пол, много ми е приятно! Аз съм Лойд Харбин.

Бях готов за стоманеното му ръкостискане. Още в училище научих, че ако забиеш ръка в мястото, където се съединяват пръстите и показалецът на съперника, той не може да сграбчи дланта ти с всичка сила, и усвоих тази техника безотказно. Сега това се оказа извънредно ефективно. Харбин беше тип „бивш американски пехотинец“, но все пак за миг го изкарах от равновесие.

Обаче не беше човек, който да се притесни от нахалството на някой млад британец, и само след секунда усмивката му се възвърна.

— Виждал ли си какво представлява борсов салон в Уолстрийт?

Поклатих глава.

— Добре, тогава ела и виж.

Последвах го през някакви сиви двойни врати. Борсовият салон на „Блуумфийлд Уайс“ определено не беше най-големият на Уолстрийт и едва ли най-модерният, но със сигурност мога да твърдя, че беше от най-активните. Стотици борсови бюра изпълваха залата. Големи електронни табла съобщаваха последните новини, борсовите цени и часовете по цял свят. Около тях сновеше цяла армия служители в задължителните бели ризи на „Братя Брукс“, тук-там се мяркаха и жени — почти всички с обтегнати рокли, обилен грим и сложни прически. Борсовите салони са територия, все още доминирана от мъжете; за нежния пол остават работните места на асистентки и секретарки.

Салонът беше невероятно оживен; бръмчаха безброй гласове. Предаваха информация, спореха, караха се, заповядваха. Още от прага на залата се озовах в пулсиращото сърце на капиталистическа Америка, мястото, откъдето тръгват всички пари.

— Заповядай, ела на бюрото ми и ще ти покажа как действаме — каза Лойд.

Последвах го, проправяйки си път сред разпръснати столове, купища хартии и препълнени кошчета за отпадъци. Бюрото на Лойд беше заобиколено от група мъже по бели ризи. Усетих, че ставам подозрителен — бях единственият мъж със сако в тази зала. Преметнах го върху ръката си, но дори и това не помогна, защото ризата ми беше на райета, а тук вече бях безсилен да променя нещата.

Лойд ми посочи две групи, заети с търгуването на макулатура: агентите по продажбите и борсовите посредници. Работата на агентите по продажбите беше да разговарят с клиентите и да ги убеждават да купят или продадат облигации. А работата на борсовите посредници — да решат на каква цена да бъдат търгувани тези облигации. Борсовите посредници отговаряха за управлението на позициите на облигациите, притежавани от фирмата, и търгуваха или с клиенти, или с търговски посредници от други брокерски къщи, известни като „улицата“. Беше далеч по-изгодно да се търгува с клиенти — само от

разговорите с тях търговските посредници можеха да получат информация какво върви на пазара, а това беше изключително важно за управлението на печеливша позиция. Така агентите по продажбите не можеха без борсовите посредници, а борсовите посредници не можеха да минат без агентите по продажбите. Но така или иначе, тази симбиоза си имаше и своята неприятна страна.

В момента се водеше някакъв разгорещен спор.

— Виж, Крис, можеш да дадеш цена по-висока от 88. Моят клиент трябва да продава. Шефовете му са му казали да го направи днес. Ние му натресохме тази облигация, наше задължение е и да го измъкнем.

Говореше един русокос мъж, младолик, добре издокаран, с дружелюбно лице. Гласът му беше разумен, но непреклонен. Агент по продажбите.

Опонентът му беше нисичък хиперактивен човечец с пяна на устата.

— Слушай, това е онзи тъпанар, дето ми го зачука на късо с „Крогерс“ миналата седмица и после си извъртя гъза и прибра остатъка от пазара — изкрещя той. — Още не мога да си ги изкупя обратно. Нека тоя път пръснат неговия задник. Крайно време е да си плати за гяволъците.

Агентът по продажбите се обърна към Лойд и каза спокойно:

— Вразуми го тоя педал, моля те.

Лойд се приближи до борсовия посредник с настръхналия гребен и попита:

— Как хвана облигациите тази сутрин?

— Деветдесет до 92, но пазарът беше паднал.

— Чудесно, ще предложим на клиента цена 89.

Борсовият посредник нададе протестиращ вой, а агентът по продажбите поклати разочаровано глава. Гласът на Лойд леко се извиси над врявата.

— Казах, че ще платим 89. Приключвайте.

И те приключиха.

Лойд се върна на бюрото си и поговорихме няколко минути. Той ми обясни как работи групата му, после ме представи на борсовите посредници. Бяха петима, всичките на ръба на избухването и много любезни. Не ми обърнаха кой знае колко внимание. След тридесет

секунди учтиви приказки очите им отново се заковаха върху екраните и сводките с цените. Последваха няколко болезнени минути на празни приказки, в които всички споделиха колко много обичали да правят бизнес, особено с клиенти от Лондон. Лойд ме издърпа до следващото бюро.

— Защо не правиш малко компания на Томи Мастърсън? Томи, това е Пол Мъри от „Де Джонг“.

Томи Мастърсън беше агентът по продажбите, когото бях видял да спори преди малко с блондина. И все пак той бе много по-дружелюбен от останалите.

— Заповядай, седни — каза той. — Значи си от Лондон, а? Кимнах.

— Обзалагам се, че при вас малко хора купуват облигации.

— Не са много — съгласих се аз. — В действителност ние едва започваме. Вашите борсови посредници, изглежда, нямат търпение да ни помогнат да навлезем в пазара.

Томи се изсмя.

— Прав си. Едвам ги сдържа. Така ще те изработят, че ще забравиш с колко пръста на ръцете си роден.

— И как го правят?

— О, оферират ниски цени, когато продаваш, и високи, когато купуваш. Опитват се да ти натресат най-лошите си облигации с историята колко страхотни били. Разбира се, номерата им не могат да минат при големите американски компании. Но при дребните чужденци? Агънца на заколение.

— Е, благодаря ти за предупреждението. — Имах известна представа, че трябва да внимавам доста, когато търгувам на пазара за макулатура, но не предполагах, че нещата са толкова сериозни.

— Ако имаш добър агент по продажбите, значи имаш солиден гръб — каза Томи. — Кой е твойт агент?

— Кеш Калахан — отвърнах аз.

— Майко мила! Трябва да внимаваш много с него. Но едва ли ти издавам някаква тайна.

— Виждал съм го как действа — казах аз. — Но ти ми кажи как работи в Ню Йорк. Чуваме, че бил най-добрият агент по продажбите във фирмата.

— Беше. Но това не означава, че беше и най-честният. Имаше нюх на картоиграч. Оставяше леваците да направят няколко добри удара и по този начин завоюваше доверието им. После ги убеждаваше да направят по няколко много крупни сделки, с които си докарваше огромни комисиони от продажбите. Клиентите му губеха и ризите от гърба си. Беше в състояние да надхитри дори и най-умните клиенти. Обикновено те не съзнаваха, че ги завличат, и се пускаха още повече.

Спомних си за Хамилтън. Кеш бе съумял да прецака дори и него.

— Имаше ли нещо незаконно във всичко това? — запитах аз.

— Доколкото ми е известно, не. Неетично? Да. Но незаконно? Не.

— Ще се изненадаш ли, ако Кеш се издъни с нещо незаконно?

— Да, това наистина ще ме учуди. Той е прекалено хитър, за да се хване на такива игри. — Томи се изправи на стола си и се усмихна. — Имаш нещо конкретно наум ли?

— Не — отвърнах аз, макар и да виждах, че Томи не ми вярва. Реших да променя темата. — Кеш поддържа връзки с един постоянен клиент от Щатите. Някаква кредитно-спестовна банка.

— Трябва да е „Финикс Просперити“ — каза Томи.

Бях благодарен за откровеността му.

— О, така ли? И тях ли прецаква?

— Не знам, но едва ли. Правят много голям бизнес с него. Просто учудващо е как толкова малка институция като тяхната сключва такива крупни сделки. Доста агресивни са. Отначало ги обезпечаваше един юнак, казва се Дик Вайгел. Той ги превърна в най-големия си източник на доходи, а после Кеш пое щафетата, понеже Дик се премести в корпоративното финансиране^[1].

— Чувах за тоя Дик Вайгел — казах. — Що за птица е?

— Абсолютен мръсник — откровено заяви Томи. — Мисли се за най-умния на света. Ако го чуеш как говори, ще си помислиш, че самолично е изкарал половината печалба на фирмата. Но двамата с Кеш са стари приятели. Лойд си мислеше, че е върхът.

— Така ли? А аз си мислех, че Лойд едва изтрайва тоя цирк — казах аз.

— Съмнително. Той не е от най-схватливите, така че невинаги може да разпознае празните дрънканици. Но иначе е корав. И понякога може да те изкара от релси. Прави кариера във фирмата и всеки, който

му се изпречи на пътя, бива изритван. Няма никакъв талант. Стилът му на управление е да налага страх. От време на време изрита по някой нещастник за назидание на останалите.

— Но не и теб.

— Да, не и мен. — Томи се усмихна. — Макар че му се иска. Не обича подхода ми. Твърде калифорнийски е. Не съм от гръмогласните. Но той не може да си позволи да ме изхвърли. Колкото и да е странно, аз съм главният агент по продажбите в салона. Дори не ми се налага да лъжа и мамя, за да го постигам.

Погледнах Томи и му повярвах. Не се съмнявах, че приятелските му дружелюбни маниери окуражават хората да му доверяват парите си. А за разлика от Кеш се съмнявах много дали би могъл да излъже доверието им.

— Не можем да седим тук и да си бъбрим цял ден — каза Томи. — В един обядваш с Лойд, нали?

— Да, мисля, че беше в един — казах аз.

— Окей, сега е дванайсет и половина. Сетих се нещо. Днес има аукцион за облигации с десетгодишен срок на погасяване. Американското министерство на финансите прави търг за девет милиарда долара нови десетгодишни правителствени облигации в един часа. Искаш ли да видиш машината на „Блуумфийлд Уайс“ в действие?

Исках, и още как. „Блуумфийлд Уайс“ бяха прочути с мощта си в търгуването на правителствени облигации. Томи ме отведе в другата част на залата и ме представи на един прошарен мъж, приближаващ петдесетте.

— Фред, можеш ли да отделиш минутка?

— За теб винаги — ухили се той.

— Запознай се с Пол Мъри, един от нашите клиенти отвъд океана. Пол, това е Фред Флекър, нашият главен агент по продажбите на правителствени облигации, който се занимава с нюйоркските фирми. На пазара е откакто се помни. Обзалагам се, че първата дълга облигация, продадена от теб, е погасена много отдавна. Нали, Фред?

— Горедолу — отвърна Фред. Подаде ми ръка и аз я стиснах. — Седнете — каза той.

Намерих една табуретка и се наместих между него и останалите служители, които неистово работеха с телефоните.

— Имате ли представа какво става?

— Не — отвърнах аз. — Кажете ми.

— Окей. В един часа нашата фирма заедно с всички останали инвестиционни банки на Уолстрийт ще търгува определено количество десетгодишни държавни ценни книжа с определена доходоносност. Девет милиарда долара, които си струват да бъдат продадени. Търговецът, който предложи най-ниския доход, ще закупи пръв облигации, после този със следващия най-нисък доход, и така нататък. Ние ще предлагаме нашата и на нашите клиенти цена. Очевидно е, че колкото по-голямо търсене се получи за облигациите, толкова повече ще предлагаме в наша полза. Работата ми е да уговарям основните нюйоркски клиенти и да отразявам техните оферти към нашия главен борсов посредник за правителствени облигации, Джон Сондърс. Той седи хей там. — Фред посочи един слаб мъж с лице, набръчкано от умствено напрежение, на няколко метра от нас. Бюрото му непрекъснато се обсаждаше от хора, които му носеха съобщения и бързо се връщаха по работните си места.

Точно в този момент високоговорителят върху бюрото оживя.

— Фред, какви са новините?

— Това е Джон — обърна се Фред към мен. После каза в микрофона: — Дотук добри. Получихме оферти за шестстотин милиона само от Ню Йорк. Хората започват да харесват пазара.

— И аз имам същата информация от Бостън и Чикаго — изхърка гласът на Джон.

— Вземаш ли тази оферта?

— Мисля да го направя.

Наблюдавах как Фред приема съобщения от няколко клиенти. Повечето пласираха заявки за аукциона. Изуми ме спокойствието в гласа му, като се вземеха предвид огромните суми, които се търгуваха. Той наистина внушаваше доверие.

В дванайсет и петдесет и пет, само пет минути преди аукциона, Джон се приближи до нас и прошепна нещо в ухото на Фред. Той се усмихна, погледна ме и каза:

— Каквото и да видиш сега, запази го за себе си. Разбрано?

Кимнах и попитах:

— Какво става?

— Възнамеряваме да предложим отказани оферти — каза той. — Ще предлагаме оферта за по-голямата част от аукциона с доход толкова нисък, че никой от останалите дилъри да не купи никакви облигации. Повечето от тях са продали къси десетгодишни облигации с надеждата да ги изкупят обратно по време на аукциона. Но няма да им стане играта, защото всичките облигации ще бъдат в наши ръце. Ще задрапат да покрият късите си позиции и когато другите клиенти проумеят, че заявките им няма да бъдат изпълнени, всеки ще се опита да изкупи облигациите. Пазарът ще тръгне нагоре и „Блуумфийлд Уайс“ ще си опече работата. А сега трябва да звънна на две места. Искаме да включим в играта и нашите приятели.

Първото му обаждане беше до една от най-големите корпорации в Щатите.

— Здравсти, Стив, обажда се Фред — каза той. — Нали подаде заявка за сто милиона на аукциона за десетгодишни облигации. Мисля, че трябва да повишиш ставката.

— Защо? — запита гласът от другия край на телефона.

— Знаеш, че не мога да ти кажа — заяви Фред.

Последва кратка тишина.

— Окей, влизам. Запиши ми петстотин милиона.

— Благодаря — каза Фред и затвори. Очевидно процедурата бе проигравана многократно в миналото.

Направи същото обаждане и до друга крупна институция, която се съгласи да повиши заявката си до триста милиона долара.

Видях, че Кеш се навърта около бюрото на Джон Сондърс. Явно беше дочул нещо, защото изведнъж се втурна към близкото празно бюро и се обади по телефона. Нямаше нужда да питам на кого звъни.

Две минути преди един часа позвъниха от някаква фирма — „Бънкър Хил Мутуал“.

— Здравей, Фред, как върви?

— Аз съм наред, Питър, за разлика от този аукцион, който ще си има проблеми. Никой от клиентите ми не проявява интерес.

— Какво мислиш, че ще направи „Блуумфийлд Уайс“?

— Не мога да знам със сигурност, но мисля, че ще оферираме на загуба.

Питър изгрухтя благодарностите си и затвори.

— Защо му каза това? — запитах аз.

Фред се изхили.

— О, той винаги звъни по инвестиционните банки точно преди аукциона. Пее навсякъде и ако му кажех какви са плановете ни в действителност, само след минута всички щяха да го знаят.

Борсовият салон замря. Стрелката на часовника се приближаваше до един часа. Докато резултатите от аукциона станат известни, щяха да изминат десетина минути.

Минутите течаха бавно.

Изведнъж високоговорителят оживя.

— Окей, изглежда „Блуумфийлд Уайс“ притежава всичките девет милиарда от тази емисия. Грабвайте телефона и казвайте на клиентите си какво става. Нека на ония с късите позиции да им причернее.

Огледах се. Залата гъмжеше от усмихнати агенти, които настойчиво звъняха на клиентите си да им съобщят резултата. Само след няколко секунди зелените цифри върху екраните на бюрото на Фред замигаха — пазарът се вдигаше.

„Блуумфийлд Уайс“ и техните най-любими клиенти този ден направиха голяма печалба.

Закъснях няколко минути за обяда, който трябваше да се състои в една от трапезариите на „Блуумфийлд Уайс“. Беше действително впечатляваща. Намираше се на четиридесет и шестия етаж — достатъчна височина, та човек да зърне залива над съседната сграда. Никога до този момент не бях виждал нюйоркския залив от такъв ракурс. Слънцето се отразяваше от светлосивата повърхност на морето, фериботи сновяха напред-назад между Стейтън Айленд и терминала точно под нас. Статуята на свободата дръзко бе вдигнала факела си, без да обръща внимание на двата хеликоптера, които жужаха около ушите ѝ. В далечината се простираха елегантните очертания на моста Верасано — фокусна точка за дузина кораби, поели курс към открития океан.

— Навсякъде другаде щеше да платиш за обяд с такъв изглед поне двеста долара — произнесе доближилият ме Лойд.

Колко глупаво от моя страна да не оценя доларовата стойност на изгледа.

Зад Лойд се появи Кеш, а до него нисък оплешивяващ мъж на около тридесет и пет години с очила с дебели стъкла.

Повдигна ми се само от вида на Кеш. Бях бесен, загдето се бях оставил да ме заблудят привидното му добродушие и дружелюбност. Но трябваше да разговарям с него все едно че нищо не се бе случило, все едно че „Де Джонг“ не беше пострадала толкова много, все едно че той нямаше пръст в смъртта на Деби.

— Здравей, Пол, как я караш? — избумтя той и протегна ръка.

Поколебах се за миг преди да я стисна. После се стегнах и отвърнах:

— О, чудесно. Колегите ти са чудни момчета и ме разведоха навсякъде.

— Добре, добре — каза Кеш. — Вече си се запознал с Лойд, но предполагам, че още не се познавате с моя стар приятел Дик Вайгел.

Нисичкият плешив мъж разтърси енергично ръката ми и ме дари с усмивка, фалшива до небесата.

— Радвам се да се запозная с вас — каза той. — Всеки клиент на Кеш е и мой приятел.

— Предлагам вече да седнем — каза Лойд. — Какво ще кажеш за един айс чай, Пол?

Бях забравил, че обедите в инвестиционните банки на Уолстрийт са прочути с въздържателството си. Трудно привиквах с американския навик да се пие студен чай на обяд, но предположих, че за тях английският навик да се пие топла бира ще е не по-малко смуцаващ. Реших, че ще е по-добре, ако възприема навиците им, и отвърнах:

— Да, с удоволствие бих пийнал студен чай.

Известно време разговорът се движеше по обичайните в такива случаи пътеки: говорехме за времето в Англия, за предпочитаните самолетни компании, за това, колко спокоен бил пазарът и колко трудно станало човек да печели пари.

Огледах ресторанта и другите обядващи. Изключителната гледка не ги вълнуваше. Без значение дали бяха едри и дебели, или дребни и кльощави, всички се хранеха бързо, тъпчеха солидни парчета пържола в устата си, приведени колкото може повече над масите. Изобщо не се чувстваха у дома си в тази атмосфера на тържествена тишина. Разговорите не бяха отпуснатото полугласно мърморене, характерно за

един нормален ресторант, а по-скоро серия шепоти в стакато. Имаше и доста други гости на „Блуумфийлд Уайс“ — личаха си от пръв поглед.

Мярнах профила на един мъж, седнал на ниска маса в отсрещния ъгъл. Добре познавах този профил. Беше на Джо Финли.

Някой от съседите му по маса изглежда видя стъписването ми, защото Джо се извърна и погледна право в мен. Изви ъгълчетата на устата си в онази крива усмивка, която бях видял на корабчето, и пак се наведе над обяда си.

По дяволите, какво правеше Джо тук? Не ми ли стигаше Кеш в Ню Йорк, та сега и Джо Финли!

Приведох се към Кеш.

— Това там да не е Джо Финли?

— Той е, разбира се — отвърна Кеш.

— Какво прави тук?

— Същото като нас. Ще прекара няколко дни в Ню Йорк и после заминава на конференцията в Аризона.

— Защо не ми каза, че идва и той? — попитах аз.

Кеш ме изглежда озадачен. После изведнъж се изсмя.

— Пол, да не искаш да ти изброя имената на всички, които отиват на тая шибана конференция? Нали двамата с Кати ще се грижим за теб? Какво повече искаш?

Беше прав, разбира се. Но въпреки това присъствието на Джо ме изнервяше.

Вайгел хвърли поглед към масата на Джо.

— Това момче е добър борсов посредник. Или поне има дяволски добра репутация. Сега ми дойде на ум, как е шефът ви Хамилтън Маккензи? Не съм го виждал от години.

Откъснах очи от жилавата фигура на Джо и се обърнах към подпухналото мазно лице на Дик Вайгел.

— Много е добре. Справя се великолепно в „Де Джонг“. Клиентите ни го харесват. Парите на инвеститорите текат като река към нас — страшно са впечатлени от работата му.

— Открай време си е будно момче — каза Вайгел. — Учихме заедно в училището за бизнес в Харвард. Той отиде да работи за „Де Джонг“, а пък аз започнах в „Блуумфийлд Уайс“.

— И с какво се занимавахте тук? — попитах аз.

Вайгел си пое дълбоко дъх, явно доволен от възможността да приказва на любимата си тема, и започна.

— Бях агент по продажбите и се занимавах с фирмите в югозападните щати. Справях се добре, но чувствах, че не това е призванието ми. Продажбата е доста ограничена дейност, знаете.

При тези думи двамата агенти по продажбите на масата ни замръзнаха. Вайгел обаче не забеляза нищо и продължи.

— Започнах работа в корпоративното финансиране, отговарях за частните сделки. Понякога се случва така, че даден инвеститор иска емисия облигации, която да отговаря специално на нуждите му. Така че аз намирам компания, която да емитира такива облигации, и ги пласирам частно на него и евентуално на още един-двама инвеститори. Ето така започнах да работя с Кеш. Тъй като взаимоотношенията му с клиентите са добри, ние вършим доста работа заедно, като структурираме сделки, които да отговарят на нуждите ни.

Значи това беше връзката на Вайгел с Кеш по „Тремънт Капитал“, която представляваше частна сделка.

— Не съм много запознат с частните сделки — казах аз, — но не е ли вярно, че те осигуряват на инвеститорите по-малка обезпеченост? Всички нормални емисии от облигации в Щатите минават строга проверка от Комисията по ценните книжа и борсите^[2]. Кой осъществява необходимия контрол върху частните сделки?

— О, ние. И бих казал, че инвеститорът е по-добре защитен когато прави частна сделка с „Блуумфийлд Уайс“. Стандартът ни е много висок, Пол, най-високият на Уолстрийт. Мога да те уверя, че в никоя от нашите сделки няма нищо нередовно.

Вайгел ме изгледа право в очите през дебелиите стъкла на очилата си и ме дари с една от поредните си фалшиви усмивки.

— Сигурен съм, че откакто работя в „Де Джонг“, не сме купували от вас частни облигации — казах аз. — Но не знам преди това...

Вайгел си отвори устата и след миг я затвори. За момент сякаш търсеше най-точните думи, после каза:

— Не, май не сте купували.

— О, хайде, Дик — намеси се Кеш. — Не си ли спомняш онази сделка с „Тремънт Капитал“? Първокласните облигации с големия доход. Блага работа. Продадох половината от тях на „Де Джонг“.

— А, да, спомних си — каза Вайгел. — Да, беше добра сделка. Разглеждал ли си я, Пол?

— Виждал съм облигацията в портфейла ни — казах аз, — но не съм запознат с подробностите. Можеш ли да ми кажеш нещо повече за нея?

Вайгел се размърда неудобно, но Кеш го измъкна от затруднението и ентусиазирано ми разказа за сделката, и как гаранцията на „Хоншу Банк“ я правела заслужаваща доверие.

— Една от най-добрите сделки, които някога съм осъществявал — завърши Кеш.

— Много интересно — казах аз. Обърнах се към Вайгел. — Как подходате при оформянето на подобни сделки?

Вайгел придоби още по-нещастен вид.

— Един от проблемите на корпоративното финансиране е, че данните за всеки клиент, с когото си имаш работа, трябва да се пазят в тайна. Наше правило е никога да не обсъждаме подробностите по дадена сделка, дори и след като вече е приключена.

— Дрън-дрън, Дик — намеси се отново Кеш. — Какво ти става? Та ти ако не се изфукаш поне веднъж на ден, сън не те хваща.

На Вайгел обаче това не му беше забавно.

— Кеш, ти може да говориш каквото си искаш и пред когото си искаш, но за мен това не е професионално. Моят предшественик може да е бил непрофесионалист, но аз нямам намерение да следвам примера му.

Лойд внезапно го прекъсна. Темата му беше близка.

— А, Грег Шофман не беше непрофесионалист, той беше просто бързливец. Баба. Бяха ни се открили няколко чудесни възможности да направим сделки с макулатура, но той отказа, защото според него били неетични. Можеш ли да си представиш? Неетични! Какво си мислеше тоя тип, че се занимаваме с благотворителност ли? — Лойд изведнъж се усети, че на масата има и чужд човек, и взе да бие отбой. — Не ме разбирай криво, Пол, всичките сделки на „Блуумфийлд Уайс“ са повече от изрядни. Но пазарът днес те принуждава да бъдеш непреклонен, за да оцелееш, а Шофман не беше достатъчно корав.

Шофман! Бях чувал това име и преди! Разрових се из паметта си. Точно така. Човекът от „Хоншу Банк“ ми каза, че Шофман му се бил обаждал няколко месеца преди Деби.

— Шофман е бил вашият предшественик, така ли? — запитах аз Вайгел.

— Да — отвърна той. — Беше почитено момче. Но както каза Лойд, липсваше му най-важното. Човек има нужда от инстинктите на убиец, за да си свърши работата, особено при днешната конкуренция. Аз ги имам, а той ги нямаше.

Трудно можеше да ме удиви с признанието си.

— И какво стана с него? — запитах аз.

— Преди две години го прехвърлиха в отдела, който се занимава с документацията, а Дик зае мястото му тук — каза Лойд.

— Още ли работи за „Блуумфийлд Уайс“?

Последва тишина. Всички се обърнаха към Лойд с няма молба да каже нещо. И той го направи.

— Не — каза Лойд. — Преди няколко месеца един ден той не дойде на работа. Просто изчезна. Полицията не можа да открие никаква следа от него. Сигурно са го пречукали в някоя тъмна улица. Нали знаете какво представлява градът в наши дни.

— Не откриха ли кой го е направил? — запитах аз.

— Те не знаят със сигурност дори дали е мъртъв. Смятат, че най-вероятно са го пречукали нейде по улиците заради портфейла му.

Полицията можеше и да си мисли така. Но за мен беше повече от странно, че двамата души, разговаряли с „Хоншу Банк“ относно гаранцията им за "Тремънт Капитал", не са вече между живите. И изведнъж ужасен осъзнах, че има и трети човек, който знае това.

Аз.

— Това е наградата, която получава човек за удоволствието да живее в този град — натърти Вайгел и размаха пръст пред очите ми. — И аз живеях в града, но вече стана прекалено опасно. Сега съм в предградията. Монтклеър, Ню Джърси. Там животът е доста по-безопасен. Но пък да ви кажа, пътувам и доста време до работата.

Разговорът се отклони към времето за добирание до работното място и после отново се върна към темата колко надарен бил Дик. Приключихме обяда и двамата с Лойд се върнахме в борсовия салон. Доближих бюрото на Томи.

— Хапна ли добре? — ухили се той.

Направих гримаса.

— Човек и нарочно да иска, пак не може да събере по-гадна компания от тия — каза Томи. — Лойд Харбин и Кеш Калахан. И тоя отвратителен Дик Вайгел.

— Да ти призная, едвам го изтрях — казах аз.

— Един от най-фините мъже на „Блуумфийлд Уайс“ — каза Томи.

Усмигнах се и посочих към телефона му.

— Имаш ли нещо против да погледам как работиш?

— Ама моля ти се!

Вдигна телефона и ми подаде втората слушалка.

Изслушах разговорите му с няколко клиенти. Знаеше как да се отнася с тях. Беше услужлив и дружелюбен с всички, но всеки път променяше подхода си, макар и леко, с поредния клиент. С едни разговаряше шеговито, с други с по-сериозен тон. Леко и непринудено ги снабдяваше с информация; при всеки един знаеше със сигурност с какви точно облигации разполага, дори и когато някои полагаха какви ли не усилия да не се издадат. И не направи и най-малък опит да продаде позицията от облигации на „Мейси“, които „Блуумфийлд Уайс“ бяха закупили по погрешка и сега полагаха отчаяни усилия да се отърват от тях. Отличен агент по продажбите.

След час и нещо ни прекъсна Лойд. Просто дойде, потупа Томи по рамото и каза:

— Можеш ли да ми отделиш минутка?

— Разбира се — отвърна Томи, стана и двамата излязоха.

Повъртях се няколко минути и накрая седнах на стола на Томи да следя какво става наоколо.

След малко Лойд се върна. Понечих да стана, но той ме притисна обратно на стола.

— Остани, Пол. Ако искаш, можеш да седиш тук до края на работния ден. След малко ще дойде шефът на проучвателната ни група.

Прииска ми се да го запитам къде е Томи, но нещо ме накара да се сдържа. Агентите по продажбите от околните бюра ми хвърляха погледи крадешком. Имах впечатлението, че гледат не толкова мен, колкото стола, на който бях седнал. Столът на Томи.

Имах чувството, че осквернявам нечий гроб. Рязко станах от стола. Чувствах се малко глупаво да се въртя безцелно из залата,

игнориран от всички. Страшно ми се доця да им кажа, че нямам никаква вина за уволнението на Томи.

Знаех добре какво се върти из главите им. Томи нямаше късмет. Всеки един от тях можеше да бъде на мястото му. Само за пет минути Томи се бе превърнал от преуспяващ агент по продажбите в неудачник. А никой от тях не искаше да има нещо общо с това. Поне пред публиката.

Мъж в сив работен костюм и с голям син кашон се приближи до мен и попита:

— Това ли беше бюрото на мистър Мастърсън?

Кимнах. Той внимателно събра в кашона всяка вещ, която изглеждаше лична собственост, и си тръгна. Видях, че е забравил сакото на Томи върху облегалката на стола.

— Хей! — извиках аз, но той не ме чу. Английският ми акцент прозвуча малко не на място в огромния американски борсов салон и няколко души се извърнаха да ме изгледат. Най-близките до мен обаче останаха безучастни, с погледи, забити в бюрата.

В последния момент бях спасен от шефа на проучвателната група, който дойде и ме измъкна от конфузното положение, в което бях изпаднал. Остатъкът от следобед прекарах с няколко аналитици — обсъждахме предимствата и недостатъците на различните видове макулатура. Темата ми беше интересна. Сортирането на компаниите в две основни групи — едните, които ще спечелят, и другите, които ще загубят — е колкото изкуство, толкова и наука. Научих много от аналитиците на „Блуумфийлд Уайс“. Щеше да ми влезе в работа.

Към пет и половина приключих със срещите си и се върнах в борсовия салон да си взема довиждане с Лойд.

Той не спомена нищо за Томи, така че му казах:

— Ако видиш Томи, предай му, че му желая късмет.

— Разбира се — каза Лойд. — Той е добро момче.

Придружи ме до асансьора. През цялото време кипях от гняв, но се стараех да не го показвам. „Блуумфийлд Уайс“ явно култивираха само хора от типа на Кеш Калахан, Дик Вайгел и Лойд Харбин. Допусках, че има хора за гонене, но се съмнявах много, че човек толкова дружелюбен и кадърен като Томи заслужава такава съдба. А той не просто беше изхвърлен. В „Блуумфийлд Уайс“ беше заличена всяка следа и всякакъв спомен за него още преди да е изтекъл денят.

Сбогувах се с Лойд и още веднъж успях да му попреча да ми счупи ръката. Изпитах дребно удовлетворение.

Асансьорът се оказа празен и аз въздъхнах с облекчение, когато вратите се затвориха след мен. Прекалено много гадни копелета ми се беше наложило да изтърпя за един ден.

Но асансьорът намали и спря още на долния етаж. Вратите се отвориха и видях високата фигура на Кати. Сърцето ми подскочи. Нямах силица да поддържам какъвто и да било учтив разговор, да не говорим за спор. Кати също не беше много въодушевена от присъствието ми. Дори изглеждаше доста изнервена. Страните ѝ пламтяха, долната ѝ устна трепереше.

— Лош ден ли имаше?

— Страшно лош — отвърна тя.

— Много гадно местенце.

— Меко казано.

— И е пълно с мръсни копелета.

— Абсолютни мръсници — потвърди тя. Изглежда ме и лицето ѝ се раздвижи в слаба усмивка.

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо? — запитах аз, внезапно подтикнат от някакъв импулс.

Тя се поколеба.

— Всъщност защо не? Знаеш ли някакво заведение наблизо?

Отидохме във „Фронсес Тавърн“, старо здание от червени тухли, ярко открояващо се сред небостъргачите на Брод стрийт. Вътре беше топло и тъмно. Седнахме и си поръчахме две бири.

— Какво стана? — запитах аз.

Кати потръпна.

— Да кажем, че имах персонален сблъсък.

— И резултатът не беше в твоя полза?

Кати въздъхна и се облегна на стола.

— Току-що се скарах жестоко с Кеш — каза тя. — Може да се прави на много великодушен, но с него просто не може да се работи.

— Какво направи?

— Обичайното нещо. Опитваше се да бръкне по-дълбоко в джоба на един от клиентите ни. Борсовото бюро в Ню Йорк има дълга позиция петдесет милиона на една застрахователна компания. В тазсутрешния брой на „Уолстрийт Джърнъл“ имаше лоши вести за нея,

така че цените намаляват и нашите борсови посредници не могат да се откажат от тях.

Дългите й гъвкави пръсти си играеха с подложката на чашата.

— Е, това беше голямата възможност Кеш да се натегне на шефовете си в Ню Йорк. И той звъни на един от клиентите си в Лондон и му сервира някаква небивалица, че статията не отговаряла на истината и че всъщност застрахователната компания била далеч по-добре, отколкото тръбели завистниците. Клиентите ни се хващат, разбира се, и се изпребиват да купят облигациите. Е, в момента, в който се опитат да ги продадат, ще разберат грешката си, но вече ще е късно. — Тя въздъхна. — А тези хора всъщност дори не бяха негови клиенти. Това е една компания, с която от месеци се мъча да завържа връзки. И вече бяха на път да ми се доверят. Едва ли е необходимо да те убеждавам, че след този случай вече няма да ме погледнат. Кеш пак ще бъде героят, а клиентите ми ще намалеят с един. — Тя ме изглежда. — Не трябваше да ти разказвам всичко това, нали? Само че понякога толкова ми се събира, че не издържам. Единственият начин е да го споделя с някого.

— Не се тревожи — казах аз. — Аз също стигнах до убеждението, че Кеш не е стока. Имаш ли често случаи като този?

— Непрекъснато — каза тя. — Ненавиждам лъжата. А и хич не ме бива да мамя хората. Сигурна съм, че единственият начин да работиш с клиент е да му завоюваш доверието и да си почтен към него. — Тя вдигна поглед от бирата си. — Може и да сме имали някакви спречквания, но винаги съм била честна към теб, нали? — Очите й умоляваха за подкрепа и разбиране.

Замислих се. Беше права. А и бе напълно откровена за сблъсъка си с Кеш. Кимнах.

— Така е.

Кати остана доволна от отговора ми.

— Човек просто е безсилен. Правя всичко възможно, за да бъда искрена с клиентите си, а те не работят с мен. Кеш ги гледа в очите и ги лъже, и те пак правят бизнес с него. Не е ли така и при вас в „Де Джонг“?

— Не съм мислил за това. Сигурно не се различаваме много от вас — признах аз.

Тя мрачно заби поглед в масата.

— Не е хубаво да ти стоварвам всичките си неприятности. Ти как си? Не беше много щастлив в асансьора. Да не би някое копеле да ти е развалило деня като и на мен?

Разказах ѝ за случая с изгонването Томи и за обяда ми с гнусния Вайгел.

— О, той ли! Известен е на всички с прозвището „отровната жаба“.

Изсмях се. Наистина точно описание.

— В „Блуумфийлд Уайс“ гъмжи от хора като Дик Вайгел и Лойд Харбин — каза тя. — Всъщност те намират активна подкрепа. Така е и с повечето фирми от Уолстрийт. Зверската конкуренция и агресивността са единствените добродетели. Оцеляват само най-безмилостните и жестоките. Повдига ми се.

Това вече беше признание.

— Не всеки път имам същото впечатление от теб.

Тя ме изгледа въпросително. И въздъхна.

— Да, прав си. Знам, че и аз често съм агресивна. Сигурно точно затова ме взеха на работа при тях. А и аз вложих старание. Това им харесва, дори и клиентите ми да не са на същото мнение. Целият проблем е, че ми се повдига от тази роля.

— Защо го правиш тогава?

— Ами защото искам да успея. Искam да направя много пари в „Блуумфийлд Уайс“.

— Защо?

— Как защо? Не е ли очевидно?

— Не съвсем.

— Ммм. Сигурно имаш право. Не е толкова очевидно. — Тя направи пауза и се замисли. — И двамата ми родители са университетски преподаватели и открай време имат големи амбиции спрямо мен. Брат ми е най-младият директор на една от търговските банки в Лондон. Имаше стипендия за Оксфорд, така че и аз трябваше да извоювам стипендия за Оксфорд. Сега пък трябва да се представя добре и в Сити. Глупаво, нали?

Кимнах. Наистина беше глупаво. Не можех обаче да отрека, че това е движещият мотив на повечето хора, които блъскат в банките и брокерските къщи. Искреността на отговора ѝ ме впечатли дълбоко.

— Доставя ли ти удоволствие? — запитах аз, като се стараех гласът ми да прозвучи колкото може по-приятелски.

— В някои отношения, да — отвърна тя. — Обичам възбудата, която ми доставя пазарът. Обичам да работя с хора. И мисля, че наистина ме бива. Това, което не ми харесва, е лъжата, позьорството, политиката, нуждата да изтъкваш, че си по-корав от всички.

— Добре, тогава защо не се откажеш от този имидж на стоманена жена?

— Не мога — въздъхна тя. — „Блуумфийлд Уайс“ ще ме изяде с парцалите. Човек просто трябва да се примири.

И се изсмя, за миг изгубила бронята си на всепобеждаваща борсова посредничка от гигантска корпорация.

Лишена от студената си самоувереност, тя изглеждаше съвсем нормално, интелигентно момиче с нежни очи и привлекателна усмивка. Няколко секунди мълчахме, наслаждавайки се на това, че сме заедно.

— Кажете ми за Роб — помолих аз.

Тя се усмихна.

— Ти ми разкажи.

— Не. Аз те помолих пръв.

— Окей — каза тя. — Той не е лошо момче. Всъщност е съвсем поносим. Излизахме няколко пъти и се забавлявахме добре. И изведнъж нещо му прещрака и стана много сериозен. Страшно сериозен. Направо ме побиха тръпки. Искаше да се омъжи за него, а почти не се познаваме. Почувствах се доста зле. Помислих си, че може по някакъв начин да съм го подвела, без да осъзная, макар че ако погледна трезво, не виждам да съм имала някакво по-специално отношение към него. И реших, че най-разумното, което мога да направя, е да го избягвам. Не исках да си въобразява какво ли не. Но тъкмо тогава той успя да ме замъкне с измама в един ресторант, представяйки се за мой клиент. Почувствах се такава глупачка, че направо побеснях. Оттогава не ми се е обаждал, слава богу. — Тя замълча за секунда. — Винаги ли е такъв?

— Доста често — казах аз. — А в твоя случай се е представил откъм най-лошата си страна. Не мисля обаче, че това е финалът.

— О, господи — простена тя. — Ако можеш да му повлияеш по някакъв начин, моля те, направи го. Опитвах всичко, което ми дойде на

ума. Не е лошо момче, но ми се повдига от него.

Сетих се какво ми каза Фелисити за телефонните му обаждания до Деби, за подозрението на Клер, че нещо му хлопа дъската, и накрая за срещата ми с него в „Глостър Армс“ и казах:

— Значи внимавай.

Кати повдигна вежди, но аз не се доизясних. Поговорихме си още час и изпихме по още една бира. Кати успя да ме склони да ѝ разкажа за семейството си — нещо, което никога не ми е било приятно, особено с хора, които почти не познавам. Разказах ѝ за смъртта на баща ми, за заболяването на мама и как съм разрушил мечтите ѝ да ме види фермер. Тя изрази съчувствието си. С изненада установих, че думите ѝ не ме смущават, нито пък изпитвам обичайната горчивина, че събеседникът ми е неискрен.

— Хамилтън Маккензи още ли си е същото студенокръвно животно? — попита тя. — Сигурно не е от най-лесните.

— Не пуска всеки до себе си — признах аз. — И е много взискателен учител. А на похвалите е съвсем пестелив.

— Но ти го харесваш, нали?

— Не бих използвал точно тези думи. Възхищавам му се. Той е един от най-добрите на борсата. Отличен учител е. Умее да извлече най-доброто от мен, кара ме да давам всичко от себе си. И да ти кажа, бих направил всичко за него.

— Сигурно е хубаво да работиш с човек като него.

— Да, така е.

— Почти като баща и син.

Размърдах се на стола.

— Не бях поглеждал нещата от този ъгъл. Но сигурно си права.

Кати се пресегна през масата и хвана ръката ми.

— Прости ми, не трябваше да го казвам.

— Не, не, няма нищо. Цяло щастие е да можеш да си изприказваш мъката на някого. Да споделиш с човек, който те разбира. Най-лошото нещо, когато загубиш родител, е, че оставаш почти сам. И просто нямаш с кого да споделиш дори и най-дребните неща от живота.

Кати се усмихна. Помълчахме няколко минути. После тя погледна часовника си.

— Как лети времето! Трябва да тръгвам. Благодаря ти за почерпката. Вече се чувствам доста по-добре.

Тя се надигна от стола си. Не исках да се разделяме.

— Аз също.

И аз се чувствах като нея.

Разделихме се и всеки от нас пое към хотела си.

[1] Корпоративно финансиране (Corporate financing) — набиране на пари за търговска дейност на финансова компания. ↑

[2] Създадена през 1934 г. в САЩ. — Б.пр. ↑

12.

Първото нещо, което направих на следващата сутрин, беше да отменя всичките си ангажименти за деня. Казах, че е възникнала неотложна работа. Искях да тръгна по следите на онова, което бях научил предния ден.

Много ме вълнуваха две неща. Първо, какво се е случило с Шофман, и второ, дали мога да науча още нещо за начина, по който Вайгел е оформил сделката с „Тремънт Капитал“.

Почнах от първия въпрос. Обадох се на информацията да разбере номера на най-близкия до „Блуумфийлд Уайс“ полицейски участък. Предполагах, че това е било първото място, където са съобщили за изчезването на Шофман. Избрах номера от телефона в хотелската ми стая.

Два пъти ме прехвърляха на други инстанции, докато накрая се свързах с една жена с приятен глас, която ми каза, че за изчезването било съобщено именно на тях, но с разследването на случая се заел друг участък, който се намирал на Западна 110 улица, съвсем близо до квартирата на Шофман. Благодарих ѝ, излязох от хотела и взех такси до горен Уест Сайд.

За щастие в участъка цареше спокойствие. А за мой допълнителен късмет дежурният сержант се оказа от рядката порода ревностни англофили, пръснати по цяла Америка.

— Абе вие да не сте англичанин? — запита ме той в отговор на моето приветствие.

— Да — отвърнах аз.

— Добре дошли в Ню Йорк. Харесва ли ви?

— О, чудесен е. Всеки път идвам с удоволствие.

— Значи сте от Англия, а? Майка ми беше англичанка. Войнишка съпруга. В Англия къде живеете?

— В Лондон.

— Сериозно? И майка ми е оттам. Може би познавате семейството ѝ. Казват се Робинсън.

— Знаете ли, в Лондон има доста семейства с тази фамилия — казах аз.

— Да, имате право. Преди две години им ходих на гости. Изкарахме си много славно. Та с какво мога да ви помогна?

Колегата му беше едър и червендалест и на табелката му пишеше, че се казва Мърфи. Следеше разговора ни леко намръщен.

— Опитвам се да открия нещо за един стар приятел от университета. Казва се Грег Шофман. Докладвали са в участъка ви за изчезването му преди четири месеца и много бих искал да знам какво е станало с него.

— Разбира се. Почакайте само за момент да видя дали ще намеря материалите по случая.

След пет минути полицаят се върна с една много тънка папка.

— Нямаме кой знае колко за него. На двайсети април са се обадили, че е изчезнал. Досега не сме открили никаква следа. Нито тялото му, нито празния му портфейл, нито шофьорската му книжка. Кредитните му карти не са били използвани. Разследването е прекратено.

— Възможно ли е човек да изчезне ей така, без да остави никаква следа?

— Тук е Ню Йорк. Всеки ден имаме по шест убийства. Разбира се, повечето трупове ги откриваме, но не всички.

— Къде е бил видян за последен път? И къде точно е живял?

Полицаят ме изгледа с присвити очи.

— Нали казахте, че сте били стари приятели.

— Да, но не знам адреса му. Имам номера му в службата и оттам ми казва, че е изчезнал. Бях направо потресен. Много искам да разбера какво се е случило.

Лицето на полицаия се отпусна. Даде ми адреса — само на квартал от участъка. После каза:

— Вижте, господине. Няма да откриете нищо, колкото и упорито да търсите. Виждал съм една дузина случаи като вашия. Няма да стигнете доникъде, освен ако тялото на жертвата или личните вещи не бъдат открити и предадени на полицията. Вярно е, че ако личният ни състав беше по-голям, а убийствата — по-малко на брой, можеше да отделим време за този случай, но ме съмнява много дали повече ще се занимаваме с него.

Размислих върху чутото. Полицаят вероятно имаше право. Въздъгнах и му благодарих за отзивчивостта.

— О, няма защо. Беше ми приятно да ви помогна. Пийнете една английска бира и за мен, когато се върнете.

Уверих го, че няма да забравя, и си тръгнах, като си мислех какъв късмет извадих да попадна на такова услужливо нюйоркско ченге. Намръщената физиономия на ирландския му колега ме изпроводи чак до стълбите на полицейския участък.

Изминах двете пресечки до сградата, където бе живял Шофман. Намираше се в един от онези гранични райони, откъдето по-авантюристично настроените младежи правят набезите си в порутените квартали на Харлем. Изящни здания от кафяв пясъчник, построени към края на деветнадесети век и обновени през втората половина на двадесетия, триеха рамене със запуснати сгради и строителни складове. Един корейски магазин за плодове и зеленчуци бе заел ъгъла на улицата — спретнат и чист, готов да продава стоката си на прибиращите се от работа служители. В този утринен час улиците бяха почти празни. Самотен стар негър кретаеше по тротоара и си мърмореше нещо под носа.

За един англичанин е невъзможно да разбере начина, по който реално функционира такъв район. След диетата от телевизионни криминални серии и сензационни вестникарски истории за мен беше прекалено изкушаващо да погледна на Ню Йорк като на бойно поле между бели юнаци и черни дегенерати. Шофман бе живял точно на огневата линия. Действителното положение на нещата вероятно е безкрайно по-сложно от това, но на мен, костюмирания англичанин, крачещ из предградията на прочутия Харлем, не ми беше трудно да приема, че Шофман може да е станал жертва на тази война.

Фоайето на блока беше добре обзаведено и чисто, зад едно бюро седеше портиер — страж на прохода към асансьорите. Запитах го за Шофман, като си послужих с вече добре огладената версия, че съм негов приятел от Англия.

Да, спомнял си мистър Шофман. Да, той бил дежурен вечерта на двадесети април. Не, не бил виждал мистър Шофман да се прибира, колегата му, който го сменил в полунощ, също. Да, разбира се, че го помни, дори го търсил да му предаде един пакет. Не, пакетът не

представлявал нищо особено, просто няколко книги. Не, не можел да ми покаже апартамента му, там вече живеел друг наемател.

Тръгнах си обезсърчен и победен, спрях едно такси и се върнах в хотела.

Влязох в стаята си и се проснах на леглото. Втренчих се в тавана и се замислих.

По всичко изглеждаше, че трябва да се откажа от търсенето на отговора на първия въпрос. Оставаше ми още само един ден в Ню Йорк. Бях сигурен, че полицаят имаше право. Шансовете ми да открия какво се бе случило с Шофман бяха практически нулеви. Но все още бях сигурен, че толкова скорошното изчезване след телефонния му разговор с „Хоншу Банк“ не е случайност. Някой беше разбрал, че Шофман е открил измамата с „Тремънт Капитал“, и сега той беше мъртъв.

Оставаше ми обаче вторият въпрос. Как беше оформил Вайгел сделката с „Тремънт Капитал“? С кого беше имал вземане-даване? Къде бяха парите, събрани от частната сделка?

Някъде трябваше да има документация по сделката. Хамилтън скоро щеше да се зарови за някакви следи от нея в Кюрасао. Но в „Блуумфийлд Уайс“ също трябваше да има комплект документи. Библиотекарката в Лондон беше повече от категорична, че нямат такова нещо в каталога си. Разбира се, съществуваше възможността документацията да е изхвърлена. Но, от друга страна пък, шел-компанията още съществуваше и изплащаше лихвени проценти. Значи имаше голяма вероятност Вайгел да крие някои от документите за сделката в поверителните си папки. Но как можех да се добера до тях?

Обадих се на Лойд Харбин.

— Здравей, обажда се Пол Мъри. Искам да ти благодаря, загдето вчера ме разведе из фирмата.

Положих добросъвестни усилия гласът ми да звучи искрено.

— О, моля ти се, няма нищо — изрече Лойд с глас, с който се разкарват нежеланите натрапници, когато имаш страшно много неотложна работа.

— Дали би могъл да ми дадеш домашния номер на Томи Мастърсън? — помолих аз.

— Знаеш ли, Томи Мастърсън вече не работи при нас.

— Знам, но ще ти бъда много задължен, ако ми помогнеш. Разбираш ли, дадох му писалката си, а той нямаше възможност да ми я върне. Подарък ми е и ми е много скъпа.

— Съжалявам, Пол. Просто не мога да ти дам никаква информация за бивши наши служители.

Трябваше да се сетя, че при Лойд Харбин сантименталният подход не минава. Реших да му заговоря на единствения език, от който разбираше.

— Лойд, слушай ме много внимателно. „Де Джонг“ скоро възнамерява да почне работа по програма за изкупуване на макулатура. Възлиза на двеста милиона долара общо. — Това беше лъжа, но не давах пет пари. — Можем да ги закупим или от „Блумфийлд Уайс“, или от „Харисън Брадърс“. Избирай.

Номерът мина безотказно.

— Хайде, не се впрягай, не прави прибързани неща. Ей сега ще ти го намеря. — След половин минута вдигна слушалката. — 3442–6607.

— Благодаря ти. Истинско удоволствие е да се работи с теб — изкривих си душата аз.

Хванах Томи в апартамента му и го попитах дали ще има нещо напротив да обядваме заедно. Уговорихме се да се срещнем в един италиански ресторант, „Кафе Алфредо“, близо до квартирата му в Гринич Вилидж.

Между Томи с работа и Томи безработния нямаше никаква очебийна разлика. Той беше все така радушен и излъчваше същото дружелюбие.

— Съжалявам много за онова, което стана вчера — казах аз, като деликатно пропуснах грубите думи „изхвърлиха те от работа“.

— Благодаря — отвърна той. — Наистина ме изненадаха.

— Изумен съм от начина, по който постъпиха с теб. Така ли правят всеки път? Закарват те в някакъв празен офис и не ти дават възможност дори да си прибереш личните вещи от бюрото?

— Така — каза той. — Макар че обикновено ти понамекват малко по-отрано какво ти готвят.

— Защо го направиха? — попитах аз.

— Просто Лойд не ме харесва — отвърна Томи. — Подходът ми не съответствал на принципите на „Блумфийлд Уайс“. Освен това

съм бил подронвал авторитета му. Абе, не обичат независимите личности. Не харесват хората, които наричат нещата с истинските им имена, например „одиране на кожа“ вместо „уникална възможност за инвестиране“. Но без мен ще продават по-малко облигации и ще имат по-малки печалби. Това е все пак някакво удовлетворение.

— Сигурно си ядосан — казах аз.

— О, нищо подобно. Май е за добро. Ще трябва да си потърся по-добра работа някъде другаде, някъде, където се отнасят с хората човешки. Мога дори да се върна в Калифорния и да си гледам кефа.

Все пак не успяваше да скрие горчивината в гласа си. Това ми беше добре дошло.

— Мога ли да те помоля за един съвет? — запитах го аз.

— Разбира се.

— Моята фирма е собственик на една от онези „уникални възможности за инвестиране“ за които ти спомена. В действителност тя е толкова уникална, че съм почти убеден, че е незаконна. Но не мога да направя нищо, докато не събера сигурни доказателства.

— Каква е била сделката?

— Частна сделка, осъществена преди осемнадесет месеца на име „Тремънт Капитал“. Сделката е структурирана от Дик Вайгел.

— Никога не съм чувал за нея. Съжалявам, но не мога да ти дам никакъв съвет.

— Нямам нужда от съвет по самата сделка — казах аз. — Трябва ми съдействие, за да се добера до папките на Вайгел.

Вгледах се в Томи със страх, че може да съм отишъл прекалено далеч.

Той издържа погледа ми, но каза:

— Не мога да го направя. Ами ако научат, че съм ти помогнал?

— Не могат да те уволнят два пъти.

— Вярно. — Той се усмихна. — Но ако ме пипнат, адвокатите им ще ме разнищят.

— Съжалявам, Томи — казах аз. — Нямах право да те моля за помощ. Забрави, че изобщо сме разговаряли на тази тема.

Замълчахме. След малко Томи се отпусна и отново се усмихна.

— По дяволите, защо пък не? Не им дължа нищо, а пък, както изглежда, те са ми длъжници, и то доста големи. Става.

— Чудесно!

— Отделът на Вайгел е от пет-шест души. Всички работят в една стая, но той се е отделил със завеса. За по-сигурно.

Съвсем типично за Вайгел. Егото му имаше нужда от пространство за работа колкото за шестима.

— Познавам много добре секретарката му, Джийн. Чудесна жена е, но не може да понася просташките му номера. Всеки миг може да му бие шута. Мисля, че можем да разчитаме на нея, особено когато разбере какво ме е сполетяло. Ще ни каже кога онзи тъпанар го няма. Отиваме при нея и тя ще ни въведе в офиса му, сякаш имаме среща с него. Проста работа.

— Добре — казах аз. — Но как ще влезем? Не ти ли взеха пропуска?

— Е, взеха ми го, но Джийн все ще измисли нещо.

— Не е необходимо да идваш — казах аз. — Ще се оправя и сам.

— О, необходимо е. Джийн не може да те пусне в кабинета на Вайгел без мен.

— Да нямате нещо с нея? — засмях се аз.

— Нищо, уверявам те — засмя се Томи.

Приключихме с обяда, платих и тръгнахме към апартамента на Томи, за да ѝ позвъни оттам. Трябваше да се вмъкна в офиса още същия следобед.

Жилището на Томи беше на втория етаж в една стара сграда от кафяв пясъчник на Бароу стрийт. Качихме се по стълбите. Пред вратата Томи спря и каза колебливо:

— При мен е отседнал един приятел. Гари. Работи нощна смяна, така че сигурно е тук.

Отвори вратата. Влязохме в един малък коридор, после в обзаведена с вкус всекидневна. На пода имаше скъп персийски килим, на стената — още един. По другите стени висяха привлекателни произведения на абстрактната живопис. Гари се беше разположил в един удобен кожен фотьойл. Поздрави ни още като влязохме.

Беше с големи мустаци, ниско подстригана коса и тесни, плътно прилепнали светлосини джинси — униформата на нюйоркския гей. Значи затова Томи се беше изсмял, когато му подхвърлих за връзка със секретарката на Вайгел. Отново го изгледах. Нищо във външния му вид не намекваше за сексуалните му предпочитания.

Той улови погледа ми.

— Е, гей съм. Това изненадва ли те?

— Малко — отвърнах аз. — Но ще привикна. — Не можах да сдържа неволния си кикот.

— Защо се смееш? — запита ме той с внезапно подозрение.

— Мислех си каква физиономия ще направи Лойд Харбин, ако разбере.

Томи се усмихна.

— Да, разбирам какво имаш предвид. Но трябва да ти кажа, че преди няколко месеца го зърнах в един бар на Кристофър стрийт в доста странна компания. Ще пиеш ли кафе?

Свари кафето и после позвъни на секретарката на Вайгел. Докато разговаряше по телефона, аз си бърбех с Гари.

След няколко минути Томи затвори.

— Вайгел е излязъл и няма да го има близо час. Трябва да побързаме, ако искаме да открием нещо преди да се е върнал. Само ме изчакайте за минута, докато се преоблека.

След малко Томи излезе от спалнята, издокаран в костюм. Оставих чашката на масата, сбогувах се с Гари и двамата с Томи излязохме. Хванахме такси и потеглихме към Уолстрийт.

Спряхме пред огромното черно здание, надвиснало над улицата. Качихме се с асансьора до приемната на четиридесет и шестия етаж, където се намираше корпоративното финансиране.

— Томи Мастърсън и Джеймс Смит имат среща с мистър Вайгел — каза Томи на дежурната.

Тя го изгледа и запита:

— Нали работите при нас, мистър Мастърсън? Нали сте от борсовия салон?

Томи я дари с лъчезарната си усмивка и отвърна:

— Работех. Съвсем доскоро.

Момичето разлисти бележника си.

— Е, щом имате среща, всичко е наред. — Натисна няколко бутона на телефона си. — Джийн? Гостите на мистър Вайгел са в приемната. — Постави слушалката върху телефона. — Моля изчакайте, господа.

След миг в приемната цъфна Джийн. Беше висока жена с кръгли очила тип „Джон Ленън“ и дълга кестенява коса, разпусната по гърба. Носеше широка блуза и дълга пола. Изглеждаше съвсем като хипи,

доколкото човек може да изглежда хипи на Уолстрийт, а това не се среща често. С нищо не показва, че познава Томи. Преведе ни през няколко коридора, докато се доберем до офиса. На една много малка площ бяха наблъскани шест бюра. Пет бяха заети от мъже, които не вдигаха глави от работа. Шестото беше на стража пред стъклен кабинет, заемащ другата половина на стаята. Стените отвътре бяха покрити с непрозрачни завеси.

— Мистър Вайгел ще отсъства половин час — каза Джийн. — Съжалявам много, че се е получило такова разминаване. Просто не мога да си го обясня. Бихте ли изчакали, или ще дойдете по-късно?

— Бихме почакали, ако е удобно — каза Томи.

— Защо не влезете в кабинета на мистър Вайгел, докато се върне? — предложи Джийн.

Щом се озовахме вътре, Томи се ухили широко. Джийн му се усмихна в отговор, излезе и затвори вратата.

Офисът беше просторен, с голямо бюро, две кресла, диван, и масичка за кафе. Стаята гъмжеше от „надгробни камъни“ — реклами от предишни сделки, покрити с прозрачна пластмаса. Вайгел бе осъществил много сделки и държеше всички да го знаят. На стената имаше две фотографии в рамки: на едната Вайгел се ръкуваше с Лий Якока, а на другата — с кмета Ед Кох. Портретът на Кох би направил чест на всеки китайски ресторант в Ню Йорк.

Една от стените беше цялата в дървени шкафове с чекмеджета. Две от отделенията бяха с надпис „приключени сделки“. Опитах се да ги отворя. Бяха заключени.

Томи излезе до Джийн под претекст, че му се пие кафе, и се върна с връзка ключове. Отворихме чекмеджетата.

Папките вътре бяха подредени по азбучен ред. Бързо ги прехвърлих до буквата Т. Нямаше никаква „Тремънт Капитал“. Проклятие! Върнах се обратно на някои от вече прелистените папки. Забелязах, че много от заглавията очевидно бяха кодови думи.

— Какво ще правим сега? — запита Томи.

— Не ни остава нищо друго, освен да преровим всяка папка поотделно — отвърнах аз.

— Но те са поне сто. Може да ни отнеме цял час! А имаме само дваайсет минути.

— Нямаме избор. Започвам от А, а ти тръгваш отзад напред.

— Чакай малко. Искам да видя дали няма да позная някои от кодовите думи — каза Томи.

Докато прелиствах втората папка — беше поглъщането на компания за козметични продукти с кодово наименование „Адонис“ — Томи прошепна:

— Открих я!

И ми протегна една папка с името „Мюзикхол“.

— Как успя? — ахнах аз.

— „Тремънт Капитал“ ми напомни за Тремънт авеню в Бронкс. Там имаше един мюзикхол, навремето беше много популярен.

— Браво! — казах аз и сграбчих папката. Не бих свързал думата „Тремънт“ с Бронкс. Интересно.

Разположих всички документи от папката върху масата и започнах да ги преглеждам един по един. Имаше проектодоговори и накрая окончателната версия на проспекта, който бях разглеждал в Лондон. Имаше и кореспонденция с адвокатската фирма „Ван Крееф, Хеерлен“, в която се обсъждаха подробно голям брой юридически детайли. Едно писмо настояваше за запазването в пълна анонимност на действителните собственици на „Тремънт Капитал“. Разбира се, имената им ги нямаше никъде.

После открих едно писмо с фирмения знак на „Харцвайгер Банк“. Беше от Ханс Дитвайлер. То потвърждаваше номерата на сметките за изплащането на фондовете, събрани от „Тремънт Капитал“ от оферирането на облигациите им.

Проклятие. Ако парите, които „Де Джонг“ беше платила за частната сделка, бяха отишли в Швейцария, това на практика означаваше да се простим с тях.

Продължих да ровя. И след секунди го открих. Беше надраскано върху парче жълта хартия от бележник. Най-отгоре беше изписана думата „СТРУКТУРА“. Под нея имаше серия правоъгълничета. Пълната схема на това грандиозно мошеничество.

Взех лист хартия от бюрото на Вайгел и започнах да копирам диаграмата. Почукване на вратата ме прекъсна. Беше Джийн.

— Момчета, трябва да побързате. Дик може да дойде всяка минута.

Бързо довърших диаграмата, внимателно събрах папката с надпис „Мюзикхол“ и я върнах в шкафа. Двамата с Томи огледахме

кабинета, за да се уверим, че го оставяме в същия вид, в който го заварихме. Погледът ми падна върху дневника за срещи на Вайгел на бюрото му. Бързо го прелистих на страницата със седмицата, в която беше убита Деби. Беше изпълнена със срещи, но всички бяха в Ню Йорк. Не се споменаваха нищо за отложени ангажименти или полети до Лондон.

— Хайде — подкани ме Томи и аз го последвах. С видимо раздразнен вид той се спря пред бюрото на Джийн и произнесе: — Кажете на Дик, че сме го чакали. Мистър Смит има друга среща и вече закъсняваме. Предайте му да ми се обади, ако обичате.

— Не мога да си представя какво може да го е задържало — възкликна Джийн. — Съжалявам много, че ви се наложи да го чакате толкова дълго. Сигурна съм, че всяка минута ще пристигне.

— Не можем да си позволим повече да си губим времето. Довиждане.

И след тези думи двамата с Томи се изнизавме от отдела на Вайгел. Действията ни привлякоха един-два раздразнени погледа от хората, които работеха във външния офис. Достатъчно, за да изглежда правдоподобно, и недостатъчно, за да се запомни.

Стори ни се цяла вечност, докато чакахме асансьора. Накрая пристигна. Беше претъпкан с японски бизнесмени, клиенти на „Блуумфийлд Уайс“. Изпълниха някакъв много сложен ритуал под формата на танц кой пръв да излезе от кабината. Зад тях се показва ниската фигура на Дик Вайгел, който се мъчеше да ги избути навън. Зърнах го преди да ме е видял.

— Томи, бързо! Пожарният изход! — прошепнах аз.

Томи мигновено се стрелна към стълбището. Не можах да го последвам, защото мелето от японците ме сграбчи и не искаше да ме пусне. Вайгел ме видя.

— Пол, какво те води насам? — запита ме той подозрително.

— О, бях в зданието и си помислих, че няма да е зле да се отбия, за да проуча някои от коментарите, които ти направи вчера на обяд — казах аз. — Сториха ми се много интересни.

— А, добре — каза той със замислено изражение, очевидно преценявайки дали може да ми повярва.

Японците го гледаха с очакване. Аз нервно се прокашлях и казах:

— Е, като гледам, сега не е най-подходящият момент. Но ако отиваш на конференцията във Финикс, може би там ще имаме повече време да си поговорим.

Съзнавах, че не съм много убедителен. Погледът на Вайгел се втвърди. Отвърнах му със същото. Усещаше, че нещо не е наред. Не знаеше точно какво е и това го дразнеше. Поколеба се, но гостите му го чакаха.

— Довиждане — промърмори той под носа си.

Влязох в асансьора и шумно си поех дъх, докато вратите се затваряха след мен. Сърцето ми биеше лудо, кръвта шумеше в ушите ми. Горещо се молах Джийн да отбие настойчивите въпроси на Вайгел. Но поне диаграмата беше в джоба ми.

Събрах се с Томи във фоайето. Беше във възторг от извършеното.

— Уф, за малко да ни спипа — рече той с блеснали очи. — Само зърнах голия му череп и духнах. Говори ли с него? Усети ли нещо?

— Не знам — отвърнах аз и потреперих целият. — Каква дребна гадина!

Томи се изсмя.

— Как можеш да говориш така за най-финия мъж на „Блуумфийлд Уайс“!

— Надявам се Джийн да се измъкне невредима — казах аз.

— Не се безпокой. Най-лошото, което може да ѝ се случи, е Вайгел да я изгони от работа, а тя така или иначе е решила да напусне. Така че до какво се добрахме? Успешно ли завършихме мисията?

— Напълно — казах аз и се потупах по джоба. — Мисля, че тази диаграма ще ни разкаже много.

— Добре, тогава да идем някъде и да я разгледаме.

— Виж, съжалявам много, но не мисля, че мога да ти я покажа.

— Защо да не можеш, по дяволите? — разгорещи се изведнъж Томи. — Значи имам право да рискувам да бъда изгонен два пъти за една и съща седмица, а нямам правото да знам? Хайде, ще пийнем някъде кафе и ще ми разкажеш всичко, което знаеш по случая.

— Бих го направил, но...

— Какво?

— Знам, че може да ти прозвучи нелепо, но не искам да те излагам на опасност.

Томи ме хвана за лакътя и се вгледа отблизо в очите ми.

— Имаш право, това наистина звучи нелепо. Виж, ако наистина си в опасност, може би аз мога да ти помогна. Това не е хубаво. Ти ме въвляче в това мероприятие. А аз мога да живея с риска. Хайде да пийнем по едно кафе.

— Добре, предавам се.

Намерихме едно гръцко кафене, поръчахме си две чашки и аз започнах:

— Преди около година „Блуумфийлд Уайс“ продали на „Де Джонг“ двайсет милиона долара от една частна сделка за компания „Тремънт Капитал“ АД. „Тремънт“ била гарантирана от „Хоншу Банк“. Открихме обаче, че такава гаранция никога не е съществувала. Нито „Хоншу Банк“, нито самата „Блуумфийлд Уайс“ имат регистрирано някъде такова нещо. Единствената обезпеченост, която имаме за нашата инвестиция, е една шел-компания.

— Лошо — каза Томи.

— Но това, което е още по-лошо, е, че двама от тримата души, открили измамата, вече са мъртви.

— Охо! — възкликна Томи. — Случайно единият да е Грег Шофман?

— Да — отвърнах аз. — Другият е едно момиче, Деби Чейтър. Работеше при нас в Лондон.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Не. Деби падна в Темза и се удави. Мисля, че някой ѝ е помогнал. Кой, не знам, но ще го открия.

— Кой стои зад „Тремънт Капитал“? — попита Томи.

— Мога само да предполагам — казах аз.

— Кой ви продаде облигациите?

— Кеш Калахан.

— А Дик Вайгел я е структурирал?

— Съвсем точно — казах аз.

— Господи! — възкликна Томи. — Е, тая змия Вайгел не ме изненадва. Но Кеш? Мога да си го представя да лъже хората, но да престъпва закона? Какъв боклук! — Томи изгълта кафето си на един дъх. — Значи Шофман и вашата Деби са мъртви? Кой е третият? — Той се замисли и след малко подсвирна. — Това си ти! Пол, трябва много да внимаваши!

— Знам — казах аз. — Сега виждаш защо не исках ти да бъдеш четвъртият, който знае за сделката.

Той се изсмя.

— Не се тревожи за това. Те не знаят, че на мен ми е известно. Аз съм в безопасност. А какво стана с парите?

— Не знам — отвърнах аз. — Точно затова исках да хвърля едно око в папките на Вайгел. Хайде пак да разгледаме диаграмата.

Извадих листа от джоба си и го разгънах върху масата.

Съдържаха серия правоъгълници, един под друг. Съединявах ги стрелки, всички насочени надолу. Те показваха потока на паричните средства в сделката.

В първия правоъгълник пишеше „2 инвеститора“. Очевидно това бяха „Де Джонг“ и „Харцвайгер Банк“.

Една стрелка със знака \$ и числото 40 милиона сочеше надолу към следващия правоъгълник с надпис „Превозно средство със специално предназначение“, което представляваше „Тремънт Капитал“. Това бяха 40 милиона, събрани от „Тремънт“ посредством частната сделка.

Следващият правоъгълник съдържаха думите „Сметка в швейцарската банка“. Това трябваше да е сметката, спомената в писмото на Дитвайлер.

После идваше един доста озадачаващ правоъгълник „Машината за пари на Чичо Сам“. Нямах представа какво може да означава това. Под него следваше серия правоъгълници, маркирани като „капиталовложения с висока възвръщаемост“. Покрай стрелките бяха изписани числата „\$150 до 200 милиона“. Сега вече ми ставаше ясна мощността на машината за пари на Чичо Сам. Подаваш й 40 милиона и получаваш от 150 до 200 милиона. Настина машина за пари.

Под диаграмата имаше няколко забележки, които обясняваха нещата малко по-нататък.

„Инвестиции чрез продажби 8–10 годишни. Продай или разруши машината за пари. Вземай печалбите от Превозното средство със специално предназначение в дивиденди^[1]. Оценявани дивиденди 50 милиона долара. Облигациите се изплащат, ако е възможно.“

— Разбираш ли нещо? — запита ме Томи.

Размишлявах няколко минути.

— Не знам какво точно означава „Машината за пари на Чичо Сам“, но останалото горе-долу ми е ясно. Четиридесетте милиона долара, събрани от „Тремънт Капитал“ посредством частната сделка, се влагат по сметка в швейцарска банка. Оттам се използват за покупка или може би за изграждане на мистериозната машина за пари. Така парите по някакъв начин се завъртат в двеста милиона долара. После се влагат в инвестиции с висока възвръщаемост. След 8–10 години тези инвестиции се продават. Получените по този начин постъпления, които очевидно са много големи, се стичат обратно в „Тремънт Капитал“. Четиридесетте милиона долара после се изплащат. Всички печалби от инвестициите над разходите по изплащането на процентите по частната сделка се изплащат от „Тремънт Капитал“ под формата на дивиденди. Вайгел ги оценява към петдесет милиона долара. И така, той със съучастниците си взема назаем четиридесет милиона долара, използва тези пари да генерира още петдесет милиона печалба за себе си и после връща първоначалните четиридесет милиона обратно, без никой да разбере нищо.

— Защо го правят? — запита Томи. — Нали могат просто да си задържат и тези пари?

— Тук вече се проявява хитростта им. Като връщат парите на клиентите си, никой не може да ги заподозре в нищо нередно. Могат да си живеят спокойно живота и вероятно да опитат отново същия номер, след като вече имат на ръка и собствен капитал. Ако обаче се полакомят и не изплатят четиридесетте милиона на хората, които са завлекли, тогава може да има и разследване и животът им може да се стъжни.

— Двайсет милиона са измъкнали от „Де Джонг“. А другите дваайсет?

— От „Харцвайгер Банк“ в Цюрих — отвърнах аз. — Разговарях с някой си хер Дитвайлер от банката. Преструваше се, че никога не е правил такава сделка. Трябва да са му подхвърлили някое кокалче за съучастието. Това обяснява защо използват сметки в „Харцвайгер Банк“. Хер Дитвайлер може да бди над фондовете.

— Окей. Значи така успяват да изкарат пари от замъкнатите четиридесет милиона. А каква е тая „машина за пари на Чичо Сам“?

Поклатих глава.

— Не знам. Очевидно това е ключът към целия случай. Не знам какво означава, по дяволите!

— Може би е някаква правителствена агенция? — предположи Томи.

— Може би — казах аз. — Но досега не ми е известен случай някой да е забогатял като доверява пари на правителствени агенции.

— Чичо Сам може би е кодово название за армията — каза Томи. — Много хора правят пари по този начин. Контракти за отбранителната промишленост и така нататък.

— Възможно е — отвърнах аз.

Няколко минути си блъскахме главите над възможностите, без да дойдем до някакво задоволително решение.

— И така, как мога да ти помогна? — запита Томи.

— Сигурен ли си, че имаш такова желание? Вече знаеш какво се случи на Деби Чейтър и Грег Шофман.

— Слушай, аз съм без работа и трябва да правя нещо. А това е далеч по-интересно от продажбата на облигации. А и колкото по-дълбоко им го навра на онези от „Блуумфийлд Уайс“, толкова по-добре.

— Можеш да помогнеш, като се опиташ да разучиш още за Грег Шофман — казах аз и му разправих за опитите си да открия още подробности за изчезването му. — Бих искал да разбера кой може да го е убил. И нещо също така важно — много искам да разбера до какво се е бил добрал преди да загине. Може да е изровил някаква ценна информация, която да ни послужи срещу Кеш и Вайгел. Аз бих се заел с това, но не съм за дълго в Ню Йорк. Натъкнеш ли се на нещо, веднага ми се обади на конференцията във Финикс.

Томи обеща да направи каквото може, платихме си кафето и станахме.

Томи ми хареса. За миг се притесних, че съм го въвлякъл без да има нужда, в голяма беда, като му разказах за случая. Не, това беше глупаво. Аз знаех повече от него. А не ме заплашваше никаква видима опасност.

Върнах се в хотелската си стая потен и сгорещен. Червената лампичка на телефона светеше. Засилих се направо в банята под душа

и се оставих на студената вода да ме охлади. Почувствах се по-добре. Отидох до телефона и се обадох до рецепцията за съобщенията. Хамилтън пристигал утре в Ню Йорк. Искал да се срещнем на обяд в един луксозен италиански ресторант в горен Ийст Сайд. Идваше тъкмо навреме. В главата ми всичко се беше объркало. Но бях сигурен, че след разговора всичко ще си дойде на мястото.

Следващият ден ми беше последният в Ню Йорк преди отлитането за Финикс. По програма сутринта имах да се запозная с две инвестиционни банки. В едната от тях настойчив дребен човечец на име Кетеринг настояваше да ми изнесе лекция за възможностите, които предлагал южноамериканският дълг, макар че не проявявах никакъв интерес. Заля ме със смес от упреци и мъмрене. Успя да ме накара да се почувствам глупак, загдето не съм съгласен с мнението му за финансовите чудеса на този континент. Така се нервирах, че едва се съдържах да не му изтъря истината право в очите.

Съсипан от утринната програма, реших да отида от банката до ресторанта пеша. Имах нужда от въздух, дори и това да беше нюйоркската нажежена атмосфера, която съумяваше да бъде едновременно и прашна, и влажна. Шляех се бавно по улиците без да бързам, и разглеждах града.

Крачех по една пуста странична улица с високи сгради от двете страни. Приличаше на каньон. Дочух някаква ефирна, тайнствена музика. Групичка ниски квадратни мъже, облечени в нещо като шалове и до един с бомбета, се бяха скупчили около няколко черги и свиреха на акустични инструменти и комплект примитивни барабани. Лицата им бяха мургави и обветрени, с високи задебели скулите. Улицата беше съвсем пуста, с изключение на мен и тях. Спрях се да послушам. Музиката излъчваше магията на остри и стръмни планински върхове, на пикиращи лешояди, древната самота на платата на Андите. Не знам колко време стоях така, омагьосан от звуците. По едно време те спряха и едва тогава доловиха присъствието ми; заусмихваха се срамежливо. Купих си една касета с техни записи — бяха ги изложили на тротоара. Корицата представляваше снимка на групата — всички с много сериозни изражения, и надпис „Лас Инкас“. Продължих по тротоара, а в ушите ми не секваше омаята на високите Анди. Само след минута стигнах до оглушителния шум на Трето авеню.

Ресторантът беше светъл и просторен. Прозорците по покрива и металните масички създаваха непринудена италианска атмосфера. Скъпите и шикозни костюми на посетителите обаче не оставяха и място за съмнение за какво заведение става дума: за скъп ресторант в центъра на Ню Йорк, бързащ да се наслади на мимолетното си съществуване.

Зърнах Хамилтън, заровен в куп хартии. Изглеждаше съвсем не на място сред останалите тежки клиенти по масите. Погледна часовника си, докато издърпвах стол да седна, и леко се намръщи. Хвърлих поглед на моя: 12:33. Три минути закъснение. Кой друг, освен Хамилтън можеше да го направи на въпрос?

Усмихна се и ми направи жест да седна. Натъпка документите си в куфарчето и запита:

— Как намираш Ню Йорк?

— О, харесва ми — казах аз. — Толкова е... неочакван.

Разказах му за перуанската група, която бях срещнал по пътя към ресторанта.

Хамилтън ме изгледа малко озадачено и каза:

— Да, разбирам. — И после изведнъж добави с режещ глас: — Но разгледа и няколко инвестиционни банки, нали?

Почувствах се малко глупаво, както при почти всяка наша среща. Разбира се, че той не се интересуваше от впечатленията ми от града, а от това какво става на Уолстрийт.

Разказах му за най-интересните неща, които бяха чул. Той ме разпита подробно за един-два разговора, на които бях станал свидетел и на които не бях придал никакво значение. Извади ми душата с въпроси за неща, за които бях пропуснал да попитам, за да разбере кой какво купува. Самочувствието ми постепенно взе да се топи — проумях, че според стандартите на Хамилтън съм свършил една крайно недостатъчна и повърхностна работа.

През цялото време, докато траеше този разпит, изнервеният сервитьор се навърташе около масата в опит да привлече вниманието на Хамилтън. Накрая ловко използва удалата му се възможност, пхна за миг менюто под носа ни и изтръгна поръчка и от двамата ни. Хамилтън се задоволи със салата „Цезар“, която лично на мен ми се стори малко спартанска при изобилието, което предлагаше екзотичното меню. Неохотно се отказах от предястието и след бърз

оглед си избрах някакво сложно месно блюдо. Хамилтън поръча голяма бутилка минерална вода. Хвърлих завистлив поглед към съседната маса, където едно семейство с явно наслаждение поглъщаше обяда си, заливайки го с втора бутилка „Монтраше“. Какъв беше смисълът да посетим такъв изискан ресторант и да свършим надвенатри с кочан маруля и няколко чаши минерална вода? Е, добре, добре...

— Как вървят другите ти разследвания? — запита Хамилтън.

Разказах му всичко, което бях открил до този момент: как Вайгел изведнъж бе станал крайно уклончив за ролята си в първоначалната сделка, за Шофман и изчезването му и за диаграмата, която бях успял да откъсна от офиса на Вайгел.

Хамилтън слушаше напрегнато всяка моя дума. Свърших и го погледнах да видя реакцията му. Той мълча доста дълго, като бавно разтриваше брадата си. После се усмихна.

— Хубава работа си свършил, Пол. Много интересна. Много, много интересна.

След лошото ми представяне в началото на разговора ни сега изпитах удоволствие.

— Имаш ли някаква идея какво може да представлява тази „Машина за пари на Чичо Сам“? — запитах аз.

— А ти какво мислиш?

През последното денонощие си бях блъскал доста главата над тази загадка, но не бях стигнал доникъде.

— Може би е някаква правителствена оръжейна агенция? Някакъв компютър? Някаква крупна измама с държавни ценни книжа? — предположих аз съвсем напосоки, като дебнех реакцията му. Той не се впечатли много, така че си признах: — Не знам. А ти какво мислиш?

— Няма как да разберем — каза Хамилтън. — Не разполагаме с кой знае колко информация, но като начало и това е достатъчно. Добра работа си свършил. — Той заби вилицата си в салатата. — Но според мен имаш право. Ако разкрием какво се крие зад тая машина, ще можем да си върнем парите.

— Как мина на Нидерландските Антили? — попитах аз.

— Не беше много лесно, защото не исках да стряскам „Ван Крееф, Хеерлен“. Руди Гиър върши много добра работа. Легендата ми

беше, че последните реформи в данъчното облагане са ни принудили да разгледаме възможностите да поискаме промяна за мястото, където се изплащат полиците на „Тремънт Капитал“. И поради тази причина Гиър трябваше да прерови цялата документация.

— Успя ли да открие нещо?

— Получи се нещо интересно. „Ван Крееф, Хеерлен“ претендират, че са виждали гаранцията на „Хоншу Банк“. Но когато Гиър ги помоли да я представят, казаха, че не могат да я открият в папките си. Такова нещо е немислимо за която и да било адвокатска фирма и точно затова Гиър мисли, че не лъжат.

— А ти какво мислиш? — запитах аз.

— Не знам. Според мен най-вероятното обяснение е, че гаранцията е била фалшификация, която по някакъв начин е била измъкната от папките на „Крееф, Хеерлен“. Вероятно от някой от адвокатите им, които е забъркан в тази история. Ситуацията е много сложна, защото не можем да вдигнем голям шум, ако искаме да се доберем до онзи, който притежава „Тремънт Капитал“.

— Наистина интересно — отбелязах аз. — Нещо друго?

— Има шанс да измъкнем съдебен ордер, с който да принудим ревизорите на „Тремънт Капитал“ да ни покажат копие от сметките си. Надявам се това да ни помогне да разберем къде са отишли парите ни. Съдебният ордер ще го издадат не по рано от началото на идната седмица, след което другата страна ще разполага с двуседмичен срок за отговор според закона. Не мога да направя нищо, докато не ми се обади Гиър и докато не получа сметките им.

— И какво ще правим сега? — запитах аз. — Мислиш ли, че това е достатъчно, за да отидем в полицията?

Хамилтън се приведе напред, ледените му сини очи се забиха като свредели в моите.

— Трябва да си върнем парите — каза той. Гласът му беше спокоен, а тонът — равен, но от него лъхаше абсолютна решимост. — Нали си спомняш какво ти казах за онзи разговор, който проведох в Токио? Сега вече съм убеден, че наистина ще получим парите. Бяха повече от ясни — петстотин милиона долара. Това направо ще преобрази „Де Джонг“. — Той отпи от минералната си вода, без да откъсва очи от мен. — Ако само чуят, че са ни завлекли с двайсет

милиона, доверието в нас ще се изпари и никой повече няма да ни довери и грош. Дори това да е станало не по наша вина.

„Но е по наша вина — помислих си аз. — И то твоя.“ Хамилтън бе проявил непростима небрежност при проверката на документацията. Наистина много рядка грешка за него, но аз нямах намерение да му го натяквам.

— Но ако отидем при властите, те няма ли да ни помогнат да си върнем парите?

Хамилтън поклати глава.

— Първата и единствена задача на полицията е да залови престъпника, а не да върне откраднатото. Точно затова повечето случаи на измама в Сити никога не стигат до полицията и не излизат наяве. Успееш ли сам да си решиш проблема, вероятността да си върнеш загубеното е много по-голяма.

Лека усмивка изкриви устните му. Присмиваше се на наивността ми.

— Добре — казах аз, но знаех, че не е добре. — Какво ще правим от тук нататък?

— Дотук се представяш много добре. Продължавай да ровиш, задавай въпроси. На конференцията в Аризона ще има много хора от „Блуумфийлд Уайс“. Виж какво можеш да научиш там. Особено наблегни на тази „машина за пари“. Аз ще направя каквото мога в Лондон и ще чакам да ми се обадят от Кюрасао. — Хамилтън улови загриженото ми изражение. — Не се тревожи, ще си намерим парите.

Отмести настрана десерта, по който направо ми изтичаха лигите, и плати сметката. Пред ресторанта всеки си пое по пътя. Аз хванах едно такси до центъра, където се намираше седалището на „Харисън Брадърс“.

Следобедът се влачеше унило. Бях уморен и изнервен; трудно се концентрирах. Всеки път едно и също. Всеки разговор с Хамилтън ме оставяше буквално разбит. Чувствах се много напрегнат, макар че при други условия с облекчение бих оставил на Хамилтън да вземе решението. Сега обаче ме разяждаха коварни съмнения, че и той не е безпогрешен, а впечатленията ми от разговора бяха, че нещо не е във форма.

С голямо облекчение посрещнах края на работното време. В осем вечерта трябваше да се срещна за вечеря с един агент по

продажбите на държавни ценни книжа от „Харисън Брадърс“. Оставах още три часа до срещата, така че реших да се върна в хотела. Отидох на станция „Фултън“ и хванах „Лексингтън Лайн Експрес“ на север. На „Гранд Централ“ се прехвърлих на местната линия.

Часът беше пиков и влакът беше претъпкан. Първите дни на септември в Ню Йорк са все още много горещи и много влажни. За мой късмет бях случил на един от малкото влакове без климатична инсталация. Потта течеше като река по гръбнака ми; ризата ми прогизна, дори панталоните залепнаха за краката ми. Вратовръзката ми имаше вид сякаш я бях давал на къдрене.

В един момент влакът спря и цяла вечност не искаше да потегли. Пътниците се бяха наблъскали като сардели. Всички бяха на ръба на избухването. Мърмореха и псуваха шибаната система на метрото. Но дори и при тези условия всеки съблюдаваше златното правило на нюйоркското метро — никога, при никакви обстоятелства да не се вглежда в очите на съседите си. Човекът до теб може да е замаян наркоман, изнасилвач, масов убиец, свидетел на Йехова — това няма значение.

Вгледах се в рекламите. От стената се хилеше бедният Уолтър Хенсън, архитект, известен на цял Ню Йорк с оплакванията си от хемороиди. Под заглавието „Las Cucarachas entran pero no pueden salir“^[2] орди едри и тлъсти черни хлебарки пълзяха в мотел „Роуч“^[3].

Влакът рязко потегли. Взорът ми разсеяно се плъзна из вагона. И изведнъж дъхът ми секна.

В дъното на вагона стоеше Джо.

Гледаше ме с безизразния си поглед. Макар да се бях втренчил в него, не даде и най-малък признак, че ме е познал. Опитах се да прогоня тревогата от лицето си, но бях сигурен, че е видял паниката в изражението ми.

Откъснах поглед от него и се загледах на другата страна. Откакто се бяхме засекли в трапезарията на „Блуумфийлд Уайс“, не се бяхме сблъскали повече, за мое голямо облекчение. Но сега той беше тук, в един вагон с мен. Чисто съвпадение. Не можеше да бъде другояче.

Опитах се да се промъкна полека в противоположния край на вагона. Бях много невнимателен и настъпих неволно крака на един мъж с блага физиономия и елегантен костюм, който четеше „Уолстрийт Джърнъл“.

— Какво правиш бе, мръсен педал? — изрева той. — По дяволите, веднага си махай педалския крак или ще ти размажа педалската физиономия!

Изгледах разпенения мъж, без в действителност да го виждам. Промуших се покрай него.

— Педал — изръмжа той след мен.

Зарадвах се на кавгата. Джо не можеше да ми стори нищо в такъв претъпкан вагон, а когато стигнем до Шейсет и осма улица, около нас все още би трябвало да има доста хора.

Бях прав. Стотици служители се изсипаха от входа на метрото, запътени към домовете си. Залепих се за една група шумни млади банкери, които вървяха в посока към хотела ми. Хвърлих поглед през рамо. Джо не се откъсваше от нас.

На Парк авеню избързах пред групата и извървах останалото разстояние до хотела по най-бързия възможен начин. Спрях за миг пред входа, обърнах се и зърнах фигурата на Джо — стоеше на ъгъла.

Помолих дежурния на рецепцията никой да не ме безпокои. Той ме изгледа с малко странен поглед, но обеща да изпълни молбата ми. Качих се в стаята си, завъртях всички възможни ключалки и резета по вратата и се проснах върху леглото.

Фактът, че Джо ме преследва, можеше да има само едно обяснение. Искаше да си разчисти сметките с мен. Може би полицията отново го беше навестила в къщата му. Или въпреки предпазливостта си бях обезпокоил някои хора с въпросите си около Грег Шофман и „Тремънт Капитал“. Но защо пък това ще го тревожи? Или пък още го беше яд, че не ми е отрязал пръста?

Крачех в тясната спалня, а Джо не ми излизаше от ума. След десетина минути се поуспокоих. Сигурно беше чиста случайност, че се беше озовал в един вагон с мен. Вероятно ме беше проследил от любопитство; за него едва ли имаше по-голямо удоволствие от това да изплаши човек до смърт. Е, трябваше да призная, че беше успял.

Колебах се доста дали да отменя вечерята си с човека от „Харисън Брадърс“. Накрая реших, че ще е най-безопасно, ако пътувам с такси до мястото на срещата и оттам на връщане пак с такси. Джо не можеше да ми направи нищо посред бял ден извън хотела. И към седем и половина, след като се изкъпах и си смених ризата, слязох във фойето.

Около входа се бе събрала група хора, чакащи такси. Портиерът беше застанал на средата на улицата и надуваше свирката колкото му сила държи. Но никъде не се мяркаха свободни таксита. Още беше светло, макар слънцето да бе надвиснало тежко и тъмнооранжево над Сентръл Парк. Огледах улицата и в двете посоки. Нямаше и следа от Джо. Определено не беше и във фойето на хотела.

След десетина минути портиерът успя да улови такси, но преди мен чакаха още няколко души. Джо не се виждаше никъде. Реших да тръгна пеш към Пето авеню с надеждата да хвана кола там.

Почти се бях добрал до авенюто, когато дочух зад гърба си тихи стъпки. Усетих как нещо ме боцна през ризата в ребрата. Стреснах се и изпънах гръб. Бавно извих глава.

Зад мен стоеше Джо, облечен като бегач в тъмен анцуг. Държеше любимия си инструмент. Нож.

[1] Дивидент (Divident) — частта от печалбата на една компания, която се разпределя между притежателите на обикновени акции. Обикновено се изразява в процент от номиналната стойност на обикновените акции или като абсолютна сума на акция. Дивидентите се изплащат на акционерите след начисляване на данък общ доход по общата тарифа и след заплащане от компанията на данък печалба. ↑

[2] Хлебарките влизат, но не могат да излязат (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Хлебарка (англ.). — Б.пр. ↑

13.

— Отиваме на разходка в парка — каза Джо.

Трескаво се огледах. Пето авеню беше почти пусто, ако не се брояха няколко души, които лениво се мъкнеха по улицата, наслаждавайки се на спокойната вечер, но никой от тях не изглеждаше особено заинтересуван да окаже някаква помощ. Нюйоркчани знаеха добре правилото. Видиш ли някого в опасност, бягай, защото можеш да загазиш и ти. А и освен това на Джо му трябваше само секунда да забие ножа между ребрата ми. Не се и съмнявах, че знае как да го направи.

Така че го послушах. Пресякохме Пето авеню и заслизахме през изгорялата трева към едно малко езеро с лодки. Момче на десетина години управляваше по радиото модела си във водата. Майка му го подканяше да побърза, очевидно обезпокоена от падащия здрач. Имаше и други хора, но всички отиваха към изхода на парка.

Ножът не се виждаше, но аз добре знаех, че е в ръкава му, само на сантиметри от гърба ми.

— Казах ти да не ръчкаш повече полицията — изсъска той. Горещият му дъх облъхна врата ми.

— Не можех да направя нищо друго — отвърнах аз колкото се може по-спокойно.

— О, така ли? А за какво изяде всички ония лайна за мен и Сали? — попита той и опря върха на ножа в гърба ми. — Взеха ми Сали и Джери. За един мъж не е добре да бъде отделен от жена си и детето си. Как мислиш, не носиш ли някаква отговорност за това?

Не казах нищо. Зарадвах се, че поне Сали се е отървала от терора на Джо и че съм допринесъл за това. Но не изпитвах и най-малкото желание да споделя радостта си с него. Джо редеше думите си с равен и безцветен глас, но аз добре знаех какво му струва това.

Навлязохме дълбоко в парка; хората оредяха съвсем. Вървахме към статуята на някакъв стар полски крал, щурмуващ бейзболна

клетка. На север от нея се откриваше широка поляна, отвъд която стърчаха високите сгради на Сентръл Парк Уест.

Знаех какво е намислил. Щеше да ме откара до най-затънтеното място на парка и да ме убие.

Трябваше да се измъкна на всяка цена.

Хватката му се беше поразхлабила. Но ръката му с ножа беше само на няколко сантиметра от ребрата ми. Трябваше да рискувам.

Изтръгнах ръката си от неговата, хвърлих се напред и спринтирах към поляната. Удивих се, че не усещам стоманата между ребрата си. Но Джо не губеше времето си. Хвърлих поглед през рамо; беше само на три метра зад мен. И скъсяваше дистанцията. Напрегнах още повече темпото. Не успееш ли да ме стигне първите сто метра, щях да му се отскубна. Бях сигурен в това. Не бях загубил съвсем форма. Но той беше много бърз. Отново извих глава. Деляха ни само два метра. Не за пръв път в живота си се проклех, че не съм спринтьор. Опитах се да принудя краката си да бягат по-бързо. Нищо. След две секунди усетих ръцете на Джо върху раменете си — той плонжира и ме събори на земята. Опитах се да се боря, но той скоро ме прикова към тревата.

Двама влюбени на петдесетина метра от нас ни гледаха. Джо също ги видя. Свидетели.

— Ставай! — изсъска той. Издърпа ме на крака и ме заблъска към гората на юг от поляната. Този път хватката му беше желязна. Отново усетих стоманата в гърба си.

Навлязохме дълбоко сред дърветата. Беше се здрачило доста. Сентръл Парк е площадката за игра на Ню Йорк. През деня тук е пълно с джогери, велосипедисти, играчи на софтбоул, любители на слънцето, скейтбордисти, възрастни жени, деца и всякакви други нюйоркчани. Но щом падне здрач, всички се прибират у дома. А през нощта паркът става игрална площадка на съвсем други хора.

Сенки се промъкваха безшумно през дърветата. Подминахме една група младежи, които говореха шумно, други пък седяха по пейките и пушеха мълчаливо. Мъже сновяха нагоре-надолу, въртяха очи и си мърмореха под носа. Бяха или луди, или упоени от наркотика, или и двете.

Навлязохме дълбоко в гористата част на парка. Вървахме по тесни пътеки, извиващи се покрай големи черни скали, надвиснали

застрашително в здрача. Вятърът нежно раздвижваше дървета и клони, храстите се сгъстяваха все повече и повече. Нощта настъпваше. Изгубих напълно ориентация. Направо не беше за вярване, че се намираме в сърцето на огромния град.

Замислих се за смъртта. Пред погледа ми изплува майка ми. Това щеше да бъде последният удар и сърцето ѝ вече нямаше да го понесе. Смъртта на съпруга и сина ѝ щяха да я затворят напълно и завинаги в нейния свят.

Спомних си и Кати. Дали щеше да ѝ домъчнее? Беше нелепо, но страшно ми се прииска да вярвам, че ще скърби. Спомних си и Деби и попитах:

— Ти ли уби Деби?

— Не — отвърна Джо. — Но това не значи, че няма да убия теб. Навремето ми беше професия да убивам хора. Бива ме за тази работа.

Повярвах му.

— Тогава кой я уби?

— Ти и до края май ще задаваш въпроси, а?

Продължихме да вървим. Свихме по една лъкатушеща пътечка между две надвиснали скали, затулена от всички страни с дебели дървета.

— Спри тук — каза той.

В здрача между дърветата успях да различа само пустото езеро. Всичко беше замряло, само от време на време вятърът прошепваше в короните на дърветата над главите ни. Тихо и спокойно място. Място за смърт.

— Дръпни се назад — нареди Джо.

Скалите бяха зад мен. Направих както ми каза, и усетих с плешките си камъка, затоплен от слънцето през деня.

Джо се приближи, без да откъсва мъртвешкия си поглед от лицето ми. Бялото на очите му лъщеше в сумрака с жълтеникав отблясък. Бледа усмивка изкриви устните му. Тялото му беше съвършено балансирано, ръката му държеше ножа спокойно и леко напред. Този път вече нямаше спасение.

Внезапно по пътеката зад Джо дочух леки стъпки. Той ме сграбчи за ръката и опря ножа в ребрата ми. От сумрака изплуваха пет-шест чернокожи момчета. Бяха високи и атлетични, скъпите им маратонки почти не вдигаха шум.

Приблжиха ни. Едното от тях се изсмя.

— Охо, цуни-гуни! Гот ли е, а, момченца?

Друго момче, високо, със странна прическа, дойде съвсем до мен.

— Хей, авер, хвъркаш ли?

Беше опасен, но не толкова, колкото Джо зад мен. Това беше единственият ми шанс.

— Че как иначе — казах аз. — Какво имаш?

Обърнах се и погледнах Джо. Не беше пуснал ръката ми, но ножът вече не се виждаше. Предположих, че едва ли ще се осмели да ме прободне в този момент. Хлапетата изглеждаха опасни, пък и кой знаеше какво оръжие можеха да носят със себе си тийнейджърите от Манхатън нощем в Сентръл Парк!

Влязох в кръга им, като се постарях да се отдалеча от Джо.

— Имам малко сняг, само за десетаче — каза високото момче. Лицето му се изкриви в неуравновесена усмивка. Трудно му беше да повярва, че сме били толкова път из парка само за да купим малко дрога от него, но нямаше нищо против.

— Десетаче?

— Да, десет долара, авер, само десетак. — Протегна ми едно малко пакетче. Пъхнах ръка в джоба си, сякаш да измъкна пари.

Джо ме изгледа несигурно, чудейки се как да реагира.

— Бягай! — изкрещях внезапно аз и дръпнах пакета от ръцете на момчето. Разблъсках останалите и успях да съборя едно на земята, но две други успяха да ме задържат.

Внезапно някой извика:

— Хей, тоя педал има нож!

Едното от момчетата, които ме държаха, нададе рязък писък и хватката му отслабна.

Блесна стомана. Две от момчетата врхлетяха върху Джо. Последва още един писък, който обаче заглъхна още в зародиш.

Второто момче още ме държеше. Рязко се извъртях, свих юмрук и го стоварих в диафрагмата му. То рязко простена и се свлече на земята. В следващия миг нещо ме шибна по главата, не можах да разбера откъде дойде. Ударът беше силен — ушите ми писнаха, а погледът ми се размъти. Последва го камшичен удар в ребрата ми, който ме остави без въздух и ме събори на земята.

Претърколих се и видях Джо заобиколен от три момчета, всички с ножове. Две други се търкаляха на земята: едното неподвижно, другото се държеше за крака и стенеше.

Опитвах се да го промушат, но той беше много бърз и светкавично се обръщаше срещу всеки, който пристъпеше по-напред. Едното не успя да си дръпне достатъчно бързо ръката и нададе силен вой — ножът на Джо разряза предмишницата му.

Джо се запъти гърбом към мен; двете момчета бясно го атакуваха ту от едната, ту от другата страна. Моментално използвах откритата ми се възможност. Протегнах крак и го изритах в глезена. Той се олюля. Не падна, но се откри за миг към едното момче. Беше му необходима половин секунда да забие ножа между ребрата на Джо. Той се сгърчи на две и другото момче заби ножа си в гърба му.

Джо залитна и рухна на земята. Изглежда ме с изкривено от болка лице, но очите му бяха все така мъртвешки студени. После се задави, от ъгълчето на устата му се проточи алено ручейче и безизразният му поглед застина завинаги.

Скочих и затичах с всичка сила. Едно от момчетата се опита да ме догони, но на мен все едно ми бяха пораснали криле. Летях, пришпорван от конската доза адреналин.

Бягах чак до хотела. Втурнах се в стаята си и се наврях в банята. Моментално повърнах. Обадох се в ресторанта, където трябваше да се срещна с човека от „Харисън Брадърс“, и му предадох да не ме чака. Поръчах си бутилка уиски по стайното обслужване и щом резките очертания на стаята се замъглиха, си легнах.

14.

Събудих се с жестоко главоболие и силно желание да си дигам чуковете от Ню Йорк. В ничията зона между съня и пълното пробуждане още веднъж видях втренчените за последен път в лицето ми очи на Джо, проснат под скалата в парка. За щастие имах запазено място за един ранен полет, така че взех душ и се облякох по възможно най-бързия начин, след което хукнах към летището. Отпуснах се едва когато самолетът се отдели от пистата на „Ла Гуардия“ и видях остров Манхатън да се смалява в далечината.

Дори в девет сутринта жегата във Финикс беше непоносима. Изпитах истинско сътресение, когато се озовах в слънчевата фурна след прохладния тъмен терминал. Местните жители препускаха покрай мен по ризи с къси ръкави. Всички бяха със слънчеви очила и тъмен тен. След по-малко от минута, докато си занеса багажа до голямата табела „Конференция върху облигациите с висок доход, провеждана от Блуумфийлд Уайс“, вече бях изпържен в костюма си.

До табелата се бяха подредили дълги бели лимузини — ръководството на фирмата ги бе осигурило за извозването на гостите си до хотела. Само след секунди отново се наслаждавах на климатична инсталация. Пренебрегнах шотландското уиски в минибара и се облегнах удобно на седалката, решен да разгледам дървените и бетонни постройки на Финикс, покрай които минаваше маршрутът ни. Помислих си, че човек спокойно може да прекара целия си живот във Финикс при температура осемнайсет градуса и с минимални излагания на жегата, като се прехвърля от къщата с климатична инсталация в колата с климатична инсталация и после от колата с климатична инсталация в офиса с климатична инсталация.

След половин час стигнахме хотела. Захвърлих вещите си в стаята и излязох да се поразходя. Апартаментчетата бяха групирани в малки постройки, боядисани с бяла боя и с алени покриви, обградени от спретнати дворчета. Бугенвилията добавяше лилави и зелени пръски върху бялото и синьото на сградите и плувните басейни. А пък

плувните басейни бяха навсякъде, във всяко дворче, като до главната сграда се намираше и големият централен басейн. Навсякъде стърчаха пръскачки, които се грижеха зелените поляни да изглеждат като на реклама.

Влязох в централната сграда. Ярките багри отвън отстъпиха място на приглушените тъмни тонове в кремаво и кафяво. Климатичната инсталация работеше с пълна мощност. Въпреки положените усилия мястото да придобие мексиканска атмосфера, трудно можеше да се маскира впечатлението за финансов център. Гъмжеше от всевъзможни табели, които ме приканваха да правя сто неща наведнъж, и над всичко се извисяваше един гигантски лозунг, провъзгласяващ: „Добре дошли на Четвъртата конференция на «Блуумфийлд Уайс», посветена на облигациите с висок доход“. Всички маси бяха затрупани с документи за конференцията и регистрационни бланки. Зърнах вътрешността на една от залите — тъмна пещера, натъпкана с електроника.

Навсякъде се щураха хора. С ведри лица, добре изгладени панталони и ризи с къси ръкави. Ясно беше, че само преди ден са ги измъкнали от офисите на инвестиционните банки в Ню Йорк, Бостън, Минеаполис или Хартфорд. Всички носеха значки с името, ранга и организацията, която представляваха. Почувствах се като гол без такова украшение и забързах към бюрото за регистрация да си взема моето. След няколко минути, накичен като всички останали, се върнах в стаята си да навлека някакви спортни гащета и да потренирам малко.

Наближаваше обяд и температурата се покачваше неудържимо. Протегнах се и разхлабих мускули, после поех с лек тръс към един продълговат нисък хълм с две възвишения, който, както научих по-късно, бил кръстен много подходящо Камилската гърбица.

Скоро се озовах в подножието на скалист пустинен склон, обрасъл с бодливи храсти и кактуси. Гущери и насекоми се разбягаха към прикритието на сянката. Тичах бавно и методично. Горещината беше голяма и в комбинация със стръмния склон ме изцеди до капка. Един цифров термометър от онези, които красят сградите по целите Щати, показваше трийсет и пет градуса. Въздухът обаче беше много сух и донякъде по-приятен от този на Ню Йорк през лятото — там е малко по-хладно, но пък по-влажно.

По средата на склона спрях да си поема дъх. Беше безсмислено да се напъвам толкова много в тая жега. Обърнах се да погледна разклоненията, които беше пуснал градът в подножието на хълма. Европейските му събратя са се разширявали със столетия извън естествените си места в долините или в пресечната точка на две реки. Финикс изглеждаше така, сякаш нечия гигантска ръка беше наложила квадратна мрежа върху пустинята и бе нагласила по един квартал във всеки квадрат. Кое то всъщност не беше далеч от истината. Съществуването на този град сред такъв неблагоприятен и враждебен климат е истински триумф на изобретателността и просперитета на американците. Разбира се, посредством климатичните инсталации, гигантската водоразпределителна мрежа и плувните басейни тази враждебна околна среда е превърната в идеалното населено място за американската съвременна мечта. Точно това е причината Финикс да се превърне в един от най-бързо разрастващите се градове в страната.

Реших, че бягането в такива условия си е чисто самоубийство, и прекарах приятно повече от час върху една скала на хълма; слънцето напече лицето ми, отпуснах се.

Всяка уважаваща себе си инвестиционна банка с претенции за челно място в пазара на макулатура умира да организира конференции, посветени на облигациите с висок доход. Поводите са чисто шизофренични. Организаторите, следващи примера, даден от покрития с печална слава „Бал на хищниците“ на Дрексел Бърам Ламберт, изпитват нуждата да създадат нещо изключително екстравагантно на екзотични места, където могъщите владетели на милиарди долари могат да сключват сделки и да се забавляват. Всеки агент по продажбите на облигации с висок доход носи в себе си нещо от шоумена и това допринася за оформянето на представата им как именно трябва да изглежда цялото празненство.

Тяхното най-голямо нещастие е, че повечето от клиентите им са упорити млади мъже и жени, чиито най-големи грижи биват изразявани чрез въпроси като „Ще бъдат ли новите системи на Сейфуей за контрол над оборотните фондове в състояние наистина да увеличат маржа^[1] с половин процент?“. Тези хора настояват за желязно разписание на представянията, които започват в осем

сутринта и често пъти не приключват дори и след седем вечерта. Това беше първата конференция от този род, на която присъствах; надявах се да видя някои от представянията на компаниите, емитиращи облигации с висок доход, като в същото време ми се искаше да се запозная и с някои други компании инвеститори. Изпитвах и силното желание да изкопча няколко часа и за басейна. Имах нужда да се отпусна.

Изкъпах се и успях да стигна тъкмо навреме за обяда. Дъвчех екзотичната мексиканска салата и слушах с половин ухо как един икономически търтей излага теориите си за това колко важни били последните данни за работната заетост в нефермерската област, обсъждани от Федералната комисия по откритите пазари.

Първото представяне следобед беше на Ханс Дюралек от „Биърт, Дюралек и Рейнолдс“, кралете на кредитните изкупувания^[2].

Тяхната фирма току-що беше закупила най-големия производител на бисквити в света за умопомрачителната сума 27 милиарда долара, без съмнение най-голямата сделка в историята. Дюралек беше много убедителен, доказвайки, че ще бъде лесно да се направят достатъчно икономии от разходи, за да се финансира планината от дългове, които бе натрупала компанията. Това ме заинтригува, но си помислих, че е по-добре да изчакам и да видя какво ще стане с компанията през следващата година. Беше прекалено рисковано „Де Джонг“ да прави първото си капиталовложение в макулатура.

Следваща наред беше скандално известната „Маршал Милс“ със своето забележително представяне. Както заяви едноименният собственик, неговото най-голямо постижение бил бракът му с актриса три пъти по-млада от него. Беше нисък тантурест мъж, надхвърлил шейсетте, и дишаше тежко. Едната му ръка беше заета непрестанно с носната кърпичка, с която едва смогваше да обира потта от челото си. Очите му обаче бяха твърди и бдителни, изпълнени с енергия и пронизваха аудиторията. Щом той взе думата, атмосферата в залата мигновено се наелектризира. Упоритите млади хора търкаха очилата си, издали челюстите си напред, и гледаха навъсено. Аудиторията определено не го харесваше. Той обаче не даваше пет пари.

Разказа ни историята на успехите си. Преди тридесет години наследил от баща си малка нефтена компания в Тълса, Оклахома. През

следващите две десетилетия превърнал компанията от „малко стадо кимаци магарета“ в един от най-мощните частни концерни за добив и преработка на нефт и газ в щата. Използвал най-съвременни финансови техники, за да постигне този растеж. Фразата „най-съвременни финансови техники“ се срещаше много често в речта на Милс. Скоро проумях какво има предвид. Това означаваше да намериш левак, от когото да вземеш назаем възможно най-голямата сума с надеждата, че каквото и да купиш с неговите пари, то ще качи цената си. Скочи ли цената, тогава печелиш милиони, но не скочи ли, левакът да го духа. Стратегия, следвана самоотвержено от голям брой крупни американски предприемачи.

През 1982 година, след втория скок на цената на нефта, Милс направил своя най-смел ход. Взел назаем неколкостотин милиона долара, за да финансира разработката на нефтените запаси на Юта и Колорадо. Милс описа епизода като невероятен успех. Доколкото обаче можех да си спомня, сондирането беше зарязано наполовина, защото цените на нефта паднаха под 15 долара за барел, вместо да скочат над 50, както се очакваше тогава. По някакъв начин първоначалният бизнес на Милс му беше оставил почти цялата сума, докато кредиторите трябваше да плащат целия дълг, като за спомен им бяха останали няколко недопробити дупки в Скалистите планини.

Пет години по-късно повторил номера да използва „най-съвременните финансови техники“, за да построи мрежа от газови полета по целия Югозапад на Щатите. И този опит завършил плачевно за злочестите притежатели на негови облигации. Според Милс обаче излизаше, че тези хора били почетени с честта да бъдат преки свидетели на един от най-големите успехи на предприемачеството в Америка.

Публиката с мъка се сдържаше по местата си, докато траеше грандиозното му самохвалство. Когато най-накрая той приключи речта си и запита дали има въпроси, най-малко дузина души скочиха на крака. Беше повече от ясно, че почти всички от тях са били сред хората, удостоени с честта да бъдат сред преките очевидци на най-големия успех в предприемачеството на територията на Съединените щати. След петия очевидно враждебен въпрос търпението на Милс се изчерпа. Той прекъсна едно запитване за причината, поради която

неговата рафинерия бе пропуснала да изплати процентите, след като имала 50 милиона долара в брой според счетоводните си книги, и каза:

— Вижте, момчета, вие сте родени с късмет. Притежавате облигациите ми и карате Маршал Милс да си скъсва задника от работа за вас нощ и ден. Има толкова много хора, които са готови да дадат дясната си ръка, само и само Маршал Милс да работи за тях. Сега имам обаче да ви кажа нещо, което със сигурност ще ви поразтревожи малко.

Внезапно цялата зала потъна в тишина. Нещо по-лошо даже и от това?

— Има изгледи Маршал Милс да не може повече да работи за вас. — Хриптенето в гласа му забележимо се усили. — Докторите ми поставиха диагноза сърдечно заболяване. Мога да преживея и десет месеца, и десет години. Считам, че е по-благоразумно, ако се оттегля, за да имам повече време за скъпата си съпруга.

Аудиторията нададе радостен вик. Без съмнение повечето смятаха, че съпругата му ще бъде далеч по-благоразположена да изплати дълговете на съпруга си, отколкото самият Милс. Двама-трима души тихичко се измъкнаха от залата за конференции. По-късно, когато отивахме да вечеряме, изобщо не се изненадах да науча, че по-голямата част от емисиите облигации на компаниите на Милс бяха вдигнали цените си с пет пункта.

Двеста души гости на конференцията се събрахме в една голяма бална зала, подредена с маси, сервирани за вечеря. Кеш, Кати и Вайгел от „Блуумфийлд Уайс“ вече бяха заели местата си на масата ми. Освен мен имаше и още двама клиенти.

— Хей, Пол, как я караш? — изрева ми Кеш от другата страна на масата. — Радвам се, че си направи труда да дойдеш. Позволи ми да те представя. Това е Мадлен Джансен от „Амалгамейтид Ветеранс Лайф“, а това е Джак Салмън от кредитно-инвестиционната банка „Финикс Просперити“. Мадлен, Джак, запознайте се с Пол Мъри, моят най-добър клиент от Лондон.

Разменихме усмивки и кимвания. Мадлен Джансен беше дребна жена с приятен външен вид. Когато обаче се усмихна и поздрави, очите ѝ мигновено излъчиха рядка интелигентност. Джак Салмън беше висок слаб мъж няколко години по-възрастен от мен. Зъбите му леко

стърчаха напред, а лявата му ръка нервно се мятеше по масата, докато се ръкуваше с мен с дясната. Седях между него и Кати.

— Чувал съм много за институцията ви — обърнах се аз към Джак.

— О, наистина ли? — Той беше приятно изненадан. — Не съм и предполагал, че някой е чувал за нас извън Аризона, да не говорим за Лондон.

— Направихте доста силно впечатление на пазарите за еврооблигации, не е ли така? — казах аз със съзнателното намерение да му направя вятър.

— Всъщност за институция с нашия капацитет правим далеч повече на онези пазари, отколкото бихте могли да предположите — отвърна той.

— Като онази скорошна толкова охулена сделка за една страна близо до Дания? — запитах аз с лукава усмивка.

Джак ми я върна.

— Сега като ми я припомнихте, се сетих. Но как разбрахте за нея?

— Работата ми изисква да съм информиран — казах аз. — Всъщност и ние купихме голям дял от тази сделка. Мисля, че вие и ние бяхме единствените инвеститори, които изкупиха емисията при излизането ѝ на пазара. Такъв късмет не излиза често. Голям удар.

Джак се изсмя.

— Както казва Кеш, „много блага работа“. И на мен ми хареса.

Той на един дъх допи виното си.

Мъж с такова его не беше труден за гъделичкане.

— За компания със седалище толкова отдалечено от Лондон е малко странно да прави такива удари на пазарите му. Как го постигате? — продължих аз.

— Как да ви кажа, според мен ние във „Финикс Просперити“ сме твърде космополитни. Повече отколкото вашият среден инвеститор в Щатите. Следя много внимателно всички вести и събития от Европа. Прекарал съм три месеца там, когато бях студент. А и с Кеш Калахан се познаваме доста отдавна.

Аха, ето каква била истинската причина!

— Много сделки ли правите с Кеш?

— Доста — отвърна Джак. — Той пипа много здраво на пазарите и винаги анализира добре ситуациите. Двамата се разбираме много добре.

Не се и съмнявах. „Финикс Просперити“ беше идеален източник на доходи за Кеш. Представях си го как ръчка Джак Салмън да купува и продава всякакви облигации по цял ден, докато той стабилно си пълни гушката със здрави комисиони.

— Да, и ние споделяме вашето мнение за него — казах аз.

— Отдавна ли сте на пазара на макулатура? — запита Джак.

— Не, току-що започваме. А вие?

— О, ние сме вече повече от година вътре в нещата.

— И как го намирате?

— Дава изключителни възможности. Но трябва да ти стиска. Ако случите на добра сделка и тя ви дава 16-процентна възвръщаемост, и нямате проблеми с кредита, трябва да купувате колкото можете повече, нали разбирате какво имам предвид? — Джак ме дари със знаеща усмивка.

Кимнах. Този момък беше опасен.

— Но не ми позволяват да го направя — продължи Джак. — Само да купя един или два милиона, и изпадат в паника. Казвам ви, днес човек направо може да се изприщи, докато изкара някоя добра пара.

Значи някъде имаше някой разумен човек, който успяваше да го съдържа.

— Утре има ли компании, които да представляват някакъв интерес за мен?

— Да, има една, която много ми харесва. „Феърлей“. Мисля, че наистина има какво да разкажат.

— „Феърлей“ ли? — запитах аз. — С какво се занимават?

— Правят колички за голф. Нали ги знаете, онези малки бългита, с които се придвижвате по време на играта.

— Знам ги. Благодаря ви много, непременно ще ги чуя. — Минута-две всички ядохме мълчаливо. — Канторите ви наблизо ли са? — запитах аз.

— Буквално на две крачки. Десет мили до центъра на града. Но за конференцията отседнах в хотела. Не е лошо човек да се запознае с някои от хората в бизнеса.

— Голяма дейност ли развивате?

— Не, в отдела за инвестиции сме само двама-трима души. Аз вземам по-голямата част от решенията по търгуванията. Няма кой знае колко голяма нужда от хора.

— Нашата фирма също не е от големите — казах аз. И веднага хвърлих въдицата. — Сигурно ще е интересно да сравним дейностите си. Макар и да живеем на различни континенти, имам впечатлението, че имаме сходен поглед върху нещата.

Джак захапа примамката.

— Какво ще кажете да ви поразведа малко наоколо, щом приключи конференцията? Ще можете ли да отделите няколко часа?

Усмихнах се.

— Благодаря. Това действително ще е вълнуващо преживяване. Ще чакам с нетърпение.

През това време Кеш разговаряше с жената от „Амалгамейтид Ветеранс Лайф“. Отпърво тя бе доста резервирана, но полака-лека чарът на Кеш взе връх. След половин час смехът ѝ вече се сливаше с този на Кеш.

— Кеш май си е наумил нещо с тая женица. За какво я омайва толкова? — прошепнах аз в ухото на Кати.

— „Амалгамейтид Ветеранс“ е един от най-големите инвеститори в САЩ — каза Кати. — А Мадлен Джансен е главният мениджър на портфейла им. Тя решава каква стратегия да предприеме компанията. И когато промени мнението си за пазара, пазарът се раздвижва. Казват, че била изключително добра.

— Разбирам — казах аз. — Но нали „Амалгамейтид Ветеранс“ не е сред клиентите на Кеш?

— Точно така — потвърди Кати. — Но знае ли човек, един ден може и да стане. Кеш прави всичко да познава колкото може повече от главните инвеститори. Когато се върне в Щатите, ще ѝ се обади да види как е.

— И какво ще си помисли агентът по продажбите от „Блуумфийлд Уайс“, който работи с нея?

— С нея работи Лойд Харбин. Тази вечер го няма. Чудесна възможност за Кеш.

Не казах нищо. Само си помислих, че отмъкването на клиент от близък колега е нищо в сравнение с кражбата на 20 милиона долара.

Помислих си за Деби Чейтър. Но не можех да споделя подозренията си с Кати. Поклатих глава.

— Кеш ми изглежда много гаден за съвместна работа.

— Мисля, че нямаш повод да смяташ така — дипломатично каза Кати. — Вярно е, че някои хора не го обичат, но той невинаги е толкова лош, можеш да ми повярваш. Е, признавам, че понякога не бива да му се доверяваш, че всеки път гледа да бръкне по-дълбоко в джоба на клиента си и че е прочут крадец на клиенти от колегите си. Но не бих казала, че е въплъщение на злото.

Повдигнах недоверчиво рамене.

— Сериозно. Той не би убил даже и муха. Страшно деликатен е. Исква всички да го обичат. Дори и аз. Макар че понякога ръмжа против него, той винаги се застъпва за мен. Преди два месеца ми казаха, че няма да си получа повишението на заплатата за тази година. А толкова се бях блъскала и си го заслужавах. Кеш заплаши, че ще подаде оставка, ако не ми повишат заплатата. И те го направиха. Не са толкова много шефовете в „Блумфийлд Уайс“, способни на такъв жест за подчинените си.

Бях впечатлен от лоялността на Кати, но и това не беше в състояние да ме убеди, така че премълчах.

Кеш прекъсна разговора си и се обърна към нас.

— Хей, Пол, вече започвам да получавам комплекси! Първо заговорничиш с Джак. Това ме хвърля в смут. Двама от клиентите ми конспирират срещу мен. Сто на сто ме одумват. Но явно и това не ти е достатъчно, защото започваш да презавербуваш партньора ми.

— Хей, Кеш, внимавай в картинката, защото Пол ми разказа всичките ти тайни — обади се и Джак.

Последният коментар ме накара да се свия неудобно на стола. Знаех добре, че Джак се шегува, но дали и Кеш го знаеше? Изгледах го внимателно, но той само се изсмя. Нямаше и признак, че се безпокои за каквото и да било.

— Ако знаете само колко неща мога да ви разкажа за Кеш! — намеси се и Вайгел. — Помниш ли Шерил Роузън, а?

— Хей, Дик, бъди почтен — изсмя се Кеш. — Това беше много отдавна.

— Вие двамата май се познавате от доста време? — запитах аз.

— О, да — каза Кеш. — От деца. И двамата отраснахме в един квартал. Дик беше водачът на групата. Първенец на класа. Колумбийският университет, после училището по бизнес в Харвард. Мен ме биваше единствено да пия бира и да опознавам по-отблизо момичета като Шерил Роузън.

— А да бяхте видели бара му! — каза Вайгел. — Всяка нощ пращеше по шевовите. Пълно с хора, и всички се веселяха колкото им душа иска. Жив срам е, дето го затвори.

— Да не е бил някъде близо до Тремънт авеню? — запитах аз възможно най-невинно.

— Точно зад ъгъла — каза Кеш.

Вайгел ме изглежда с внезапно присвити очи. Издържах погледа му няколко секунди, полагайки най-голямо старание да изглеждам невинно. Не бях сигурен, че ми се е удало. Вайгел явно бе надушил, че знам нещо. Трябваше да внимавам изключително много, за да не му давам втори повод да усили подозрението си.

Кеш продължи да омагьосва жената от „Амалгамейтид Ветеранс“. Вайгел се обърна към Кати и попита:

— Как ти се струва конференцията?

— О, чудесна е — каза тя. — Направо е удивително колко добре се управляват повечето компании. Наличието на големи дългове действително прави чудеса с работата на ума.

— Да, днес изнасяха доклади няколко големи компании. Видяхте ли „Кем Кастингс“? Аз съм структурирал тази сделка. Имат много здраво управление. Тази компания я чака голямо бъдеще.

Бях видял представянето на „Кем Кастингс“. Управителното ѝ тяло наистина изглеждаше компетентно и основният им бизнес беше добър. Но благодарение на съвета на инвестиционните си банкери „Блумфийлд Уайс“ компанията бе взела прекалено големи заеми и щеше да се сблъска с огромни трудности при изплащането още на следващите лихвени проценти по дълга.

— Да, видях я — каза Кати.

— Направо е позор, дето не можем да направим такива сделки в Европа — изрече Вайгел. — Чудя се на какво ли се дължи.

Кати застина и няколко секунди остана безмълвна. Усетих напрежението ѝ и забих поглед в чинията си, преструвайки се на много гладен.

— Не знам — изрече тя накрая, подбирайки много внимателно думите си. — Вероятно нашите клиенти там не проявяват голям интерес.

— Разбира се, много е трудно да се разбере дали вината за липсата на интерес е на клиентите, или на някой агент по продажбите — каза Вайгел. Дъвчеше шумно пържолата си, без да отделя обвинителния си поглед от Кати. Потта бе избила под оредялата му сплъстена коса. — Осъществяването на тази сделка с „Кем Кастингс“ беше от изключителна важност за нашата фирма. На гърба ни висяха купища облигации, от които губехме страшно много пари. Ако международното ни дистрибуторство беше на мястото си, едва ли бихме се сблъскали с този проблем.

Кати запази присъствие на духа.

— Проблемът е там, че повечето от клиентите ни не обичат да рискуват с макулатура. Не можем да ги принудим да променят мнението си.

— Ти не можеш да ги принудиш, но с тяло като твоето едва ли ще е проблем да ги убедиш. — Вайгел сам се изсмя на думите си, отпи голяма глътка вино и ми намигна. И аз му намигнах в отговор.

Кати изглеждаше сконфузена, не знаеше как да реагира на думите му — като на шега или като на оскърбление. Накрая се усмихна пресилено.

— О, стига, какво толкова се нацупи? — обади се Вайгел с цинична усмивка. — Момиче с външност като твоята може да продаде практически всичко на всеки. Обзалагам се, че си имаш цуни-гуни с клиентите си. Клиентите ти дават мило и драго да се гушнат с теб. — Той се извърна към мен и ми намигна. — Нали така?

— Дик — изсъска Кати през стиснатите си зъби, — не забравяй, говориш пред клиенти.

Вайгел обаче явно бе прекалил с алкохола.

— Пол разбира от живота. Нещата са му ясни. Слушай, Кати, аз съм важен човек в „Блуумфийлд Уайс“ и ще ставам все по-важен. Трябва да се опознаем по-отблизо. Мога да ти помогна много за кариерата. Какво ще кажеш да си пийнем шампанско след вечеря, само двамата?

Вайгел седеше срещу Кати. А Кати имаше много дълги крака. Тя леко се плъзна напред в стола си. Миг по-късно Вайгел изпищя от

болка и изненада и се притисна с две ръце между краката. Кати се изправи, извини се, усмихна се за миг на всеки на масата поотделно и се отдалечи; високите ѝ токчета потропваха звънко по дървения под.

Изправих се и я последвах до бара. Очите ѝ излъчваха болка; тя хапеше нервно долната си устна, за да не се разплаче.

— Не е от най-деликатните, а? — казах аз.

— Копеле мръсно! — процеди тя през зъби.

— Ама и ти му даде добър урок.

— Да, това ми достави удоволствие. — Тя се усмихна. — Но той е прав. Няма да стигна далеч в кариерата си като ритам в ташаците висшия ръководен кадър на „Блуумфийлд Уайс“.

— Шибай го. Шибай „Блуумфийлд Уайс“. Да пийнем по нещо — предложих аз.

Взех ѝ чаша вино, а за себе си един скоч. Кати отпи от виното си.

— Знаеш ли какво се е случило с Джо Финли, един от нашите борсови посредници в продажбата на еврооблигации?

Пулсът ми в миг се ускори.

— Какво?

— Нещо ужасно. Вчера са го намерили убит в Сентръл Парк.

— Ужасно! — Опитах се да придам на гласа си необходимия нюанс от загриженост. Достатъчен да демонстрира шока ми от вестта за смъртта му и беглото ми безобидно познанство с убийтия. — Какво се е случило?

— Очевидно е излязъл да тича в парка. Било е тъмно и са го нападнали. Успял е да убие един от нападателите си. Навремето бил служил в специалните части, така казват. — Кати потръпна.

Изпитах радост от вестта за смъртта на Джо и ни най-малко угризение на съвестта, че и аз имам дял за това. Изобщо не се съмнявах, че ме беше завел в най-гъстата част на парка единствено с мисълта да ме убие. Сега вече нямаше да ми се налага да се озъртам през рамо където и да отидех. Животът ми отново влизаше в нормалното си русло. Помислих си за съпругата на Джо, Сали. И за Джери. Без съмнение да отраснеш без баща е жестоко, но в неговия случай това беше безкрайно по-добре.

— Полицията заловила ли е някого? — запитах аз.

— Засега не, но разследването е едва в началото — каза тя. Нервно отпи от чашата си. — Знам, че ще ти прозвучи ужасно, но не

ми беше много симпатичен. Навяваше ми ужас. Беше опасен.

— Не мисля, че звучи ужасно — произнесох аз с малко повече убеденост, отколкото беше необходимо.

Кати улови нотката в гласа ми и ме изгледа въпросително. После нещо привлече вниманието ѝ зад гърба ми.

— Я виж какво става!

Обърнах се и видях месестата фигура на Маршал Милс да си пробива път през тълпата към бара. Върху лакътя му беше увиснала жена с щедри форми и разрошена руса коса, големи сини очи и леко отворени пълни алени устни. Полюшваше цялото си тяло и бедрото ѝ леко се блъскаше в Милс при всяка нейна стъпка.

Точно преди двамата да стигнат до плота на бара, на пътя им се изпречи Кеш.

— Маршал! — извика той.

— Кой, по дяволите, сте вие? — излая разгневено Милс.

— Казвам се Кеш Калахан. Агент по продажбите в „Блуумфийлд Уайс“. Искам да споделя с вас колко интересни ми бяха вашите примери тази сутрин и каква храна за размисъл ми дадоха.

— Мразя агентите по продажбите! Махай се от пътя ми! — изръмжа Милс.

Кати се изкикоти и прошепна в ухото ми:

— Кеш най-после си намери майстора.

Но Кеш не беше от тия, които вдигат ръце пред първото препятствие. Той помисли за момент, опитвайки се да открие слабото място на Милс, и почна отново:

— Госпожо Милс, не мога да изразя с думи колко съм възхитен от последния ви филм. „Здрач в Танжер“, нали така се казваше? От снимките в пресата знаех, че сте прекрасна, но нямах представа каква голяма актриса сте!

Мисис Милс беше изненадана не по малко от нас с Кати, обаче бързо се съвзе, примига сладно с дългите си ресници и повлече с тексаския си изговор:

— О, благодаря ви, трогната съм.

— Няма защо, няма защо. Надявам се, че скоро ще последва и продължение на този прекрасен филм!

Тук вече се намеси Маршал. Гласът му преливаше от гордост:

— Планираме да заснемем „Под луната на Маракеш“. Снимките започват само след два месеца. Радвам се, че „Здрачът“ ви е харесал. Все пак повечето критици успяха да го отличат, за разлика от някои неграмотни нещастници, които не биха познали и Мерил Стрийп, ако се появи в някоя училищна постановка.

Милс дишаше тежко, потта струеше от веждите му.

— Хайде, миличко, трябва да внимаваш за кръвното си налягане — изрече с укор мисис Милс.

— Прощавай, съкровище — прегърна я Милс.

— Позволете ми да ви представя двама от вашите най-лоялни клиенти, собственици на облигации от Англия, Кати Лейзънби и Пол Мъри.

Долната ми челюст провисна, но Кеш намигна и на двама ни и аз внезапно усетих, че се включвам в играта му. Запознахме се. Милс беше видимо поласкан от факта, че все още има лоялни собственици на облигациите му, дори и от толкова отдалечено място като Лондон.

— Доколкото разбирам, вие търсите финансова подкрепа за вашите последни разработки — каза Кеш.

— Да, това е едно голямо недвижимо имущество в континенталния шелф на Еквадор, но ми казаха, че никой от тукашните идиоти не желае да ми дава повече пари. Аз бих могъл да им преподам няколко урока на тема инвестиране. Това, което тези идиоти не могат да проумеят с тъпите си глави, е...

— Миличко... — нежно се намеси мисис Милс.

— Прощавай, скъпа.

— Мисля, че познавам един човек, който може да ви окаже помощ — произнесе Кеш.

Бясно заклатих глава, решен в никакъв случай да не допускам въвличането на „Де Джонг“ в това безумие. Приходите от нефтения бизнес може и да изглеждаха добри, но само глупак можеше да довери средства на човек като Маршал Милс. За щастие, Кеш издърпа семейство Милс към мястото, където се намираше Мадлен Джансен.

— Той трябва да е луд, ако си мисли, че може да я убеди да разговаря с Милс, да не говорим пък за някакви пари — каза Кати. — „Амалгамейтид Ветеранс“ вече загуби един пакет от него миналата година.

Няколко минути ги гледахме как разговарят. След четвърт час групата се раздели и Кеш се върна при нас. Беше ухилен до ушите и доволно потриваше ръце.

— Барман, една бутилка „Дом Периньон“, моля — извика той. — И три чаши.

Кати го изчака да разлее шампанското и запита:

— Разбира се, не очакваш да ти повярваме, че Мадлен Джансен се е съгласила да даде дори и един цент.

— Петдесет милиона — изрече гордо Кеш.

— Но как, за бога, успя да го направиш? — възкликна тя.

— Донякъде с цената. Той ще плати 2 процента над средния за една нова емисия макулатура. Но ключът тук се казва сигурност. Ако на Милс му хрумне да прави някакви номера или пък да пресрочи падежа, „Амалгамейтид Ветеранс“ получава авторските права върху „Здрача в Танжер“ и „Под луната на Маракеш“, които ѝ позволяват да спре всякакво по-нататъшно разпространение на филма. Това вече ще го озапти здраво.

— Аха, сега разбирам. Ако пък сърцето му не издържи, вдовицата му също няма къде да мърда — казах аз.

Кеш се изсмя.

— Чудя се как сърцето му още не се е пръснало. Гледал ли си Лола Милс в „Здрач над Танжер“? Тая жена направо няма кости.

Не можах да сдържа смеха си. Как да не отдам дължимото на Кеш за изумителната му способност да сработва толкова различаващи се хора!

[1] Марж (margin) — излишък, разлика. Най-общо във финансите — разликата в цената, по която е купено нещо, и цената, за която е продадено. ↑

[2] Кредитно изкупуване (Leveraged buyouts) — поглъщане на една компания от друга, финансирано главно чрез банкови заеми и облигации. ↑

15.

На следната сутрин добросъвестно посетих закуската и представянията до обяд. Очаквах с голям интерес разговорите с „Феърпей“. Джак Салмън беше там, както ми беше обещал. Седнах до него.

От всички ентузиазирани ръководства на компании, които бях имал възможността да видя на конференцията, това на „Феърпей“ се оказа най-ентузиазираното. За тях не съществуваха тайни в играта на голф или количките за тази игра. Интересът към играта в Щатите нарастваше непрекъснато. Хората, които искали да практикуват този спорт, можели да бъдат обслужени по два начина, като и двата бяха добри за „Феърпей“. Единият подход се състоеше в изграждането на повече игрища за голф, за които щяха да трябва нови попълнения колички; другият беше да се направи използването на колички задължително за съществуващите игрища, че да могат повече хора да играят на ден.

Джери Кинг, главният мениджър на „Феърпей“, познаваше лично всеки от бизнеса. Беше абсолютно безскрупулен в начините, по които експлоатираше връзките си. Използваше най-добрите играчи за спонсориране на количките си, като предлагаше незначителни изменения и ги представяше за революционни подобрения в конструкциите. Познаваше се и с най-добрите дизайнери в страната, които можеха да препоръчват машините на „Феърпей“ за новите игрища за голф, и полагаше всички усилия да демонстрира тесните си връзки с дистрибуторите.

Компанията беше в процес на извоюване на нови пазарни ниши от конкурентите си и паричните й постъпления бяха нараснали с по 25 процента за всяка от последните две години. Тя беше взела големи заеми, за да финансира растежа си, и ми стана ясно, че се налага да направя много внимателен анализ, когато се върна в Лондон, за да се уверя, че тя ще е в състояние да издържа на това бреме. В случай че

результатите излезеха положителни, „Феърлей“ май щеше да се окаже добро капиталовложение.

След представянето Джак каза:

— Брей! Как ти се струва компанията? Направо ме сърбят ръцете да докопам тия облигации. Какво ще кажеш, Пол?

— Изглеждат доста примамливи.

Джак се изсмя.

— Доста примамливи — изрече той, имитирайки английския ми изговор. — Та това е истински динамит!

— Ще се видим утре в офиса ти — казах аз на тръгване.

Пред залата една жена правеше списък на желаещите да посетят Лас Вегас следобед. Бяха планирани посещения на три казина. Най-интересният обект беше новооткритият „Таити“. Приблжих се до масата ѝ и добавих името си в списъка. Още не знаех със сигурност защо бяха убили Деби. Можеше да изскочи някаква следа от „Тремънт Капитал“. Или пък можеше да има връзка с Пайпър. Много се надявах да се срещна с него. Имаше толкова неща, които исках да си изясня за Пайпър.

По обяд представянето беше на една знаменита американска компания, за която не бях чувал никога. Реших да прескоча обяда, да си намеря някое хубаво местенце край някой басейн и да дремна.

Освен големия централен басейн около хотела имаше пръснати множество по-малки. Вече бях хвърлил око на един — намираше се малко по-настрани от хотела, почти на границата на територията му, в един двор в испански стил, и ми изглеждаше тъкмо като местенце, където мога да си отдъхна няколко часа.

Нямаше никакви хора. Избрах си място на слънце, легнах и притворих очи.

Сигурно съм задрямал, защото изведнъж се сепнах от лекия плясък на тяло, гмурнало се в басейна. Отворих очи и зърнах дългата, сякаш излята фигура на Кати грациозно да пори водата. Беше превъзходен плувец, почти не вдигаше вълни.

След няколко минути тя излезе от другата страна на басейна и се подсуши. Беше точно срещу мен. Не бях сигурен дали ме е познала, защото лежах по корем. Гледах я с полуотворено око как бавно търка с хавлията първо единия си превъзходен и дълъг, добил шоколадов тен

крак, после другия. Възхитих се на чудесната линия на гърба ѝ, съблазнително очертан от банския костюм.

Кати се отпусна върху плочките и притвори очи. След четири-пет минути в малкия двор влезе някой. Познах оплешивяващата глава на Дик Вайгел. Дебелото му шкембе висеше над бермудите му. Едва ли ме видя, тъй като вниманието му мигновено беше глътнато от вълшебното тяло на Кати. Той заситни, просна се до нея и я заговори. Не можах да чуя ясно думите му, но видях Кати да се надига и да му отвърща учтиво.

После станах свидетел как Вайгел съвсем небрежно пусна ръка върху бедрото ѝ. Тя мигновено отблъсна ръката му, но той отново я пусна, този път още по-настойчиво, а с другата се опита да я прегърне.

Мигновено скочих и без да чакам реакцията на Кати, тичешком заобиколих басейна. Сграбчих го за едната ръка и го дръпнах да стане. Изненаданият Вайгел се опита да се отскубне. Без никакво колебание му стоварих един юмрук в брадичката и той политна във водата.

За миг май загуби съзнание, но щом главата му се озова под водата, веднага се съвзе и изплува, кашляйки и плюейки вода. Жадно загълта въздух и заблъска хаотично водата към другия бряг на басейна. Измъкна се на ръба и закрещя:

— Защо бе, педал смотан? — пищеше той с почервено лице. — Само говорех с тая кучка. Не можеш да ме удряш така и да си идеш, без да си платиш. Внимавай, пази се! Ще те смачкам, Мъри!

Вдигна хавлията си и се отдалечи, мърморейки под носа си оскърбления и мръсни думи.

Кати седеше на плочките, заровила лице в коленете си.

— Мислиш ли, че тоя мръсник най-накрая разбра какво се опитваш да му обясниш от толкова време? — запитах аз.

— Надявам се — каза тя и се загледа в някаква точка точно пред себе си.

Седнах до нея на ръба на басейна. Никой от двамата ни не каза нищо. Усещах как гневът ѝ бавно отшумява.

— Ненавиждам тази компания, както и всички, които работят в нея — изрече тя през стиснати зъби.

Премълчах. Беше ми жал за нея. Какъв късмет — да работиш за животното като Вайгел, да бъдеш на негово разположение, да стискаш зъби и да понасяш мръсните му закачки и подмятания. Но защо беше

търпяла толкова дълго? Изглеждаше ми силна личност. Защо просто не им кажеше да си го начукат и не им затръшнеше вратата? Може би защото не обичаше да губи.

Седяхме така един до друг няколко минути, и двамата погълнати от мислите си. Накрая тя се изправи. Дари ме с бърза нервна усмивка.

— Благодаря ти — каза тя отпаднало, прехапа устната си, сграбчи дрехите си и избяга от двора.

Представянията продължиха в два часа. Наблюдавах как главният мениджър на една компания за кабелна телевизия обяснява плана си за управление на най-голямата и най-добрата мрежа в страната, но нищо не попи в съзнанието ми. Нито пък представянията на другите две компании, които последваха. Съзнанието ми беше заето изцяло от Кати. През онези пет минути до басейна се бях почувствал особено привързан към нея. Крехката й уязвимост предизвикваше у мен някаква особена нежност. Агресивната жена от корпорацията, която бях видял за пръв път в офисите на „Де Джонг“ в Лондон, бе отстъпила място на едно храбро, но преследвано момиче, което имаше нужда от защитник.

Програмата за тази вечер включваше спиртни напитки и печено край централния плувен басейн. Лек бриз долиташе откъм Камилската гърбица, охлаждаше въздуха и накъдряше повърхността на басейна. Отраженията на блестящите въглени, белите покривки на масите и гъмжащата тълпа в блейзъри и летни рокли подскачаха и танцуваха по водата. Над басейна се носеше весел и отпуснат смях, примесен с песента на щурците. И всичко това под обсипаното със звезди небе, което изглеждаше като декор към холивудски мюзикъл.

Вечерта беше прекрасна. Обикалях сред напористите млади мъже и жени, които разпускаха след двата напрегнати дни. Побъбрих си с няколко от гостите и през цялото време се озъртах да мярна нейде Кати.

По едно време улових погледа на Вайгел и си помислих, че този човек не забравя и не прощава.

— Пол? — обади се нечий женски глас зад мен.

Обърнах се. Беше Мадлен Джансен.

— О, здравей.

— Как ти се струва конференцията?

— Ами, много интересна и съдържателна — казах аз, като се озъртах през рамо.

Мадлен добави още нещо и ме изгледа изпитателно.

Не разбрах нищо от думите ѝ.

— Извинявай, не те чух. Днес съм малко напрегнат — смотолевих аз.

— Успя ли да откриеш някои интересни компании?

— Да, имаше една. „Феърлей“. Сториха ми се добри. — Къде ли се беше дянала? Все трябваше да е някъде наоколо.

— О, така ли?

Накрая я видях.

— Извини ме — казах на Мадлен и се запромъквах през тълпата към Кати.

Тя говореше с Кеш и още двама-трима души. Спрях за малко и я загледах. Изпитвах възхищение. Пламъкът на жаравата играеше по лицето ѝ, осветяваше усмивката ѝ. Сенките правеха тъмните ѝ очи да изглеждат още по-големи от обикновено. Пробих си път до нея и казах:

— Здравей.

Тя се извърна и ме погледна. За миг усмивката ѝ стана лъчезарна. После страните ѝ поруменияха и тя промълви:

— Здравей.

Последва пауза. Не непременно неловка, просто пауза.

— Сега по-добре ли си? — попитах аз.

— О, имаш предвид след днешния следобед ли? Да, добре съм. Благодаря ти за всичко. — Гласът ѝ ми подсказа, че тя действително го мисли, а не просто проявя на учтивост. Усмихна се.

Огледах гъмжилото от хора под балдахина на нощта.

— Присъствала ли си на нещо подобно преди? — запитах аз.

— Не съм, но навремето посетих Финикс — каза тя. — С автобус. Преди пет години. Бях още студентка, така че не можех да си позволя целия този лукс. Обиколих цяла Америка.

— Сама ли беше?

— Не. С приятел.

Представих си я като студентка да скита в жегите на Аризона. Дънки, фланелка с къси ръкави, дълга коса, завързана на опашка,

безгрижна. „Късметлия момче“ — помислих си за приятеля ѝ и изведнъж почервениях. Бях изговорил думите на глас.

Кати се изсмя.

— Не съм го виждала от години.

— Нямаш ли си приятел? Имам предвид сега? — изтърсих аз. Едва след като думите прозвучаха в ушите ми, проумях колко важен е отговорът ѝ за мен. Изпаднах в някакво трескаво състояние, докато чаках да ми отговори.

— Нямам — отвърна тя. — Нямам си никого. — Направи пауза и ме изгледа. — А ти?

Пред погледа ми изникна Деби. Облото ѝ лице, усмихнатите ѝ очи и разговора, който бяхме водили в нощта преди да загине. Този разговор бе отключил нещо в мен. Като мълния бе проблеснало в душата ми, че животът е да го живееш с други хора. А един от тези други можеше да бъде Деби. Макар вече да я нямаше, духът ѝ продължаваше да живее в мен; гласът ѝ сякаш ми нашепваше в ухото да не изтървавам Кати и ме дразнеше за сваяна, който изпитвах. Но как можех да обясня всичко това на Кати?

— И аз си нямам никого. — Кати видимо се отпусна при думите ми. Това ми вдъхна смелост и продължих: — И къде още сте обикаляли с автобуса?

Тя ми разказа цялото си пътешествие по Америка и още много други неща. За приятелите си, семейството, университета, любимите книги, мъжете в живота ѝ. Аз също имах какво да ѝ разкажа и продължихме до късно след полунощ. Седяхме на тревата край басейна и гледахме как народът бавно се разотива да спи. Накрая, към два и половина след полунощ, дълго след като вече никой не бе останал край басейна, се надигнахме да се прибираме и ние. Изпитах страх да не разваля всичко, до което бяхме стигнали тази вечер, и само я целунах по бузата, след което се запътих към стаята си, като си тананиках тихичко.

На другата сутрин взех такси до центъра на града, за да не закъснея за срещата с Джек Салмън. Следях от прозореца на колата гората от табели и реклами и окъпаните от слънцето дървени магазини от двете страни на шосето до Финикс и си мислех за Кати, за тъмните

й очи и интелигентното лице, излъчващо меко сияние в светлината на звездите, за уязвимостта, която бях усетил в нея, докато седяхме край басейна предната нощ.

Но тя не беше единствената уязвима личност. Аз си бях разкрил душата пред нея и тя можеше да прави каквото си иска с мен. От деня, в който бе загинал баща ми, бях почнал да прикривам чувствата си, да ги бронирам срещу всички външни въздействия, дори срещу душевното заболяване на майка ми. Първоначално се бях научил да канализирам емоционалната си енергия в бягането, а после в търговията с ценни книжа. Сила на волята, желязна решимост и самодисциплина. Това ми беше донесло олимпийския медал. И пак то щеше да ме направи голям борсов посредник.

А сега внезапно осъзнавах, че страшно ми се иска да разхлабя малко тази стоманена хватка, която си бях наложил сам през годините. Това донякъде ме плашеше, но и ме караше да изпитвам приятна възбуда. В края на краищата, защо не? Рискът си струваше. И много исках да разбера докъде мога да стигна.

Но дали тя беше склонна да ме приеме? Залагах много, и ако ме отхвърлеше... Не исках дори и да мисля за това.

Канторите на „Финикс Просперити“ буквално сияеха на слънцето. Изглеждаха построени от същия тип стъкло като онзи, използван в огледалните очила. Гигантският бляскав куб се извисяваше над бъркотията от бетон, чакъл, дърво и прах — основата на съвременния американски град.

Таксито спря пред един обширен, почти празен паркинг. Слязох и се запътих към сградата. Въпреки оживеното движение по близкото шосе тя сякаш излъчваше някаква спотаена заплаха. Не се виждаха никакви хора — нито да влизат, нито да излизат. Това ми напомни за онези зловещи секретни организации, които обикновено се разнищват към края на всеки филм за Джеймс Бонд. Вече очаквах да ме посрещнат бездушни човекоподобни автомати в екзотични униформи. Всъщност един доста пълен пазач ми хвърли око над вестника си и ми посочи асансьора.

Отделът по инвестициите беше на втория етаж. Посрещна ме секретарка, която ме помоли да изчакам в един от четирите кожени фотьойла в средата на просторната приемна.

Седнах и зачаках. Годишният доклад на „Финикс Просперити“ лежеше върху малката масичка пред мен. Под заглавието „Да възродим живота от пепелта“ се кипреше снимка на сградата на фирмата на фона на неестествено лазурно небе. Прелистих документа. Съдържаше доста полезна информация за постигнатото от „Финикс Просперити“. Кредитно-спестовната дейност имаше над двацет филиала в околностите на Финикс.

Автор на документа беше главният ръководител, някой си Хауърд Фейбър. Изтъкваха се финансовите трудности, с които се била сблъскала институцията преди две години, но после пък се споменаваха една значителна инжекция от капитали, която подсилила баланса. Не се споменаваха обаче откъде са дошли капиталите.

Хвърлих поглед на баланса. Капиталът от 10 милиона долара отпреди две години бе нараснал до днешните 50 милиона. Това очевидно представляваха новите средства, с които разполагаха. Активите^[1] също бяха нараснали значително — от 100 милиона преди две години сега наброяваха 500. Докладът обаче по един много странен начин премълчаваше какво представляват всички тези активи. Но може би Джек щеше да ме осветли по въпроса.

Тъкмо в този момент и той цъфна в приемната.

— Здравей, Пол, радвам се да те видя!

Разтърсих ръката му.

— Аз също.

— Ела. — Той ме поведе по един тесен коридор. Влязохме в просторен офис, обзаведен с четири абсолютно еднакви борсови бюра, поместени в средата. — Тук съм. Сядай.

— И така, разкажи ми с какво се занимаваш по цял ден — помолих го аз.

— Имаш ли представа как работи една кредитно-спестовна институция?

— Не е ли нещо от рода на нашите строителни дружества?

— Е, така почват повечето — каза той. — Дребни обществени спестовни институции, които събират пари от местните хора, за да ги дават като заеми срещу местни полици. Всичко е много консервативно и ужасно скучно.

— Не ми изглеждаш на човек, дето по цял ден пише само скучни полици — казах аз.

Джак се ухили.

— Не съм от тях. Преди няколко години кредитно-спестовните институции бяха дерегулирани. Сега те могат да инвестират във всичко: спекулации с недвижимо имущество, еврооблигации, дори и в макулатура. В състояние сме да правим инвестиции във всичко, от което имаме интерес.

— Но защо вложителите ще си влагат парите при вас, щом всичко, което правите, се свежда до залагането на парите им? Какво ще стане, ако инвестициите ви не се оправдаят? Нали тогава местните хора ще загубят всичко.

— Там е цялата работа — изрече Джак с широка усмивка. — Всички депозити се гарантират от правителството на САЩ чрез Федералната корпорация по застраховките на кредитите и спестяванията. Можем да вземаме колкото си искаме пари назаем и да разиграваме колкото си искаме. На вложителите не им пука, защото Чичо Сам е винаги зад гърба им. Няма никакви проблеми.

— Добре, но тогава какво ще стане с акционерите? Те могат да изгубят всичко, не е ли така?

— Да, така е. Но потенциалните постъпления са огромни. За всеки 10 милиона долара, които те инвестират, могат да вземат заеми на стойност 90 милиона, гарантирани от правителството. Това означава, че ако те инвестират добре, могат да имат печалби, надхвърлящи неколкостотинкратно първоначалните им инвестиции. Това са огромни възможности за тях, докато са в състояние да рискуват първоначалния си залог.

Ето значи каква била работата! „Машината за пари на Чичо Сам“ се оказа банкова дейност с кредити и спестявания! Инвестицията от 40 милиона долара, обозначена на диаграмата на Вайгел, се отнасяше за „Тремънт Капитал“, закупила кредитно-спестовна банка. Като вземаха пари назаем с правителствена гаранция, те бяха в състояние да превърнат първоначалните си 40 милиона в неколкостотин милиона долара. А ако кредитно-спестовната банка нещо оплескаше работата, „Тремънт Капитал“ спокойно щяха да откажат изплащането на проценти върху облигациите си. Авангардна финансова техника, с която би могъл да се гордее Маршал Милс. Бях съвсем наясно чия машина за пари беше закупила „Тремънт Капитал“. Надявах се Джак да потвърди подозренията ми.

— Прехвърлих доклада за годишната ви дейност — казах аз. — Там се споменаваха за някаква значителна инжекция капитали, направена преди година-две. Откъде са дошли тези пари?

— Съжалявам, но не мога да ти го кажа.

Е, добре. Това можеше да поизчака малко.

— Какви са тия по-интересни неща, в които сте инвестирали? — запитах аз.

— О, недвижимо имущество, макулатура, увеселителен парк, дори има и едно казино.

— Казино? Това наистина звучи добре. Да не е онова, за което чух?

— Точно за онази хубава сграда в Лас Вегас става дума започна Джак. И изведнъж млъкна. — Съжалявам, някои хора ще се разсърдят много, ако разберат, че съм се разприказвал на тая тема. Мога само да ти кажа, че е нещо крупно. Наистина крупно.

Джак наистина съжаляваше, че не може да се разпростре върху темата. Умираще да се похвали с капиталовложението.

— Звучи интересно. Сигурен съм, че можеш да ми разкажеш нещичко. Не е необходимо да споменаващ имена. — „Защото вече ги знам“ — казах си аз.

— Това е една много голяма сделка — каза той. — Събрахме се екип с един първокласен оператор, за да построим едно от най-добрите, ако не и най-доброто казино в страната. Проектът е пред завършване. Остава ни само да изчакаме приключването на финансирането с макулатура и всичко е изплатено.

— Какъв вид постъпления очаквате?

— Ами, да удвоим парите си — ухили се Джак.

— Уха! Не е лошо, никак не е лошо — казах аз. Значи „Машината за пари на Чичо Сам“ вземаше гарантирани от правителството пари от местните вложители и ги използваше за покупката на част от комплекса „Таити“ на Ъруин Пайпър. Въпросът беше кой стои зад инвестициите на „Финикс Просперити“? Повече от явно беше, че Джак Салмън не е мозъкът на операцията. — Имаш ли някакви директиви в какво да инвестираш, или можеш да правиш каквото си искаш?

— Различно — каза Джак. — Понякога ми казват какво да купя. Понякога са съгласни с предложенията ми. Мисля, че ценят преценката

ми. Хей, знаеш ли какво ще ти кажа? Мисля си за тази сделка с „Феърпей“. Можеш ли да ми помогнеш да купя малко облигации? Искам да направя пет милиона.

— С удоволствие бих го направил — казах аз. — Но мисля, че засега само ще гледам как се развиват нещата. Е, ти можеш да действаш.

— Окей. Изчакай ме само малко да се обадя на шефа.

Джак избра един номер и се отдръпна настрана, за да не го чувам. Мъжаката, който до този момент бе изглеждал Джак, отстъпи място на един свит човечец, сгъшен покорно в очакване шефът му да го изравни със земята. След няколко минути разговор, в който всъщност Джак почти не вземаше участие, той затвори телефона със сияещи очи.

— Брей, направо беше в луд възторг — каза той. — Искан да купя не пет, а двайсет милиона. Тия момчета най-после започват да ме оценяват. Хайде на работа.

Марионетката радостно въртеше опашка. Стопанинът му беше подхвърлил неочакван кокал.

Гледах как Джак урежда покупката на облигации от „Феърпей“ на стойност двайсет милиона долара. Въпреки шумното си самохвалство свърши доста калпава работа. Покупката на облигации за 20 милиона долара от пазара на макулатура е много деликатно нещо. Имах добра представа как щеше да я свърши Хамилтън. Щеше да проучи изключително скрупулъзно пазара, опипвайки кои дилъри притежават нужната му емисия. Щеше да замаскира интереса си като ги прати по няколко пъти за зелен хайвер, така че накрая да няма човек, който да е сигурен какво иска да купи Хамилтън. И после, когато откриеше дилъра, способен да го снабди с най-много облигации на най-ниска цена, щеше да му каже направо какво иска. Дилърът щеше да си скъса задника, за да изкупи облигациите от клиентите си, без да вдига никакъв шум на пазара.

Но Джак, разбира се, не беше Хамилтън. Той се юрна право с рогата напред като позвъни на десет брокера и ги запита за цената. Купи по два милиона от тримата, които предлагаха най-ниските цени. Дотук добре. Проблемът възникна когато се опита да купи и останалата част, и ето, цената бе скочила с три-четири пункта. Всички дилъри бяха разгадали намеренията му и което беше още по-лошо,

всеки дилър знаеше, че всичките му колеги също знаят. През останалото време Джак бесня по телефона срещу дилърите, загдето са му качили толкова цените. Когато си тръгвах, имаше да купува още осем милиона и беше в изключително мрачно настроение.

Хванах такси до хотела. Преди да изляза, позвъних на Томи в Ню Йорк.

— Радвам се да те чуя — прозвуча гласът му, спокоен както винаги. — Вярвам, че хващаш хубав тен там.

— Ако чуя още само един умник мениджър да ми дрънка за синергично управление и повишаване стойността на акцията, сигурно ще експлодирам — казах аз. — А ти как я караш?

— Засега бездействам. Полицията нещо я мързи да съдейства. А и освен това не е лесно да се добера до папките на Шофман. Но не се тревожи, още не съм се предал. А ти нещо откри ли?

— Да, доста неща. — Разказах му за бъбренето ми с Джак Салмън и откритието ми за същността на „Машината за пари на Чичо Сам“ и попитах: — Дали можеш да ми свършиш една услуга?

— Давай.

— Виж дали можеш да разбереш кой е погълнал „Финикс Просперити“ преди около две години. Платили са четиридесет милиона долара. Някъде в сводките от пресата може да се е промъкнало нещо, въпреки че подозирам, че сделката е сключена тайно. Обзалагам се, че „Блуумфийлд Уайс“ имат пръст в цялата работа. Възможно е да се окаже, че са били съветници или на „Финикс Просперити“, или на купувача. Виж дали не можеш да откриеш нещо за това.

— Малко е рисковано да се ровиш из документацията на корпоративното финансиране. Ако те пипнат, като нищо можеш да отнесеш някоя присъда.

— Знам. Почти съм сигурен кой е купувачът, но ми трябват доказателства. Съжалявам, Томи. Разбирам те добре.

— О, не. Не можеш така лесно да се отървеш от мен. Много си падам по такива разследвания. Ще ти намеря информацията. Къде мога да те открия?

— Ще прекарам два дни в „Таити“ — казах аз. — Там ме търси, желая ти късмет.

Радвах се, че Томи приема всичко като увеселителна разходка. Страхувах се да го товаря с неща, които можеха да се окажат прекалено рисковани, но той имаше искрено желание да помогне. Дадох му възможност да си го върне тъпкано на „Блуумфийлд Уайс“. Те го бяха изритали като мръсно куче. Какво имаше да губи?

Като цяло обаче ситуацията ме тревожеше доста. Който и да стоеше зад всичко това, беше много опасен. Деби и Грег Шофман бяха загинали заради „Тремънт Капитал“. И аз изобщо не се чувствах в безопасност, вървейки по стъпките им. Но въпреки всичко бях научил доста неща. Особено важно бе откритието ми за „Машината за пари на Чичо Сам“. Ако Томи успееше да се добере до нужните ми неща, картината щеше да се оформи цялостно пред очите ми. Засега се справях добре; дори и Хамилтън не би могъл да го отрече. Щях да му покажа, че ненапразно е заложил на мен.

[1] Имущество, актив (Asset) — нещо със стойност или потенциал за възвръщаемост. В балансовите отчети на компаниите се разграничават следните видове активи: оборотни средства; пари в брой, банкови депозити и менителници с настъпил падеж; акции; основни фондове: земя, постройки, фабрично оборудване, превозни средства и обзавеждане; нематериални активи: престиж на фирмата, патенти и т.н. Финансовите активи са права върху парични суми, като например банкови влогове, или върху доходи и/или печалби от повишаване цената на акции. ↑

16.

Пътуването ни до Лас Вегас премина повече от луксозно. Ъруин Пайпър бе предоставил частния си самолет за най-важните инвеститори. За моя изненада и аз се оказах сред тях. Джак Салмън и Мадлен Джансен също бяха на борда. Имаше още трима-четирима други инвеститори, представляващи някои от най-големите компании за управление на финансови средства. Кеш и Вайгел също бяха при нас. И Кати.

Кеш беше в стихията си. Самолетът беше оборудван според изискванията на „големите играчи“, които Ъруин искаше да откара до казиното си. Имаше бар с няколко бутилки добре изстудено шампанско. Кеш не губи никакво време и ги грабна, като накара всички ни да си вземем чаши. Само след минути целият самолет жужеше от весели приказки и смях; партито на Кеш беше започнало.

Вайгел с голямо въодушевление се наслаждаваше на колекция порнографски филми, които бе открил на видеокасети, и сега възторжено ги въртеше по портативния телевизор. Кати, която беше настанил плътно до себе си, извърна в отвращение глава към илюминатора.

Аз седях до Мадлен Джансен. Шампанското бързо ни развърза езиците. Мадлен вдигна чашата си.

— Наздраве.

— Наздраве.

Отпихме. Мехурчетата танцуваха покрай устните ми и гъделичкаха носа ми. Пониженото налягане вследствие на височината пенеше шампанското допълнително.

Погледнах през илюминатора безводната аризонска пустиня под нас. В момента прелитахме над верига ниски планини. Пустинята преминаваше в нагънати възвишения, обагрени в кафяво, оранжево, жълто и черно. Скала, камък и сенки, защитаващи от безмилостното слънце. Никъде не се виждаше дори петънце зеленинка. Само една права линия, дело на човешка ръка, разсичаше ландшафта от край до

край. Гледана от десет километра височина и от самолет с климатична инсталация на борда, земята под нас изглеждаше студена и пуста. Трудно беше да си представим температурите, които властваха долу.

Мадлен хвърли поглед през рамо към мястото, където седеше Кати, и каза:

— Изглеждахте малко притеснен във Финикс.

Бузите ми пламнаха.

— Да, съжалявам много. Бях малко груб, нали? Надявам се да ми простите.

— О, разбира се — засмя се тя.

Бях доста смутен. Очевидно сближаването ми с Кати бе станало достояние на много хора. Но в смеха на Мадлен нямаше никаква злоба или завист.

— Били ли сте преди в Лас Вегас? — запита тя.

— Не, това ще ми е за пръв път. Много съм любопитен да видя как изглежда. А вие?

— Един-два пъти.

— На почивка или като инвеститор?

— Не съм имала случай да ходя там на почивка — отвърна тя. — Но два пъти ми се случи да взема участие при сделки.

— Макулатура?

— Най-вече — каза тя. — Макар че имаме и две дялови инвестиции в казина.

— Наистина ли?

— Да. Всъщност ние притежаваме част от „Таити“.

Най-после! Един човек, който да не прави тайна от това, което притежава компанията му.

— Интересно. Какво мислите за сделката?

Тя ме изгледа развеселена.

— А вие какво мислите?

Размърдах се неловко в креслото си. Тази жена очевидно знаеше много добре какво говори и не исках да се правя на глупак. От друга страна обаче, сделката никога не ми беше харесвала, дори още преди да разбера за съмнителното минало на Пайпър.

— Не познавам много бизнеса с казината, така че може и да сгреша, но се страхувам, че сделката изобщо не ми харесва.

— И защo така? — запита Мадлен. По устните ѝ играеше лека усмивка.

— Не съм убеден, че казината са имунизирани срещу рецесията, особено тези, които са предназначени за семейни празници. При една рецесия малко хора могат да си позволят почивки по такива места, близо е до ума. А във финансовите проекти няма място за свободни маси и стаи.

Тя ме изглежда с явен интерес.

— Продължавайте.

— Е, другото нещо се казва Ъруин Пайпър. Разбира се, той е крупен инвеститор. Но аз придобих впечатлението, че този проект е негов гигантски каприз. Исква да построи най-впечатляващия хотел в света и е готов на всякакви финансови операции, само и само да го пусне в действие. — Въздъхнах. — Работата всъщност е там, че не му вярвам.

Тя ме изглежда твърдо.

— Мисля, че имате право.

— Добре, но тогава защo инвестирате, щом сте съгласна с мен?

— „Амалгамейтид Ветеранс“ инвестира, не аз — изрече тя. — Един от сътрудниците ми предложи тази идея и беше особено настойчив. Много хора напъват здраво за проекта. Това ще бъде едно от най-знаменитите казина в света, а Арт Бъкси е прославен с уменията си да пълни залите. Но на мен цялата работа ми мирише. Не мога да посоча нищо конкретно. Просто колегата ми беше много убедителен и накрая склонихме. Пък и сумата не е кой знае каква, само тридесет и пет милиона долара.

— Какво искате да кажете, само тридесет и пет милиона? — удивих се аз. — Та това са страшно много пари за губене.

Мадлен се усмихна.

— Аз управлявам над петдесет милиарда долара. Много е трудно човек да се добере до достатъчно възможности за инвестиране на суми от такъв калибър. Имаме много капиталовложения от порядъка на петдесет милиона всяко или по-дребни проекти като този с „Таити“.

Макар да бях привикнал да боравя със суми от десетки милиони долари, не можех да си представя мащабите на американската застрахователна индустрия. Компании като „Амалгамейтид Ветеранс

Лайф“, „Пруденшъл“ и „Етна“ си играеха с ресурси, по-големи от брутните национални продукти на повечето страни в света.

— Каквото и да стане, дори и най-неприятното, това няма да ни събори. Ние осигурихме временно финансиране за строежа на хотела. Емисията от макулатура още ще се пласира на пазара, а ние ще сме си върнали парите, при това с хубава печалба.

— Колко голяма печалба?

— О, трябва да направим 80 процента или някъде там — каза Мадлен. — Не е лошо за инвестиция със срок от година и половина.

Тези 80 процента съответстваха на хвалбите на Джак Салмън, че „Финикс Просперити“ ще удвои капиталовложението си, дори ако вземехме предвид преувеличенията му.

— Защо отивате да видите „Таити“ щом сте уверени, че толкова бързо ще си върнете парите?

Мадлен не ми отговори веднага.

— Не бих искала да ви разубеждавам, но след като вие самият сте достатъчно разубеден, това няма значение. Не съм сигурна, че новата емисия макулатура ще се разпродаде. Мисля, че доста хора ще зададат сериозни въпроси на Пайпър. Ще видим какво ще стане.

Ако инвеститорите знаеха това, което аз знаех за него, определено щеше да му се наложи да отговаря на много сериозни въпроси. А акционерите на „Таити“, от рода на „Амалгамейтид Ветеранс“, нямаше да удвоят парите си, а по-скоро щяха да се разделят с тях.

— Кой още е инвестирал в него?

— Има още една институция, освен самия Търуин Пайпър — каза тя. — Но нямам право да ви я кажа.

— Случайно да не е една безразсъдно смела кредитно-спестовна банка от Аризона?

— Страхувам се, че не мога да задоволя любопитството ви. Само ще ви кажа, че и тази институция не ми вдъхва никаква увереност, че правим добра инвестиция.

Точно в същия момент от дъното на самолета се разнесе гръмогласният смях на Джак Салмън, провокиран от някаква реплика на Кеш; двамата с Мадлен си разменихме развеселени погледи.

Комплексът „Таити“ бе в един район на три мили от центъра на Лас Вегас, в който са съсредоточени най-бляскавите казина. Човек не можеше да го сбърка с друг хотел. Висока бяла осмоъгълна сграда, побрала в себе си безчет стаи и апартаменти, до която се стигаше по къса улица с редици палми от двете страни. Над входа се вееха огромни плакати, обявяващи *Голямото Откриване*.

Още при първите си стъпки в хотела човек оставаше без дъх. Фоайето представляваше огромен атриум, издигащ се поне на трийсет метра. Подът беше накъсан на островчета, свързани с подвижни мостчета. Плискаха се солени вълнички. По островчетата бяха разположени множество кресла, подредени в квадрати или правоъгълници, барове, щандове за бърза закуска и неизбежните игрални автомати. Докато крачех сред това подобие на архипелаг, усетих аромат на тропически цветя и лек солен мирис на море. Наистина всичко навяваше представа за Южните морета. Костенурки и риби в ярки окраски се плъзгаха между островите, а под повърхността на водата напиреха коралови рифове. В единия край във водата имаше заграждение: остри триъгълни плавници на акули режеха гладката повърхност. Красавици в полички от трева и венчета от цветя сновяха сред дърветата и разнасяха напитки и дребни монети за игралните автомати.

Качих се да взема душ и да се преоблека. Апартаментът беше за заможни хора, макар и вероятно не от най-люксовите. Но обзавеждането направо ме остави занемял. Пурпурно кадифе и злато навсякъде. Килими, в които краката ми потъваха до глезените. Огромна баня с формата на сърце. А самото легло беше с размерите на средна стая и над него висеше някакво сложно табло за управление. Натиснах внимателно няколко бутона. Леглото започна да вибрира доста смущаващо. Натиснах ги повторно и то застина. Реших повече да не ги пипам, като се надявах да не са ги настроили с таймер.

Излязох на малкия балкон отвън. Точно под мен се намираше просторен плувен басейн с тъмносиня вода. Той също беше нашарен с островчета, а плувците седяха във водата, пиеха и блъскаха игралните автомати.

Гледката на момичетата в бански костюми ме подсети за Кати. Усмихнах се на себе си и влязох в стаята да ѝ позвъня. Никой не

вдигна телефона, така че ѝ оставих съобщение да ми се обади, щом се върне.

Излязох да разуча казиното. Въпреки всички старания на Ъруин Пайпър да ме убеди за преобладаващия състав на богатите посетители, по-голямата част от пространството беше посветено на обикновения човек от улицата; замисълът беше да му се помогне да се раздели поне със сто долара на нощ. Имаше няколко доста просторни зали, декорирани с теми от Южните морета, и цели акри площ, заети от рулетки, блек джак и маси със зарове. С изключение на няколко особено гръмогласни любители на зара, останалите посетители играеха в мрачна тишина. Любителите на залаганията плъзгаха мрачно парите си към крупиятата, които сръчно и професионално ги прибираха, като понякога им връщаха по малко.

И накрая следваха игралните автомати. Ред след ред, всеки сграбчил в невидимите си обятия по едно човешко същество, което храняваше своя Молох в хипнотизиран механичен ритъм. Прозорци не се виждаха никъде. Навън можеше да е ден или нощ, машините това не ги интересуваха, и човешките същества послушно изпълняваха каквото им кажат.

Два часа разходка из „Таити“ ми бяха достатъчни: мозъкът ми се превърна в бръмчащ екран, по който припламваха долари, светлини и лица, всички посветени само на една мисъл — печалбата. Обзе ме някаква странна несигурност. Нали бях споменал полушеговито на Пайпър, че залаганията са моята професия. Но адреналинът плъзваше в кръвта ми някак си много по-естествено когато застанех пред примигващите зелени цифри върху екрана на бюрото, отколкото от този безспирен и равнодушен към хорските трагедии поток от пари на Лас Вегас. Но може би хватката на борсовия пазар беше не по-малко безмилостна от тази, която изсмукваше и последните центове на умърлушените и примирени със съдбата си хора пред игралните автомати?

Взех си един сандвич и с мрачно лице се прибрах в стаята си.

Представлението се оказа пиеса в две действия. Пайпър изглеждаше безгрижен, но внушаващ доверие в консервативния си светлосив костюм. Арт Бъкси, шоуменът, демонстрираше призиванието

си. Голям ден и за двамата. Трябваше да измъкнат от публиката 200 милиона долара.

Пайпър разгря тълпата. С разумен и убедителен глас и с много абстрактни термини той представи какви блестящи финансови възможности предлагал „Таити“. Жонглираше ловко с числа, стратегии и анализи на конкурентните предприятия. Човек се убеждаваше, че „Таити“ е в сигурни ръце, без да изпита особено отегчение от речта. Въпреки сдържаността на публиката Пайпър успя с представянето си да ни предаде по някакъв начин и част от собствените си представи за проекта. Висок и представителен, с хубав загар, облечен елегантно, но сдържано, с език, който повече подхождаше на заседание на Харвардския клуб, отколкото на казино, той вдъхваше на хората необходимата сигурност. Въпреки някои шушукания, „Таити“ явно представляваше стабилна и солидна инвестиция: в противен случай би ли се захванал човек като Ъруин Пайпър с това дело?

После дойде редът на Арт Бъкси. Той беше дребен мъж с мургаво лице, дълга оредяла коса и изобилие от ентусиазъм. И една секунда не можеше да остане спокоен, а когато го постигнеше, това се оказваше мелодраматична пауза, която ни осигуряваше време, за да попият мозъците ни важността на онова, което току-що беше изрекъл. Агресивният му дразнещ маниер наелектризира аудиторията след спокойния и разсъдителен Пайпър, но само след минута енергичният му чар омагьоса всички ни. Продажбите били неговото призвание, а „Таити“ — любовта на живота му. Използва всичките си умения. Разказа ни за детството си; пред очите ни изникна образът на професионален картоиграч мошеник с родители професионални картоиграчи мошеници. Орисията му на беден човек от народа, забогатял чрез комар, пресметливо съдържаше дебело втъкани нишки от Американската мечта. После ни заля с проектите си как да се управлява казиното. Как да се пречи на крупиятата да крадат пари, как да се подреждат масите за игра на карти, как да се използват бази данни за анализ на ударите на големите играчи и коя схема за промоция е най-ефективна. Всички бяхме като омагьосани. Повечето присъстващи бяха завербувани за каузата завинаги.

После ни поведоха да ни покажат комплекса. Гледани през очите на Бъкси, самотата и отчаянието на голямото казино изчезнаха като ответи от вятър. Виждахме само блясъка, лука, изумителните

технологични ефекти. Отведе ни до поверителните зали, където залагаха големите играчи, тънещи сред електроника, власт и пари. Докато се връщахме обратно в залата за конференции, откъдето бяхме започнали похода си, усещах, че мнозинството е готово безрезервно да подпише чековете си.

— Има ли някакви въпроси?

Последва тишина. Никой не желаше да задава трудни въпроси за миналото на мистър Пайпър. Никакви коварни запитвания за процента на постъпленията от игралните автомати спрямо масите за игра, за поверителните апартаменти, където залагаха големите играчи, или за заплащането на специалистите, осигуряващи въртенето на цялата тази мелница за пари. Дори най-циничният инвеститор беше под възшебството на най-голямото казино на земята. Поне засега.

Бях обмислил много добре как да постъпя в този момент.

Изправих се.

Веждите на Пайпър леко се извиха в едва забележима гримаса.

— Да?

— Имам два въпроса към мистър Пайпър. — Публиката ме гледаше без особен интерес, макар че английският ми акцент прозвуча малко екзотично сред бляскавите превъплъщения на Лас Вегас. Погледът на мистър Пайпър се втвърди. — Първо, комисията по хазарта в Невада разгледала ли е внимателно предишните ви инвестиции? — Публиката леко се раздвижи. Пайпър застина. — Второ, как бихте коментирали една ваша инвестиция в клиника за лечение на стреса у ръководните кадри в Британия?

Седнах. Реакцията на присъстващите беше смесена. Някои лица ясно изразяваха неодобрението си — аз бях един от онези досадници, които винаги ще намерят начин да развалят празника с тъпите си и оскърбителни въпроси към тези велики мъже и тяхното велико казино. Неколцина обаче, в това число и Мадлен Джансен, се изпънаха на столовете си и взеха трескаво да драскат в бележниците си.

Пайпър се изправи. Беше самото възплъщение на вежливостта и увереността.

— С удоволствие ще отговоря на въпросите. Първо, комисията по хазарта в Невада прилага изключително гъсто сито към всички кандидати за игрален лиценз. Второ, портфейлът ми от инвестиции е изключително голям. Мисля, че преди няколко години той включваше

и няколко недвижими имуществва в Англия, но не мога да знам всички факти наизуст. Има ли други въпроси?

Той огледа с бърз поглед аудиторията.

Това беше един изключително опасен момент за Пайпър. Досега слушателите му го бяха слушали със зяпнали уста. Но той не бе успял да отговори удовлетворително на въпросите ми. И ако някой го притиснеше за повече подробности, можеха да плъзнат и мълвите. Аз обаче нямах намерение да го настъпвам повече. Бях постигнал целта си. Той знаеше, че на мен са ми известни машинациите му, и знаеше също така, че ще ги разкажа на когото трябва. Погледнах към Мадлен. Тя отвори уста сякаш да зададе въпрос, но се забави. Пайпър вече приключваше събранието. Тя събра документите си със замислено изражение и хвърли поглед към мен, опитвайки се да улови очите ми. Аз обаче внимателно избегнах погледа ѝ.

След половин час, докато си пиех кафето в атриума, до масата ми дотърча едно пиколо.

— Моля да ме извините, сър, но мистър Пайпър би желал да ви види. Той е в апартамента си.

„Не губи време“ — помислих си аз, оставих чашата на масата и последвах момчето до асансьора.

Апартаментът на Пайпър се намираше на най-горния етаж на хотела. Беше пълната противоположност на общата атмосфера на комплекса. Нямаше никакви разкошни плюшени покривки и драперии, нито огледала със златни рамки. Вместо тях имаше мебели от викторианска Англия: един крехък диван, шест стола с прави облегалки и бродирани покривала, малко писалище, две-три силно полирани ниски масички и огромен килим предимно в светлосин нюанс, гарниран със сложни древни персийски или индийски мотиви. Всичко това изглеждаше малко не на място пред големия прозорец, заемащ цялата стена, който откриваше просторен изглед към бялата сграда на съседното казино, а зад него — към прашните сиви и кафяви, накичени с неонов реклами сгради на Лас Вегас. В далечината се жълтееше пустинята.

Пайпър беше сам в стаята. Предложи ми да седна. Настаних се на разкошния викториански диван, а той седна в едно от махагоновите кресла с дълбоки облегалки. Всичката му цивилизована патина беше изчезнала. Пайпър беше извън себе си от гняв.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш тук? — излая той. — Аз не съм ти някой скапан агент по продажбите, който можеш да разиграваш както си искаш. Аз имам власт в този град. Имам пари, имам и адвокати. И ако само още веднъж споменеш Блейдънъм Хол, или само да подхвърлиш за него, ще те дам на съда. Така ще те осъдя, че и прапраправнуците ти да ти изплащат дълговете, докато свят светува.

Разгневеният Пайпър представляваше внушителна гледка. За момент ме накара да се свия в защита. Сигурно бях направил грешка да разсърдя такъв лъв. Моментът обаче бързо отмина.

— Мисля, че това ще ви заинтересува — произнесох аз, разгъвайки вестника, който носех под мишница. Беше копие на един брой на „Сън“ отпреди няколко години. На страница втора, точно срещу „Бъбривата Белинда Разголва Всичко“ се мъдреше заглавието „Градските Тарикати Знаят Как Да Се Измъкнат“. Под него имаше снимка на Блейдънъм Хол и статия за това, как „Мистър Ъруин Пайпър подпомага полицията в разследването“. Следваха тлъсти инсинуации за известни бизнесмени, активни участници в сексуални оргии.

Пайпър позеленя целият.

— Ако само посмееш да покажеш това на когото и да било, ще хвърля адвокатите си върху теб още на секундата. Ако до този момент не съм те удушил със собствените си ръце.

Парадоксално, но видът на обезумелия Пайпър ми помогна да запазя спокойствие. Един действително могъщ човек никога не би изпаднал в неговото състояние.

— Под „адвокати“ сигурно имаш предвид и Деби Чейтър, нали?

— Ха! Тя ли ти издрънка всичко това? Оная жаба Дени и той ще го отнесе!

— Тя вече не работи в „Дени Кларк“.

— Пет пари не давам къде работи. След като е посмяла да наруши тайната на взаимоотношенията адвокат — клиент, толкова ползе за нея.

— Тя е мъртва — казах аз. — Убиха я.

Това го отрезви за момент.

— Сигурно го е заслужила — излая той. — Не ме удивлява, че някой си е изцапал ръцете с нея.

— Ти ли беше? — запитах аз.

— Не ставай смешен. И да не си посмял да повториш някъде тази клевета.

— Знаеш ли кой я е убил?

— Разбира се, че не. Та аз едва си я спомням. Не съм я виждал от години.

Повярвах му. Той беше повече от уплашен пред възможността да вдигна шум за Блейдънъм Хол, но не даваше и пет пари за казаното от мен за Деби, въпреки гнева си.

— Познаваш ли кредитно-спестовната банка „Финикс Просперити“? — запитах го аз.

— Чувал съм за нея — отвърна той, видимо отново изненадан.

— Вярно ли е, че тази институция е инвестирала в „Таити“?

— Тази информация не подлежи на обсъждане.

— Знаеш ли, че парите, които е вложила „Финикс Просперити“ в „Таити“, са придобити с измама?

Наистина чуваше това за пръв път. Намръщи се, очевидно не знаеше как да реагира на думите ми. С голямо усилие се съвзе. След малко проговори с доста по-спокоен тон:

— Не се поддавам на лъжи или шантаж, Мъри. Любезно те моля да си тръгнеш, и ако чуя още веднъж да повториш това някъде, знаеш много добре какво ще последва.

Не си тръгнах. Изправих се от деликатния диван и се приближих до гигантския прозорец. Бяхме много високо над земята. Затъмнените стъкла поглъщаха шума, фалшивия блясък и жегата на Лас Вегас. Градът се мерзелееше под краката ни съвсем безобиден.

Обърнах се към Пайпър.

— Нямам намерение да те шантажирам. Просто съм загрижен. Загрижен от мисълта, че една моя колежка беше убита само преди месец. Загрижен, че фирмата, в която работя, беше завлечена с милиони долари, които сега са инвестирани в казиното ти. Сигурен съм, че от тези вести би се загрижил и всеки почтен бизнесмен, такъв като теб. В края на краищата, тия истории са много опасни за репутацията на един бизнесмен. Може да се наложи да прибягна в бъдеще до помощта ти, за да разнищя кой стои зад всичко това. Сигурен съм, че с удоволствие ще ми помогнеш. А междувременно се ангажирам да не споменавам на никого за Блейдънъм Хол. —

Усмихнах му се и тръгнах към вратата. Точно преди да изляза се обърнах и му протегнах ръка. Той не я пое. Повдигнах рамене и затворих вратата след себе си.

Пайпър имаше персонален, много бърз асансьор, който ме откара до първия етаж. Почувствах се окрилен след сблъсъка си с него. Бях го притиснал в ъгъла, откъдето нямаше къде да мърда. Взех друг асансьор и се прибрах в стаята си да обмисля какво ще правя по-нататък.

След десетина минути телефонът иззвъня. Беше Томи.

— Открих някои неща, които могат да те заинтересуват — започна той.

Мигновено превключих на проблема с „Тремънт Капитал“.

— Давай.

— Така. Първо ти ме беше помолил да разбера за придобиването на „Финикс Просперити“. Предположих, че Вайгел непременно ще е замесен в това, така че помолих Джейн да прерови папките му. Искаш ли подробности?

— Да, моля те.

— Започва с някаква кореспонденция от Хауърд Фейбър, собственикът и главният мениджър на „Финикс Просперити“. В нея се казва, че той предвижда лоша година и че по всяка вероятност има само две възможности — или да обяви фалит, или да разпродаде фирмата. Това е с дата отпреди две години. Три месеца по-късно Вайгел пише в отговор на Фейбър, че е намерил купувач. И що да видиш! Оказа се нашият стар познайник „Тремънт Капитал“. Има цял куп писма, документиращи сделката. „Тремънт“ е вложил четиридесет милиона долара, като получава насреща 90 процента от компанията. Хауърд Фейбър остава главен мениджър, но някакъв образ на име Джак Салмън бил назначен за служител — посредник. Работата му се състояла в това да бъде посредник на главния акционер, „Тремънт Капитал“.

— Много интересно.

— Да. И знаеш ли кое е другото интересно в случая?

— Кажи.

— „Блуумфийлд Уайс“ са взели такса за консултация само двайсет и пет хиляди долара. Аз просто не мога да си представя тази компания да свърши някаква работа за по-малко от един процент от

сделката, което в нашия случай възлиза на четиристотин хиляди долара.

— Предполагам, че Вайгел не е искал да се оскубе прекалено много — казах аз. — Иди говори после за конфликт на интереси. Страхотно! Браво, Томи. Откри ли още нещо?

— Аз не. Но полицията успя. Успяха накрая да открият тялото на Шофман в една гора в Монтклеър, Ню Джърси.

— Установили ли са как е бил убит, или кой го е направил?

— Не. Беше достатъчно трудно да го идентифицират след толкова време. Още работят върху случая, но не са големи оптимисти.

— Проклятие. Така се надявах да изскочи нещо, което да свърже смъртта му с цялата тая мръсотия.

— Нещичко наистина изскочи.

— Не думай?

— Дик Вайгел живее в Монтклеър.

— Наистина ли? — възкликнах аз. Не бях много изненадан. — Окей, Томи. Страшно съм ти задължен за всичко, което направи за мен. Можеш ли да изпратиш копия от документите, които си открил, в офиса ми в Лондон?

— Разбира се — отвърна той. — Ще бъде истинско удоволствие. Извести ме, ако и ти откриеш нещо.

— Непременно. Още веднъж страшно ти благодаря — казах аз и затворих.

Всичко си идваше на мястото. Бях събрал почти всичката информация, от която се нуждаех, за да сглобя цялата картина. Взех няколко листа хартия и следващите два часа прекарах като нарисувах максимално пълната схема на „Тремънт Капитал“, финансирането на „Таити“ и разните хора, замесени в случая. След като свърших, все още имаше един ключов въпрос, на който не бях успял да си отговоря. Защо беше загинала Деби?

Бях убеден, че е била убита. Бях почти сигурен, че следите водят към „Тремънт Капитал“. Вайгел изглеждаше най-вероятният кандидат — намереният труп на Шофман близо до къщата му в Монтклеър подсказваше, че е имал пълната възможност да го направи.

Но от бележника му ставаше ясно, че е бил в Ню Йорк в нощта на убийството на Деби. Пък и бях видял Джо, а не Вайгел, точно преди тя да загине. Можеше ли да има някаква връзка между Вайгел и Джо?

Не разполагах с никаква информация, но беше напълно възможно Кеш да е замесил и Джо. Не изпитвах никакви съмнения, че Кеш е затънал до гуша в случая. В края на краищата, не беше ли той човекът, продал на Хамилтън облигациите на „Тремънт Капитал“?

Колкото до мотива, предполагах, че Кеш по някакъв начин е разбрал, че Деби е разкрила машинацията с „Тремънт Капитал“, и е решила да говори с Де Джонг за нея. Трябвало е да ѝ запушат устата.

И въпреки това... пак не бях убеден. Джо до края беше останал непреклонен, че няма нищо общо с убийството на Деби, и аз му вярвах. Какъв хаос!

Трябваше да предприема нещо. Свързах се с Хамилтън. Гласът му долиташе съвсем ясно по телефона.

— Имаш ли нещо за мен, момчето ми?

— Мисля, че разнищих целия случай, или почти целия — изрекох аз, като се стараех да приглуша гордите нотки в гласа си.

— Казвай. — Хамилтън не можеше да скрие нетърпението си.

— Абсолютно сигурен съм, че Вайгел и Кеш са в дъното на целия случай. Вайгел е създал структурата на „Тремънт Капитал“, а Кеш ти я е продал.

— Звучи правдоподобно — каза Хамилтън. — Знаем със сигурност, че „Тремънт Капитал“ е събрала капитала с помощта на фалшива гаранция, но ти откри ли къде са отишли парите?

— Мисля, че знам.

— Не ми вади душата, казвай.

— „Машината за пари на Чичо Сам“ представлява кредитно-спестовна банка, или по-точно кредитно-спестовна банка „Финикс Просперити“. „Тремънт Капитал“ купува 90 процента от компанията с парите, събрани от частната сделка. Те използват „Финикс Просперити“, за да направят серия инвестиции с висок риск, финансирани от депозити, гарантирани от правителството. Една от тези инвестиции е хотел „Таити“ на Ъруин Пайпър.

— И той ли е забъркан с „Тремънт“?

— Не знам — казах аз. — Не съм сигурен кой притежава самата „Тремънт Капитал“. Предполагам, че Кеш и Вайгел са акционери, вероятно и Пайпър.

От другата страна на телефона последва мълчание. Буквално чувах как му щрака мозъкът.

— Е, вече всичко се изяснява — обади се накрая той. — Свършил си отлична работа! Браво, момчето ми. А сега трябва всички да си поблъскаме мозъка колективно, за да открием как да си върнем парите.

— Няма ли вече да отидем в полицията?

— Не и когато сме толкова близо до откриването на парите. Веднага щом си ги върнем, моментално хукваш при тях, но не и преди това, чуваш ли ме?

Чух го. И се зарадвах много. Сега вече бях повече от сигурен, че двамата с Хамилтън ще съумеем да си върнем двайсетте милиона.

— Ще се обадя на Руди Гиър. Искам да видя докъде е стигнал в Кюрасао. С тази информация вече сме в състояние да разнищим „Тремънт Капитал“ в Нидерландските Антили. Скоро трябва пак да заминавам за там.

— Има едно нещо, което не разбирам.

— Кое?

Разказах на Хамилтън за въпросите, които още си задавах за смъртта на Деби.

— Да, разбирам какво имаш предвид — изрече той замислено. — Има още доста неща, до които трябва да се доберем. Но може би ключът към смъртта на Деби се крие зад откънатите ни пари.

— Окей — казах аз. — Сега какво?

Хамилтън беше пределно ясен.

— Свързвам се с Руди Гиър. Отивам пак в Кюрасао. И продължавам да мисля.

— А аз?

— Не се тревожи, момчето ми, ти свърши работа повече от достатъчно. Подреди си основните неща върху лист хартия и ми ги изпрати по факса. После вече се забавлявай, и ще се видим в офиса в понеделник.

Докато затварях телефона ми хрумна, че Хамилтън сигурно е особено доволен от мен, щом ми каза да се забавлявам и да не мисля за друго. Честно казано, и аз бях доволен от себе си. Нямах съмнение, че бях успял силно да го впечатля.

Надрасках набързо откритията си върху два листа хартия и слязох долу до бизнес центъра, за да изпратя факса. Не беше за чудене, че „Таити“ просто гъмжеше от всякакви компютри, всевъзможни

фотокопирни машини и факс апарати; по всяко време на денонощието имаше две дежурни секретарки, готови да печатат материали на гостите на хотела. Любезно отказах услугите им и настоях да изпратя сам факса до Хамилтън.

Отне ми само две минути. Върнах се обратно при асансьорите, пробивайки си път през гъмжилото красавици в полички от плетени треви, които работеха в хотела, и професионалните комарджии. Кати чакаше в една от кабините.

— Здравсти — казах аз, като успях да се вмъкна при нея миг преди вратите да се затворят. — Снощи чу ли съобщението ми? Искаш ли да поразгледаме града по-късно?

Тя захвапа долната си устна и заби поглед в пода на асансьора.

— Сега не, предпочитам привечер.

— Окей, окей. Какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Не, не мога. Обещах да ям с Кеш и Дик. А, ето го и етажа ми. — И тя излезе от асансьора, без дори да ме погледне.

Навъсих се. Какво беше всичко това? И откога умираше от щастие да се храни заедно с онази „отровна жаба“? Странно. Слязох пеша до стаята си с някакво неясно безпокойство в душата.

Колкото повече си мислех за станалото, толкова повече започвах да изпитвам увереност, че държането ѝ беше преднамерено грубо. Тя беше решила да ме избягва и да ме залъгва, ако много упорствам. Нямаше друго обяснение. Не можех да си затворя очите пред това явно заключение.

Но защо?

Излегнах се по гръб върху леглото и се втренчих в тавана. Нямах и най-малката представа. Не можех да си спомня нищо казано от мен, което би могло да я отблъсне. Лежах озадачен и леко паникьосан. Загубех ли я, бях загубен. Усмихнах се невесело на мрачния каламбур.

Проклет да бъдех, ако я оставех да се измъкне със серията банални извинения колко била заета и как не можела да намери време. Имах правото да науча действителната причина, която се криеше зад всичко това.

Набрах номера на стаята ѝ. Телефонът ѝ прозвъня пет пъти. Никакъв отговор. Макар и да беше ясно, че я няма в стаята, оставих го да звъни още няколко минути, просто за всеки случай.

Накрая затворих. Сkochих от леглото и закрачих бързо из стаята. Трябваше да открия какво е станало. Бях длъжен да го направя.

Реших да се поразходя около хотела. Може би щях да я зърна, но дори и да нямах късмет, поне нямаше да се измъчвам в стаята си.

Във фоайето не я открих. Прегледах всички барове и кафета, обходих всички палмови горички, островчета и игрални автомати. Крачех бавно, за да не би случайно да я пропусна.

Колко глупаво от моя страна. Нямах и представа къде може да е. Сигурно беше отишла в центъра на града или беше отскочила до някое от другите казина. Накрая се отказах да я търся повече в хотела и излязох в градините отвън. Торф, храсти и палми бяха засадени върху голата допреди два месеца строителна площадка и навсякъде денонощно работеха градински пръскачки. Листата на дърветата и храстите бяха тъмнозелени, напръскани тук-там с петна от пурпур. Всичко изглеждаше съвсем неестествено за пустинния климат.

Половин час се разхождах из градините и после реших да се върна в хотела. Във фоайето се озъртах наляво и надясно с надеждата да я зърна. И чудото стана. Тя тъкмо прекосяваше огромния атриум на излизане от хотела. Забързах след нея. Успях да я настигна върху едно от мостчетата, което свързваше два съседни острова.

— Здравей пак — произнесох аз.

— Здравей — отвърна тя и ускори крачка.

— Искам да говоря с теб.

— Знаеш ли, точно сега нямам време. Бързам много. Може би по-късно.

Изпреварих я и ѝ препречих пътя.

— Виж — казах, — трябва да говоря с теб. И ще го направя на всяка цена, когато и да е. Така че по-добре да приключим сега. Иначе няма да се отървеш от мен. Става ли?

Кати ме изгледа навъсено. Кимна.

— Окей.

Бяхме застанали на едно островче с няколко стола и масичка. Седнахме.

— Държа само да си изясня няколко неща — казах аз. — През последните няколко дни ми се стори, че започвам да те опознавам. И то добре. И колкото повече те опознавах, толкова повече ми се нравеше

това, което виждах. Двамата с теб си подходдаме. Знам това и мисля, че и ти го знаеш. Така че нека се изясним.

Кати гледаше право пред себе си.

— Да си изясним какво?

— Да си изясним какво не е наред. Да си изясним защо ме избягваш тази сутрин. Защо не искаш да разговаряме в момента.

Кати леко поруменя.

— Не се опитвам да те избягвам. Просто трябваше да свърша една неотложна работа, това е всичко. — Тя видя изражението ми. Аз чаках. Накрая тя въздъхна. — Прав си. Заслужавах обяснение.

Отмести погледа си и се втрени в една палма.

— Започнах да се чувствам добре, когато съм близо до теб. С теб е много приятно. И когато не си до мен, все се озъртам дали не си някъде наблизо.

Усмихнах ѝ се. Тя все още избягваше погледа ми.

— И аз се чувствам по същия начин — казах. — Така че къде е проблемът?

— На идване насам в самолета седях до Вайгел. Разговаряхме. За теб. — Тя сплете и разплете няколко пъти пръсти, все така без да ме гледа. — Той ми каза, че виждал, че нещо става между нас двамата. Каза, че това не му харесвало. Каза ми, че било непрофесионално и щяло да навреди на кариерата ми.

Гневът ми внезапно се разбушува.

— Вайгел ме ненавижда и ти знаеш това много добре. Какво значение има за теб какво мисли той?

Кати продължи по-тихо.

— Каза ми, че ако продължавам така, ще ме изхвърли.

Избухнах.

— Това е лудост. Той не може да те изхвърли.

— О, разбира се, че може. Двамата с Кеш са стари приятели, или си забравил? Каза, че щял да говори с Кеш, за да предотврати бъдещи срещи между нас. Каза, че ръководството на фирмата имало сериозни резерви за моята по-нататъшна работа при тях, и само една лоша дума от него или Кеш щяла да бъде достатъчна да ми бият шута.

— Блъфира.

Кати гневно се извърна към мен.

— Не, не блъфира. Ти си съвсем прав, той изобщо не те обича. В действителност те мрази до смърт. И е готов на всичко, за да осъществи планове си.

— Но след всичко, което се случи между вас, и онова, което ти наговори, ти можеш да направиш така, че да го изхвърлят.

Кати въздъхна дълбоко.

— Човек трябва да е луд, за да дава под съд служител на „Блуумфийлд Уайс“ за сексуална принуда. Дори да спечеля делото, аз съм свършена.

— Е, тогава да се шибат. В края на краищата ти се повдига от тях! Самата ти го каза. Зарежи ги и толкова.

Веднага разбрах, че не трябваше да й говоря по този начин.

— Лесно ти е да го кажеш — погледна ме тя. — Става дума за моята кариера, не за твоята. Знаеш колко е трудно на жените в този бранш. Хората не се отнасят към нас с необходимата сериозност. Хора като Вайгел те считат за марионетка, чиято главна роля е да прелъстява клиентите си в полза на фирмата. Е, не искам да опровергававам Вайгел. Вложила съм страшно много в тази работа. Толкова съм се блъскала, за да постигна нещо, и нямам намерение да го зарязвам с лека ръка.

— Добре де, съжалявам — казах аз. — Но ти трябва да нагласиш работата към живота си, а не обратното.

— О, да, разбирам. Според теб излиза, че в мига, в който видя някой мъж и се влюбя в него, трябва да подам оставка и да заровя глава в кухнята и пералнята. — Гласът на Кати беше изпълнен с остър сарказъм.

— Нямах това предвид — запротестирах бурно аз.

— Да-да! И какво точно имаше предвид?

Спорът ни беше безсмислен. Вайгел изнудваше Кати да стои настрана от мен, а ние спорехме на тема правото на жената да избира кариерата си. Опитах се да намеря нужните думи, за да й отговоря, но не успях.

— Виж, мислех си, че те харесвам, но като погледна... та аз изобщо не те познавам — продължи тя. — Нямам намерение да излагам на опасност постигнатото от мен до този момент. Това е. — И с тия думи тя сложи точка на разговора ни, стана и тръгна бързо назад към асансьорите.

Останах на пейката, изпълнен с гняв. Бях напрегнат до скъсване. Кокалчетата на пръстите ми бяха побелели от напрежение, ръцете ми се тресяха. Това копеле Вайгел! Колкото повече откривах степента, до която беше затънал в случая с „Тремънт Капитал“, толкова повече се отвращавах от него. По всяка вероятност той беше убил Шофман. Нищо чудно да имаше пръст и в убийството на Деби. Беше се изгаврил с Кати по възможно най-мръсния начин. Принуждаваше я да ме зареже. Отвращението ми прерасна в омраза. Щях да го размажа. И мокро петно нямаше да оставя от него.

Хвана ме яд и на Кати. Момичето, в което постепенно се бях влюбил, изведнъж отново се бе превърнало в онази студена и арогантна служителка на „Блуумфийлд Уайс“, която бях видял при запознаването ни. Но може би пък бях несправедлив към нея? Не беше ли малко лекомислено от моя страна да очаквам, че Кати ще рискува работата си заради мен? Лошото беше там, че не можех да погледна на нещата отстрани. Бях свалил бронята, зад която криех чувствата си, за пръв път през живота си, а Кати и Вайгел ме бяха настъпили право по оголените ми нерви.

Замъкнах се до един бар и си поръчах бира. По план този следобед трябваше да посетим още две казина, емитиращи макулатура. Реших да ги пропускам.

Само след две минути си довърших бирата и си поръчах втора. Гневът ми бавно започна да изстива. Огледах огромния атриум и всевъзможните образи, които щъкаха насам-натам — някои страшно забързани, а други просто така. Един от тях ми се стори познат. Малко остана да се задавя с бирата, като видях кой се приближава към мен. Роб! Какво правеше тук, за бога? Той трябваше да е в офиса или поне на неговата конференция в Хаунслоу.

После забелязах големия жълт букет, който държеше. О, не! Вече знаех защо е тук. За да изпълни драматичния жест, за който ми беше говорил онази вечер в „Глостър Армс“.

Крачеше решително. Доближи ме, но не намали крачка. Само се ухили.

— Затвори си устата, Пол, човек не знае какви насекоми се въдят по тия краища — посъветва ме той и ме подмина.

Проумях, че челюстта ми наистина е провиснала. Затворих плътно уста и го проследих как се вмъква в един асансьор.

Облегнах се на бара в очакване да се върне. Какво ли щеше да му каже? След разговора ни тя не би могла да отвърне на авансите му, нали така? Или... Мисълта ме изпълни с вледеняващ ужас. Бях длъжен да призная, че това наистина беше драматичен жест. Но Кати беше чувствително момиче. Не би се уловила толкова евтино, нали така?

Десет агонизиращи минути не откъсвах поглед от площадката с асансьорите. Накрая съзрях Роб да се измъква от една кабина. Видя ме и тръгна към мен. Лицето му беше абсолютно безстрастно. Не можех да разбера какво чувство го владее в момента. Очевидно съвсем съзнателно потискаше емоциите си.

Доближи ме и застана мълчаливо пред мен. „Продумай нещо, идиот такъв!“ — прииска ми се да изкрещя. Трябваше да знам какво се е разиграло между двамата.

Вместо това само попитах:

— Как е, Роб?

— Ти, лайно такова! — каза той. Изрече го бавно и преднамерено, без да откъсва поглед от очите ми.

— Защо? — запитах аз. — Какво съм направил? — Едва долових гласа си, толкова слаб и изнемощял прозвуча.

— Ти, мръсно лайно такова — повтори той. — Запознавам се с момичето, с което искам да прекарам дните до края на живота си. Летя шест хиляди мили да ѝ го кажа. И какво намирам? Моят приятел вече ме е изпреварил.

— Тя ми разказа всичко за теб — продължи той с горчивина. — А най-мръсното нещо е, че си знаел как ще се почувствам. Преструваше се, че тя не ти харесва, за да ме заблудиш, а през цялото време си си точел зъбите за нея. — Очите му се изпълниха със сълзи.

— Роб, работата е съвсем друга... — започнах аз.

— Ходи се шибай! — изсъска Роб. — Няма да го забравя. Няма да се измъкнеш така. Нито пък тя. Ще я убия. Ще убия и теб.

И си тръгна разбушуван, като бутна купчина кокосови орехи и ритна една гумена патица във водата.

Изгълтах остатъка от бирата си и си поръчах още една. Какво право имаше Роб да се отнася така с мен? Та той беше тотално залудницата, ако си мислеше, че Кати ще се съгласи да има нещо с него. Тя му беше казала същото, което и по-рано. А и при това не бях направил нищо лошо. Не бях тръгнал преднамерено след нея. И когато

му бях казал, че не ми харесва, бях напълно откровен. Всичко случило се между нас беше станало след това. Нямах никаква вина.

Никога до този момент не бях виждал Роб разгневен. А сега беше, и то много. Заплахите му да убие мен и Кати бяха съвсем искрени. Потреперих. При Роб гневът не отминаваше така бързо, както при повечето хора. Той беше наранен, и то дълбоко. Почувствах се много зле. Трябваше да се сдържа. Бях длъжен да проумея, че Роб няма да се зарадва на развитието на нещата между мен и Кати.

Постепенно започнах да изпитвам съжаление към него. Бедното момче! Билетът до Лас Вегас сигурно му е струвал цяло състояние. И след всичко това да те посрещнат по такъв начин! Но за Роб такова отношение не беше нещо ново, напротив. Този път обаче между него и момичето беше застанал негов приятел.

Размислих дали не е по-добре да го намеря и да му се извиня. Не, нямаше смисъл да го правя, поне засега. Нямаше да повярва и думичка от това, което му кажех. В действителност дори можеше да ме намрази още повече. Може би беше най-разумно да го избягвам и да се надявам, че след време нещата ще се притъпят.

Добре че поне Кати му беше отказала. Той спомена, че му била разказала всичко за мен. Но какво точно можеше да му е казала? Трябва да му е признала, че между нас се е зародила някаква връзка. Може би е решила, че страховете ѝ от „непрофесионализъм“ са безпочвени? Може би е почувствала вина, че се е поддала на заплахите на Вайгел. Трябваше да разбере на всяка цена.

Върнах се в стаята си и набрах номера ѝ. Чух гласа ѝ в слушалката.

— Ало?

— Аз съм — казах. — Чудя се дали си блъскаш главата над разговора ни. Поканата ми за вечеря е още в сила.

— Какво ви става на всички в „Де Джонг“? — запита гневно тя. — Сякаш някакъв бръмбар ви е влязъл в главите. Не, нямам никакво желание да излизам с теб тази вечер. Искам да ме оставите на мира, мен, живота ми и работата ми. Ясно ли е?

— Добре де, добре — казах аз и затворих.

Вечерта мина отвратително. През цялото време се тормозех с мисли за Кати. Нещо беше станало с разума ми — бях загубил способността да разсъждавам ясно.

Поръчах си пържола и бутилка „Цинфандел“ по стайното обслужване. Изядох пържолата, изпих виното и си легнах. Не знам колко време съм прекарал буден. Накрая замътеният ми от алкохола и разбъркани мисли мозък се предаде и аз се унесох в сън.

17.

Слънцето вече огряваше сивите сгради от бетон и стъкло на Грейсчърч стрийт.

Крачех по познатия маршрут към работното си място. Улицата гъмжеше от забързани хора, защото беше девет без пет — доста късен час за мен. Бях си дал малка почивка: според мен я заслужавах след изнурителния полет и умората от дългата командировка.

От Финикс се добрах до Лос Анджелис, откъдето хванах директен самолет до Лондон. След дванайсет часа, прекарани в самолет, и още четири в чакалнята на летището в Лос Анджелис, бях буквално като пребит. И не само физически. Пътувахме с един и същи самолет аз, Кеш, Кати и Роб, макар че Роб беше в задното отделение, защото плащаше билета от джоба си. Всичко протече крайно смущаващо. Преживях две много неприятни минути, докато чакахме на опашка да се качим на самолета. Роб беше само на два-три метра от мен. Само ме изглежда със свити устни и очи, изпълнени с гняв. Извърнах се, но продължих да усещам пламтящия му взор върху врата си.

На борда на самолета Кати се държа с мен учтиво, но хладно. И аз ѝ отвърнах със същото. Роб избягваше и двамата ни — през цялото време беше затворен в себе си. Най-притеснен от цялата работа бе Кеш. Той се опита да изпробва всичкото си остроумие върху нас, но без никакъв успех. Накрая се предаде, като шумно промърмори под нос нещо за „кухоглавите британци“. После обаче се развесели, защото откри, че е седнал до един стар конкурент от „Харисън Брадърс“. Няколко пъти ме стряска в съня ми с възторжените си крясъци, придружаващи спомените му от сделки, в които бе успявал да надхитри събеседника си.

Едва сега, докато крачех към „Де Джонг“, си позволих да се усмихна. Бях особено доволен от начина, по който бях успял да разнищя аферата с „Тремънт Капитал“. Сега на Хамилтън му оставаше само да върне обратно парите.

Усмивката беше още на лицето ми, когато влязох в борсовия салон и кимнах на всеки в залата. Пазарите бяха под пара; телефонните линии прегряваха. Добрах се до бюрото си и се озъбих пред двуседмичната купчина документация, събрала се през време на отсъствието ми. Разгледах екраните и списъците с позициите, за да видя до какво състояние са стигнали старите ми позиции и какви нови са се появили. Нямах кой знае какви промени, макар че Хамилтън, Роб и аз бяхме отсъствали. Гордън и Джеф се бяха справили добре.

Не бяха минали и две минути, откак бях седнал на бюрото си, и Хамилтън дойде при мен.

— Здравей — казах аз. — Как се справи? Имаме да говорим за доста неща.

Гробовното изражение на лицето му буквално ме отблъсна.

— Определено имаме за какво да разговаряме — каза той. — Да идем в залата за конференции.

Смутено го последвах в малката зала точно до борсовия салон.

— Какво има?

Хамилтън не отговори на въпроса ми, а попита:

— Каж ми първо как мина командировката.

Изложих всичко, до което се бях добрал. Хамилтън напрегнато слушаше и си водеше бележки. После, когато приключих, се облегна на стола си.

— Добре, Пол, хубава работа си свършил. Това потвърждава голяма част и от моите открития.

Последва тишина. Хамилтън се навъси. Искях да го запитам какво е открил, но не можах. Нещо витаеше във въздуха. Нещо от изключителна важност. Нещо много лошо.

— Пол — започна той. — Разкажи ми за „Джипсъм“.

Явно нещо не разбирах. Мислех си, че сме приключили отдавна дискусията си за позицията, която бях заел, и защо го бях направил. Изглежда, цената на облигациите бе скочила още повече през време на отсъствието ми.

— Облигациите предлагаха хубава стойност — започнах аз, но Хамилтън ме прекъсна с жест.

— Става въпрос не за облигациите, а за акциите — каза той. — Ти си купил акции от американската компания „Джипсъм“ няколко дни преди да бъде погълната.

В ушите ми забиха тревожни камбани. Защо се интересуваше за това? Сигурно си мислеше за злоупотреба с вътрешна информация. Но аз не бях направил нищо лошо. Бях сигурен в това. Е, почти сигурен.

— Да, вярно е. Но тогава аз не притежавах никаква информация, че компанията ще бъде погълната. Просто бях късметлия, и това е всичко. Деби също извади късмет — довърших аз и си прехапах езика. Как можах да го кажа!

— Е, има хора, според които си разполагал с вътрешнофирмена информация.

— Това е абсолютно невярно в случая — възразих аз.

Хамилтън не отдели погледа си от мен в продължение на няколко секунди. Издържах остриетата на пронизителните му сини очи. Истината беше на моя страна и аз държах да го знае. Накрая той кимна.

— Вярвам ти, че казваш истината. Но не съм аз човекът, когото трябва да убеждаваш. Тук има двама служители от Асоциацията за ценни книжа. Искат да ти зададат няколко въпроса. Държиш ли да присъствам?

Това беше лудост! Пълна нелепост. Дори не изпитвах страх. Потресен, да. И зашеметен. Но въпреки това се зарадвах, че тези хора са дошли да ме разпитват. С малко повече късмет щях да успея да си изясня нещата.

— Да, разбира се — произнесох аз спокойно.

Хамилтън излезе от стаята да доведе двамата мъже. Огледах се. Помещението беше сляпо. Само стени, без прозорци. Скъпо обзаведено, но с безлични мебели. Идиотски клипери, отплаващи за никъде, по стените. Бележници от снежнобяла хрупкава хартия и подострени жълти моливи по масите. Да, обстановката напълно подходеше за разпит.

След малко Хамилтън се върна, последван от двама мъже в официални костюми. Сигурно бяха чакали в приемната, но не ги бях забелязал на влизане. И двамата бяха праметнали шлифери през ръцете си, макар че още беше началото на септември и не беше валяло от седмици. Нагласиха ги върху облегалките на столовете, оставиха куфарчетата на пода, извадиха собствените си бележници и седнаха срещу мен. Хамилтън седна на челното място на масата между нас.

Прииска ми се да беше заел стола до мен. Двата метра, които ни делиха, ми се сториха цяла бездна.

Единият от мъжете заговори. Беше почти оплешивял, а малкото тъмна коса, която му беше останала, беше подстригана съвсем късо. Носът и брадичката му бяха силно издадени, но разстоянието между тях беше много малко, от което лицето му придобиваше много неприятен израз. Носеше очила с много дебели черни рамки. Та той е почти сляп, удивих се аз. Ъгълчетата на тънката му уста се извиха, докато се представяше.

— Добро утро, мистър Мъри. Казвам се Дейвид Бериман, работя в Асоциацията за ценните книжа. А това е моят колега, Родни Шорт.

Другият, сивокос и стеснителен, кимна. Това беше единственият ми по-близък контакт с него. Той запази мълчание до края на разговора ни, като си записваше всичко.

Знаех отлично какво представлява Асоциацията — не много отдавна бях държал изпит, за да стана неин член. Беше една от многобройните самоуправляващи се организации, възникнали след „Големия взрив“, за да надзирават Сити. Обнародваха правила с дузини и имаха свой собствен щат, чрез който налагаха спазването им. Организацията притежаваше властта да глобява или изключва своите членове. В случаите на криминални прояви Асоциацията прехвърляше разследването към Отдела за борба с измамите или към Отдела за борба с крупните измами.

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса? — започна Бериман.

— Не — изрекох аз с внезапно прегракнал глас.

Бериман леко свъси вежди, неуспял да долови отговора ми.

„Я се стегни — казах си аз. — Няма за какво да се притесняваш, в края на краищата не си извършил нищо противозаконно.“

— Не — повторих аз. Този път прозвуча прекалено силно, за да бъде естествено.

Последва пауза. Бериман ме огледа през дебелиите си лещи. Усмивнах му се услужливо.

— Ще ви кажа всичко, което ви интересува.

Бериман обаче не ми върна усмивката, а се зарови в бележките си. Колегата му бясно дращеше с молива си. Нямах представа какво толкова може да пише. Та ние още не бяхме започнали.

- Как се казвате?
- Пол Мъри.
- В „Де Джонг и Ко“ ли работите?
- Да.
- Колко дълго работите във фирмата?
- Почти година.
- В качеството на какъв?
- Мениджър на портфейл.

Първите въпроси минаха бързо и аз им отговорих по същия начин.

— На шестнайсети юли тази година купували ли сте облигации на американската компания „Джипсъм“ на стойност два милиона долара в полза на „Де Джонг и Ко“?

— Да.

— А в същия ден купихте ли хиляда обикновени акции на американската компания „Джипсъм“ за себе си?

— Да.

— Сигурно знаете, че по-късно същия ден цената на акциите на американската компания „Джипсъм“ се повиши от седем долара на единайсет и четвърт. След няколко дни на пазара се появи оферта за поглъщането на „Джипсъм“. Знаехте ли, че тази оферта предстои да се появи на пазара?

— Не, не знаех.

— Тогава защо сте купили облигациите и акциите?

Съзнавах колко важно е да отговоря на този въпрос. Приведох се на бюрото и се опитах да се вгледам в очите на Бериман. Не беше лесно, защото стъклата на очилата му бяха много дебели.

— „Блумфийлд Уайс“ беше предложила да закупи една малка позиция от „Джипсъм“, която „Де Джонг“ беше държала известно време. Направих проучване на компанията и ми се стори, че има силна вероятност тя да бъде погълната. Управлението ѝ се бе представило много зле, а последният главен мениджър беше починал само преди месец. А той винаги е бил единствената пречка пред осъществяването на тази стъпка.

— Разбирам. — Бериман почука брадичката си с един флумастер и замълча за момент. — Значи не сте разполагали с никаква друга информация, която да ви подсказже, че поглъщането е било неизбежно.

А това, което сте знаели, ми се струва страшно малко като информация, на която да се облегнете и да рискувате капитала на „Де Джонг“, да не говорим за вашите собствени средства.

— Е... — започнах аз и си прехапах езика.

— Да? — Бериман повдигна вежди над очилата си.

Бях длъжен да довърша изречението си.

— Имах подозрението, че „Блуумфийлд Уайс“ знаят нещичко. Стори ми се странно, че са готови да дадат толкова висока цена за облигациите, при това така изведнъж.

— Кой беше човекът от „Блуумфийлд Уайс“, проявил този толкова внезапен интерес към облигациите?

— Кеш Калахан, един от агентите по продажбите им.

— Разбирам. А мистър Калахан не ви ли намекна с нещо, че компанията ще бъде погълната?

— Не, нищо не ми е намеквал. Но и как би могъл да го направи? Нали искаше да закупи облигациите евтино?

— Да разбирам ли, че вие твърдите, че е възможно мистър Калахан да е разполагал с информация за предстоящото поглъщане?

Тук се поколебах. За момент ми хрумна, че това може да е шансът, който търсех от толкова дълго, за да притисна Кеш. Но изкушението трая само миг. Бях стъпил на много опасна почва; по-добре да стъпвах на чисто. Но Бериман забеляза колебанието ми и без съмнение го интерпретира посвоему.

— Не, не твърдя такова нещо. Нямам представа какво е знаел Кеш или какво не е знаел. Просто казвам, че тогава, в онзи момент, изпитвах подозрение, че е възможно да разполага с такава информация.

Бериман не ми повярва. Бях сигурен в това. Прииска ми се да го беше изразил веднага и направо, за да ми даде възможност да го убедя в невинността си. Помислих си дали няма да е по-добре, ако се опитам да го уговоря, но се отказах. Вероятно това щеше да влоши нещата още повече.

— Това е един много важен въпрос, мистър Мъри. — Бериман се приведе напред. — Обсъждахте ли с мистър Калахан възможността да закупите акции на американската компания „Джипсъм“ за собствена сметка?

— Не, не, съм — отвърнах твърдо аз.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно сигурен. — Чудех се откъде ли може да му е хрумнала тази идея на Бериман. Може би самият Кеш беше продал вътрешнофирмена информация. Може би им е заявил, че ме е предупредил. Нямах как да разбера.

Тъглчетата на устата на Бериман отново се извиха. Той явно остана доволен от отговора ми. Изпитах чувството, че съм попаднал в капан, но и да ме убиеха, пак не можех да разбера каква е клопката.

Той продължи.

— Обаждали ли сте се на служителя от отдела по съблюдаването на законността във фирмата „Блуумфийлд Уайс“ скоро след като беше обявено поглъщането?

Стреснах се и това не убягна от окото на Бериман.

— Да — изрекох аз.

— Защо го направихте?

— Нашият служител по надзора върху законността беше едно момиче, Деби Чейтър. Тя почина наскоро. Когато почиствах бюрото ѝ, се натъкнах на една бележка, изпратена до нея от „Блуумфийлд Уайс“ относно едно разследване за движенията на цените на акциите на „Джипсъм“. В бележката я молеха да им се обади по телефона. Позвъних на този човек в „Блуумфийлд Уайс“, мисля, че се казваше Боуен, за да видя дали не мога да помогна с нещо.

— Разбирам. — Бериман прелисти бележките си. — Казаха сте на мистър Боуен, че мис Чейтър ви е информирала за разследването, свързано с „Джипсъм“.

— Не. Изобщо. Е, искам да кажа... — Господи, какво говорех? — Мисля, че казах, че сме работили заедно с мис Чейтър върху случая с „Джипсъм“, както всъщност и беше, така да се каже.

— Хм. Мистър Боуен е на мнение, че вие сте били открили, че мис Чейтър го е предупредила за подозренията си относно движенията на цените на акциите на „Джипсъм“, и сте му позвънили, за да се опитате да разберете докъде е стигнало следствието, в което се разследвате вие, Калахан и останалите.

— Това не е вярно.

— Не намирате ли, че мис Деби е загинала съвсем навреме? — продължи Боуен коварно.

Това буквално ме взриви. През последните десет минути се бях объркал съвсем и бях здравата изплашен, без да съм сигурен изобщо какво мислят, че съм извършил, без да съм дори сигурен дали това, което бях направил, е законно, или не. През цялото време се бях оправдавал, опитвайки се да отблъсквам от налудничави поналудничави обвинения. Но тази последна инсинуация минаваше всякакви граници. Не знаех със стопроцентова сигурност кой може да е убил Деби, но бях уверен, че не съм го направил аз.

— Не съм длъжен да слушам дивотиите ви. Нямате никакво право да подхвърляте такива мерзости, само защото се мъчите да си изясните случая, с надеждата някъде нещо да изскочи. Деби ми беше истински приятел. Не съм я убил и вие нямате никакви основания да предполагате, че аз съм убиецът. Ако действително мислите, че съм я убил, тогава да отиваме в полицията и да обсъдим всичко. Ако не, тогава си затваряйте устата.

Избухването ми стъписа Бериман. Той отвори уста да каже нещо, но после размисли. Обърна се към Хамилтън, който безстрастно бе следил целия развой на нещата.

— Имате ли нещо против да задам няколко въпроса и на вас?

— Ще отговарям само на въпроси по действителни факти, но не и на необосновани подмятания.

Гласът на Хамилтън прозвуча сдържано, но твърдо. Бериман се сви.

— Беше ли упълномощен Мъри да закупува облигации на „Джипсъм“?

— Разбира се — отвърна Хамилтън. — Той е упълномощен да посредничи за фирмата.

— Получи ли той някакви специфични пълномощия за покупката на облигациите?

— Не. Тогава бях в Япония. Но той няма нужда от моите пълномощия.

— Одобрихте ли покупката след вашето завръщане?

Хамилтън направи пауза. Бериман зачака. Накрая Хамилтън каза:

— Не, не я одобрих.

— Защо?

— Пол подозираше, че „Джипсъм“ ще бъде погълната. По мое мнение той не разполагаше с достатъчно информация, с която да

подкрепи подозрението си.

— Но ако Мъри е знаел със сигурност, че „Джипсъм“ ще бъде погълната, тогава сделката би била изгодна?

— Да, разбира се. Чиста работа.

— Да се върнем малко назад. Не изглежда ли вероятно, че Мъри в действителност е знаел със сигурност за предстоящото поглъщане на „Джипсъм“ и затова е закупил облигациите?

Хамилтън рязко се изправи.

— Мистър Бериман, казах ви, че няма да отговарям на необосновани подмятания. Мисля, че е по-добре да си тръгвате.

Бериман събра всичките си книжа и ги пхна в куфарчето. Шорт подраска още малко в бележника си, след което направи същото.

— Благодаря ви много за съдействието — произнесе Бериман. — Ще ви бъда задължен, ако ми изпратите и копия от вашите вътрешни регистрации за покупките на облигации и акции, извършени от мистър Мъри, както и записите от всички телефонни разговори на мистър Мъри, проведени от него на шестнайсети юли.

Всички телефонни разговори, проведени от борсовия салон, се записват на магнитофон, или за да се решат евентуални разногласия върху това кой какво е казал, или, което е много рядко, да се подпомогнат властите при техните разследвания.

Хамилтън ги изпрати до асансьора. Аз потънах в стола си, смаян и объркан. Бериман съвсем ясно бе дал да се разбере, че според него случаят е ясен. Нямах и най-малката представа на каква ли фалшива следа може да е попаднал. Но каквато и да беше, положението ми не беше розово.

Хамилтън се върна в залата и ме погледна.

— Е?

Въздъгнах.

— Купих облигациите и акциите, защото предположих, че „Джипсъм“ ще бъде погълната. Не разполагах с никаква вътрешна информация, която да подкрепи предположенията ми.

Хамилтън се усмихна.

— Добре, момчето ми, вярвам ти.

Сякаш планина се стовари от гърба ми. Толкова беше хубаво да знам, че има човек, който ми вярва.

— Не бях много убедителен, нали? — Изобщо не бях сигурен как бе протекла цялата среща и имах нужда да чуя какво мисли Хамилтън по въпроса.

Той потърка брадата си.

— Засега не разполагат с никакви доказателства, но дават вид, че имат нещо, с което да те притиснат. Виж, защо не си подредиш бюрото за няколко минути и после да се прибереш? Сега едва ли си в състояние да работиш.

Кимнах с благодарност. Веднага щом се прибрах, нахлузих спортния екип и хукнах към парка. Обиколих го два пъти, или общо пробягах осем мили, като през цялото време се напругах пряко сили. Острите болки в краката и дробовете прогониха от съзнанието ми сутрешния разпит, а стабилният приток на адреналин в кръвта успокои нервите ми.

Докато се парех в горещата вана, проблемът полека се избистряше. Не бях направил нищо незаконно. Не бях разполагал с никаква вътрешнофирмена информация. Съдът просто нямаше върху какво да се произнесе. Ако „Де Джонг“ не ме изоставеха, всичко щеше да е наред, а Хамилтън се бе произнесъл недвусмислено по случая.

Бях прекарал във ваната около двайсетина минути, когато телефонът иззвъня. Не ми се излизаше от ваната, но нямаше как. Беше Хамилтън.

— Как си, Пол?

— О, тъкмо се прибрах преди малко от бягане и сега се чувствам доста по-добре.

— Добре, добре. Току-що разговарях с Бериман. Казах му, че е от изключителна важност за „Де Джонг“ и за теб да решат проблема колкото могат по-бързо. Или ти си нарушил закона и те могат да го докажат, или не си и трябва да спрат да ни досаждат. Казаха ми, че до края на седмицата ще изяснят нещата и ще ни известят. Така че защо не вземеш няколко дни отпуск до края на седмицата? И без това не си във форма с този товар на плещите.

— Окей — казах аз. — Радвам се, че до петък всичко ще приключи. Е, до понеделник.

Но още докато затворя телефона и нещо ме преряза. Щом са толкова уверени, че ще решат случая до петък, значи мислят да докажат вината ми.

Започнах да се обличам, обзет от мрачни мисли. Телефонът отново иззвъня.

Беше Линда, сестра ми.

— Здравей, Пол, как се справяш с живота?

— Горе-долу, а ти? — отвърнах аз, като се чудех за какво ѝ е притрябвало да ме търси. Почти нямахме навик да си говорим, а когато ни се случеше, това означаваше, че сме се събрали при мама в едно и също време. Линда се опитваше да ме избягва. Предполагах, че е защото и двамата не се обичахме. Не че имах нещо против нея. Също като всичко останало, и това водеше началото си от смъртта на баща ми. Линда беше решила, че аз трябва да се грижа за къщата и беше посрещнала с голямо неодобрение решението ми да замина за Кеймбридж и после за Лондон. Тя самата живееше само на десет мили от къщата на майка ни, в съседната долина. Беше се омъжила за фермер, един едър мъжага, който ми беше безкрайно неприятен. Тя обаче си го обожаваше и използваше всеки случай да ме сравнява с него. Както вече казах, двамата не общувахме много един с друг.

— За какво се обаждаш? — запитах аз, решил да мина направо на въпроса. — За мама ли става въпрос?

— Да — каза Линда. — Не се тревожи, не е болна или нещо такова. Става въпрос за къщата. Нали знаеш, че лорд Мейбълторп почина преди два месеца?

— Да, мама ми каза.

— Е, синът му ѝ казал да си обира крушите.

— Какво? Не може да бъде! Лорд Мейбълторп ѝ обеща, че може да живее там до смъртта си. Синът му го знае много добре.

— Но няма нищо черно на бяло — продължи Линда. — Той твърди, че е негово право да постъпи както реши с имуществото си. Каза, че бил получил много изгодна оферта от един телевизионен продуцент, който искал да използва къщата като вила за почивните дни.

— Мръсно копеле!

— Взе ми думите от устата. Казах на Джим да отиде и да му цапне един в зъбите, но той заяви, че това било твоя работа.

Типично за Джим. Макар че той имаше право в случая.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

Помислих си дали да не се свържа по телефона с новия лорд Мейбълторп в Лондон, но реших, че е най-добре да се срещна с него в бащиния му дом. Може би тогава щеше да си припомни бащините заръки.

Позвъних в Хелмби Хол. За щастие лорд Мейбълторп бил там цяла седмица, стрелял диви кокошки. Уредих си среща с него на следващия ден и после телефонирах на мама, за да ѝ кажа, че ще ношувам при нея. Беше доста притеснена, но се поуспокои, като разбра, че ще се видим.

Рано сутринта на следващия ден потеглих за селото. Успях да прогоня от съзнанието си разследването около „Джипсъм“. В края на краищата, нищо не зависеше от мен. Донякъде успях да притъпя малко парещото си желание да разнищя тайната около смъртта на Деби и измамата с „Тремънт Капитал“. Намирах се в някакъв душевен хаос и в известен смисъл бях благодарен на възникналия семеен проблем, защото ме разсейваше и ми даваше възможност да си отдъхна.

Стигнах до мама в ранния следобед. След ябълковия пай тя забърбори за къщата и градината, за това на какво централно място в селото се намирала. Щеше да се притесни много, ако ѝ се наложеше да се раздели с дома. Надявах се да успея да ѝ намеря нещо друго в Бартуейт. Животът щеше да ѝ се стори много труден и мрачен, ако около нея ги нямаше старите ѝ съседи, с които се познаваше толкова добре и които я обичаха.

Пътят до Хелмби Хол ми отне точно десет минути. Пред имението бяха паркирани всевъзможни рейндж роувъри, ягуари и мерцедеси — без съмнение на гостите на лорд Мейбълторп, пристигнали за лова на диви кокошки. Паркирах малкото си пежо до тях, приближих се до голямата входна врата и натиснах звънеца. Един лакей ме въведе в кабинета, където ме помоли да изчакам.

Кабинетът беше обзаведен много уютно, изпълнен с книжа и книги на стария лорд Мейбълторп. Спомних си няколкото случая, при които бях пристъпвал прага на тази стая като малък; в паметта ми се е запечатала картината на баща ми и лорд Мейбълторп, седнали край камината и съдиращи се от смях. Лорд Мейбълторп умееше да се смее. Червеното му лице се разчупваше в широка усмивка, масивните му рамене започваха да се тресат. Ръцете му бяха едри и задебели като тези на баща ми; чашата с уиски буквално потъваше в тях. Проверих

рафта с книгите зад мен. Разбира се, гарафата с уиски си кротуваше четвърт пълна зад едно старо течение на „Алманаха на Уитакър“.

Накрая се появи и лорд Мейбълторп младши. Нямах много прилика с баща си. Беше толкова кльощав и анемичен, че се изненадах как ли е издържал цял ден да скита из мочурищата, да не говорим за седмицата. Беше приблизително на моята възраст, помощник-директор на отдела по корпоративно финансиране в една стара, западна търговска банка.

— Здравей, Чарлз. Благодаря ти, че ми отдели малко време да се видим — казах аз и протегнах ръка.

Той я стисна вяло.

— О, няма защо, Мъри, заповядай.

Посочи ми един малък стол и седна в голямото кресло зад бюрото.

На езика ми беше да му кажа, че не съм от длъжниците му, за да се отнася така с мен, но се сдържах.

— Дойдох да си поговорим за къщата на мама — започнах аз.

— Знам — прекъсна ме Мейбълторп.

— Знаеш, че когато баща ми загина, баща ти обеща на мама, че тя може да ползва къщата до края на живота си.

— Всъщност работата е там, че аз не знам такова нещо. Никъде не успях да открия дори и следа от договор за наем. Оказва се, че майка ти заема къщата незаконно.

— Но това е нелепо! — възкликнах аз. — Тя няма за какво да плаща наем, защото няма такава уговорка. Договор за наем не би могло да има, защото никой не е имал нужда от такъв. Баща ти с радост отстъпи къщата на мама да я ползва до смъртта си.

— Възможно е да е било и така. Баща ми беше много щедър и обичаше благотворителността. Но единственото доказателство за това е нейната дума, че той ѝ обещал, но тя в момента не е много адекватна, нали? — Мейбълторп извади пакет цигари от джоба си и запали една. Пропусна да ми предложи. — Работата е там, че имам да плащам огромни такси по прехвърлянето на наследството. Налага ми се да продам част от недвижимото имущество, а петдесет хиляди лири биха ми дошли доста добре, разбираш, нали?

— Не можеш просто така да я изхвърлиш на улицата — възразих разгорещено аз. — Това е незаконно. Тя живее в къщата повече от

двадесет години. А и не мисля, че можеш да я сплашиш, за да се махне.

— Ужасно съжалявам, Мъри, но се страхувам, че мога. Разбираш ли, тя никога не е плащала наем, така че в този смисъл не е наемател. Тя се е настанила самоволно в къщата. Не се тревожи, съгласувал съм всичко с адвокатите си в Ричмънд. Технически може да ни създаде проблеми, ако се барикадира, но дори и в този случай пак можем да я изведем от къщата.

— Баща ти би побеснял, ако беше жив — казах аз.

Мейбълторп опъна силно от цигарата.

— Ти нямаш никаква представа какво би си помислил баща ми. Той имаше много хубави качества, но финансовата страна не беше от тях. В това недвижимо имущество е замразен значителен капитал, който може да носи приличен доход. В наши дни човек не може да си позволи основни фондове да лежат просто така, без да дават доход. Ти си във финансовия бизнес, така че тези неща трябва да са ти ясни.

— Трябва да ти кажа, че управлението на един недвижим имот няма много общо със счетоводната ведомост в банката — казах аз, макар и да виждах, че няма да успея да променя решението му. Молбите при него едва ли биха имали ефект, а колкото за заплахите, няхах с какво да го сплаша. Нямаше смисъл повече да си губя времето. Станах от стола.

— Татко винаги казваше, че баща ти те считал за глупак, и сега разбирам, че е имал право — изтърсих аз, обърнах се и излязох от стаята. Евтино отмъщение, но донякъде се почувствах удовлетворен.

18.

Студеният утринен въздух се врязваше в дробовете ми с всяко вдишване. Мускулите на прасците ми се гърчеха и протестираха срещу каменистата пътека. Бях забравил какво е да бягаш по стръмен хълм. Следвах маршрута, по който бях тичал всеки ден като дете. Четири мили по най-стръмните склонове на областта. Билото беше само на двеста метра, но напредвах страшно бавно. Беше ми толкова трудно, та чак се чудех как ли съм се справял на дванайсет години.

Разпознавах всеки камък покрай пътеката, всеки неин завой. Заедно със спомена за детските ми тренировки се върнаха и болките от онези дни. Съзнателно се мъчех да ги извикам с онова ежедневно предизвикателство срещу стръмните пътеки и студения вятър. Не ставаше въпрос само да прогоня онази, другата болка от загубата на баща си, макар че точно тогава бе започнало всичко. Бях станал неин пленник, трябваше да концентрирам разума и тялото си, за да надмогна болката и скръбта. Така давах воля на собствените си желания и прищевки, това ми позволяваше да се потопявам за няколко часа в собствения си свят всеки ден, свят, в който тялото и стенещите ми мускули заемаха централното място, а сцената бяха веднъж славните, а друг път ужасните хълмове.

Всеки ден беше една трудно извоювана битка, всеки ден — една заслужена победа.

Накрая изкачих хълма и подкарах в лек тръс по хребета, разделящ Бартуейт от Хелмби. Тичах с дълги крачки, избягвайки по-острите камъни и храстите от пирен, които изобилстваха по тази стара овча пътека и дебнеха да изкълчат или счупят крака или глезена ми. Ято диви кокошки внезапно изпърпори от един храст и полетя ниско над земята, докато се изгуби от погледа ми. Мъглата бе започнала да се вдига от дъното на долината около Бартуейт и вече ясно виждах сребърната ивица на реката да хвърля отблясъци в ранната светлина на утрото, преди да свърне рязко зад високия пурпурен хълм. Хвърлих поглед през рамо към кафяво-пурпурната пустош, през която бях

тичал. Вече се отдалечавах от нея и се приближавах към стройно подредените зелени парцели, разпрострели се на дъното на долината, и към сивите каменни постройки на селото. Оттам вече долитаха първите сутрешни признаци на живот: някъде боботеше трактор, кучета известяваха с лай стопаните си, че са гладни. Прибрах се при мама със здраво натъртени пети, но освежен и с взето решение.

Не се надявах, че ще успея да накарам лорд Мейбълторп да размисли. Дори да успеях да се преборя с него юридически, накрая той пак щеше да принуди майка ми да се изсели от къщата. Не исках да мисля какво щеше да означава това за крайно разклатената ѝ психика. Но имаше един изход — да купя къщата. Това щеше да осигури на двама ни с мама спокойствието, че до края на живота си тя е осигурена с покрив над главата.

Проблемът беше само там, че нямаше откъде да взема петдесет хиляди лири. Вярно, с помощта на десетте хиляди лири — всичките ми спестявания, най-вече под формата на ценните книжа на „Джипсъм“, можех да си позволя да взема назаем още двацет хиляди, и то ако ипотекирам квартирата си. Но как да купя къщата само за трийсет хиляди?

„Преглътни гордостта си и го помоли“ — посъветвах се сам. Позвъних в Хелмби Хол и си уредих среща. Прие ме в същия кабинет, както и предишния ден. Направих предложението си да купя къщата за тридесет хиляди лири. Извиних се за язвителните думи, с които се бях сбогувал с него при предишната ни среща, но този път лорд Мейбълторп беше настроен доста по-миролюбиво; може би някои от забележките ми бяха подействали.

— Тридесет и пет хиляди — каза той. — И нито пени по-малко.

— Окей, тридесет и пет хиляди — повторих аз и протегнах ръка. Все се надявах да измъкна отнякъде останалите пари. Той разтърсващо десницата ми. Мисля, че пред очите и на двама ни беше примерът на здравето приятелство, съществувало между бащите ни; и двамата се почувствахме засрамени, че бяхме оскърбили паметта им. Разделихме се хладно, но не студено.

Мама много се зарадва, когато ѝ разказах. Настоя да остана още няколко дни и аз склоних. След изнурителното напрежение на последните няколко седмици принудителното бездействие и смяната на средата ми дойдоха много добре. Успях, макар и не за дълго, да

прогоня изцяло от съзнанието си тревогата за бъдещето ми в „Де Джонг“. Имаше достатъчно време да се тревожа. По-трудно ми беше обаче с Кати. Чудех се дали щеше да ѝ се понрави Бартуейт. Каква идиотска мисъл! Имаше ли повод, който да ми дава основание да си мечтая за подобно нещо? Мислено се наругах с всички ругатни, загдето бях съсипал началото на нещо, което обещавахе да избуи в многообещаваща връзка.

Оставаше ми и проблемът да намеря отнякъде двайсет и пет хиляди лири. Все трябваше да изплуват отнейде. След година или две в света на пазара на облигации заплатата ми щеше да нарасне бързо и изплащането на заема нямаше да представлява проблем. Всичко това беше възможно, разбира се, ако разследването на Комисията по ценните книжа завършеше в моя полза.

Седяхме в залата за конференции на „Де Джонг“, същата, в която ме беше пекъл на шиш господин Бериман от Асоциацията по цените книжа. Върху махагоновата масичка лежеше магнитофон. А от другата страна на масичката седеше Хамилтън.

Страховете ми се бяха разбудили с нова сила, когато ми бе позвънил с молбата да се срещнем в единайсет сутринта в понеделник. Ако разследването беше доказало невинността ми, щеше да ме извика на работа да докладвам в седем и половина както обикновено.

Изражението му беше гробовно. Единственото, което каза, беше:

— Добре ли мина седмицата? — И без дори да даде вид, че е чул отговора ми, добави: — Чуй тези записи.

Застинах. Опитах се да прекарам през паметта си всички разговори, които бях водил през последните два месеца, като се мъчех да преценя кои биха ме zlepоставили. Направо не можех да си представя какво ли може да са записали, след като не бях извършил нищо незаконно.

Звукът беше усилен максимално. Гласът на Кеш избумтя:

— Да не си променил мнението си за облигациите на „Джипсъм“?

— Не, не съм — произнесе моят глас. Винаги е странно да слушаш гласа си от магнетофонна лента. Изобщо не приличаше на моя глас, беше леко извисен, а тонът ми се стори малко по-силен, отколкото

бях предполагал. Лентата продължаваше да се върти. — Но искам да те помоля за нещо. — Пак бях аз.

— Давай. — Кеш.

— Как може човек да си купи ценни книжа от нюйоркската фондова борса?

— О, много лесно. Мога да ти открия сметка тук. Всичко, което трябва да направиш, е да позвъниш на Мириам Уол от нашия отдел за частни лица. Дай ми пет минути и аз ще я подготвя.

Хамилтън изключи магнитофона. Известно време и двамата мълчахме.

Накрая аз наруших тишината.

— Това не доказва нищо — казах, и в същия миг си прехапах езика. Прозвуча така, сякаш някой виновен се мъчи да се оправдае.

Лекото свъсване на Хамилтън ми показва, че същата мисъл му бе минала и на него.

— Това действително не доказва нищо конкретно — каза той. — Но в контекста на онова, което от Асоциацията се опитват да изградят срещу Кеш, не изглежда никак добре. На тях им звучи така, сякаш Кеш ти казва да купиш ценни книжа за твоя собствена сметка в една компания, за която той разполага с вътрешнофирмена информация. Класически начин да подкупваш клиентите, които работят с теб. Точно така звучи.

— Ами! Съвсем не беше така — запротестирах аз.

— Акциите, за които става дума, бяха на американската компания „Джипсъм“, нали така?

— Да.

— И Кеш ти помогна да си откриеш сметка?

— Да, така беше. Но той се опитваше да ми помогне като на клиент. — Прекъснах, опитвайки се да събера мислите си. Почувствах се притиснат в ъгъла, а не можех да намеря никакъв изход. Накрая повторих пак истината. — Двата с Деби решихме да си купим акции, като се облягахме на анализа на компанията, който бях направил и според който най-вероятният изход беше предстоящото поглъщане. Никой от двамата ни не беше купувал акции на американски компании до този момент, а Кеш беше най-удобният човек, до когото можехме да се допита за подробностите. Това е.

Хамилтън дълго не откъсна погледа си от мен. „Няма по-добър познавач на човешките характери от Хамилтън — помислих си аз. — Той ще разбере, че аз съм искрен.“

Обаче не се оказа така.

— Изглежда ми много странно, че си се заловил с такова нещо — започна той. — За съжаление от Асоциацията са убедени, че ти и другите сте се възползвали от вътрешнофирмена информация. Ти си прав, че записът не доказва нищо конкретно. Следствията, занимаващи се с този тип дейност, обикновено струват много скъпо и по правило често завършват с неуспех. Но какъвто и да е изходът от делото, той винаги съсипва съдбата на хората, замесени в случая, без значение дали са виновни, или не. — Той прекъсна и се втренчи в масата пред него. — Длъжен съм също така да мисля и за интересите на фирмата. За Асоциацията не би представлявало никакъв проблем да даде гласност на случая, дори и да ни глоби. Едва ли е необходимо да ти напомням за ефекта, който би имала тази стъпка върху институциите, които ни доверяват парите си. Както знаеш много добре, на ко съм сме да измъкнем половин милиард от една японска компания, което ще има огромен ефект върху фирмата ни. Не мога да позволя тези преговори да бъдат провалени. — Той отново вдигна поглед към мен. — Така че съм решил следното. При дадените обстоятелства това е най-добрият изход за всички замесени в случая. Днес ще приема оставката ти. Ще продължиш да работиш още два месеца, докато изтече срокът на предупреждението ти за уволнение. Това време ще ти е достатъчно да си намериш подходяща работа където и да е. Можеш да идваш на работа, ако искаш, но при никакви обстоятелства нямаш право да търгуваш от името на фирмата. Никой извън персонала на борсовия салон няма да знае истинската причина за напускането ти.

— Съжалявам много — добави той, — но това е най-доброто за всички, особено за теб.

Значи това беше. Чудесен изход, позволяващ на „Де Джонг“ да продължи с търговската си дейност, все едно че нищо не се е случило. И бях безсилен да променя каквото и да било. Човек трудно можеше да го преглътне.

— Какво ще стане, ако не подам оставка?

— По-добре не ме питай — каза Хамилтън.

За момент ме прониза силното желание да се опълча, да му откажа, да настоявам за пълно разследване. Но нямаше никакъв смисъл. Щяха да ме разпънат на кръст. Така поне имах възможност да си намеря друга работа.

Не казах нищо; бях забил поглед в масата. Усещах как бузите ми постепенно поаленяват. Гневът и срамът ме сграбчиха, в добавка ме обзе и дълбоко отчаяние. Отворих уста да кажа нещо, но не можах. Задишах дълбоко. Контролирай се, заповядах си аз. По-късно ще подредиш всичко. Не казвай нищо, не се унижавай. Само запази присъствие на духа и си иди.

— Добре — произнесох дрезгаво.

Станах, обърнах гръб на Хамилтън и излязох. Имах няколко неща, които трябваше да прибера от бюрото си. Бележникът с телефонни номера, някои дреболии. Влязох в борсовия салон. Залата мигом замря. Усетих погледите на всички, приковани в мен. Сякаш се врязвах в атмосфера, сгъстена от неприязън. Не погледнах никого. Стегнах се и тръгнах към бюрото си. Бузите ми още пламтяха. Никой не пророни и дума. Прибрах бележника и другите си неща, сложих ги в куфарчето и излязох. Един господ само знаеше какво си мислеха. Но не ме беше грижа.

Спрях едно такси точно пред сградата. Закара ме много бързо. Когато отворих вратата на апартамента си, вече бях успял да поукротя някои от емоциите, разбушували се в душата ми. Класифицирах ги и ги разместих където трябва — по този начин щях да ги овладя.

Първо гневът. Гневът от това, че ме бяха обвинили така несправедливо, без да ми дадат никаква възможност да се защитя. Бяха приели, че съм виновен, защото така беше изгодно на всички. Испитах гняв към Хамилтън, загдето им беше позволил да ме унижат по такъв начин. Не можеше ли поне той да направи нещо, за да ме защити? Та той беше единственият човек, който реално би могъл да намери изход в тази безизходица. Но той беше поставил интересите на фирмата преди мен. Въобразявах си, че означавам малко повече за него. Но след като размислих, проумях, че той по обичайния си начин бе съпоставил всички „за“ и „против“ битката и бе стигнал до извода, че това е по-добрата алтернатива. Не вървеше да крещя „Не е честно!“.

После идваше мъката. Бях започнал да се чувствам уютно в „Де Джонг“. Учех се как да търгувам и да извличам удоволствие от

търговията. И въпреки че накрая Хамилтън ме бе изоставил, аз бях научил много от него. Но имах още много да овладявам — и сега едва ли можех да намеря учител от неговия ранг. Добре че поне времето в „Де Джонг“ ме бе убедило, че ме бива да търгувам, и ми бе показало, че имам значителен потенциал. Просто трябваше да продължа някъде другаде с някой друг.

Но какво щеше да стане, ако не успеях да си намеря работа? При тази мисъл ме обзе внезапна паника. Какво щеше да стане, ако никога повече нямах възможността да търгувам? Дори не исках да мисля за тази възможност. А отчаяно се нуждаех от добре платена работа, за да изкарам парите, нужни ми да купя къщата на мама. Невъзможно беше да събера двайсет и пет хиляди лири, без да работя. Един господ знае какво щеше да стане с нея, ако лорд Мейбълторп я изхвърли на улицата. Вече виждах презрителното изражение на сестра ми Линда, когато разбереше, че не съм успял да предотвратя това.

Паниката обаче бързо стихна. Хората непрекъснато губеха работата си. Но ако ги биваше, всеки път си намираха нова.

Аз съм упорит индивидуалист. Нямаше да зарежа търговията с ценни книжа само защото веднъж ужасно не ми е провървяло. Човек си кове сам съдбата. Разбира се, понякога всичко се опълчва срещу него, но ако човек упорства достатъчно, накрая събитията заработват в негова полза. Ключът към всичко е да не се предаваш; когато работата се закучи, просто работи още по-усърдно.

Измъкнах лист хартия и скицирах план на действията как да си намеря друга работа. Отделих два часа, за да изгладя трудовата си автобиография. Дотук добре. Посредническите агенции нямаха нищо против всеки нов клиент и аз си помислих, че автобиографията ми не изглежда никак лоша.

Проблемите започнаха на следващата сутрин. Бях решил, че ще е добре да почна с агентите по продажбите, с които общувах всеки ден. Те ме познаваха и имаха представа за деловите ми качества. След внимателно обмисляне първо позвъних на Дейвид Барат. Той работеше много отдавна в бранша и имаше много връзки. Все щеше да измисли нещо.

Набрах „Харисън Брадърс“. Обади се един от колегите му. Каза, че Дейвид в момента бил зает, но след малко щял да се върне. Оставих

номера си и зачаках. Минаха два часа, без никой да се обади. Опитах отново.

Този път телефона вдигна Дейвид.

— Здравей, Дейвид, Пол се обажда — започнах аз.

След кратка пауза Дейвид каза:

— А, Пол. Откъде звъниш?

— От къщи. Значи си чул?

— Да, чух. — Отново кратка пауза. — Намери ли нещо?

— Още не. Всъщност едва сега започвам. Точно затова ти звъня. Не знаеш ли случайно някой, който търси човек като мен?

— Страхувам се, че не. Работният пазар в момента е доста замрял — каза Дейвид. — Виж, трябва да приключваме. Един клиент ме чака на другия телефон.

— Само още нещо... — изрекох бързо аз.

— Да?

— Дали би могъл да ми отделиш половин час? Искам да се консултирам с теб какво да правя. Ти познаваш пазара много по-добре от мен и...

— Знаеш ли, в момента не разполагам с никакво свободно време.

— Когато ти е удобно — настоях аз, усещайки как отчаянието се промъква в гласа ми. — На закуска или след работа, мога да дойда и до фирмата ви.

— Пол, мисля, че не съм в състояние да ти помогна. — Гласът му прозвуча учтиво, но твърдо. Много твърдо.

— Разбрах — изрекох аз отпаднало. — Няма да те безпокоя повече. — Затворих.

Нищо не можех да проумея. Дейвид винаги е бил услужлив. А сега отказът му да ми помогне придобиваше особено значение. За миг си помислих дали всъщност не бях сгрешил с преценката си за него. Може би е съвсем различен с бившите си клиенти, за разлика от настоящите. Но това съвсем не му приличаше.

С трепет потърсих друг агент но продажбите. Резултатът беше същият. Учтиви, но безучастни. С третия се получи още по-зле. Чух го как каза на колегата си, който вдигна слушалката: „Кажки му, че ме няма. И ако позвъни пак, кажи му, че не съм в салона“.

Седях на стола, втренчен в телефона. Работата започваше да придобива някакъв злокобен оттенък. На кого още можех да се обадя?

Кеш не влизаше в сметката. Изведнъж се сетих за Кати. Но не знаех дали ще мога да понеса същия вежлив отказ, както и от останалите.

Клер! Със сигурност можех да разчитам на нея.

Позвъних ѝ. Още щом чу гласа ми, тя сведе своя до шепот.

— Пол, вярно ли е това, което говорят за теб?

— Не знам какво говорят.

— Че са те хванали да търгуваш с вътрешнофирмена информация.

Най-после се намери човек да изрази на глас това, което другите мислеха.

— Не, не е вярно. Или поне в действителност не е било търгуване с вътрешнофирмена информация. Вярно е обаче, че такова е мнението на Асоциацията по ценните книжа. Затова и подадох оставка.

— Подал си оставка? Всички твърдят, че са ти били шута!

— Принудиха ме да си я подам — изрекох аз и почти засякох. Беше безсмислено да отричам повече. Всеки, с когото разговарях, вече бе приел, че съм виновен. Накрая спокойно произнесох: — Не съм направил нищо противозаконно.

— Знам — каза Клер.

Някаква слаба искрица надежда и облекчение заблещука в мен.

— Знаеш? Откъде?

Клер се изсмя.

— Та ти си последният човек на света, способен да се забърка в злоупотреба с вътрешнофирмена информация. Ти си най-прямият човек, когото познавам. Прекалено сериозен, макар и прекалено скучен.

— Не споря — казах с леко повдигнат дух.

Клер сниши глас до заговорнически шепот.

— Каж ми какво се случи.

Разказах ѝ всичко за покупката си на акции от „Джипсъм“ и защо го бях направил. Когато стигнах до ролята на Кеш, тя ме прекъсна.

— Този червей! Трябваше да се сетя, че и той има пръст в тази работа. Господи! И на това нищожество още му разрешават да търгува!

Имаше право. Нали се беше подразбрало, че Кеш също е под разследване. Може би и неговите дни в „Блуумфийлд Уайс“ бяха преброени. Това все пак беше някаква утеха. После обаче, като

размислих по-трезво, стигнах до извода, че ако има някой, способен да се измъкне сух от водата, това е само той.

Разказах ѝ за реакцията на Дейвид Барат и на останалите при молбите ми за помощ.

— Хм, не съм много изненадана — отвърна тя. — Всички говорят за твоя случай. Станал си известен, макар и не по най-добрия начин. Обсъждат те дори и хора, които не те познават. Мога да те уверя, че в скоро време трудно ще се намери човек, който да ти даде работа.

Сгърчих се под този удар. Това беше много жестоко, дори и за нея, и тя го разбра.

— Съжалявам, Пол. Не исках да го кажа — изрече бързо тя. — Само след месец-два цялата работа ще отшуми. Все ще си намериш някъде място. — Премълчах. — Пол? Пол, чуваш ли ме?

Изломотих довиждане и затворих.

Значи това беше истината. Гледаше ме право в очите. Нямах никакъв шанс да си намеря работа на пазара за облигации. Нито сега. Нито след време. Вероятно никога. Толкова просто и толкова ясно.

Това беше истината, която бях разбрал още след първото си обаждане до Дейвид Барат, но не бях имал смелостта да я погледна право в очите и я бях скътал дълбоко в съзнанието си. Бях повярвал, че силата на волята ми ще е достатъчна, за да си намеря работа. Но силата на волята ми не можеше да принуди хората да забравят, че ми се носи славата на финансов престъпник, майстор на незаконната търговия с вътрешнофирмена информация.

Стори ми се много иронично, че такова просто прегрешение като това, което ми приписваха, предизвиква толкова презрение от хора, чийто живот се е сраснал с лъжата и измамата, които най-безсрамно мамят клиентите и работодателите си, дори и приятелите си. Но злоупотребата с вътрешнофирмена информация наистина беше нещо различно. Беше страшно заразна. Голямата чума, предизвикана от този бацил и завършила с предявяването на иск за щети спрямо главния организатор на пазара за макулатура, Майкъл Милкен, бе плъзнала по Уолстрийт, заразявайки един инвестиционен банкер от друг, докато накрая в Ню Йорк не бе останала фирма, незаразена в някаква степен. Лечението беше много просто. Още при първата ѝ проява всеки

заразен участник в играта трябваше да бъде изолиран и отрязан от останалите. Това се бе случило с мен.

Последиците бяха много тежки. Търговията с ценни книжа беше единственото нещо на света, с което исках да се занимавам. Амбицията ми беше да го правя най-добре от всички. Само допреди седмица мечтата ми изглеждаше толкова близка, толкова реална — само още няколко години упорит труд. И сега, сбогом.

Сигурно има хора, които си изживяват безметежно живота, без да знаят дори какво е това цел. Но не и аз. Поставех ли си за цел да постигна нещо, отдавах му се изцяло. Посвещавах му живота си. Разбира се, когато накрая бях проумял, че от мен няма да стане най-бързият бегач в света на осемстотин метра, ударът беше тежък, но аз не можех да отрека на себе си, че бях постигнал много, приближавайки се съвсем близо до осъществяването на мечтите си. Но да се отрека от търговията с ценни книжа... не, това беше повече, отколкото можех да понеса.

Следващите две седмици бяха най-кошмарните в живота ми от години. Продължавах да изпращам писма на всяка обява и дори отидох на две интервюта, но без никакво желание. Беше ми ясно, че това е загубена кауза.

Депресията ме сграбчи страшно бързо в прегръдките си. Дълбока и черна депресия, в каквата не бях изпадал до този момент. В душата ми царуваше пълен смут. И най-простата работа изискваше огромни усилия от моя страна. След няколко дни спрях и да бягам, залъгвайки се с мисълта, че малко почивка няма да ми навреди. Опитах се да чета книги, но не можех да се съсредоточавам. Прекарвах повечето си време в леглото, взирайки се в тавана. Излизах на продължителни безцелни разходки из Лондон. Но шумът на колите, изгорелите газове и жегите ме уморяваха още повече. За един човек, тласкан от волята си цял живот, сригът ѝ наистина е смразяващ.

Изпаднах в кошмарна изолация. До този момент самотата ми не ми бе причинявала никакви особени проблеми, но сега направо жадувах да имам до себе си човек, с когото да разменя няколко приказки, дори и най-глупавите. Някой, който да сложи живота ми в ред. Но кой? Беше изключено да звъня на колегите си. Нямах смелостта да споделя истината за сполетялото ме нещастие с когото и да било от предишните ми приятели и познати. Трябваше да го

направя, но не го сторих. А последният човек на земята, на чиито плещи бих стоварил този непосилен товар, беше майка ми. Бях наясно, че съвсем скоро щеше да ми се наложи да говоря с адвокатите за покупката на къщата. Откъде щях да намеря пари? След като пътеките ми към търговията с ценни книжа бяха отрязани, ставаше невъзможно да си намеря добре платена работа.

Игнорирах проблема, или поне се опитах да го направя. Но колкото повече се мъчех да го прогоня, толкова по-упорито той се връщаше в съзнанието ми. Нямах право да изоставя майка си без дом, а бях абсолютно безсилен да направя за нея каквото и да било.

В дългите периоди на самота често ме спохождаха мисли за Кати. Всеки път, когато ми се искаше до мен да има някой, на когото да изплача мъката си, този някой винаги биваше тя. Спомнях си колко леко и непринудено се бяхме сблизили в Америка, съчувствието и интереса ѝ към мен. Изпитвах огромна нужда някой пак да се интересува от мен.

И точно тогава тя ме беше отблъснала. Обвиненията ѝ, че съм съсипвал кариерата ѝ, недодяланите ми молби да излезе на вечеря с мен. Тя без съмнение беше чула какво съм направил, по-точно какво се говори, че съм направил. Сигурно е благодарила на Бога, че се е измъкнала, без да се замесва с мен, и сигурно е сипала страшни клетви срещу себе си, че изобщо ѝ е минала такава мисъл през главата. Връзката ѝ с човек, обвинен в злоупотреба с вътрешнофирмена информация, едва ли би ѝ помогнала за напредъка ѝ по пътя нагоре.

19.

Беше четвъртък следобед. Гледах по телевизията състезания по атлетика от Осло. Чувствах се страшно потиснат, но не можех да събера сили да угася телевизора. След като видях как състезанията на осемстотин метра бяха спечелени от един испанец, когото бях побеждавал на няколко състезания, отново си зададох въпроса защо се бях отказал от спорта. Бях толкова добър! Защо, по дяволите, се бях захванал с тоя пазар на ценни книжа? А и вече беше безнадеждно късно да се връщам към бягането. Никога повече нямаше да успея да си възвърна старата форма. Онова време бе отминало безвъзвратно. Не ми оставаше нищо друго, освен да си седя на задника и да плача за миналото.

Огледах малкия си апартамент. Бронзовият ми олимпийски медал ми се хилеше присмехулно от лавицата над камината. Господи, какъв хаос! Жилището ми беше толкова малко, че не искаше кой знае какви усилия да го приведа в ред. В ъгъла зад вратата се беше събрала голяма купчина бельо за пране. Би трябвало да я отнеса до пералнята. Не, можеше да почака още няколко дни. Имах още чисти дрехи в гардероба.

Телефонът иззвъня. Сигурно беше някоя от агенциите по наемане на работа. Преди няколко дни ги бях помолил да се откажат повече да ми търсят работа като борсов търговец, като вместо това им казах да търсят свободно място за анализатор на кредити. Бяха ми промърморили нещо в смисъл колко трудно било на пазара за работна ръка тия дни. Очевидно бях слязъл в очите им от най-горните позиции за работа до самото дъно. Оставих телефона да иззвъни поне десет пъти преди да събера сили да се изправа и да вдигна слушалката.

— Ало?

— Ало, Пол, ти ли си? — Гласът на Кати долетя до ушите ми съвсем ясно.

Сърцето ми бързо заби. В помрачената ми душа се прокрадна рязък повей на надежда. Бях проиграл в представите си поне двеста

пъти епизода с отхвърлянето; съмнявах се, че ще имам сили да го понеса още веднъж.

— Пол, ти ли си?

Прочистих си гърлото.

— Да. Да, аз съм. Как си, Кати?

Чух гласа ми да звучи сухо и официално. Не исках да е така, но не можех иначе.

— Съжалявам много за случилото се. Сигурно е било ужасно.

— Ами, донякъде.

— Разнасяха се цял куп слухове за причината, поради която си напуснал.

Какво ли се опитваше да постигне? Да бръкне с пръст в раната? Да изтръгне някоя нова клюка? Нямах никакво намерение да ѝ помагам.

— Има си хас.

— Виж, мислех си, че вече мина доста време, откакто се видяхме за последен път — започна нервно тя. — Мисля, че няма да е лошо да наваксаме. — „Да наваксаме, но какво“ — помислих цинично аз. — Имаш ли някаква работа в неделя следобед?

Пулсът ми се учести.

— Не, нямам.

— Добре, хайде да се поразходим малко някъде из провинцията. Знам едно чудесно местенце в Чилтърнс, само на един час път оттук. Искам да кажа, ако искаш. — Гласът ѝ се проточи на края. Сигурно се бе колебала доста, докато се реши да ми позвъни, а аз не я окуражавах.

— Да, ще се радвам много — казах аз, като се опитах да вложа малко ентузиазъм в гласа си; за моя изненада се справих даже много добре.

— Чудесно. Защо не ме вземеш от къщи в два? — Тя ми даде адреса си в Хампстед.

Би било преувеличение да кажа, че депресията отстъпи, но слънцето определено надзърна зад облаците. На следващия ден се справих съвсем добре в интервюто с една японска банка, а по-голямата част от съботата прекарах в методично прелистване на „Файненшъл Таймс“, като търсех обяви за работа и наваксвах новостите във финансите. Разсъдих, че скоро все пак ще си намеря някаква работа и

нямаше да е зле да съм запознат с последните новости на пазара. Наистина голям напредък в сравнение с началото на седмицата.

— Разкажи ми какво се случи, Пол.

Знаех, че ще ме запита. Вървахме покрай един тревясал хълм към едно поточе. Стадо черно-бели крави фризийска порода ни загледа от другата страна на ливадата — съвещаваха се дали ще имат енергията да се приближат и да ни разгледат по-отблизо. Накрая решиха, че сме твърде далеч, и приведоха глави към тревата. Предния ден беше валило и въздухът беше още свеж. Слънчевият ден напомняше повече на пролет, отколкото на септември.

Това беше въпрос, който исках да избегна. Знаех, че съм невинен, макар за останалия свят да бях виновен. С нищо не можех да ги накарам да променят мнението си, така че какъв беше смисълът да отричам? Много по-достойно беше да запазя мълчание, отколкото да хленча на глас, че съм невинен. А Кати беше последният човек на земята, пред когото бих искал да изгубя достойнството си.

През целия път до жилището на Кати в Хампстед бях неспокоен. Бях прекарал през ума си всички възможни поводи за конфликт между нас. Спорът ни за кариерата ѝ, Кеш, неуспехът ми да си намеря друга работа, и сега това. Бях се подготвил за труден следобед.

Но всъщност излезе съвсем друго. Кати съвсем явно беше радостна, че ме вижда. През целия път до Чилтърнс бързахме весело. Паркирахме пред една древна саксонска църква, после Кати ме поведе на разходка. Крачехме, заобиколени от типични английски гледки — селце, стара букова гора, фермерски двор; после през малка зелена долинка, която извеждаше до един поток.

Така че когато ме запита, аз ѝ разказах. Тя слушаше внимателно, поглъщаше всичко, и аз ѝ разказах още. Не само как се бях озовал в цялата тази каша, но и за това как се бях чувствал през последните две седмици. Думите излизаха от устата ми съвсем леко. Тя ме слушаше със съчувствие и разбиране. С всяка минута се отпусках все повече и повече. В един момент осъзнах, че селото е останало далеч зад гърба ни и вече вървим покрай потока. Думите ми позволиха да се видя отстрани за последните две седмици. Добих ясна представа за самосъжалението си. Потокът ми от думи секна.

— Прощавай, нещо много се разбърбих — казах аз. — Имаш наистина голямо търпение.

— Не, всичко е наред — каза тя. — Сега разбирам какво си преживял. — Спусна се до брега на поточето. — Защо не спрем тук? Сигурно сме извървели поне четири мили. Искам да погледна малко.

Кати се събу, нави дънките си и пристъпи в бързия ручей. Ледената вода заля глезените ѝ и тя изписка. Изтегнах се на брега и се отпуснах под топлите лъчи на слънцето. През полупритворените си очи гледах как Кати стъпва по хлъзгавите камъни. Носеше бяла риза и стари дънки. Черната ѝ коса се размяташе при всеки скок от камък на камък. Придвижваше се с някаква особена, котешка пъргавина, която не бях забелязал до този момент. Това страшно ми хареса. Усмихнах се и притворих очи.

Дремех под топлото слънце върху студената трева на брега, когато усетих нещо нежно да ме гъделичка около носа. Кихнах и отворих очи. Кати лежеше до мен и се опитваше да пхне в носа ми дълга тревичка. Протегнах вяло ръка да я сграбча, но тя се дръпна и се засмя. Лицето ѝ беше само на педя от моето. Големите ѝ кафяви очи блестяха възбудено на слънцето. Устните ѝ постепенно станаха сериозни. Протегнах се и ги привлякох до моите. Целунахме се плахо първия път, но след малко вече я прегръщах силно. Кати изведнъж се дръпна, леко усмихната, отметна коса от лицето си и отново ме целуна, този път вече жадно. И точно в този момент някой изкряска почти над главите ни:

— Бенсън, веднага тук! Веднага идвай, шибано куче!

Разсмяхме се и се пуснахме. Кати се изправи.

— Хайде, остават ни още три мили до колата.

— Окей — въздъхнах аз и станах.

Обратният ни път покрай потока мина в тишина. Едва когато стигнахме другия край на долината, Кати се обади:

— Мъчно ми е за Деби.

Още една трудна тема.

— Не я познавах много отблизо — продължи Кати. — А ти? — Тя ме изгледа въпросително.

Разбрах какво има предвид и се усмихнах.

— Не, не съм бил толкова близък с нея. Но се разбирахме много добре. Харесваше ми.

Изминахме още няколко метра. Кати се обади пак:

— Какво се случи с нея?

— Какво искаш да кажеш?

— Нали твърдяха, че се е самоубила, но това не може да е вярно.

А нещастен случай пък е изключено.

— Хм — казах аз.

— Ти знаеш какво се е случило в действителност, нали? — запита Кати.

Кимнах.

— Ще ми разкажеш ли?

Поех дълбоко въздух. Внезапно ми се прииска да ѝ разкажа всичко. Ама страшно много.

— Да.

Вървахме по стръмния склон на хълма. Изчаках да стигнем билото и спрях. Хвърлих поглед към ручея, който кротко ромолеше през малката долина. Спокоен и мирен английски кът.

— Убиха я.

— Така и предполагам — изрече спокойно Кати. — Знаеш ли кой го е направил?

— Не. Отначало си мислех, че е Джо Финли, но той на два пъти отрече. Повярвах му.

— О! А защо са я убили?

— Мисля, че знам.

Разказах ѝ всичко, което бях открил: за несъществуващата гаранция на „Хоншу Банк“ към „Тремънт Капитал“; за това, как бях разбрал, че Деби е открила измамата преди мен. Разказах ѝ за разследванията ми в Ню Йорк, за сблъсъка ми с Джо в Сентръл Парк, за кредитно-спестовната банка „Финикс Просперити“ и за нейната инвестиция в „Таити“.

Кати ме слушаше с широко разтворени очи.

— По какъв начин са свързани всички тези компании?

— „Тремънт Капитал“ емитира облигации на стойност четиридесет милиона долара с фалшива гаранция от „Хоншу Банк“. След това Кеш продава двайсет милиона от тях на „Де Джонг“; заради тази фалшива гаранция Хамилтън не проверява подробно документацията. После Кеш продава останалите двайсет милиона на „Харцвайгер Банк“ в Швейцария. Хер Дитвайлер без съмнение е бил

подкупен по някакъв начин, за да извърши покупката. По всичко изглежда, че и Кеш е затънал до гушата в тая измама. Нали двамата с Вайгел са стари дружки... Четиридесетте милиона, събрани от частната сделка, са използвани за закупуване на основния пакет на „Финикс Просперити“, или „Машината за пари на Чичо Сам“. Посредством този допълнителен капитал „Финикс Просперити“ успява да вземе назаем големи суми с правителствена гаранция. Тя на свой ред възнамерява да инвестира тези пари в голям брой предприятия с висок риск и висок доход. Едно от първите ѝ предприятия е закупуването на двайсет процента от хотела „Таити“ на Ъруин Пайпър. — Спрях да си поема дъх. — Дотук добре. Обаче след тази стъпка нещата нещо се закучват. Първо, Грег Шофман заподозира нещо. Звъни в „Хоншу Банк“ и открива, че такава гаранция просто няма. Не знам какво още може да е разбрал или как са усетили, че ги е разкрил. Но е бил убит, вероятно от Вайгел, като после тялото му беше открито близо до къщата на Вайгел. Следващият подред е Деби Чейтър, която също заподозира нещо. Убиват и нея.

— Значи знаеш кой стои зад всичко това?

— Не знам. Но който и да е, той ще е сред акционерите на „Тремънт Капитал“. Сигурен съм, че и Вайгел е един от тях. И...

— И какво?

— Ами, никак няма да се учудя, ако е замесен и Кеш.

— Някой друг още?

— Може и да има. Просто не знам.

— А кой е убил Деби?

— Трудно е да се отговори. Знаем, че не е Вайгел, защото дневникът му показва, че по това време е бил в Ню Йорк. Както вече ти казах, Джо отрече категорично да има нещо общо със смъртта ѝ, и аз съм склонен да му вярвам. Може да е бил Кеш, а може някой съвсем непознат.

— Някой като Ъруин Пайпър?

— Не, не мисля, че е бил той. В Лас Вегас директно го обвиних, но той беше искрено изненадан, че Деби е мъртва.

— Тогава кой може да е бил?

Вдигнах поглед към лицето ѝ.

— Трябва да е Кеш. Не може да не е знаел какво е продал на Хамилтън. Той също така е единственият, който има връзка с „Финикс

Просперити“. А двамата с Вайгел са приятели доста отдавна.

Тя свъси чело. И двамата замълчахме под впечатлението на това, което бях изрекъл. Продължихме напред.

— Знам, че ще ти прозвучи много странно — каза Кати, — но не мисля, че Кеш може да се забърка в нещо толкова сериозно. Хлъзгав е като гол охлюв и винаги гледа да ти бръкне колкото може по-дълбоко в джоба. Но той си има собствени морални принципи, които никога не би престъпил.

— Какво искаш да кажеш? — възкликнах аз. — Та той е един от най-гадните хора, които познавам!

— В повечето случаи е такъв — каза тя. — Но аз работя с него вече година и не мисля, че е толкова лош. Не вярвам, че е способен да убие човек.

— Какво ще кажеш за онзи шибан бизнес с американската компания „Джипсъм“? Според теб тази сделка може ли да се нарече честна?

— О, не ти ли казах? Разследването свали всички обвинения от Кеш по случая. Джо се оказал човекът, търгувал с вътрешнофирмена информация. Облигациите на „Джипсъм“ са се водели на него и той е закупил купища акции чрез подставени лица.

— Настина ли? Това е изненада. Бях сигурен, че Кеш непременно е знаел за предстоящото поглъщане на „Джипсъм“. — Размислих над тази нова информация и се опитах да я свържа с това, което вече знаех. Направо не можех да си представя Кеш като агент с принципи по продажбите на облигации.

— Явно са разследвали и всички останали, замесени в случая — каза Кати.

— Имаш предвид мен ли?

— За теб не съм чула. Но предполагам, че и ти си бил в списъка на заподозрените. В петък вечер при нас идва полицаи, който разпитва за теб.

— Полицаи ли? Сигурна ли си? Да не е бил човек от Асоциацията по ценните книжа? — А си бях мислил, че сделката, която Хамилтън беше сключил с Асоциацията, беше те повече да не ме преследват, ако „Де Джонг“ се съгласяха да ме уволнят.

— Да, сигурна съм. Казва се Пауел. Инспектор Пауел. Задаваше много въпроси за теб и Деби.

Сега вече ставаше наистина странно. Та нали инспекторът ми беше казал, че е приключил следствието по смъртта на Деби? От къде на къде ще разпитва за мен? Много странно.

Продължавахме да вървим напред. Селцето, където бях паркирал колата си, вече се виждаше; на стотина метра от него върху един малък хълм се издигаше четвъртитата сграда на църквата. „Тук сигурно е имало езическо капище, преди да дойде християнството“ — помислих си разсеяно аз.

— А сега какво ще правим? — запита Кати.

— С кое?

— Със смъртта на Деби. С „Тремънт Капитал“. С „Финикс Просперити“.

— Нищо.

— Нищо?

— Защо да съм длъжен да правя нещо? Какъв смисъл изобщо има? — троснах се аз.

— Дрън-дрън — каза тя. Изгледах я, а тя повтори сърдито: — Дрън-дрън.

— Какво имаш предвид?

— Време е да се стегнеш, Пол. Знам добре какво се е стоварило на главата ти. Но някой или някои са откраднали четиридесет милиона долара и са убили двама души, за да го прикрият. Ако ти вдигнеш ръце, това означава те да се измъкнат живи и здрави. Няма да позволиш това да се случи, нали?

Беше разгневена. Очите ѝ пламтяха като факли, бузите ѝ горяха. Но аз имах чувството, че повече се ядосва на решението ми, отколкото на мен. Повдигнах рамене.

— Абсолютно права си.

Тя се усмихна и ме хвана за ръката.

— Добре. Ще ти помогна. Какво ще предприемем като начало?

— Мисля, че трябва да поговоря с Хамилтън, но просто не мога да си представя как ще ида при него с цялата тази гадост около „Джипсъм“, легнала на плещите ми.

— Разбирам какво имаш предвид — произнесе Кати. Внезапно една мисъл я стресна. — Щом са снели всички обвинения от Кеш, тогава не би ли трябвало да оправдаят и теб? Имам предвид, че ако той

не е злоупотребил с вътрешнофирмена информация, тогава как би могъл да ти я предаде?

Втрених се в нея. Беше напълно права. Надеждата отново стопли сърцето ми.

— Позволи ми да поговоря с Кеш за теб. Сигурна съм, че ще ме разбере и ще помогне.

— Не мисля, че това е добра идея — казах аз.

— Виж, аз съм напълно сигурна, че той няма нищо общо с убийството на никого, да не говорим за Деби Чейтър. Нека да поговорим с него.

— Добре — отстъпих аз. — Но не споменавай нищо за работата с „Тремънт Капитал“.

— Няма.

Селцето вече беше съвсем близо. Мярнах една кръчма.

— Стига вече за това. Жаден съм. Да пийнем по нещо.

Седнахме пред кръчмата от шестнадесети век и убивахме времето си над две питиета, докато слънцето се скри зад гористите хълмове. Беше вълшебна вечер и никой от двамата ни не искаше тя да свършва. И тъй като кръчмата имаше и зала за хранене, останахме да вечеряме домашен пудинг, пълнен с пържола и бъбреци.

— Да си мяркала Роб, откакто се върнахме от Америка? — попитах аз.

— Да, мярнах го — отвърна ми тя без особен ентусиазъм.

— Какво има? Да не те е притеснявал пак?

— Да — каза тя, без да вдига поглед от чинията си.

Зачаках да продължи. Но тя не го направи. Това ме заинтригува. Но повече ме разтревожи. Трудно можех да забравя изпълнените със змийска отрова думи, изсъскани от него в Лас Вегас.

— Какво е направил?

— Ами, няколко пъти се сблъсках с него по работа. А напоследък е започнал да се навърта около сградата на „Блуумфийлд Уайс“ и ме следи всеки път, когато се прибирам у дома. Всеки път иска да разговаряме и винаги е много груб.

— Какво казва?

— О, твърди, че съм лекомислена и леконравна. Казва, че съм го предала. Казва ми, че съм от ония жени, дето много обичат да дразнят мъжете. И дрънка много неприятни неща за теб.

Въздъгнах.

— Това не ме изненадва особено.

— Каза ми, че си имал интимна връзка с Деби. — Тя ме изглежда въпросително.

— Не е вярно. Вече ти казах. Просто работехме заедно и станахме добри приятели.

— Роб твърди, че сте имали някаква много романтична вечеря на едно корабче, точно преди тя да умре. — Кати видя смаяното ми изражение и се усмихна успокояващо. — Не се тревожи. Аз ти вярвам. Така или иначе, не ми влиза в работата да ти държа сметка за приятелките.

Махнах с ръка.

— Не става въпрос за това.

Замислих се как ли е могъл да ни види на корабчето. Когато си тръгнахме онази вечер, той остана в офиса. Трябва да ни е проследил.

— Че защо ще го прави?

— Страхувам се, че ти не си първата жена, с която той се държи по такъв начин. Навремето е излизал с Деби. Тя го разкарала, но съквартирантката на Деби твърди, че Роб буквално до последния ден не я оставял на мира. Предлагал ѝ да се оженят, но тя му отказала.

— Почакай малко! Щом Роб ви е видял двамата с Деби точно преди тя да бъде убита, значи може да е зърнал и убиеца — изрече Кати. После видя лицето ми. — Не мислиш, че го е направил той, нали?

Въздъгнах пак.

— Страхувам се, че е възможно и да е той. Имаш вече представа как изглежда, когато излезе от кожата си. И не му минава бързо. Трябва да ти призная, че когато ми каза, че щял да убие и двама ни с теб, почти му повярвах.

Кати потрепери. Беше видимо уплашена. Довършихме си вечерята в мълчание. Накрая наруших тишината.

— Е, така или иначе, не можем да направим нищо. Хайде да си поръчаме още една бутилка вино и да сменим темата.

Така и направихме. Цяла вечер си бърбихме, като прескачахме от глупост на глупост. Изслушвахме се и избухвахме в смях след всяка несвързана история. Накрая кръчмарят взе да се върти около нас;

огледахме се и видяхме, че кръчмата се е опразнила. И двамата станяхме неохотно от масата. Очите ми се спряха на някаква табела.

— Я виж, тук осигурявали спане със закуска.

Кати ме изгледа и се ухили.

— Така ли?

Намериха ни свободна стая с таван от гредоред, напукани дъбови греди и малко прозорче, от което в светлината на пълната луна се виждаха църквата и хълмът. Не запалихме лампите, а се съблякохме под отблясъка на луната, бавно и внимателно. Кати пристъпи към мен със затворени очи и положи глава на рамото ми. Нежно я притиснах към себе си. Всеки допир на телата ни изпращаше остра тръпка през плътта и на двама ни. Бавно изпитвахме наслаждението на прегръдката, докато опознавахме взаимно телата си. Дланите ми се плъзнаха по гръбнака ѝ до изящната извивка на задника ѝ.

Кати вдигна глава. Тъмните ѝ очи бяха по-големи от всякога в лунните сенки.

— Хайде да си лягаме — прошепна тя.

Хвърлих поглед през прозореца и отпих чай от фината чашка; ранното вечерно слънце блестеше в стъклата на автомобилите, които пъплеха по улицата под квартирата ми. Денят беше минал много добре.

Беше много напрегнат ден и животът ми като че ли бавно започваше да се връща към старото си русло.

Сутринта бяхме станали в пет и половина, за да мога да откарам Кати навреме в Лондон да се преоблече и да отиде на работа. Направих първата си тренировка от две седмици насам — не беше нещо сериозно, само лек джогинг, за да възстановя кръвообращението. Звънях на трудовите агенции и ги притеснявах. Подадох документи в няколко от фирмите, които бях видял да обявяват свободни работни места миналата седмица, и за пръв път се обадох на няколко стари връзки в банковия бизнес, за които имаше вероятност да ми помогнат. Успеех ли да оправя репутацията си с Асоциацията по ценните книжа, бъдещето ми определено ставаше светло.

Приятните ми размишления бяха прекъснати от зумера на домофона. Погледнах надолу и видях една полицейска кола, паркирана

точно пред блока ми.

Натиснах бутона.

— Да?

— Полиция. Може ли са се качим?

Какво ли искаха? Спомних как Кати каза, че Пауел разпитвал за мен.

— Разбира се.

Натиснах бутона за външната врата, след което отворих и вратата на апартамента. Двамата униформени полицаи се качиха пеша и ме помолиха да ги придружа до участъка.

Помислих за момент, но не видях в това нищо лошо. Пък и бях любопитен да разбера какво ли е открил Пауел.

Качих се в колата им и потеглихме към полицейския участък — някъде около Ковънт Гардън. Опитах се да ги разговоря, но без много успех. И двамата се правеха, че не чуват. Това не беше добре.

Въведоха ме в участъка, а после в една стая за разпити, обзаведена само с една маса, четири стола и шкаф с отделения за документи. Седнах на един от столовете, отказах предложения ми чай и прекарах половин час в четене и препрочитане на ярко оцветените плакати по стените, призоваващи всички негодници, седящи на мястото ми, да заключват колите си и да не откъсват очи от ръчния си багаж.

Почувствах се виновен. Не знаех още в какво, но чувството определено не искаше да ме напусне.

Накрая вратата се отвори и Пауел влезе, последван от Джоунс. Сега беше на своя територия и се чувстваше много по-самоуверено, отколкото на срещата ни в „Де Джонг“. Седна срещу мен. Джоунс придърпа един стол, постави го до стената и седна с бележник в ръка.

Пауел се приведе напред и се втренчи в мен със стоманен поглед; не го отдели от лицето ми цяла минута. Започвах да изпитвам безпокойство. Това по никакъв начин не улесняваше нещата. Но и аз съумях да запазя външно спокойствие, с кръстосани крака и ръце, сплетени върху коленете.

— Да имате да ми кажете нещо, Мъри? — запита Пауел бързо и високо.

— За какво по-точно? — отвърнах аз, като се мъчех гласът ми да звучи непринудено. Беше малко нелепо да се преструвам, че съм

свикнал да кисна в полицейските участъци всеки понеделник вечерта. Бях изнервен и Пауел го знаеше.

— Става въпрос за убийството на Деби Чейтър.

— Убийство ли? Доколкото си спомням, вашето заключение беше, че това е било нещастен случай или самоубийство.

Пауел обаче не обичаше да му се споменава за по-ранните му погрешни версии.

— Сега вече знаем, че е убийство.

— Нали точно това ви твърдах и аз през цялото време — казах аз.

Пауел се приведе още повече срещу мен.

— Не се прави на умник, момче. Аз знам, че е убийство, и ти знаеш, че е убийство. И двамата знаем кой го е направил, нали така?

„О, господи — помислих си, — той е решил, че аз съм убиецът.“ Изглеждах го с празен поглед.

— А сега ми разкажете пак всичко за онази вечер — изрече Пауел.

Разказах му всичко по възможно най-подробния начин, но Пауел искаше още подробности. Размърдах се неудобно на стола, когато ме запита за връщането ми с метрото от станция „Темпъл“. Спомнях си само, че мислите ми бяха заети единствено с Деби; това ми беше пред очите. Но не можех да си спомня нито точния час, когато се бях качил на метрото, нито кога бях слязъл на Глостър Роуд, нито пък за края на вечерта.

Пауел долови объркването ми и когато свърших, произнесе само една дума:

— Глупости.

Изглеждах го.

Той се изправи и закричи из малката стая.

— А сега ме чуй какво знам аз. Жертвата и ти сте напуснали корабчето заедно. Някакви пияници се блъскат във вас. И двамата тръгвате към метро „Ембанкмент“. Тъмно е, вали силно и видимостта е много лоша. След като се уверяваш, че никой не ви вижда, сграбчваш жертвата и я блъсваш в реката.

Преглътнах с усилие. Защо, по дяволите, се чувствах толкова виновен? Та това е смешно. Би трябвало да съм извън кожата си. Но всичко, което съумях да изтръгна от себе си, беше само едно:

— Не.

С две бързи крачки Пауел се изправи пред мен. Не ме докосна, но приближи лицето си само на сантиметри от моето. Усещах дъха на лук от устата му, виждах съвсем отблизо следите от многобройни пъпки по кожата му.

— Знам какво се е случило, Мъри, защото разполагам със свидетел, който е видял всичко.

Свидетел? Това вече ми намирисваше на шантаж. Внезапно се стегнах. Мозъкът ми изведнъж се проясни.

— Кой е този свидетел?

— Не мога да кажа.

— Защо не можете?

— Виж, Мъри, няма значение кой е. Имам показания дадени под клетва.

— От човек, който ме познава?

— Казах ти, че не мога да ти кажа.

Роб! Това беше само Роб. Нямахте кой друг да е. Кати ми беше споменала, че ме бил видял с Деби да отивам на корабчето онази вечер. Какво, по дяволите, може да е съобщил на полицията?

— Е, ще признаваш ли? Вече знаем, че ти си го извършил. — Пауел отново закрачи из стаята. — За всички ни ще е по-добре, ако си признаеш. Няма смисъл да го усукваш. Както ти казах, имаме свидетел. Имам и доказателство.

Проклет да бъдех, ако се оставех да ме сплашва повече. Кимнах към Джоунс, който драскаше бясно в бележника си.

— Накарай го да напечата на машина това, което вече казах, и ще го подпиша. Докато не дойде адвокат, няма да чуете повече и думичка от мен.

Запазих мълчание през следващите пет минути, в които Пауел опитваше различни подходи, за да ме подтикне да си отворя устата. Накрая се предаде.

— Упорито копеле си, Мъри. Но не се тревожи. Много скоро пак ще се срещнем.

Оставиха ме сам, докато ми напечатат показанията. Прочетох ги много внимателно, подписах ги и напуснах полицейския участък. Усетих, че коленете ми треперят. Бях в много опасно положение. Знаех добре, че Пауел се опитва да ме сплаши, за да изтърся някаква глупост.

Очевидно още не беше събрал достатъчно доказателства, за да ме арестува, но нямаше никакво съмнение, че съм в опасност. Пауел едва ли би си създал главоболието да разрови случая, освен ако не беше убеден, че ще спечели.

Тревожеше ме и самият Пауел. Бях се убедил, че е от хората, които много бързо менят мненията си. Беше корав и нетърпелив и не можех да бъда сигурен, че ще прояви някакви особени скрупули, докато набира доказателствата си. Той просто ме беше нарочил за виновен и нямаше да се спре пред нищо, докато не ми хлопне прангите.

А нямаше съмнение, че за това го бива.

Убийство! Обвинението за търговия с вътрешнофирмена информация изглеждаше като детско прегрешение в сравнение с убийството. И то на кого? На Деби! Господи, нямаше ли край всичко това?

Телефонирах на Дени веднага щом се прибрах. За щастие го хванах, защото този ден бил останал да поработи до късно. Съветът му беше ясен. Да се отнасям с най-голямо внимание към подозренията на Пауел. Все пак беше малко вероятно Пауел да разполага с доказателства, за да ме тикне зад решетките. Ако още веднъж се опиташе да ме сплаши, щях да откажа да говоря, докато не дойде Дени. А дотогава ми оставаше само да чакам и да гледам какво ще стане.

20.

Барът беше студен, тъмен и почти празен. Беше още рано за редовните посетители. Лигавех се с пинта бира и чаках да дойдат Кеш и Кати.

Чух го още преди да го видя. Гласът му отекна из пустия бар, докато слизаше по стълбите откъм улицата.

— Господи, Кати, та тук е по-лошо и от морга!

Бях се спрял на това заведение, защото беше спокойно. Може би бях допуснал грешка. Гласът на Кеш щеше да кънти повече в празен бар, отколкото в пълен. Огледах се. Три влюбени двойки, които търсеха тъмнина и спокойна обстановка, и една група младежи малко над двайсетте, които се напиваха много бързо. Обстановката беше безопасна.

Бях много загрижен за срещата с Кеш; той обаче не проявяваше такива признаци. Нахлу в бара и се насочи директно към мен, с протегнатата ръка и широка усмивка.

— Пол! Колко се радвам да те видя! Как си? — Издърпа си един стол. Кати го следваше на две крачки. Усмихна ми се дискретно, но много сладко, докато седнаше на масата. — Брей, страшен късмет си извадил. Кати ми разказа всичко за теб. Направо не мога да повярвам какво са ти причинили.

Открих, че въпреки предубеждението ми към него усмивката му започва да ми действа. Загрижеността му изглеждаше съвсем неподправена. Толкова беше хубаво да чуя, че има още един човек, който ми вярва. Внимавай, предупредих се аз, само не му се доверявай.

— Здравей, Кеш — произнесох студено и хладно стиснах ръката му. Той придоби оскърбен вид, така че малко поомекнах и попитах: — Ще пиеш ли нещо? — Опитвах се да бъда ако не приятелски настроен, то поне учтив.

— Разбира се, ще пия от това, което си избрал и ти. — Той посочи гигантската ми халба. Само след минута донесох халба и за него, а за Кати избрах „Перие“.

Докато ме нямаше, между тях беше настъпила неловка тишина. Не казах нищо, само оставих напитките на масата.

Кеш отпи, направи гримаса и каза:

— Интересно.

Тишината му действаше на нервите. Кати също не изглеждаше спокойна. Не изгарях от желание да разговарям с Кеш и съжалих, че изобщо се бях съгласил да се срещнем.

— Не си изтървал кой знае какво за тия две седмици — почна Кеш, колкото да наруши тишината. Побъбри няколко минути за пазара, а аз само се задоволявах да изхъмквам от време на време.

Еднопосочният ни разговор заплашваше да спре съвсем.

— Събрах ви двамата, защото си мисля, че имате какво да си кажете — твърдо се намеси Кати. — Защо не започнеш, Пол? Разкажи на Кеш за разследването на Асоциацията по ценните книжа.

Поколебах се за момент, после му разказах. Кеш ме изслуша много внимателно и накрая заяви:

— Всичко е много мъгляво. Явно нямат никакво пряко доказателство.

— Асоциацията не те ли интервюира и теб? — запитях аз.

— Да, интервюираха ме — каза той. — Покрай цялата тая история малко остана да напълня гащите. Първо ми казваш, че Боуен е по петите ти. После пък Бериман сгащва мен. И накрая те изхвърлят по обвинение за злоупотреба с вътрешнофирмена информация. — Кеш отпи от бирата си. — Това вече наистина ме разтревожи. Имам предвид, че аз знаех, че не съм направил нищо противозаконно, но фирми като „Блуумфийлд Уайс“ само търсят повод да си намерят някой да опере пешкира, когато оплескат нещата... И изведнъж миналата седмица ме вика на събрание шефът на лондонския офис. Каза ми, че били открити доказателства, че Джо Финли купувал големи количества ценни книжа на американската компания „Джипсъм“ за личната си сметка, като използвал вътрешнофирмена информация. Също така бил създал значителна позиция в облигации на „Блуумфийлд Уайс“, но че никой друг от фирмата не бил замесен. Не мога да ти опиша каква планина падна от гърба ми.

Кати слушаше с интерес разказа на Кеш, веждите ѝ се бяха събрали от напрежение.

— Това, което не мога да разбера — каза тя, — е защо не свалят обвиненията от Пол. След като Асоциацията е изяснила, че ти нямаш нищо общо с цялата работа, това би трябвало да докаже, че Пол не е разполагал с никакъв канал за информация, освен ако не приемат, че Джо и Пол са поддържали връзка.

— Права си — казах аз.

Кеш кимна.

— Така е. Трябва да се срещнеш с някое официално лице по случая. Или Де Джонг, или шефовете на Асоциацията. Аз ще те подкрепя.

Усмихнах се.

— Благодаря ти, Кеш. — И наистина му бях благодарен. След като се беше отървал невредим, за него не беше най-умното пак да вдига шум около аферата. Наистина много любезно от негова страна. — Утре сутринта ще позвъня в Асоциацията.

Отпих от бирата си.

— Интересно дали Джо се е усетил, че Деби е разбрала за участието му.

— Какво имаш предвид? — запита Кеш.

— Ами Деби е предупредила Боуен от „Блуумфийлд Уайс“, че става нещо странно. Ако Джо е подушил това, сигурно се е разтревожил не на шега.

— Мислиш, че би могъл да я убие ли?

Повдигнах рамене.

— Може би.

— Господи, като нищо може да го е свършил — рече Кеш. — Но аз не съм толкова сигурен, че Джо е действал абсолютно сам.

— Защо мислиш така?

— Ами защото все е трябвало да измъкне отнякъде тази информация. Имам предвид за германската компания, която се кани да погълне американската. Как би могъл борсов посредник по продажбите на облигации в Лондон да научи всичко това?

— Може би някой се е раздрънкарал?

— Може би. А може би не.

Помислих за секунда.

— Ами Ъруин Пайпър? Той се е специализирал тъкмо в този сорт дейност, нали? Джо дали го е познавал?

— Взе ми думите от устата — каза Кеш. — Да, познаваше го. Не знам точно как са се запознали, но така или иначе бяха доста добри познати.

Потърках замислено брадичката си.

— Възможно е това да обяснява нещата. Но как да го разберем?

— Можем да открием нещо от квитанциите му по продажбите!
— възкликна Кати. — Все трябва да се търкалят нейде. Утре ще хвърля едно око.

— Струва си да се опита — казах аз.

— Радвам се, че все стигнахме донякъде — каза Кати. — А сега има още нещо, за което бихме искали да си поговорим с теб, Кеш.

Стрелнах Кати с поглед. Бях готов да повярвам, че Кеш няма нищо общо с вътрешнофирмената информация, използвана в случая с „Джипсъм“, но не чак дотам, че да му се доверя и за по-сериозните неща.

— Пол, мисля, че трябва да му кажем — настоя тя. — Повярвай ми.

Поколебах се. Изкушавах се да се поддам на молбата ѝ. На мен самия ми беше трудно да повярвам, че Кеш е мозъкът на операцията с „Тремънт“. Какво пък, по дяволите. Защо да не използвам удобния случай и да го атакувам директно? Седмици наред се бях мъчил да проуча нещата, без да вдигам никакъв шум. Търпението ми започваше да се изчерпва. Искях да знам всичко. Веднага.

— Добре — кимнах аз. — Ще пийнеш ли още едно, Кеш? Ще имаш нужда, защото те чакат доста новости.

Купих на Кеш още едно питие и му разказах почти всичко, което се бе случило от смъртта на Деби до днешния ден. За пръв път видях Кеш зяпнал и останал без думи. Челюстта му буквално увисна, докато го запознавах с подробностите една след друга. Свърших, изгледах го право в очите и попитах:

— Е?

Трябваше му известно време, за да се посъвземе.

— Господи! — възкликна само той. И повтори: — Господи!

— Имаш ли нещо напротив да ти задам няколко въпроса? — попитах аз.

— Не, давай — произнесе той разсеяно. Още се мъчеше да осъзнае всичко, което му бях казал.

— Знаеше ли, че гаранцията на „Хоншу Банк“ за облигациите на „Тремънт Капитал“ никога не е съществувала?

— Не, не знаех — каза той. Изведнъж очите му блеснаха гневно. — Не мислиш, че съм замесен във всичко това, нали?

Реакцията му беше съвсем естествена, но способността му да извърта истината както си иска беше повече от легендарна. Не можех да бъда сигурен дали е искрен, или не.

— Просто ми мина през ума — обясних аз.

Само след секунда гневът му се стопи.

— Да, съвсем логично е — каза той. Замълча. — Виж, обрал си здраво луфта, пък и аз те обичам. — Видя как веждите ми тръгват нагоре при думите му и вдигна ръка. — Не, честно ти го казвам. Някои от клиентите ми са куку, има и някои умни, но теб специално те оценявам като най-умния. Не ти правя четки — в края на краищата ти не си ми най-едрият клиент, не е ли така?

Трябваше да се съглася с последните му думи.

— Така или иначе, искам да ти помогна с каквото мога. Нямам нищо общо с никоя от тия гадости. Знам, че не ми вярваш, но това сега няма значение. Мой и твой дълг е да разберем кой се крие зад всичко това. И докато не го направим, имаш пълното право да ме подозираш във всички смъртни грехове.

Усещах как съм само на крачка да му повярвам. Просто беше почти невъзможно да не го направя. Предложението му действително си струваше.

— Добре — казах аз. — Нека да започнем с емисията на облигациите на „Тремънт Капитал“.

Кеш се усмихна.

— Добре. Нека да помисля. Това беше една сделка изцяло на Вайгел. Той поддържаше връзка с емитента и беше единственият, който работи върху нея в Ню Йорк. Един ден ми се обади, описа сделката и ме попита дали мога да я пласирам. Спомням си думите му, че това трябва да стане много бързо.

— Как реши към кого да се обърнеш?

— Вайгел предложи да си опитам късмета с „Харцвайгер Банк“. „Де Джонг“ също изглеждаше съвсем логичен избор. Този сорт сделки са точно в ресора на Хамилтън. Доста усложнени, доста неясни и чудесен доход, ако си достатъчно умен, за да си го осигуриш. —

Кимнах. Това наистина бяха любимите облигации на шефа ми. — В действителност само седмица преди това Хамилтън ме бе помолил да потърся някакви първокласни облигации с висок доход. Още сутринта пласирах всичко. Изобщо не намесих никой от бюрата по продажбите. Блага работа.

— И страшно удобно за Вайгел. Колкото по-малко клиенти и агенти по продажбите има замесени, толкова е по-малък шансът работата да се размирише.

Кеш въздъхна.

— Сигурно си прав.

— Сега, какво ще кажеш за „Финикс Просперити“? Знаеше ли, че тя е притежание на „Тремънт Капитал“?

— Не. Нямах никаква представа кой може да я притежава. Но там ставаше нещо много странно. И да ти кажа, всичко започна много скоро след като пласирахме „Тремънт Капитал“.

Кеш отпи от бирата си.

— Правех добър бизнес с Джак Салмън. Беше готов по цял ден да продава и купува облигации, като прави печалба всеки път, когато успее да се добере до една осма от пункта, и да се навира между големите шамари, когато оплеска нещата. Мечтата на всеки агент по продажбите. Големи комисиони. Но изведнъж нещата се промениха. Той не спря да работи, така че пак бях щастлив, но започна да прави пари. Захвана се с големи и много рискови търговии. Нали ги знаеш — макулатура, вторични аренди, ипотечно обезпечени облигации, реверсирани ценни книжа с променливи лихви, всякакви сложнотии. Някъде хлътваше много дълбоко, но определено печелеше повече, отколкото губеше.

— Малко странно ми изглежда, че тъкмо Джак Салмън ще почне да прави пари от тия неща — вметнах аз.

— Наистина изглежда странно — съгласи се Кеш. — Но не той беше авторът. Някой друг вземаше вместо него отговорните решения. Разбира се, той се преструваше, че държи картите в ръцете си, и аз му пригласях, но всеки път се уверявах, че прибягва до помощта на телефона, преди да купи облигациите ми.

— Съвсем вярно — потвърдих и аз. Разказах на Кеш как бях станал свидетел на случая, когато Джак се беше консултирал с някого по телефона, преди да закупи „Феърлей“.

Замълчахме за малко.

— Знаех си, че Дик е опасно копеле, но да стигне чак дотам... — поклати глава Кеш.

— Познавал си го още от дете, така ли?

Кеш въздъхна.

— Да, така е. Всъщност не бяхме чак толкова близки. Мисля, че нямах популярността му. Той взе да се нарича Дик доста по-късно. Приличаше на чукан и имаше съответното поведение. Другите момчета много го тормозеха, докато... — Кеш спря.

— Докато? — подсказах аз.

— Докато един ден се захвана да продава наркотици. Свърза се с две грамадни горили и доставяше дрога на всички момчета от нашата улица. О, Рики никога не се хващаше да продава стоката собственоръчно. Беше прекалено хитър, за да го направи. Но се криеше зад марионетките си. Спомням си, имаше едно момче, което се писа тарикат да се вмъкне в територията на Рики. Свърши с нож в бъбреците. Всички знаеха, че го е направил някой от юнаците на Рики. Сигурен съм, че той им е заповядал да го свършат.

— Но ти още си му приятел.

— О, да. Имам предвид, че Рики е хитър. Бързо разбра, че няма голямо бъдеще като пласъор на наркотици в Бронкс. Така че постъпи в университета в Кълъмбия и после в бизнес училището в Харвард, след което получи чудесна работа в инвестиционното банково дело. Тук не се иска само да имаш ум. Трябва да се посветиш изцяло на работата.

— Казвах ти, че се гордея с помощта, която съм оказал на много момчета, като съм ги извел на Уолстрийт. Рики имаше най-голям успех от нас и в известен смисъл аз го боготворях. Разбира се, знаех, че се движи по пътя на най-малкото съпротивление, но нали всеки иска делото му да се увенчае с успех. Дватама направихме няколко много благи сделки, така че бих могъл да си затворя очите за дребните нередности. Но да убиеш Деби Чейтър и Грег Шофман? — Кеш поклати глава.

— Не знаем кой е убил Деби — казах аз. — По всичко изглежда, че ти не си, а Вайгел по това време е бил в Америка. Но полицията смята, че убиецът ѝ е известен.

Кати и Кеш ме изгледаха въпросително.

— Инспектор Пауел е уверен, че съм я убил аз... Твърди, че разполага със свидетел.

Кати се ужаси.

— Това е нелепо! Не го твърди сериозно, нали?

— Напротив, много е сериозен.

— Но той няма никакви доказателства.

— Да, не мисля, че разполага с всички доказателства. Но се страхувам, че може да ги намери.

— Но как? — възкликна Кати.

— Някой може да му подшушне нещичко. Или пък не би ме учудило, ако самият Пауел си ги изфабрикува.

— И кой му е свидетелят? — запита Кеш.

— Предполагам, Роб — казах аз. — Кати спомена, че той ни видял с Деби онази вечер. Но не мога да проумея защо ще лъже полицията.

— Може би той я е убил — предположи Кати.

— Възможно е и да е той.

Можеше и да е той. Или пък Джо, Вайгел, даже Пайпър. Но Роб беше влюбен в Деби. Джо бе отрекъл да има пръст в убийството ѝ. По онова време Вайгел е бил в Ню Йорк. А Пайпър беше искрено изумен, когато го обвиних в смъртта на Деби. Просто не знаехме. Можеше да е някой свършено друг, някой професионален убиец, нает от Вайгел, който я беше блъснал в реката и моментално се бе стопил в мрака и дъжда.

Блъскахме си главите поне още час, без да стигнем доникъде. Накрая вдигнахме ръце. Допихме си питиетата и тръгнахме нагоре по стъпалата към здрача на септемврийската вечер. Кеш ни пожела лека нощ и се вмъкна в едно такси. Зле прикритата му похотлива усмивка подсказваше, че последният развой във взаимоотношенията ни с Кати не е тайна за него. Двамата с нея се запътихме пеша към едно романтично италианско ресторантче близо до Ковънт Гардън, където сервираха много вкусна вечеря. Поляхме я с бутилка „Кианти“. След това хвърлихме монета, загубих и се качих в едно такси с Кати. Поехме към Хампстед.

Прибрах се в квартирата си в осем сутринта. Още щом прекрачих прага, усетих, че нещо не е наред.

Затворих внимателно вратата и влязох във всекидневната. Всичко си беше така, както го бях оставил предния ден. Леко течение вееше откъм отворената врата на спалнята. Внимателно подадох глава.

Едно от крилата на прозореца в спалнята беше със счупено стъкло.

Проклятие! Пак взлом. Само преди два месеца се бяха вмъквали в апартамента ми. Чудех се за какво си правят труда. Нямаше кой знае какво за крадене.

Паниката внезапно ме сграбчи и аз се огледах във всекидневната. Медальт ми си беше още на стената. Също и телевизорът, и евтината стереоуредба, които бях купил от един битак. Отворих малкото барче. Нищо не беше докосвано и там.

Върнах се в спалнята и огледах стъклото отново. Някой се беше изкатерил на покрива на гаража под прозореца ми, счупил стъклото, завъртял дръжката и се вмъкнал вътре. Проклех се защо не бях заключил, но имах навика да спя на отворен прозорец през лятото, а ме мързеше всяка сутрин да заключвам и да прибирам ключа.

Още десетина минути оглеждах апартамента, но не забелязах нищо да е изчезнало. Седнах и обмислих положението. Направо не ми го побираше умът. Какво биха търсили? И най-вече, защо не бяха взели абсолютно нищо?

Странно.

За миг ми хрумна дали да не се обадя в полицията. Но след последните ми сблъсъци със силите на реда не изпитвах особено въодушевление да го направя. А и освен това нямаше нищо за разследване.

Така че накрая реших да се захвана за работа.

Разговорът ми с хората на Асоциацията се оказа пълно разочарование. След логичните обяснения на Кати бях убеден, че щом са свалили обвиненията от Кеш за търговия с вътрешнофирмена информация, това автоматично би свалило и моите. Но Бериман дори и не искаше да чуе. Той призна, че наистина няма преки доказателства, уличаващи ме в престъпление, но каза също така, че още съм под разследване. Запитах го за уговорката си с Хамилтън, според която Асоциацията била обещала да прекрати разследването, ако „Де Джонг“

ме изхвърли. Той отказа да я коментира, като се ограничи само с думите, че споразуменията между мен и „Де Джонг“ са си чисто наша работа и не засягат Асоциацията. Намекна смътно за някакво „паралелно разследване“. Сигурно ставаше въпрос за оня тъпанар Пауел.

Ядосано затворих телефона. А бях разчитал на пълно оправдание. Какъв глупак съм бил! Бях ядосан, но не и съвсем изненадан, че Бериман не иска да признае уговорката ми с Хамилтън.

И въпреки това положението не беше чак толкова трагично. Бериман не разполагаше с нищо конкретно срещу мен и след време нещата щяха да се изчистят. Освен ако през това време не ме пипнеше Пауел.

Размишленията ми бяха прекъснати от телефона. Беше Кати. Бе успяла да прерови квитанциите от търгуванията, които Джо беше издал по позицията си с „Джипсъм“. Беше й отнело два часа, но след като ги бе разгледала хронологично, бе успяла да разбере как Джо бе изградил позицията си и какво беше направил с нея. Половината беше продадена по фиктивна сметка в една малка лихтенщайнска банка. Кати никога не бе чувала за нея, но Кеш я знаеше. Това било банката, която понякога използвал Пайпър за някои много специални сделки. Не можело да се доберат до него чрез нея; само Кеш, Джо и вероятно още двама или трима доверени оператори на пазара знаели за връзката. Щяло да бъде много трудно да се докаже със стопроцентова сигурност, че Пайпър бил закупил облигациите на „Джипсъм“, но на нас ни беше повече от ясно, че двамата с Джо са работили заедно.

Измъкнах лист хартия и започнах да си водя бързо бележки, и после да ги зачерквам. Чувствах, че съм много близо до разрешаването на загадката. „Тремънт Капитал“, хотелът „Таити“, „Джипсъм“, Пайпър, Джо, Вайгел и Кеш — всички заемаха местата си в схемата. И колкото повече размишлявах за тях, толкова по объркани и неясни ставаха връзките. А на хоризонта се беше появил и Роб. Роб, който бе заплашвал Деби, бе заплашвал и мен, а накрая и Кати. Импулсивен и непредсказуем. Но май не ставаше за убиец, нали?

Размишленията ми отново бяха прекъснати, този път от зумера на домофона. Погледнах през прозореца. Полицията отново ми гостуваше.

Отворих им вратата долу и заставах пред апартамента си. Този път бяха четирима: Пауел, Джоунс и двама униформени.

— Може ли да влезем? — запита Пауел.

— Не. Само ако имате разрешение от прокурора — казах твърдо аз.

Пауел се ухили гадно и ми връчи някакви хартии.

— Виж ти, съвсем случайно бъркам в джоба и какво намирам — изсмя се той и се вмъкна покрай мен в апартамента. — Хайде, момчета, чака ни работа.

Апартаментът се смали още повече с четиримата едри полицаи и мен вътре. Не можех да направя нищо.

— Какво търсите? — запитах аз.

— Нека да започнем с регистрите ви за всички ваши сделки с акции, какво ще кажете?

Неохотно им показах къде са договорите ми по сделките с акции, всичко на всичко четири на брой. Не бях от най-активните търговци на фондовия пазар. Пауел ги прелисти набързо и ловко отдели договора ми с „Джипсъм“.

— Този ще си го задържа, благодаря ви — каза той.

Останалите трима полицаи бяха застанали чинно до рамото му в очакване на инструкции.

Той се обърна към тях.

— Окей, момчета, претърсете всичко.

Изпълниха заповедта му съвсем буквално. Тършуваха без особен ентусиазъм, но усещаха погледа на Пауел върху гърбовете си. Опитах се да гледам всеки къде е и какво пипа, особено Пауел. Може и да бях параноик, но не ми се искаше да „открие“ нещо, което никога до този момент не съм виждал в жилището си. Но не можех да се разкъсам на четири части.

По едно време от спалнята долетя вик.

— Сър! Елате вижте това!

Двамата с Пауел се втурнахме към гласа. Единият от полицаите бе изпънал ръката си, а върху дланта му лежеше обича. Беше евтина, но красива — продълговата алена капка, виснала от златна закопчалка.

— Добре, момчето ми — викна Пауел и я грабна от ръката на младия полицаи. Поднесе я под носа ми. — Познаваш ли я?

Целият изстинах. Познавах я много добре. Кимнах с пресъхнало гърло и изхърках:

— На Деби е.

— Абсолютно си прав — триумфално заяви Пауел. — Носела е точно такива обици. Но когато открихме тялото ѝ, беше само с една.

Очите му не се откъсваха от лицето ми, дебнеха и за най-малката ми реакция.

— Къде я намерихте? — попитах аз.

Полицаят посочи шкафчето до леглото ми.

— В дъното зад чекмеджето.

Чекмеджето беше извадено навън, чорапите ми бяха пръснати по цялото легло.

— Знаеш отлично къде е била — ухили ми се гадно Пауел.

Обзе ме внезапен гняв. Значи с чиста съвест го бях подозирал в подобна мръсотия.

— Ти си я подхвърлил! — изсъсках аз.

Пауел само се изсмя.

— Всички казват така. Всеки път. Можеше да измислиш нещо по-оригинално, нали си будно момче. Хайде, момчета.

На път към вратата отново ми се ухили мръсно.

— Само почакай, драги — каза той. — Още само малко почакай. Още най-много два дни и ще си приказваме надълго и нашироко. Чао, до скив.

Почистих хаоса, оставен от горилите му, и излязох да бягам. Напрягах се особено силно, тласкан от гнева. Колкото повече обикалях из парка, толкова повече решимостта ми нарастваше. Кати имаше пълно право. Твърде дълго бях изчаквал. Не знаех как ще се отърва, но щях направя всичко, което ми беше по силите. Не знаех точно как, но твърдо бях решен да открия начина.

А Пауел наистина започваше да ме тревожи. Нямах представа как се е озовала обията в квартирата ми. Сигурно я беше подхвърлил.

Продължих да тичам.

Внезапно нещо ми проблесна. Ама разбира се! Снощният взлом. Някой се е вмъкнал в апартамента и е подхвърлил обията. Ето защо нямаше нищо откраднато. Някой, който е знаел, че Пауел планира да претърси апартамента ми именно днес. Освен ако, разбира се, не бяха предупредили по телефона доброжелателно полицията.

Пауел бе споменал, че скоро ще се видим, този път за по-дълго, и нямаше съмнение, че щеше да го постигне. Обвинението в убийство е много сериозно нещо. На теория би трябвало съвсем спокойно да се оставя в ръцете на британското правосъдие, та то да оправдае един невинен човек. Но Пауел явно считаше, че е събрал достатъчно доказателства срещу мен. Имаше вид на полицаи, който винаги удържа на думата си.

Примерите за невинно осъдени бяха безброй.

Неволно бях ускорил силно крачката, но дори не усещах острата болка в глезените и дробовете си. Следвах автоматично маршрута си, като заобикалях посетителите на парка, без да забавям ход.

И всичко това единствено само заради Роб! Само той може да им е казал, че ме е видял да блъскам Деби. Дори беше възможно и да е подхвърлил обичата. Но защо? Реших да разбера.

Роб живееше на един приземен етаж точно до Ърлс, Корт Роуд. Беше само на петнайсет минути път пеша, но аз реших да изчакам до седем половина, за да съм сигурен, че се е прибрал. Отворих желязната врата на входа, изкачих няколкото стъпала и се озовах в малкото вътрешно дворче. Няколко дребни тъжни цветя се мъчеха да надзърнат иззад буйните плевели в саксиите. Натиснах звънеца.

Роб отвори. Беше бос, облечен във фланелка с къси ръкави и стари дънки. Държеше кутия с бира. Не изпита особена радост при вида ми.

— Какво искаш?

— Може ли да вляза?

— Не.

Пъхнах крака си зад прага. Роб повдигна рамене и се извърна към всекидневната.

— Добре де, влизай.

Тръшна се в големия сив фотьойл, обърнат към телевизора. Стаята беше подредена, чиста, обзаведена с прости мебели, непретенциозна. На пода до креслото му вече се търкаляха няколко празни кутии от бира.

Последвах го и седнах без покана на дивана.

Роб отпи от бирата си. Не ми предложи нищо.

— Казвай какво искаш?

— Няма да ти губя много време — казах аз. — Знам, че си проследил Деби в нощта, когато беше убита.

Роб ме изгледа с безизразен поглед; лицето му не изразяваше нито изненада, нито отричане.

— И защо да правя това?

— Защото ревнуваше Деби от мен.

— Това е смешно.

— Имал си връзка с нея преди две години.

— Както казваш самият ти, оттогава са минали две години.

Почваше да ме дразни, изтегнал се така арогантно в креслото си. Повиших глас.

— Виж, съквартирантката на Деби Фелисити ми каза, че си бил притеснявал Деби точно преди да загине. А Кати ми каза, че си й казал, че си проследил Деби в нощта, когато тя загина. Така че, както виждаш, знам всичко. На мен ми се струва, че само един болен човек може да се мъкне така след някоя жена.

Забележката ми попадна точно в целта. Роб мигновено оживя. В очите му заблестя гняв, страните му пламнаха. Размаха бирата си срещу мен, златистата течност пръсна върху килима.

— Ти си едно мръсно копеле — изсъска той. — Мръсно шибано копеле. Първо ми отнемаш Деби, после и Кати. А сега ме чуй добре какво ще ти кажа! Не можеш просто така да ми отмъкваш приятелките и всеки път да се отърваваш, без да си платиш. Не можеш! — изкрещя той.

— Изобщо не съм възнамерявал да ти отнемам Кати — казах аз. — Ти сам я загуби.

Думите ми не му се понравиха. Той скочи от креслото и изрева:

— Не ми дрънкай глупости! Знаеш много добре какво си направил. Превърна живота ми в ад. Пълен ад. Така че не ми стой така и не ми дрънкай, че не си искал да направиш нищо такова, мръсно копеле! — Той се олюля и рухна в креслото. — Обичах Деби. Господи, как я обичах! Идеше ми да се гръмна, когато се разделихме. — Гласът му се сниши до шепот. — Всички други жени, които съм преследвал след нея, всъщност бяха средство да ме откъснат от мисълта за нея, за да не полудея. И се справих добре. Погребах дълбоко чувствата си. — Той отпи голяма глътка от бирата си. — И после се пръкваш ти.

Виждах, че Деби те харесва. Обичаше да флиртува с теб, излизахте да обядвате заедно или да се почерпите. Знаех добре какво става, защото то протичаше пред очите ми, и аз бях длъжен да предприема нещо. Помолих Деби да се омъжи за мен. Тя ми отказа, но аз не се предадох. Накрая ми заяви да се разкарам. Бях съкрушен. И после, само след седмица, я убиха. — Той преглътна с мъка. Отметна глава и разтри очи. Бяха започнали да блестят. — Бях напълно съсипан. И после се появи Кати. Единствената жена, която толкова можеше да прилича на Деби. И също толкова привлекателна. Почувствах се смутен, но тя се държеше съвсем естествено и нещата започнаха да си идват по местата. Толкова ми беше хубаво с нея! Толкова хубаво! И един ден разбирам, че през цялото време си заговорничел зад гърба ми, за да ми отмъкнеш и нея.

Роб ме изглежда с очи, изпълнени с ненавист. Никога нямаше да ми прости. Бях се превърнал в неговия отдушник за цялото разочарование, което изпитваше от себе си и от връзките си с жените.

Но на мен ми бяха нужни отговори.

— И така, видя ли кой уби Деби? — попитах го аз.

Роб се отпусна. Отпи от бирата си и се усмихна.

— Може би.

— Ти ли я уби?

— Разбира се, че не — отвърна той, без да сваля усмивката от лицето си.

С мъка потиснах зараждащия се у мен гняв.

— Казал си на полицията, че си ме видял да блъскам Деби в реката, вярно ли е?

Роб само се усмихваше. Доця ми се да го ударя.

— Защото ако ти си им казал, че си ме видял да го правя, и двамата знаем, че това е лъжа. А наказанието за лъжесвидетелство е много сериозно.

Роб се усмихваше безгрижно.

— Разбира се, полицията ме разпита. Показанията ми вероятно ще бъдат огласени в съда. И мога да те уверя, че не ще се откажа от нито една своя дума. Впрочем, казал съм самата истина.

— А какво ще кажеш за обицата?

— Каква обица?

— Обицата на Деби. Тази, която носеше в нощта, когато беше убита. Същата, която си подхвърлил в апартамента ми.

Роб беше искрено озадачен.

— Нямам представа за какво говориш. Но съм длъжен да ти напомня, че опитите за сплашване на свидетелите също се наказват много строго. Още щом си тръгнеш, ще се обадя на инспектор Пауел да му се оплача.

Разбрах, че няма смисъл повече да го убеждавам, защото ефектът по-скоро би бил обратен. Роб беше посмял да излъже и полицията и нямаше да се откаже от лъжата си. На мен едва ли някой щеше да ми повярва, но в неговите думи никой нямаше да се усъмни. Нямах никакъв шанс.

Изправих се и си тръгнах.

След четвърт час си бях у дома. Бях уморен, потиснат и разгневен. Роб ме ненавиждаше, беше дал фалшиви показания пред полицията и аз много скоро щях да се изправя пред съда по обвинение в убийство.

Бях безсилен да променя каквото и да било.

В главата ми като вихър се завъртяха всякакви мисли за Роб, Деби, Вайгел и Джо. Мозъкът ми беше толкова изтощен, че бях на границата на припадъка. Стоварих се като труп върху леглото.

21.

Въпреки преумората спях много неспокойно. Когато мракът зад прозорците започна да посивява, се измъкнах от леглото, навлякох спортния екип и тръгнах към парка. Направих две обиколки. След такъв разбит сън натоварването беше голямо, но поне ме успокои. Прибрах се, изкъпах се, закусих и се почувствах малко по-добре. Обадох се на Кати в „Блуумфийлд Уайс“. Тя току-що беше пристигнала на работа. Помолих я двамата с Кеш да дойдат колкото могат по-скоро. Казах ѝ, че работата не търпи отлагане.

Пристигнаха към десет. Разказах им за обиска, който беше направил Пауел, и за посещението ми при Роб. Споделих също така и всичко, което ми беше минало през ума предния ден.

Накрая обобщих всичко, което ни беше известно.

— И така, все още не знаем кой е убил Деби. Можем да бъдем сигурни, че Вайгел е замесен, но той не е бил в Англия, когато е станало убийството. Подозирам, че Роб може да има нещо общо с него, и също така мисля, че фалшификацията с „Тремънт Капитал“ има извънредно голямо значение. Но да ме убие, пак не мога да ги навържа на едно. А и освен това междувременно изпаднах в голяма опасност. Трябва само инспектор Пауел да открие още едно „доказателство“ — а сума ти хора с удоволствие биха го изфабрикували — за да бъда арестуван. След което ще ми предявят обвинение в убийство, освен ако не успея да откроя истинския убиец на Деби. Някой от вас да има някакви идеи? Защото аз нямам никакви.

Кеш шумно въздъхна.

— Брей. И на мен акълът не ми го побира. Нищо не мога да се досетя.

Кати не каза нищо. Мислеше. Запазих спокойствие с надеждата, че ще измисли нещо.

След малко тя се размърда.

— Добре, ще опитаме следното. Какво знаем за убиеца на Деби?

— Сигурни сме, че е бил в Лондон, когато е станало — казах аз.

— Правилно. А нищо чудно той да е човекът, който дърпа конците във „Финикс Просперити“.

Кимнах.

— Това е така. Джак Салмън със сигурност разговаряше с някого. А този тайнствен непознат познава добре пазара.

Спомних си и още нещо. Този някой беше одобрил предложението на Джак Салмън за покупката на облигации на „Феъруей“.

А аз бях споменал на Хамилтън, че „Феъруей“ е добра инвестиция.

Кати прекъсна мислите ми.

— Вайгел е имал късмет, че никой не е проверил гаранцията на „Тремънт Капитал“. Това наистина е било голям риск от негова страна.

— Това е било частна сделка — казах аз. — Не е необходимо документите да се каталогизират, а и списъкът на клиентите е крайно ограничен.

— Изключително ограничен — произнесе Кати. — Всъщност те са само двама два — „Де Джонг“ и „Харцвайгер Банк“.

— Ти спомена, че Вайгел сам предложил „Харцвайгер“, за „Де Джонг“ си се сетил сам, така ли? — запитах аз Кеш.

— Точно така — отвърна той. — След като Хамилтън прояви интерес към първокласни облигации с висок доход.

— Е, тогава можем да сме сигурни, че Дитвайлер е работил с Вайгел; той вероятно е напъхал облигациите на „Тремънт“ по разни сметки на клиентите си с надеждата, че никой няма да забележи — казах аз.

— Остава „Де Джонг“ — обади се Кати.

— Хм. Много е странно, че Хамилтън не е проверил гаранцията или поне не е накарал Деби да свърши тая работа — изсумтах аз. — Рядка грешка за него.

Неизбежното заключение ме блъсна в челото като юмрук.

Хамилтън.

Не, не можеше да е вярно. Той може и да ме беше изгонил от работа, но за мен още беше нещо голямо и важно. Аз му се възхищавах — той беше единственият човек, останал чист в цялата тая мръсна каша. Просто беше невъзможно да има каквото да е общо с нея. Не бях в състояние да повярвам.

Но след като допуснах, макар и само теоретично, неговото участие, всичко моментално си лягаше по местата. Съвместно със своето старо другарче от бизнес училището Вайгел Хамилтън организира цялата схема. Закупил е частните облигации на „Тремънт Капитал“, знаейки отлично какво прави. Той носеше отговорността за инвестицията на „Тремънт“ във „Финикс Просперити“ и за напътстването на Джек Салмън какво и как да търгува.

И най-лошото от всичко — той беше убил Деби.

Видял е уговорената ѝ среща с Де Джонг в бележника. Видял е и обработения проспект на „Тремънт“ върху бюрото ѝ. Знаел е, че тя ще говори с Де Джонг за фалшивата гаранция, и е решил да я спре по най-радикалния начин.

Като я убие.

Вцепених се. Изпаднах в някакъв шок. Тялото ми физически отказваше да се съгласи с разума ми.

— Пол? Какво ти е? — Кати загрижено протегна ръка.

Заеквайки им разказах всичко, което ми се бе стрелнало през съзнанието; думите се изтръгваха от гърлото ми с огромно усилие.

Двамата само ме гледаха, неспособни да произнесат и звук.

Издърпах си ръката от Кати и отидох до прозореца на всекидневната. Погледнах към окъпаната от утринното слънце улица.

Колкото повече си мислех за това, толкова по-голям бяс ме обземаше. Почувствах се изигран и предаден глупак. Горях за мъст, заради себе си и заради Деби.

— Направо не ми го побира умът — изрече бавно Кеш. — Хамилтън е най-честният и пряк човек, когото познавам. Изобщо не мога да си го представя в ролята на престъпник. Та той е... — Кеш се запъна в търсене на най-точната дума и накрая я намери — ... толкова скучен.

— О, аз мога да си го представя — намеси се Кати. — Никога не съм го обичала. Той не е човешко същество, той е машина. Но защо го е направил?

Аз знаех отговора. Знаех как работи умът му.

— Хамилтън смята, че животът е единствено движение на пазарите и парите. Той е обсебен от мисълта да прави пари. Но не парите са най-важното за него, а самият акт на печеленето им. И той обича да поема рискове. Сигурно му е дошло до гуша от старомодната

почтена търговия, искал е нещо далеч по-възбуждащо. И така е изработил съвършеното престъпление. Открадва десетки милиони долари, без никой да заподозре нищо. Сигурно е изпаднал в делириум след успеха си — добавих горчиво.

— Защо да краде, след като леваците сами си опразват джобовете всеки ден? — озадачено се обади Кеш.

Това беше вярно — Кеш никога нямаше да почувства липса на пари, защото всяка минута на света се раждаше по един глупак.

— А ти? — запита Кати. — Как те е оставил да душиш около него толкова дълго?

— Предполагам, че не е имал избор — отвърнах аз. — Щом вече бях заподозрял, че има нещо нередно, щях да почна да задавам въпроси. По-малката злина в случая е било това да става под негов контрол, отколкото да ме остави да си разигравам коня сам. Той успя да ме убеди да не казвам на никого какво съм открил, под претекста да не разтревожим мошениците, които могат да се покрият, и по този начин да се простим с парите на фирмата. Трябва да призная, че майсторски успя да ме заблуди. Предполагам, че всичките му истории за адвокатите на Нидерландските Антили са пълна измишльотина. Той не е ходил никъде.

— Но защо не те е убил, както е сторил с Деби?

— Не мога да знам със сигурност... Предполагам, че двама мъртви служители на фирмата за по-малко от месец биха вдигнали голям шум. — А може би наистина беше изпитвал някакви симпатии към мен. Гордостта ми, че бях любимото протеже на Хамилтън, още не искаше да се предаде. Усетих нов прилив на отвращение. Как съм могъл да се възхищавам на такова чудовище!

Въпреки всичко се бе опитал да ме спре и почти беше успял. Изведнъж и разследването около ценните книжа на „Джипсъм“ си дойде на мястото.

— Бериман ми каза истината. Хамилтън изобщо не е сключвал споразумение с Асоциацията по ценните книжа — казах аз.

Кати ме изгледа озадачено.

— Той използва разследването на Асоциацията за сделките ми с акциите на „Джипсъм“ като повод да ме изхвърли от „Де Джонг“. И след като се озовах на улицата, за него не е представлявало никакъв проблем да пусне слуха, че са ме хванали да търгувам с

вътрешнофирмена информация, та никой търговец със здрав разум на пазара за облигации да не ме вземе на работа. Но и това не му се е видяло достатъчно. За да се подсигури допълнително, принуждава по някакъв начин Роб да ме изкара заподозрян в убийство, след което се вмъква в апартамента ми и подхвърля обицата на Деби, която е паднала, докато се е борел с нея, за да я блъсне в реката.

— Но защо Роб ще му играе по свирката?

Не можех да отговоря на този въпрос.

— И какво ще правим сега? — запита Кеш.

— Да отидем в полицията? — предложи Кати.

Поклатих глава.

— Не можем. Нямаме никакви доказателства. В мига, в който Хамилтън усети, че е под наблюдение, „Де Джонг“ ще каже сбогом на парите си. И не забравяйте обстоятелството, че аз съм все още човекът, когото Пауел изгаря да тикне зад решетките. Не е лесно да се откаже от цялата си досегашна линия на поведение и да признае, че е сгрешил.

Кати кимна загрижено.

— Да, ти още си на топа на устата. Пауел едва ли ще бъде впечатлен, ако му изтърсиш, че старият ти шеф, който те е изритал от работа, е убиецът на Деби.

— Освен това — добавих аз — искам да пипна лично това копеле за гърлото.

— Тогава какво ще правим?

— Ще върнем обратно парите на „Де Джонг“.

Двамата ме изгледаха глупаво.

— Връщаме парите на „Де Джонг“ — повторих аз. — И в процеса на връщането им правим достояние на всички участието на Хамилтън в тази афера. Пауел няма да има къде да мърда.

— Добре, всичко това е отлично и достойно — каза Кеш. — Но как, по дяволите, ще успеем да го постигнем?

— Мисля, че имам някаква идея. Оставете ме само да помисля.

И двамата замълчаха. Взрях се през прозореца и потънах в мисли.

Бях сигурен, че трябва да има начин.

Очертах им идеята си в зародиш. Обсъждахме я следващите няколко часа и накрая я изгладихме, като я превърнахме в приемлив

план.

Качих се при Кати и Кеш в таксито им до „Блуумфийлд Уайс“. Изчаках в приемната им близо час. Накрая Кати се върна, награбила цял куп проспекти, годишни доклади, истории на движението на цените отпреди две години и доклади от най-разнообразни брокерски къщи, прилежно подредени в пет купчини. Зарових се в тях. Трябваше да подбера компания, която да е най-подходяща за плана ни. Трябваше да оглеждам всичко от три различни ъгъла: какво аз лично мисля за реалния проспект на компанията, какво би решил Хамилтън и как би реагирал пазарът. Трябваше да подбера много точно комбинацията от тези три съставки.

Прекратих заниманията си в три. Трябваше да направя няколко телефонни обаждания. Първото беше до „Де Джонг“. Вдигна Карън.

— Здравей, Карън. Пол се обажда. Как си?

Карън изглеждаше радостна да чуе гласа ми.

— Добре съм, а ти?

— Хамилтън там ли е?

Гласът ѝ изведнъж стана много сериозен.

— Чакай да проверя.

Почаках няколко секунди и в слушалката прозвуча гласът на Хамилтън.

— Маккензи слуша.

Не бях подготвен за реакцията, която гласът му пробуди в мен. Беше чисто физическо отвращение: кръвта заби в ушите ми, кожата по цялото ми тяло в миг настръхна. Догади ми се. С разума си бях осъзнал, че Хамилтън ме е предал. Но до този момент не бях осъзнал колко дълбока емоционална реакция бе предизвикало у мен това.

— Здравей, Хамилтън. Пол се обажда.

— А, Пол, как си?

— Да кажем, че съм добре. Искях да те питам нещо.

Почти усетих как Хамилтън се напрегна на другия край на телефона.

— Какво има?

— Бих искал да знам дали мога да дойда в офиса да си отработя периода на предизвестие? Досега нямам никакъв особен успех с

намирането на работа на пазара за облигации, така че се насочих към банковото дело. Много ми е необходимо да си повиша знанията по работата с кредити. А и освен това ми писна да стоя по цял ден вкъщи.

Последва секунда пауза, докато Хамилтън обмисляше молбата ми.

— Няма проблеми. Добре си дошъл. Разбира се, не мога да ти позволя да търгуваш, но ще ни бъде приятно да те видим сред нас. Всъщност и без това има няколко анализа, които можеш да направиш.

— Чудесно — казах аз. — Значи до утре сутринта.

Дотук добре. Сега беше наред Клер. Както и очаквах, с нея нямаше никакви проблеми, изгаряше от желание да помогне. При Дени се оказа доста по-трудно. Добре съзнавах, че искам много от него. Щеше да му се наложи да свърши много юридическа работа, за която, в случай че нищо не излезеше от плана ни, нямаше да получи и пукнат долар. Не мислех, че това, което се канехме да направим, е в действителност незаконно, макар и да беше доста съмнително. Разговаряхме близо час и половина преди Дени за мое най-голямо облекчение да склони.

А сега наред беше едно обаждане, което направих с голямо удоволствие. Набрах един номер в Лас Вегас.

— Офисът на мистър Труин Пайпър — обади се секретарката му. Гласът ѝ излъчваше финес, учтивост и авторитетност.

Помолих да ме свържат с мистър Пайпър.

— Мистър Пайпър в момента отсъства. Бихте ли оставили съобщение?

Знаех, че достъпът до него няма да е от най-лесните, и затова бях обмислил съобщението си предварително.

— Разбира се. Предайте му, че е звънил Пол Мъри. Кажете му, че ако до два часа не ми се обади, ще позвъня в Комисията по хазарта на щата Невада, за да обсъдя сделката на мистър Пайпър с облигациите на американската компания „Джипсъм“ посредством неговата лихтенщайнска банка.

Не беше кой знае колко хитроумно, но имаше ефект. Само след десет минути Пайпър ми телефонира. Не повторих заплахата си — не беше необходимо. Помолих го учтиво да ми окаже съдействие. Обясних му защо това е в негов интерес, като му казах, че помогне ли на мен, помага и на себе си. Обясних му какво искам да направи.

Реакцията му ме изненада. Той дори прояви ентусиазъм.

— Разбира се, защо не? — каза Пайпър. — Положих много усилия сделката с „Таити“ да е изчистена от всякакви неясноти, и сега за малко тая история с „Тремънт Капитал“ да съсипе всичко, съградено от мен. Направо ще ми е приятно да го направя. И без това планирах да идвам скоро в Англия. А и не е зле вече да се изясним и повече да не ми дишаш във врата.

Уверих го, че ще забравя всичко, което съм научил за него. Обсъждахме датите и подробностите няколко минути и после се сбогувахме.

Позвъних на Кеш.

— Как се справи? — запита той.

— Всички искат да помогнат. А Пайпър дори изпита възторг, като чу предложението ми — казах аз. — Мисля, че намерих компанията, която ни трябва. — Казах му името ѝ. — Можеш ли да разбереш как се търгува? Кой притежава облигациите, дали има агенти по продажбите, ще се излиза ли пазара в близките няколко дни, неща от тоя род.

— Окей. Ще ти се обадя.

Беше ми приятно пак да облека костюм. Усещах се напрегнат, но готов. Стигнах сградата на банката и взех асансьора до двайсетия етаж.

Малкият борсов салон замръзна при появата ми. Джеф, Роб, Гордън и Карън се втренчиха в мен за няколко секунди, после пак забиха глави в бюрата си. Хамилтън изобщо не ме забеляза. На бюрото на Деби седеше млад мъж с очила. Заместникът ѝ. Зарадвах се, че Хамилтън още не е успял да намери заместник и на мен.

Прекрачих прага.

— Добро утро на всички — изрекох високо. Няколко души измърмориха полугласно приветствията си. — Здравей, Карън, липсвах ли ти? — извиках към другия край на залата. Тя се усмихна. Хубаво е когато поне един човек ти се радва.

Продължих и се запознах с младия мъж на бюрото на Деби. Представи ми се като Стюарт.

— Казвам се Пол. Работя във фирмата — казах аз.

С крайчеца на окото си зърнах Джеф да се вцепенява. Стюарт се обърка съвсем и избъбри нещо неясно. Знаеше отлично кой съм. Разкъсваше се между естествената си учтивост и нежеланието да го видят да общува с престъпник.

Хамилтън приключи с телефонния разговор и дойде при мен. Беше достатъчно дружелюбен — разбира се, според собствените му стандарти.

— Добро утро, Пол. Радвам се да те видя пак сред нас. Можеш да седнеш на старото си бюро. — Думата „старо“ проряза слуха ми. — Но при две основни условия. Не бих искал да разбера, че имаш каквито и да било контакти с пазара, докато си в офиса ни, така че не отговаряй на никакви телефони и не се обаждай на никакви агенти по продажбите.

— Имаш ли нещо против, ако се обаждам до агенциите за наемане на работа?

— Не, нямам. — Той пусна няколко документа върху бюрото ми. — Това са две регионални банки в САЩ, които бих искал да разгледаш. Току-що им свалиха ценните книжа до ниво втори клас ВВВ и облигациите им носят доход почти 12 процента. Бих искал да закупя известно количество, ако са безопасни.

Колко типично за Хамилтън. Щеше да изцеди максималното от мен, докато може. Зарадвах се обаче, че ще имам истинска работа. Заровен в документите, щях да изглеждам далеч по-безобиден, отколкото ако се въртя нагоре-надолу без работа.

До обяд никой не посмя да ми проговори. Само от време на време ми хвърляха крадешком странни погледи. Нямах право да им се сърдя. Никой не обича мошениците. Стана ми тъжно. Сигурно се бяха почувствали предадени от мен. Е, скоро всичко щеше да свърши. Опитах се да хвана погледа на Роб, но той упорито ме избягваше. През цялото време беше плътно зает с телефонни разговори, очите му бяха впити в екраните пред него.

Утрото напредваше. Погледнах часовника на стената. Десет и четиридесет и девет. Точно в единайсет Роб извика:

— Хамилтън! Клер на втора линия!

Не откъсвах погледа си от Хамилтън, докато разговаряше с Клер. Знаех отлично какво му казва, но ми беше невъзможно да забележа каквато и да било реакция по лицето му. Разговорът им продължи пет

минути. След като приключиха, Хамилтън се отпусна на стола и разтърка брадата си. Добър знак. Това беше признак, че захапва въдицата. Седя така две-три минути, после рязко се изправи и тръгна към мен. Бързо забих поглед в баланса на бюрото.

— Пол, можеш ли да погледнеш нещо?

— Да, разбира се. Какво е?

— Става въпрос за една компания на име „Микс и Мач“. Чувал ли си за нея?

Издадох устни.

— Да, мисля, че съм чувал. Инвестиционна институция, базирана във Флорида. Напоследък нещо не им върви, доколкото си спомням.

— Точно така — каза Хамилтън. — Да се сещаш за още нещо?

— Май не — излъгах аз.

— Току-що ми се обади Клер. Облигациите им се търгуват на двайсет цента за долар, както изглежда. Всички очакват компанията да обяви банкрут. Клер казва, че се носел слух, че щяла да бъде погълната от японците.

Повдигнах вежди. Хамилтън улови изражението ми.

— Да, знам — каза той. — Това е само слух. А и Клер познава много слабо пазара за макулатура. Но ако тя се окаже права, можем да изкараме осемдесет цента на парче; ако бърка, най-много да загубим по двайсет. Мисля, че си струва да погледнем. Клер трябва да ни изпрати материали по факса всеки момент. Виж какво можеш да изровиш от тях. — Той тръгна към бюрото си, но се поколеба и спря. — Но гледай да не се изтървеш пред някой извън фирмата.

— Няма проблеми — казах аз и се захванах за работа. Събрах всички данни, които имахме за „Микс и Мач“ в архивите. Не ми се наложи да чакам дълго за факса от Клер. После продължих работа, като се обградих отвсякъде с документи, и започнах да въвеждам данни за финансовото им състояние в компютъра.

Бях избрал „Микс и Мач“ като най-добрата от петте компании, които прегледах предния ден. Не изглеждаше лоша инвестиция при цена двайсет цента за облигация; дори и при фалит притежателите на облигации трябваше да получат най-малко по петдесет цента на облигация. А при перспективата от поглъщане сделката ставаше чудесна. Неотразима, както се надявах.

През следващите четири часа направих изчерпателен анализ на фалиралата компания. Внимателно оцених всички активи и нанесох резултатите върху една хубава таблица, която после отпечатах и занесох на Хамилтън. През тези часове той често се бе навъртал около мен и бе надзъртал през рамото ми, така че вече бе прочел повечето материал. Сега хвърли поглед върху таблицата и разтърка замислено брадичката си.

Оставих го да мисли и проведох един бърз телефонен разговор. С Кати.

— Готов е. Сега накарай Кеш да му се обади — прошепнах аз и затворих.

След тридесет секунди светлинният индикатор върху телефонната централа замига. Карън вдигна слушалката и извика:

— Хамилтън! Кеш те търси!

Хамилтън беше потънал в дълбок размисъл.

— Кажи му, че ще му се обадя след малко — каза той.

Проклятие! Не бях допускал, че Хамилтън ще се окаже толкова костелив орех.

Карън разкара Кеш и извика на Хамилтън:

— Обади му се веднага, щом се освободиш. Става въпрос за някаква „Микси не знам какво си“.

Хамилтън застина. Знаех, че няма да се обади веднага на Кеш, това би било твърде прибързано според канона. Изчака пет минути и едва тогава вдигна слушалката. Разговорът му продължи около половин час. След като приключи, ме извика.

— Май си избрал добър ден да дойдеш на работа. Радвам се, че си тук, можеш да ни помогнеш, като в същото време помогнеш и на себе си. „Микс и Мач“ явно са доста по-интересни, отколкото си мислехме.

— Ами? — възкликнах аз. Не беше необходимо да симулирам въодушевление.

— Току-що разговарях с Кеш. Може и да ти се стори странно, но искаше да говорим за „Микс и Мач“. Очевидно токийската фондова борса гъмжи от слухове, че компанията ще бъде погълната от голяма японска инвестиционна институция и...

— Няма да повярваш на Кеш за такова нещо, нали? — прекъснах го аз.

— Прав си, човек не може да му има вяра. Но е добре, че слухът на Клер се потвърждава. А най-интересното в случая е, че Кеш е координаторът на един консорциум от инвеститори, които се канят да изкупят огромния дълг на „Микс и Мач“.

— И какъв е смисълът от всичко това?

— Идеята е да се сформира ПССП — превозно средство със специално предназначение — което да изплати нашите облигации по номинал, когато компанията бъде погълната.

— Разбирам. Кои са другите инвеститори?

— Засега има само един. Но е доста крупен. Ъруин Пайпър.

— Но той е мошеник! — възкликнах аз. — Не можеш да ме убедиш, че искаш да имаш нещо общо с него.

— Може да е по-черен и от дявола, но е хитър — отвърна Хамилтън. — Влага двайсет милиона долара. Кеш иска и от нас двайсет милиона и мисли, че има инвеститор в Щатите, от който може да вземе още двайсет.

— Така, сега ми позволи да ти изложа нещата както съм ги разбрал, ако не греша — казах аз. — „Де Джонг“ инвестира двайсет милиона в превозно средство със специално предназначение заедно с четиридесет милиона долара от Пайпър и другия инвеститор. Това ПССП използва шейсетте милиона долара за закупуването на облигации на открития пазар. „Микс и Мач“ бива погълната от японците, които се озовават в ролята на могъщ собственик на контролния пакет на пуснатите облигации. Ние можем да се спазарим за голямо изплащане по условията на контракта, сключен за облигациите.

— Точно така — каза Хамилтън. — А ако поглъщането не се състои и компанията обяви фалит, тогава съгласно твоя анализ пак ще извлечем печалба.

— Добре, каква ще е следващата ни стъпка?

— Очевидно Пайпър вече е съставил документацията. Той използва „Дени Кларк“ за адвокатски услуги. Утре сутринта пристига. Можем да се срещнем с него в кантората на Дени.

Роб, който се навърташе наоколо и надаваше ухо да улови колкото може повече от разговора ни, попита:

— Мога ли и аз да се присъединя? Искам да науча колкото може повече за пазара на макулатура. Нали ще имаш нужда от помощ, когато

Пол си отиде.

Каза го без дори да ме погледне.

Хамилтън повдигна вежди, размисли за секунда и после кимна.

Върнах се на бюрото си. Карън ми каза, че ме търси някакъв Джон Смит от агенцията. Оказа се Кеш.

— Не можа ли да измислиш някое по-засукано име? — изръмжах аз.

— Абе за прост човек — прости имена — каза Кеш. — Налапа ли въдицата?

— Чак до тежестта — отвърнах. — Да се надяваме, че и Пайпър ще си свърши работата добре като теб.

— Не се тревожи. Това копеле е истински майстор, когато става дума да лъже хората. Как мислиш, че е събрал тоя огромен куп мангизи?

— Имаш право — признах аз.

— Трябва да тръгвам — каза Кеш. — Отваря ми се сделка с една кредитно-спестовна банка от Аризона.

22.

Хамилтън, Роб и аз влязохме в кантората на Дени. В единия край на дългата маса за конференции бяха седнали четирима души — Дени, Ъруин Пайпър, Кеш и Фелисити. Портретът на родоначалника Дени ни гледаше строго от стената, напомняйки ни, че се намираме в кантората на една много уважавана адвокатска фирма и трябва да се държим по подобаващ начин. Дени ни представи едни на други и спомена, че проектодокументите били подготвени от Фелисити. Тя имаше доста уморен вид, което не беше за учудване. Беше ѝ се наложило да свърши огромна работа за рекордно кратък срок.

Реалните участници в срещата обаче бяха само Хамилтън и Пайпър. Пайпър започна по следния начин:

— Кеш ми е разказвал много за вашия начин на работа, мистър Маккензи. Трябва да ви кажа, че съм много впечатлен. Познавам доста екипи като вашия в Щатите и всички те се справят добре.

Хамилтън дори не даде вид да е чул хвалбите, а хвана бика направо за рогата.

— Разкажете ми за „Микс и Мач“.

Пайпър се облегна на стола си и изви в дъга сплетените си пръсти, при което изпъкнаха снежнобелите му ръкавели и златните копчета с монограми.

— Вижте, инвестирам в компании от двайсет години насам и си разбирам от занаята. Възможности като тази изникват веднъж на десет години. Тук може да се инвестира голяма сума с почти пълната сигурност за голям удар. Всеки се сблъсква с подобни възможности, но повечето хора нямат дарбата да ги разпознават още на мига, в който ги съзрат. Просто правят някой и друг долар повече и това е всичко, на което са способни. А сега „Микс и Мач“ представлява именно един от тези много редки шансове. Минимален риск с огромна печалба. Тази компания предстои да бъде погълната от японците. — Пайпър направи кратка пауза, за да могат мозъците ни да помият важността на съобщението. — И когато това стане, аз ще ударя голямата печалба.

Хамилтън го гледаше безмълвно.

— Ще се присъедините ли към усилията ми? — запита Пайпър.

Хамилтън продължи да мълчи в очакване Пайпър да каже още нещо. Пайпър обаче нямаше намерение да казва нищо повече, преди да чуе Хамилтън. Мълчанието продължи повече от минута; никой от останалите не посмя да го наруши.

— Доколкото знам, нямате голям опит в продажбите на облигации на дребно, мистър Пайпър... — започна Хамилтън.

— Казвайте ми просто Ъруин — прекъсна го Пайпър.

— Добре, Ъруин — изрече неохотно Хамилтън. — Както вече ви казах, нямате голям опит в този ресор. Как успяхте да напипате тази възможност?

Размърдах се притеснено в креслото. Навлизахме в опасни води. Този въпрос не го бяхме предвидили в първоначалния план.

Пайпър се изправи и отиде до прозореца, за да спечели време. Хвърли поглед към улицата, после се обърна към нас.

— Семейството на жена ми навремето е живяло в Япония и тя все още поддържа връзка с японските си приятелки. Една от тях е омъжена за висш служител в японска фирма за продажба на облигации на дребно. Преди известно време дойде в Америка и се отби при нас в „Таити“ да се видим. Пътуваше за Флорида, където щеше да се срещне със съпруга си, който бил там в командировка. Проверих състоянието на компанията на мъжа ѝ. Бяха обявили, че са решени да придобият фирма на американския пазар. „Микс и Мач“ е очевидната им цел. Разговарях с Кеш, който ми предостави няколко изследвания на компанията, и ето, сега сме тук и обсъждаме. — Пайпър разпери ръце и се усмихна. — Разбира се, аз ще ви помоля да не споменавате никъде сведенията, които току-що ви съобщих.

Залата отново потъна в мълчание. Хамилтън обмисляше отговора на Пайпър. Според мен мълчанието му беше преднамерено и грубо, но лъчезарната усмивка на Пайпър не се промени с нищо.

— Защо ви е необходимо тогава да работим заедно? — запита Хамилтън накрая. — Какво би ми попречило да изляза оттук и да си закупя облигациите сам?

— Бих бил крайно разочарован, ако го направите — изрече Пайпър, — особено след като идеята за това ми беше подхвърлена от Кеш. — Пайпър успя да предаде доста театрално огорчението си от

факта, че Хамилтън намеква за най-ниското падение, до което може да стигне един борсов посредник. Стоеше изправен до прозореца — висок, строен, запазващ пълно самообладание, и гледаше отвисоко все още седящия на стола си Хамилтън. Възхитих се от способността му да заема толкова високоморална поза в такива мътни води. — Но аз имам далеч по-прагматични причини да желая обединяването на силите ни. Ако ние действаме координирано, ще бъдем далеч по-ефективни при договарянето с компанията, придобила „Микс и Мач“ след поглъщането на последната. Ще се справим много по-добре, ако всички придобием облигациите на една и съща цена. А ако вместо това си съперничим и се втурнем да закупуваме всяка облигация, конкурирайки се, цената им ще скочи до небесата и няма да постигнем нищо. По-добре да го направим бавно и внимателно, като сдружим интересите си посредством едно превозно средство.

— Дотук всичко е разумно — произнесе Хамилтън.

— Добре, тогава сдружаваме ли се? — запита Пайпър. — Защото решим ли да действаме, не трябва да губим никакво време.

— Налага се да го пообмисля малко — отвърна Хамилтън.

Кеш се прокашля.

— Виж сега, аз разбирам, че трябва да помислиш, но ако си решил да продължаваш с нас, както казва Ъруин, трябва да действаме по възможно най-бързия начин. Слуховете вече са плъзнали по Уолстрийт. Познавам няколко едри собственици на облигации на „Микс и Мач“, които нямат търпение да се отърват от книжата си, но ние трябва да им предложим офертата си най-късно до два дни. Това означава, че ще трябва да имаме готовност да задействаме нашето ПССП за много кратко време. Защо не прегледаш документацията сега? Нали разбираш какво имам предвид? — Кеш кимна към купчината документи пред Фелисити. Човек не можеше да не се възхити на майсторството на Кеш като агент по продажбите.

Хамилтън обаче се опъваше.

— Разбирам те много добре, Кеш. Съгласен съм, че трябва да прегледаме документацията още сега. Но не гледай на това като поемане на ангажимент от моя страна.

Пайпър се насочи към масата.

— Чудесно. Радвам се, че се разбрахме. Надявам се да ме извините. Мистър Дени познава отлично възгледите ми върху

юридическите споразумения. За мен беше истинско удоволствие да се запознаем, Хамилтън, и се надявам, че ще работим заедно.

Пайпър беше самото възплъщение на мощ и чар, докато протягаше ръка на Хамилтън. Хамилтън изведнъж се бе озовал в ролята на педантичен мърморко, а това определено не му харесваше. Той се изправи, стисна бързо ръката на Пайпър, после се обърна към масата с купчината документи.

— Хайде да ги поразгледаме.

Кеш също се извини и отведе Кати, после напусна и Роб. Останахме Дени, Фелисити, Хамилтън и аз. Фелисити не бе имала време да състави изчерпателно съглашение. Беше свършила общо взето добра работа, но имаше още много за доизкусуряване. Бяхме се разбрали предварително, че ако Хамилтън открие някой пропуск, Дени трябва да приеме аргументите му. Не можехме да си позволим да губим часове върху юридически тънкости, които в крайна сметка бяха несъществени. Хамилтън направи няколко възражения по текста, които Дени след кратък спор прие, без повече да се задълбочава върху тях. След два часа разполагахме с документ, с който всички бяха съгласни. На Хамилтън му оставаше само да го подпише, ако, разбира се, се съгласеше да се включи в консорциума.

В таксито обратно до офиса ни Хамилтън не пророни и дума. Само гледаше рязката смяна на цветовете при движението на превозните средства покрай нас. След пет минути промърмори нещо неразбрано.

— Прощавай, не чух какво каза — обадох се аз.

— Не ми харесва — каза той.

Размислих върху думите му за миг.

— Какво точно не ти харесва?

— Прекалено лесно е, за да бъде всичко наред. А и Пайпър излъга за начина, по който е научил за сделката. Не знам каква му е играта, но нещо крие.

Това ме разтревожи. Според мен Пайпър се беше справил великолепно. Но не бе успял да заблуди Хамилтън. Не исках да изглеждам твърде настойчив, но пък, от друга страна, страшно ми се искаше Хамилтън да захапе въдицата.

— Какво може да направи реално той? — запитах аз.

— Документацията е желязна. — И наистина беше така. Пайпър или който и да е друг не можеше да направи нищо с ПССП без предварителната благословия от страна на „Де Джонг“. „Де Джонг“ имаше правото на вето върху трансфер от всякакъв род на активите.

— Не знам — изръмжа Хамилтън и разтърка брадата си. — Не мога да проумея какво цели. От гледна точка на кредитите тук евентуалната загуба дори и при най-лошия случай няма да е кой знае каква, нали?

— Така е — отвърнах аз, издържайки на погледа му.

— Разбира се, човек никога не може да бъде сигурен какво крият във всяка компания, но на мен ми изглежда, че с дълг, търгуван по двайсет цента за долар, фалитът би бил добър изход; така или иначе, дългът ще се изтъргува на по-висока цена.

Хамилтън ме изгледа и се усмихна, както ми се стори, с искрено възхищение.

— Радвам се, че работиш с мен върху тази сделка. Хубаво е човек да има на кого да се опре. — Изненадата, изписала се върху лицето ми след тази безпрецедентна демонстрация на приятелски чувства, сигурно трябва да е била огромна, защото той засрамено извърна глава към прозореца. — Съжалявам искрено, че не можем повече да работим заедно.

Само за секунда изпитах неимоверен прилив на гордост от думите му. Но само за секунда. Тихомълком се усмихнах на иронията на ситуацията. Хамилтън можеше и да ме мисли за единствения човек, на когото може да се довери; но аз много скоро щях да му покажа каква огромна грешка прави.

Качихме се в залата и всеки седна на бюрото си. Позвъних на Кеш.

— Пайпър направи голяма роля, а? — възкликна той.

— И аз си помислих същото, но не и Хамилтън.

— Няма ли да подпише?

— Едва ли, ако сегашното му настроение се запази — отвърнах аз.

— Какво не е наред?

— В началото всичко тръгна добре — казах аз. — Не можа да устои на изкушението да направи хубав удар. Но не вярва на Пайпър, а също и на теб. Сигурен е, че имате нещо наум, но не знае точно какво.

И не мисля, че е готов да рискува реални пари, за да открие какво точно криете.

— Проклятие — изруга Кеш. — Слушай, сигурен съм, че ще успея да го уговоря.

— Няма да стане. Страхувам се, че Хамилтън е подозрителен към теб в почти всички случаи. По този начин само ще задълбочиш страховете му по сделката.

— Добре, ако опитаме още един разговор с Пайпър? Или ти да го уговориш?

— Втори път няма да се разправа с Пайпър. А ако аз почна да го увещавам, тогава ще стане съвсем подозрително. Ще си помисли, че съм се побъркал.

И двамата замълчахме. Мислехме усилено.

— Как мина сделката с „Финикс Просперити“? — запитах аз.

— На Джак Салмън идеята му се понрави — каза Кеш. — Но трябвало да я обмисли. Тоест, да я съгласува с Хамилтън.

— А ние всички знаем какво ще му каже в това състояние, в което се намира сега. Обади ми се, ако ти хрумне нещо — казах аз и затворих телефона.

Ядосвах се. Бяхме толкова близо до осъществяването на плана си, но по всичко личеше, че нищо няма да стане само заради подозренията на Хамилтън, възникнали в последния етап на сделката.

Седях си така и умувах, когато телефонът пред мен замига.

— Имам една идея. — Беше Кати.

Сърцето ми заби бързо.

— Казвай.

— Хамилтън може да не повярва на Кеш или на Пайпър, или дори и на теб, но на мен ще се довери.

— Искаш да кажеш, ако му кажеш да инвестира ли? — запитах със съмнение аз.

— Не. Ако му кажа да не инвестира. — Тя ми обясни в какво се състои идеята ѝ. Звучеше наистина убедително.

Кати позвъни точно в три и половина. Бяхме си уговорили часа с нея, защото точно в този момент трябваше да разговарям с Хамилтън и се надявах, че ще ме остави да слушам разговора им. И разбира се, веднага щом разбра за какво иска да разговаря с него Кати, той ми махна да вдигна резервната слушалка.

Чух ясния глас на Кати. Този път звучеше малко колебливо.

— Кеш много настоява да разбере дали си се решил за консорциума. — Тя съумя да го каже някак неохотно, сякаш наистина не искаше да чуе отговора му.

— Мисля, че няма да стане — каза Хамилтън.

— Ами... — проточи Кати. — Ще му кажа. Много ще се разочарова.

— Да се разочарова.

Хамилтън тъкмо се канеше да затвори телефона, когато Кати изтърси:

— Мога ли да ти задам един въпрос? — Гласът ѝ звучеше доста нервно.

— Да, какво има?

— Защо не искаш да се включиш?

Хамилтън направи пауза, после реши, че няма голям риск, ако ѝ каже истината.

— Нещо не е наред. Не знам точно какво, но има нещо, което Пайпър не иска да сподели.

— О, радвам се, че и ти мислиш така — рече тя с явно облекчение. — Напълно си прав, тук действително има нещо гнило. Те са абсолютно сигурни, че поглъщането ще се състои. Не знам откъде са получили тази информация, но се тревожа да не е незаконна. Предпочитам да нямам нищо общо с цялата сделка. Просто не знам какво да правя. Дали да се обадя на съответните органи? — Хамилтън не коментира. Тя продължи: — Кеш ще ме убие, ако разбере какво съм направила. Ами ако в края на краищата се окаже, че в сделката няма нищо нередно?

Хамилтън слушаше напрегнато всяка нейна дума.

— Не, ако бях на твое място, не бих докладвал никъде. Докато не си научила как точно са получили тази информация, ти не можеш да бъдеш обвинена в нищо.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Добре тогава — изрече Кати със съмнение.

— Какво ще предприеме Кеш, ако не инвестирам?

— Ами в Щатите има още един инвеститор, който се колебае, но ако и той не се включи, ще хванем Майкъл Хол от „Уесекс Тръст“, за

да изкопчим четиридесетте милиона.

Хамилтън присви очи. Майкъл Хол беше широко известен в Сити като „Комарджията“. Често публикуваха статии за него — и то с портрета му — възхваляващи уменията му да купува и продава в най-подходящия момент. Хамилтън отказваше да дава интервюта и обикновено плюеше Хол като търсач на евтина популярност, но всъщност истината беше, че му завиждаше за репутацията. И ако „Микс и Мач“ действително се окажеше златна възможност, за него щеше да е ужасно, ако Хол, а не той, поеме сделката.

— Има една малка подробност, която не мога да проумея — каза той. — Защо ще му е на Пайпър да ангажира мен в този случай, след като разполага с такива възможности?

— О, той не искаше — възкликна Кати. — Кеш настоя. Всъщност аз мисля, че именно той е човекът, който стои зад цялата работа. Той гледа на това като на начин да направи големи печалби, използвайки ключовите си клиенти. Мисля, че е притеснен, защото се страхува, че ако Пол напусне, той може да те изгуби като клиент. И затова се старее толкова.

— Разбирам.

— Така че да кажа ли на Кеш, че сделката не те вълнува?

— Да — каза той и затвори.

„Проклятие“ — изругах аз наум. Кати бе свършила превъзходно задачата си, но, изглежда, Хамилтън не искаше да ухапе.

Роб се домъкна до бюрото му.

— Ще се захващаме ли с тия „Микс и Мач“?

Хамилтън се отпусна на стола, замислено потърка брадата си и каза:

— Това момиче говори прекалено много.

— Мисля, че е изплашена — казах аз. — Добре че се отказахме от сделката.

— Не мисля да се отказвам — заяви Хамилтън. — Вярвам й. Мисля, че Кеш знае нещо и като кани любимите си клиенти на такава сигурна сделка, със сигурност знае какво прави. Проклет да съм, ако оставя оная примадона Хол да грабне сделката изпод носа ми.

— Значи какво ще правим? — запита Роб.

— Влизаме.

— Страхотно!

Хамилтън позвъни на Кеш и когато той се обади, го запитва:

— Кати някъде около теб ли е?

— Не, няма я — отвърна Кеш.

— Виж, трябва да внимавааш много с нея. Току-що говорихме и мисля, че тя е... — Той затърси точната дума. — ... притеснена за сделката. Само за да съм спокоен, я ми подшушни дали има нещо незаконно в тази сделка, или в начина, по който си получил информацията за нея?

— Хамилтън, ти ме обиждаш — запротестира бурно Кеш. — Тая сделка е сто процента законна, имаш думата ми.

Хамилтън не му повярва, разбира се, но искаше да се подсигури, в случай че нещата се издънеха.

— Добре. Влизам с двадесет милиона. Изпрати ми документите с куриер, за да ги подпиша. И по някакъв начин я разкарай от сделката. — Той затвори телефона, обърна се към мен и се усмихна. — Работите се нареждат. Знаех си, че ще се наредят.

Върнах се на бюрото си и се обадох на Кати.

— Браво. Беше възхитителна!

— Мислиш, че той наистина ще се включи?

— Определено.

— Утре заминавам за четири дни в Ню Йорк — каза тя. — Трябва да затвърдя връзките ни с някои клиенти, с които се свързахме с Кеш миналия месец. Дръж ме в течение какво става. Кеш ще ти каже къде точно да ме откриеш.

— Не се тревожи — казах аз. Нещо неспокойно се размърда в душата ми. — Кати?

— Да?

— Пази се от Вайгел.

— Защо?

— Просто се пази. Той е опасен. Няма да понеса, ако нещо стане с теб.

— Не се тревожи. Изобщо нямам намерение да му се мяркам пред очите. А и освен това няма никаква причина да се интересува от мен.

— Дано да си права — казах аз. Изобщо не бях убеден в това.

Същия ден следобед документите бяха уредени и Хамилтън с подписа си разреши прехвърлянето на дваисет милиона долара по сметката на новото ПССП. „Финикс Просперити“ също подписаха този следобед и също прехвърлиха дваисет милиона в сметката. Кеш каза, че Джак Салмън напирал да започва и бил бесен, че шефът му не му позволил. Пайпър подписа съглашението за вноската, но забави прехвърлянето на своята вноска от дваисет милиона по сметката на ПССП.

И така, в рамките на дваисет и четири часа ПССП вече съществуваше и разполагаше с фондове, възлизащи на четиридесет милиона.

Следващите два дни ми беше много трудно да се концентрирам, дори да имитирам концентрация върху работата си. Хамилтън, разбира се, беше хладнокръвен както винаги и само веднъж провери дали цените на „Микс и Мач“ не падат.

Веднага щом Дени, като попечител на ПССП, потвърди, че фондовете вече са по местата си, започнах да действам. Нямах много време на разположение. Наложих ми се да изчакам кратката почивка от четвърт час, която Хамилтън си позволяваше, за да си купи сандвич. Повечето колеги също бяха на обяд, макар че Стюарт, заместникът на Деби, си стоеше на бюрото, прелиствайки някаква пазарна сводка за облигациите. Вероятно щеше да чуе всичко, което се канех да направя. Перспективата не беше от най-радостните.

Първо се обадох на Дени. При включен магнитофон продадох на ПССП позицията на „Тремънт Капитал“, държана от „Де Джонг“ и възлизаща на 20 милиона долара. После продадох по номинал дваисетмилионния дял на „Де Джонг“ в ПССП обратно на „Де Джонг“. Това ми отне само минута. Стюарт ми хвърли един бърз поглед и после отново се задълбочи в сводките си. Не беше успял да чуе какво точно правя.

После измъкнах два комплекта квитанции за търгове и описах в подробности сделките, които току-що бях извършил. Когато квитанциите се обработеха, те щяха да осигурят прехвърлянето на облигациите на „Тремънт Капитал“ от Кеш, където бяха държани под опека за „Де Джонг“, към попечителя на ПССП, фирмата „Баркли“. По същия начин сертификатите за акциите от ПССП, които „Де Джонг“ току-що беше получил от „Дени Кларк“, щяха да отидат обратно там

чрез пратеник. Но което беше още по-важно, банката на „Де Джонг“ щеше да бъде инструктирана да очаква плащане от 40 милиона долара от страна на ПССП.

Погледнах часовника. Един и четвърт. Време за един сандвич.

Докато чаках на опашката в малкото кафе, прекарах всичко още веднъж през ума си. Чистият резултат от цялото това жонгльорство беше, че „Де Джонг“ си бе получила обратно двайсетте милиона, които беше изплатила за фалшивите облигации на „Тремънт Капитал“. ПССП сега се състоеше от активи на стойност двайсет милиона под формата на облигации на „Тремънт Капитал“, вложени в двайсет милиона дялов капитал, всичият под контрола на „Финикс Просперити“. След като единственият актив на „Тремънт Капитал“ беше нейната инвестиция във „Финикс Просперити“, или „Машината за пари на Чичо Сам“, „Финикс Просперити“ току-що беше изкупила собствените си акции. В крайна сметка целият този привиден хаос се свеждаше до това, че двайсетте милиона, които „Де Джонг“ непреднамерено бяха инвестирали във „Финикс Просперити“ посредством „Тремънт Капитал“, в крайна сметка се бяха завърнали в „Де Джонг“. Всичко изпитано до конец.

Същия ден Хамилтън, Роб и аз трябваше да посетим кантората на Дени, веднага след обяд. Дени беше обещал да събере комисия по посрещането на Хамилтън. Очаквах с нетърпение да стана свидетел на представлението.

Бях доволен от себе си. Бях надвил Хамилтън в собствената му стихия. Не можех да върна Деби към живот, но поне нейният убиец щеше да си получи заслуженото от правосъдието. „Де Джонг“ щяха да си получат парите обратно, а аз щях да избегна обвинението в убийство. Както и да го погледнеш човек, резултатът беше добър.

Върнах се на бюрото си, стиснал в една ръка сандвич, а в другата чаша кафе. Кафето от закусвалнята беше много по-добро от боклука, който се процеждаше от автомата в коридора. Стюарт също беше изчезнал някъде за сандвич. Единствените двама души в залата бяха Хамилтън, който беше заровил глава в някакви документи, и Роб, който дъвчеше сандвича си, надвесен над броя на „Файненшъл Таймс“.

Седнах на стола и протегнах ръка към квитанциите.

Нямаше ги.

Трескаво разрових документите по бюрото си. Прегледах и купчината с проспекти. Да не ги бях отнесъл горе в администрацията? Не. Да съм ги пхнал в куфарчето си? Бях сигурен, че не съм, но въпреки това проверих и там. Нямаше ги.

Спомнях си добре какво бях направил с тях. Бях ги оставил отворени върху бюрото. А сега ги нямаше.

Сърцето ми заби бързо. Поех си дълбоко дъх и вдигнах глава.

Хамилтън беше застанал зад мен. Държеше квитанциите пред себе си.

— Какво е това, Пол? — запита той съвсем спокойно.

Изправих се и се подпрях върху бюрото, без да откъсвам очи от лицето му. Опитах се да говоря равнодушно.

— Тези сделки връщат на „Де Джонг“ парите, вложени в „Тремънт Капитал“

— Умно — каза той.

Вдигна поглед и го заби в мен. Студените му сини очи ме пронизваха, пробивайки крехката ми защита, добирайки се до най-съкровените ми помисли.

Той разбра, че знам всичко.

— Ти си съзателят на „Тремънт Капитал“ — казах аз. Гласът ми прозвуча слабо и отдалечено, сякаш беше на друг човек. — Ти уби Деби.

Хамилтън не мигна.

Гневът внезапно експлодира в мен. Как бе посмял да направи това? Как бе посмял да постъпи така с мен? Човекът, въвел ме в професията, на която бях решил да посветя живота си, който с такова търпение ме бе обучавал на всички тънкости в търговията с ценни книжа, който ме бе окуражавал да давам всичко от себе си, се бе оказал най-вулгарен крадец и убиец. Въпреки, или може би именно поради своето хладнокръвие, Хамилтън за мен беше повече от шеф — беше ми духовен учител, еталон за подражание, баща. И през цялото това време ме е манипулирал, докато накрая бях станал твърде опасен и ме беше изоставил.

— Защо го направи? — изсъсках аз през стиснати зъби. До такава степен бях излязъл от себе си, че думите с мъка се изтръгваха от устата ми. — Защо трябваше да правиш тая гадост? Защо съсипа всичко, създадено тук? Защо уби Деби? — Гласът ми се задави.

— Спокойно, момчето ми — произнесе Хамилтън. — Прекалено си емоционален.

Това вече ме накара да загубя разсъдък.

— Какво искаш да кажеш с това „спокойно“? — изкрещях аз. — Не разбираш ли какво си направил? За теб това сигурно не е нищо повече от някаква игра, нали? Всички ние сме късчета картон, които разместваш в някаква безкрайна игра, така ли? Но ние сме хора, живи хора, от плът и кръв, и ти не можеш просто така да ни размяташ.

Прекъснах да си поема дъх.

— А аз те уважавах. Господи, как те уважавах! Направо не мога да повярвам как съм могъл да бъда толкова глупав. Не мога да разбера защо не ме уби.

Погледът на Хамилтън не трепваше.

— Прав си — каза той. — Трябваше да те убия. Допуснах грешка. Бях прекалено мекушав. За нещастие Деби трябваше да умре, но това беше единственият изход.

Прииска ми се да го ударя с всичка сила, но се сдържах. Хвърлих поглед към Роб, който седеше на стола си, без да сваля очи от нас.

— И той е вътре, нали? — произнесох с презрение. Хамилтън явно му беше заповядал да каже на полицията, че аз съм убил Деби.

— О, Роб е просто един поизплашен човек, злоупотребил с вътрешнофирмена информация — каза Хамилтън. — Направил е някакви си пет стотака от акции на „Джипсъм“ и сега трепери от страх да не изгуби работата си, също като теб. Така че го помолих да разкаже на полицията една малка история. Да ти кажа между другото, не ми коства особени усилия да го убедя в това. Мисля, че не те обича много.

Роб почервения целият при тия думи и се сви на стола си.

— И сигурно ти си подхвърлил обицата на Деби в апартамента ми, нали?

Хамилтън само сви рамене.

Аз се поуспокоих.

— Впрочем, както и да е. Всичко свърши.

Тънка усмивка плъзна по устните му.

— Не, не е свършило.

Гласът му звучеше абсолютно уверено.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще скъсаш тия квитанции. Още сега.

Не, нямаше да направя това за нищо на света.

— Защо?

Той отново се усмихна и вдигна телефона върху съседното бюро. Набра четиринадесет цифри. Америка.

— Дик, ти ли си? Хамилтън се обажда. — Той слуша няколко секунди отговора на Вайгел. — Слушай внимателно, Дик. Тук може да възникнат малко проблеми. Не мога да ти обясня веднага всичко. Но ако не се обадя до пет минути, свържи се с твоя човек и задействай плана за включване на Кати в играта. След това се махай от офиса си и изчезвай. Разбра ли?

Последва нова пауза, през която Вайгел му отговаряше бързо. Хамилтън погледна часовника върху стената.

— Окей, сега е един и тридесет и три минути местно време. Ако не ти се обадя до един и тридесет и осем, пускай плана в действие. — Затвори телефона и се обърна към мен. — Погрижих се за Кати още от момента, в който тя сподели с мен, че мисли дали да не каже на шефовете си за Кеш и Пайпър. И като предпазна мярка наредих на Вайгел да организира някой, който да я държи под око, така че всяка секунда да ни е подръка, в случай че ни се наложи да се отървем от нея.

Внезапно изстинах целият. Кати! В момента беше някъде в Ню Йорк, но не беше сама. Някой вървеше по петите ѝ, наблюдаваше я, очакваше всеки миг сигнал от Вайгел да я убие. Нямах право да го допускам, не и след убийството на Деби.

Но дали не блъфираше? Допусках, че при критична ситуация като тази е способен да импровизира нещо такова. Но дори да блъфираше, беше толкова убедителен, както когато казваше истината.

Хамилтън долови хода на мислите ми.

— Знаеш, че не се шегувам — предупреди ме той. — Но така или иначе, не можеш да поемеш риска, нали? Възможно е и да лъжа, но ти не би рискувал живота на Кати, за да разбереш това.

Беше прав. Двамата с него бяхме изпадали в много ситуации, където заедно бяхме поемали пресметнат риск. Щеше да е глупаво от моя страна да вдигам залога и той знаеше, че няма да го направя.

Погледът му не се отделяше и за миг от лицето ми, прочиташе всичко върху него. Той се усмихна.

— Значи я обичаш, а? И тя е за теб нещо повече от една обикновена агентка по продажбите? — Той се изсмя. — Добре, добре. Сега ще скъсаш квитанциите, нали?

Бях безсилен. Той беше прав, разбира се. Нямах избор. Но самата мисъл ми беше ненавистна. Ненавистно ми беше, че ме е надиграл точно когато бях само на една ръка разстояние от финала. Стоеше пред мен, леко усмихнат, пресмяташе всички варианти и избираше най-точния. Както винаги.

Трескаво погледнах часовника. Един и тридесет и пет. Оставаха три минути преди да се обади на Вайгел.

— След като скъсаш тия квитанции, напиши няколко нови, с които изкупуваш дела на „Финикс Просперити“ в ПССП на стойност двайсет милиона долара, който трябва да прехвърлиш в същия ден. Искam да кажеш на администрацията да обработи веднага сделката и да ти се обалят когато прехвърлянето на активите бъде потвърдено. Аз ще наблюдавам.

Обмислих последните му инструкции. По този начин той в крайна сметка не позволяваше „Финикс Просперити“ да загубят двайсетте си милиона.

Той продължи.

— Ще телефонирам на Дик Вайгел всеки пет минути. Ако само опиташ някакъв номер или аз не му се обадя, Кати е мъртва.

Въздъхнах. Не ми оставаше нищо друго, освен да постъпя така, както ми нареждаше. Седнах на бюрото си и издърпах няколко празни квитанции. И точно в този момент линията светна. Хамилтън протегна ръка да ме спре, но за миг закъсня.

— Да? — казах аз.

— Пол, обажда се Робърт Дени.

— О, здравей.

— Знам, че в момента не можеш да говориш — изрече бързо той, — но вече всичко е готово. Можете да идвате с Хамилтън и Роб. Полицията е при нас и чака.

— Не е Пауел, нали? — попитах аз.

— Инспектор Пауел също е тук, но съм довел и шефа му. Има и двама души от отдела по борба с измамите от особено голям мащаб. А ФБР са готови всеки момент да пипнат за врата Вайгел в Ню Йорк.

Хамилтън не можеше да чуе какво ми казва Дени, но ме наблюдаваше внимателно. Погледнах часовника. Един и тридесет и седем. Хамилтън проследи погледа ми и ми напомни:

— Има още една минута.

— Точно пред офиса му ли го чакат?

— Задръж така — каза той. Дочух някакви приглушени гласове от другия край на връзката. Продължи сякаш цяла вечност. Наблюдавах как стрелката на секундарника се върти по циферблата, запътена към числото дванайсет. Знаех, че часовниците ни са точни до секундата и се надявах, че часовникът на Вайгел не избързва.

— Да, точно там са.

— Не затвориш ли телефона, няма да позвъня на Дик — каза Хамилтън. Изгледах го. Говореше истината.

Умът ми трескаво запрепуска. Това беше най-добрият ми шанс да спра Хамилтън. Изпуснех ли го, нямаше да има никаква гаранция, че Кати ще бъде в безопасност. А не можех и да го оставя да се изплъзне.

Взех решение.

— Слушай внимателно — казах бързо на Дени. — Предайте на ФБР веднага да пипне Вайгел. И изпратете няколко полицаи тук. Но бързо. Разполагаме само със секунди. Ще ти обясня всичко по-късно.

— Веднага — каза Дени и затвори.

Сърцето ми биеше лудо от риска, който бях поел. Поставих слушалката върху телефона и се изправих, без да откъсвам поглед от Хамилтън. Очите му застинаха широко отворени. Не беше очаквал това, което се случи.

— Не блъфирах — каза той. — Кати е мъртва.

Той бавно се приведе, вдигна куфарчето си и тръгна заднишком към вратата, без да сваля очи от лицето ми.

Една едра фигура се стрелна през бюрото до него. Роб връхлетя върху Хамилтън, събаряйки компютъра. И двамата се строполиха на пода. Роб изкрещя и се улови за рамото. Докато Хамилтън се изправи, аз скочих отгоре му. Той се съпротивляваше бясно, но Роб ми се притече на помощ и след няколко секунди успяхме да го приковем на пода. Роб бе възседнал краката, а аз — раменете му.

— Завържи му ръцете — изкрещя Роб.

Огледах се за нещо, с което да го вържа, и сграбчих електрическия кабел, стърчащ от разбития компютър. Дръпнах го

рязко и се опитах да го обвия около китките на Хамилтън.

Беше ми много трудно. Дори и срещу двама ни той се бореше и извиваше като змия и не можехме да съберем китките му, за да ги вържем.

— Стой мирно! — изревах аз.

Хамилтън дори не ме чу и по някакъв начин съумя да изрита Роб здраво в ребрата.

Сграбчих кабела, обвих го около врата му и дръпнах главата му нагоре.

— Не мърдай, казах ти!

Той се подхвърли толкова рязко нагоре, че за малко не ме събори. Дръпнах коравия кабел. Черна пелена от гняв се спусна върху очите ми. Под мен се гърчеше копелето, което ме беше предало, измамило и излъгало. Хамилтън беше убил Деби. Той би убил и Кати, стига само да му се удадеше удобен случай. А в действителност може би вече го беше направил.

Стиснах зъби и дръпнах кабела с всичка сила. Кръвта нахлу в ушите ми. Тялото под мен в миг притихна. Едва дочух Роб да крещи името ми.

Усетих някакви силни ръце да сграбчват кабела и да ме изправят. Други ръце ме откъснаха от Хамилтън. Погледнах го. Главата му се люшкаше по пода, цялото му тяло се подмяташе в жадни напъни да гълта въздух. От отворената му уста се процеждаше пяна. Лицето му беше тъмноалено.

Рухнах върху стола. Гневът ми бавно се стопи. Слабият глас на здравия разум ми нашепваше да се радвам, че не съм го убил. Един полицаи беше коленичил до него, а втори беше поставил силните си ръце върху раменете ми. Други двама ни гледаха, единият говореше нещо в портативната си радиостанция. Изведнъж ми просветна. Кати! Скочих към бюрото си и набрах Дени. Той подаде слушалката на главния инспектор Дийн.

За няколко секунди му разказах какво се е случило при нас. Дийн ми зададе няколко въпроса.

Не му отговорих. Искях да знам какво е станало с Кати.

— ФБР пипнаха ли Вайгел? — запитах аз. — Той успя ли да се обади на наемния си убиец? Можете ли веднага да го научите?

— Ей сега — произнесе той.

Дочух приглушено някой да разговаря по радиостанцията, но не можех да различа думите. Двама полицаи сложиха бележниците на Хамилтън и го извлякоха от борсовата зала. Зарадвах се, когато го махнаха от очите ми.

След една много дълга минута Дийн се върна на телефона.

— Пипнали са Вайгел — каза той.

— Успял ли е да телефонира? — запитах аз с внезапно пробудени надежди.

— Тъкмо затварял телефона, когато нахлули в офиса му. — Гласът на Дийн прозвуча зловещо. — Не искал да каже на кого се е обадил, но по начина, по който се е държал, хората от ФБР заключили, че става дума за наемния убиец.

О, господи! Бях направил непоправимото. О, Кати, Кати, Кати!

— Мистър Мъри? — произнесе настойчиво инспектор Дийн. — На всяка цена трябва да разберем къде се намира тя в момента.

— Добре. Веднага ще разбере.

Превключих на друга линия, без да затварям, и набрах Кеш.

— Кеш слуша.

— Кеш, оплесках всичко. Вайгел е пуснал наемен убиец подир Кати. Знаеш ли я къде се намира в момента?

— Какво става? Мислех, че ще ходиш при Дени следобед. Какво стана?

— Слушай, нямам време за приказки. Само ми кажи къде точно се намира Кати, моля те.

— Добре, добре. Имам й програмата при мен. Чакай да погледна. — О, хайде! Нямаше ли да я намери най-сетне? — Аха, ето я. Има среща в девет в Арабско-американската инвестиционна банка. На Мадисън авеню 520. Отседнала е в хотел „Интеркон“. Сега вероятно върви натам.

— Благодаря. Ще се чуем по-късно.

Затворих и се върнах към Дийн. Предадох му какво ми беше казал Кеш.

— Добре — каза той. — Сега е два без десет по наше време, а в Ню Йорк е девет без десет. Вече почти трябва да е стигнала. Веднага звъня на ФБР.

Затворих. Облакът се на бюрото и се втренчих с немиждащи очи в екраните. Зелените цифри и знаци не ми говореха нищо. Пред

очите ми беше улица в Ню Йорк, а по нея крачеше Кати.

Часовникът тиктакаше шумно. Полицейските радиостанции зад гърба ми пукаха и пращяха. Беше както винаги — седях си на бюрото и чаках телефона да звънне. Но не съвсем. Защото този път залогът не бяха зелените хартийки. А животът на Кати.

Как бях допуснал такава идиотска небрежност? Защо бях поел този риск? Това нямаше нищо общо с шибаната търговия с ценни книжа. Идиот! Идиот! Идиот!

Индикаторът пред мен замига. Вдигнах слушалката. Долових шума на улично движение.

— Пол! Аз съм, Кати. — Едва различих гласа ѝ. Беше го снижила до шепот. Но беше жива! Жива!

— Да?

— Страх ме е. Някакъв мъж ме следи, сигурна съм. Върви по петите ми още от хотела.

— Какво прави в момента?

— Облегнал се е на стената на една църква, чете вестник, държи се, сякаш изобщо не гледа към мен.

— Има ли много хора?

— Да. Точно до Пето авеню съм. Пълно е с народ.

— Добре. А сега ми кажи къде точно се намираш?

— В една телефонна кабина на Петдесет и трета улица, точно до входа за станцията на метрото.

— Почакай. — Обърнах се и предадох информацията на полицаа зад мен. Той веднага я излъчи по радиото.

— А сега, Кати, остани там, където си. Полицията ще бъде при теб само след минути. Стой на телефона.

— Кой е той? Какво прави? — запита разтреперана Кати.

— Вайгел го е пуснал след теб. Но не се тревожи, нищо не може да ти се случи на такова оживено място. — Опитах се да бъда спокоен и убедителен. Надявах се, че съм успял.

Стояхме на телефона, твърде напрегнати, за да си кажем каквото и да е повече, и чакахме. Шумът на Петдесет и трета улица неприятно пукаше в слушалката — чуваше се ръмженето на коли, долавяха се откъси от разговори на преминаващи пешеходци.

Следях как стрелката на секундарника пълзи по циферблата на часовника над мен. Къде се бяха дянали полицаите? Пред взора ми

изникна квадратната мрежа на Манхатън. В пиковите часове всичко беше задръстено.

Изведнъж трепнах. Къде беше Кати? Защо не я чувах?

— Кати?

— Да, Пол?

Въздъгнах облекчено.

— Онзи мръдна ли от мястото си?

— Не, още е там.

— Добре. Кажи ми, ако се раздвижи, но веднага, чуваш ли?

— Добре. — Пауза. — Пол, страх ме е. — Гласът ѝ прозвуча безкрайно отдалеч.

— Не се тревожи, още малко само.

И тогава го чух. Рева на полицейски сирени, с всяка секунда все по-силен.

— О, господи! — изпищя тя. — Пресича улицата. Идва към мен!

— Хвърляй телефона и бягай! — изревах аз в слушалката. — Бягай!

Звукът на изтърваната слушалка, удряща се в кабината, разтърси тъпанчетата ми. След миг нещо изпращя и се пръсна в ухото ми.

Половин секунда светът беше онемял. И изведнъж писъци разцепиха тишината. Жени крещяха, мъже ревяха с цяло гърло, а сирените звучаха все по-близо и по-близо. Някой извика:

— Ударена е!

Друг:

— Ранена е, кърви!

Сирените вече виеха оглушително. Груби полицейски гласове заповядаха на хората да се отдръпнат.

— Кати! — ревах аз в слушалката. — Кати!

И после гласът ѝ изпълни пространството около мен. Чудният глас на Кати. Напрегнат, разплакан, но все още жив.

— Пол?

— Добре ли си?

— Да. Една жена е ранена, но аз съм добре. Добре съм.

23.

Гледах със задоволство екрана пред себе си. Пазарът на ценни книжа бе скочил рязко сутринта и сега беше с пункт и половина по-висок. Както винаги, Хамилтън бе успял да позиционира портфейла съвършено точно. Щяхме да изкараме прилична печалба. До ушите ми бяха стигнали слухове за нова голяма емисия на Световната банка, която трябваше да се появи следобед, и аз исках да се уверя, че ще успея да докопам част от нея. Харесаха ли я на пазара за еврооблигации, и щеше да литне.

Погледнах часовника. Вече беше дванайсет и двайсет! Сякаш само преди час беше седем и половина, когато се бях върнал за пръв път на работното си място за моя пръв пълен работен ден, откакто ме бяха изгонили. Чувствах се наистина добре. По йерархия Джеф беше заел мястото на Хамилтън, но беше дал ясно да се разбере, че няма нищо против да си поделим отговорността. Бях сигурен, че няма да излъжа доверието му.

В дванайсет и половина имах среща с Дени, Кеш и Кати. Дени бе поканил всички ни на обяд. Сграбчих сакото и хукнах към асансьорите. На излизане от асансьора зърнах Роб да чака някого. Направих се, че не го виждам, и закрачих през фойето към въртящите се врати.

— Пол! — Спрях. — Можеш ли да ми отделиш минутка?

Кимна ми към креслата в един спокоен ъгъл. Поколебах се, но после размислих и тръгнах след него.

Не седнахме; останахме прави до креслата. Роб запристъпва смутено от крак на крак. Нямах никакво намерение да му помагам. Накрая събра кураж и вдигна очи.

— Наистина съжалявам страшно много, че излъгах полицията за теб.

Не казах нищо. Не бях в състояние да му простя. За мен с приятелството ни беше свършено.

— Последните няколко месеца извадих много лош късмет. Страшно лош късмет. Направих много неща, които изобщо не биваше да правя. Искях само да ти кажа, че искрено съжалявам за това, което се случи.

— Няма нищо — изрекох аз с неутрален тон.

Знаех добре, че е загазило много. Асоциацията по ценните книжа разследваше покупката му на акции на „Джипсъм“, а полицията далеч не беше във възторг от начина, по който ги беше подвел с лъжесвидетелството си. Но Роб бе обещал да даде показания срещу Хамилтън и бе спомогнал за неговото залавяне, което можеше да послужи за смекчаване на вината му. Но каквото и да се случеше от сега нататък, едно беше сигурно — с работата му в „Де Джонг“ беше свършено. Това ме радваше. Според мен той беше по-скоро слабохарактерен, отколкото лош, но въпреки това не исках повече да се мярка пред очите ми.

— Как е Кати? — запита Роб.

— Добре. Много добре.

— Чудесно. Тя е прекрасно момиче. Пази я.

Това сигурно му струваше огромни усилия. Бях искрено изненадан.

— Трябва да тръгвам — казах аз и се насочих към изхода.

Докато минавах през въртящите се врати, през тях влезе едно много високо и русо момиче на около двадесет години. Беше облечена в оскъдна фланелка с къси ръкави, без сутиен, и много къси дънкови шорти, впити в безкрайно дълги крака и бедра със силен бронзов загар. Главите на всички мъже наоколо се извъртяха подир нея. И аз не направих изключение. Изчаках пред входа на сградата и видях как девойката се насочва към мястото, където седеше Роб. Лицето му просветна в изражение, което познавах отдавна; той се изправи и я целуна.

Как, по дяволите, го правеше? Какво толкова виждаха в него? Поклатих зачудено глава и тръгнах по улицата към ресторанта.

Точно в дванайсет и половина слязох по стъпалата в заведението. Беше препълнено. Дени бе запазил маса предварително.

Тримата вече ме чакаха. Кеш и Дени разтърсиха топло ръката ми. Целунах Кати. Беше истинско щастие да я видя жива и усмихната.

— Радвам се да те видя — изрекох аз.

— Аз също.

— Кога пристигна?

— Тази сутрин. Полицията в Ню Йорк изтърва мъжа, който стреля по мен, така че ме посъветваха да съкратя програмата си и да си тръгвам колкото мога по-бързо. Но смятат, че опасността вече е отминала. След като заловиха Хамилтън и Вайгел, вероятността онзи да ме преследва още, е много малка.

— Господи, как се разтревожих, когато чух онези писъци по телефона!

— Разтревожен бил! А какво да кажа аз, дете едва не ми се пръсна сърцето от страх? За щастие жената, дете я рани, щяла да се оправи, така ми казаха.

Кеш ми наля една чаша от бутилката шампанско, зъзнеца в кофичката с лед до масата.

— Наздраве за всички ни! — каза той и отпи голяма глътка. — И за отпуската на Хамилтън. Дано да е наистина продължителна.

Пихме. Беше ми хубаво. Бях си върнал работата. Сега вече можех да си позволя да купя къщата на мама. И вече можех да търгувам. Но най-важното от всичко, имах Кати. Видях усмихнатите ѝ очи над чашата ѝ.

Обърнах се към Дени.

— Благодаря ти за всичко, което направи за нас.

Дени вдига ръка.

— О, няма защо. За мен беше истинско удоволствие да ви помогна. Деби беше много добър адвокат и съм щастлив, че имах възможността да помогна за залавянето на убиеца ѝ.

Поръчахме си обяд. Кеш поръча още една бутилка шампанско.

— Да ти се е обаждал Джак Салмън? — попитах го аз.

— Вчера говорихме — отвърна той. Изчака сервитьорът да постави чиния супа пред него и лакомо засърба. — Изпаднал е в пълна паника. Казва, че следователите душат навсякъде. Разбира се, каза ми още, че не знаел нищичко за това какво ставало в действителност, но се съмнявам дали ще изкара и до края на следващата седмица.

— Казваме сбогом на още един клиент — въздъхнах аз и се усмихнах.

— Да, много лошо — избъбри Кеш. — „Финикс Просперити“ просто ще се превърне в поредната фалирала кредитно-спестовна банка, увиснала на гърба на Чичо Сам. Но положението все още не е толкова страшно, защото имат доста облигации за продан.

И спря да обмисли откриващите се възможности.

Точно в този момент сервитьорът се приближи до масата ни.

— Търсят по телефона мистър Мъри.

Погледът на Кеш не слезе от гърба ми, докато разговарях по телефона на бара. Беше Джеф.

— Пол, добре че те хванах. Една нова много голяма емисия на Световната банка тъкмо сега излиза на пазара. Изглежда много евтина. „Харисън Брадърс“ я водят. Можеш ли да се прибереш по-бързо?

— Веднага тръгвам — казах аз и затворих.

Върнах се на масата и се извиних.

Очите на Кеш се присвиха подозрително.

— Кой беше? — запита той.

— О, нищо особено. Просто отивам да купя няколко облигации.

Намигнах на Кати. Тя ми се ухили разбиращо. Хукнах към изхода на ресторанта. Кеш пухтеше зад гърба ми.

— Хей, почакай — изкреця той. — Каква е сделката? Кой я води? Сигурен съм, че „Блуумфийлд Уайс“ има какво да предложи в тоя случай. Не прави нищо, докато не се върна на бюрото си!

Направих се, че не го чувам, и забързах към офиса. Умът ми вече пресмяташе колко облигации на Световната банка мога да закупя.

Издание:

Майкъл Ридпат. Борсови игри

Английска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.